the year's best

fantasy & horror

Andrew Bonia
Geoff Ryman
Jack Cady
Theodora Goss
Daniel Wallace
Nisi Shawl
Jay Russell
Jeffrey Ford
Tom Brennan
Chaz Brenchley
Willa Schneberg
Pentti Holappa
Ralph Robert Moore
Joe Hill
Dave Hutchinson
Kim Newman

2

Antologie coordonată de

ELLEN DATLOW, KELLY LINK și GAVIN J. GRANT

ELLEN DATLOW a fost editorul revistei *Omni* şi *Omni Online* din 1981 până în 1998. A încurajat şi a contribuit la dezvoltarea unei întregi generaţii de autori de ficţiune şi a publicat multe din numele cele mai mari ale genurilor SF, fantasy şi horror. Din 1998 a fost editor la *Event Horizon: Science Fiction, Fantasy, and Horror,* revista online înfiinţată în septembrie 1998, şi din 2000 până la sfârşitul anului 2005 a fost editorul revoluţionarei publicaţii online *SCIFICTION* şi i s-au decernat trei Premii Hugo, două Premii Nebula şi Premiul World Fantasy Award. Printre distincţiile primite de Ellen Datlow se numără două Premii Bram Stoker pentru *The Year's Best Fantasy and Horror 13* şi *The Year's Best Fantasy and Horror 17,* Premiul Internaţional Horror Guild pentru antologia *The Dark,* Premiul Locus pentru cel mai bun editor în 2005, 2006 şi 2007 şi Premiul Hugo pentru cel mai bun editor în 2002 şi 2005. La Convenţia Britanică a literaturii fantasy din 2007 i s-a decernat Premiul Karl Edward Wagner pentru „contribuţii remarcabile în domeniu”.

KELLY LINK şi GAVIN J. GRANT au înfiinţat Small Beer Press în 2000 şi au publicat revista *Lady Churchill's Rosebud Wristlet* timp de şapte ani. Împreună cu Ellen Datlow au primit Premiul Bram Stoker pentru editarea volumului *The Year's Best Fantasy and Horror 17.*

The Year's Best Fantasy & Horror

Antologie coordonată de

Ellen Datlow, Kelly Link Și Gavin J. Grant

ŢIGANII DIN PĂDURE

Kim Newman

Traducere din limba engleză Mircea Ştefancu

„Ţiganii din pădure” a fost una dintre povestirile noastre favorite de anul acesta. În ciuda lungimii ei, am ţinut să prezentăm unei noi audienţe nuvela lui Newman, o fantezie neagră cu detectivi victorieni, literatură pentru copii şi răpiri săvârşite de zâne. „Ţiganii din pădure” a apărut pentru prima oară în *The Fair Folk,* o antologie exclusiv de nuvele originale, editată de Marvin Kaye, publicată de Science Fiction Book Club. Toate povestirile din ea au fost demne de luat în considerare pentru această nouă antologie şi ne-au plăcut în mod special selecţiile făcute de Patricia A. McKillip şi Megan Lindholm. Kim Newman trăieşte în Londra, Anglia. Opera lui include romanul clasic cu vampiri, *Anno Dracula, The Original Dr. Shade and Other Stories* şi antologia *2005’s Horror: 101 Best Books,* editată împreună cu Stephen Jones.

K.L. & G.G.

ACTUL I: COPIII DIN EYE

1: „suntem interesaţi”

— Domnul Charles Beauregard? întrebă Dr. Rud mijindu-şi ochii în spatele *pince-nez*-ului.

Charles încuviinţă că el era cel care eleganta *carte de visite* spunea că era.

— De la… Clubul Diogene?

— Întocmai.

Stătea în faţa uşii de la intrare. Criftin, casa doctorului, era mare, dar lipsită de armonie, mai multe clădiri puse laolaltă, lipite ca să alcătuiască una singură prin adăugiri făcute cu diverse tipuri de piatră de construcţie. În acelaşi timp locuinţă, clinică şi dispensar, era un loc important în parohia Eye, dacă nu chiar un reper demn de menţionat în comitatul Herefordshire. Pe harta pe care Charles o studiase în tren venind încoace, Eye era un ou cu două gălbenuşuri: două comunităţi, Ashton Eye şi

Moreton Eye, separate de o înălţime acoperită de copaci numită Hill Wood şi de un spaţiu deschis comun numit Fair Field.

Se înserase, era complet întuneric şi totul îngheţase. Respiraţia lui Charles se transforma în promoroacă. Zăpada se aşternuse gros în ultimele săptămâni. Sub secera lunii, ţinutul era de un alb murdar, cu bube negre prin locurile de unde zăpada se topise sau fusese îndepărtată.

Charles se aplecă puţin înainte, băgându-şi faţa în conul de lumină pentru a-i permite doctorului să îl vadă bine, ca să fie liniştit.

Rud, neobişnuit să răspundă el însuşi la propria-i uşă, dădea şi el, fără chef, o mână de ajutor pe timpul crizei. După ce aruncă încă o privire formală la cartea de vizită a lui Charles, doctorul îşi aruncă mâinile în sus şi se dădu la o parte din uşă.

Un puşcaş regal galez se plimba alene prin holul de la intrare, încercând să între în vorbă cu fata în casă. Servitoarea, care căra un lighean greu, nu-i dădu deloc apă la moară; trecu în viteză pe lângă soldatul care stătea de pază la uşă, deschizând uşa salonului cu o izbitură de şold îndelung exersată şi pătrunse înăuntru cu o la fel de bine exersată zvâcnitură ce făcu să-i fluture cozile complicatei funde de la şorţ.

Charles păşi peste prag.

Garda luă poziţia de drepţi cu un zăngănit metalic, cu puşca la umăr. Abdomenul supt, pieptul umflat, ochii înainte, bărbia ridicată. Slujnica, întorcându-se din salon, zâmbi de sus la atitudinea lui de soldat de tinichea. Flăcăul se înroşi violent. Dându-şi seama că Charles nu purta nicio uniformă, se relaxă, adoptând doar o atitudine de vigilenţă uşoară.

— Presupun că sunteţi un alt val al acestei *invazii?* spuse doctorul declarativ.

— Cineva a chemat armata, spuse Charles. Prin canalele ei, armata ne-a chemat pe noi. Ceea ce, mă tem, înseamnă să vin eu.

Rud era gras şi chelios, cu părul parfumat şi aranjat într-un breton cu cârlionţi. Avea lipite de craniu cinci şuviţe aranjate cu grijă, cu o a şasea atârnând în voie – ca un şnur de clopoţel prins de creier. În seara aceasta, doctorul îşi primea vizitatorii fără fast, fără guler scrobit, doar în cămaşă şi vestă. Trebuia să fie obişnuit să fie deranjat la orice oră. Un cabinet medical de ţară nu se închide niciodată. Charles îşi dădu seama că ultimele

zile fuseseră mai mult decât chinul obişnuit.

— Nu mă aşteptam la instituirea stării de asediu, domnule. Suntem buni englezi, cetăţeni cinstiţi, în Eye. Şi galezii la fel. Nu-i vreo aşezare de rebeli din Hinducuş. Şi nicio poziţie inamică, de luat cu asalt, de ocupat şi jefuit!

Roşeaţa din obrajii santinelei era încă vie. Slujnica îşi puse mâinile în şoldurile late şi izbucni în râs.

— „Localnicii” dumneavoastră par a pune la punct o apărare la nivel înalt.

— Maiorul Chilcot a stabilit puncte de inspecţie, a interzis intrarea în Hill Wood, a închis Small Man…

— Îmi imaginez că este pentru protecţia dumneavoastră. Dar am să văd ce pot face. Dacă ceva poate duce la rebeliune, aia este închiderea cârciumii.

— Aveţi perfectă dreptate când presupuneţi asta, domnule. Corect.

Charles îl evaluă pe Rud ca fiind iute la mânie. Era obişnuit să fie ascultat. În împrejurimi, era o forţă de care trebuia să se ţină cont. Necazurile, medicale sau de altă natură, erau aduse la el. Dacă Eye era un domeniu, Criftin era castelul lui, iar Dr. Rud – nu părintele vicar, nu judecătorul de pace sau altă notabilitate locală – Domnul lui. Doctorului nu-i plăcea să fie întrecut în rang de persoane din afară. Era dureros pentru el să admită că unele necazuri îi depăşeau experienţa.

Ar fi fost prea simplu să se supere pe om. Charles nu s-ar fi încrezut niciodată cu totul într-un doctor.

Simţi o înţepătură de durere la semnul muşcăturii de pe antebraţ.

Îi veni în minte Pamela. Soţia lui. Soţia lui *decedată.*

Ea l-ar fi avertizat împotriva prejudecăţilor. Recunoscu că nu trebuia să se aştepte ca Rud să facă faţă situaţiei. Activitatea lui obişnuită erau naşterile şi morţile, infecţiile şi febrele, scrierea reţetelor şi completarea certificatelor.

Nimic din toate acestea nu era de folos acum.

Genul ăsta de afacere făcea să sune clopoţei la mare distanţă. Deranja pânza păianjenului celui mare. Impunea trimiterea cuiva precum domnul Charles Beauregard.

O pendulă bătea fiecare secundă. Trecerea măsurată a timpului era un dat, la fel ca picăturile apei subterane formând o stalactită. Timpul era probabil subiectiv mai lent aici decât în

tumultul Londrei – dar la fel de inevitabil, invariabil, inexorabil.

Afacerea asta sfida timpul. Lui Rud nu-i plăcea să se gândească la asta. Dacă timpul putea să joace feste, în ce mai *putea* cineva să aibă încredere?

Doctorul îl însoţi pe Charles în lungul holului. Becuri de gaz ardeau în trandafiri din sticlă, şuierând uşor. Vase cu petale uscate împrăştiau o mireasmă dulce, menită să acopere mirosurile medicale.

La uşa salonului, soldatul făcu încă un efort de a simula atenţia. Rud îi arătă omului cartea de vizită a lui Charles. Puşcaşul salută.

— Nu e neapărată nevoie, spuse Charles.

— Paza bună trece primejdia rea, domnule!

Rud bătu cu degetul în cartea de vizită şi se întoarse astfel încât bară uşa, uitându-se la Charles cu hotărâre iritată.

— Apropo, în ce fel anume apartenenţa la această instituţie, acest *club* – despre care eu nu am auzit – vă dă dreptul să-mi intervievaţi pacientul?

— Suntem interesaţi. În chestiuni ca aceasta.

Rud, care probabil că îşi crezuse epuizată capacitatea de a fi uimit, prinse imediat ideea.

— E, cu siguranţă, un caz singular? Unic?

Charles nu îl contrazise cu nimic.

— Asta s-a mai întâmplat? Cât de des?

— Mă tem că nu pot să spun exact.

Rud fu complet îngrozit.

— Arareori? Din an în Paşti? La fiecare două joi?

— Chiar nu pot spune.

Doctorul îşi ridică mâinile spre cer.

— Bine, spuse el, luaţi-l pe amărât la întrebări. Eu nu am nicio explicaţie pentru cazul lui. Poate veţi fi dumneavoastră în stare să faceţi lumină. Va fi o uşurare să predau cazul cuiva cu autoritate.

— Strict vorbind, Clubul Diogene are statut mai degrabă decât autoritate.

Asta era prea mult pentru Rud ca să priceapă. Nici chiar mandarinii Cabalei Conducătoare nu puteau defini satisfăcător poziţia Clubului Diogene. Privit din afară, imobilul din Pall Mall găzduia nişte bătrâni mizantropi plini de fumuri şi hachiţe, care nu voiau decât să fie lăsaţi în pace. Dar mai erau şi alte niveluri:

anumite secţiuni ale clubului îşi făceau de lucru în spatele unor uşi din oţel încuiate, *fiind interesate.* Înţelegeri între gentlemani, încheiate în Whitehall, investiseră Clubul Diogene să fie un instrument discret al guvernului Majestăţii Sale. Mai des decât ajungea la cunoştinţa publicului, apăreau chestiuni care depăşeau competenţa poliţiei, a serviciilor diplomatice sau a forţelor armate. Chestiuni pe care puţine instituţii îşi puteau permite să le recunoască până şi ca posibilităţi. Un *oarecare* corp trebuia să-şi asume responsabilitatea, fie el şi numai o adunătură de amatori semioficiali.

— Poftim, poftim, spuse Rud, deschizând uşa salonului. Doamna Zeals i-a dat pacientului să mănânce ciorbă.

Criftin avea tavanele joase, cu bârne groase. Charles îşi scoase pălăria ca să poată trece pe sub pragul de sus.

Din acel moment, chestiunea era responsabilitatea *lui.*

2: „mi-a spus mama că în viaţa mea”

Salonul se cufundase în întuneric. Dr. Rud dădu gazul mai tare, făcând mai multă lumină, de parcă piesa tocmai trebuia să înceapă. *Actul I, scena 1: Salonul de la Criftin. Ghemuit într-un fotoliu lângă foc este…*

— Davey Harvill?

Pacientul tresări puternic la auzul vocii lui Charles; îşi trase genunchii în sus şi se aplecă să-i cuprindă cu braţele, ascunzându-şi partea de jos a feţei. Charles îşi puse pălăria pe o masă şi îşi dădu jos haina grea de ploaie, îndoind-o peste spătarul înalt al unui scaun.

Ochii pacientului începură să alerge, cu pupilele mărite.

— Domnul acesta este…

Charles făcu un semn cu mâna, punând capăt preambulului doctorului. Nu voia să pară o figură misterioasă, alarmantă.

Pantalonii pacientului erau strâns întinşi peste gambele subţiri, sfâşiaţi în multe locuri, cu manşetele ajunse sus, sub genunchi. Pacientul nu avea nici cămaşă şi nici pantofi, doar o eşarfă legată peste umerii înguşti, ca de pasăre. Picioarele pline de bătături i se odihneau într-un lighean cu apă murdară. Unghiile de la picioare îi erau ca nişte spini. Numeroase răni şi julituri vechi închipuiau lacuri şi râuri stacojii pe harta pielii lui foarte albe. Claia de păr îi era lipită cu argilă, ceea ce o făcea să semene cu o perucă de magistrat supradimensionată; barba,

încâlcită şi amestecată cu părul de pe piept, ce aducea cu o blană pusă la argăsit, îi era întreţesută cu rămurele; mustăţile îi atârnau în şuviţe răsucite, de care erau prinse pietricele ca nişte mărgele.

Zărindu-se într-un pahar, Rud îşi netezi propria şuviţă de păr care îi alunecase, aşezând-o înapoi de-a curmezişul capului.

Charles trase un scăunel în apropierea ligheanului.

Pacientul arăta ca Robinson Crusoe după ani întregi pe insulă. Numai că Robinson Crusoe ar fi fost bronzat. Paloarea acestui om sugera un prizonier eliberat dintr-o *oubliette.* Oriunde va fi fost sechestrat, fusese ţinut departe de soare, sub pământ.

În preajma lui plutea un miros de animal.

Charles se aşeză pe scăunel şi luă mâinile subţiri ale pacientului, ridicându-i-le de pe genunchi. Unghiile îi erau lungi şi rupte la vârfuri.

— Mă cheamă Charles. Pot să vorbesc cu tine?

Ochii se fixară asupra lui, ageri şi strălucitori. O bobiţă de carne, ca o picătură de sânge proaspăt, îi era agăţată de colţul pleoapei drepte.

— Să vorbim, domnule?

Vocea era firavă şi subţire. Vorbea de parcă engleza nu îi era familiară, iar din limba lui nativă lipseau consoane importante.

— Da, numai să vorbim.

— Speriat, domnule. A trecut atât de mult.

Faţa îi era ridată. Charles ar fi estimat că vârsta pacientului era apropiată de a lui însuşi, treizeci şi cinci de ani.

Săptămâna trecută, Davey Harvill îşi sărbătorise cea de-a noua aniversare.

Pacientul avea ochi de copil, speriaţi, dar inocenţi. Îi închise, izolându-se de lume şi se făcu mic în scaun. Unghiile apăsau în carnea mâinilor lui Charles.

El îi dădu drumul la mâini şi se ridică în picioare.

Pacientul – Davey trebuia numit – învârtea între degete un colţ al eşarfei, răsucindu-i în sus, până aproape de gură. Prin cutele obrazului i se prelingeau lacrimi.

Doamna Zeals încercă să-l liniştească, vorbindu-i drăgăstos şi îmbiindu-l cu ciorbă.

— Odihneşte-te, spuse Charles. Acum eşti în siguranţă. Putem vorbi şi mai târziu.

În podul palmelor lui Charles erau imprimate semiluni roşii,

care deja începeau să dispară. Davey nu era lipsit de putere.

Ochii pacientului se deschiseră brusc, lucind în lumina focului. Acum, în ei juca viclenia. Copilărească, dar periculoasă.

Davey îi prinse mâna lui Charles, făcându-l să şi-o tragă puţin înapoi, cu o tresărire.

— Mi-a spus mama că în viaţa mea… cu *ţiganii din pădure* nu mă pot juca… dacă eu nu o ascult, ea o să-mi zică… *„fetiţă nesupusă şi obraznică!”*

Davey îi dădu drumul la mână.

Poezia continuă pe un ton mai coborât, mai sigur, aproape batjocoritor. Nu o voce de om matur, totuşi. Un fior uşor îi alunecă lui Charles în lungul şirei spinării. Nu era un cântecel de băiat, ci unul pe care l-ar fi cântat o fată. Davey lăsă la vedere un zâmbet secret, apoi îl înghiţi. Era la fel cum fusese, înspăimântat mai degrabă decât înspăimântător.

Charles îl bătu uşor pe umăr.

— Are poftă de mâncare? o întrebă el pe servitoare.

— Da, domnule.

— Dă-i în continuare să mănânce.

Doamna Zeals încuviinţă din cap. Era şi infirmieră, probabil că şi moaşă. Genul de femeie căreia nu i se duce niciodată lipsa până când nu este nevoie de ea, dar care atunci înseamnă viaţa sau moartea. Dacă ar fi existat în Hill Country o doamnă Zeals, Charles ar fi putut fi încă soţ şi tată. Radia judecată sănătoasă, cu toate că acest caz pusese la încercare limitele judecăţii ca strategie de a face faţă situaţiilor neobişnuite.

— O să vorbim din nou mai târziu, Davey. Când ai să fii odihnit.

Davey dădu din cap, în aceeaşi măsură pentru el ca şi pentru Charles.

— Domnule doctor, aveţi cumva o cameră de lucru? Aş vrea să trecem în revistă faptele.

Medicul rămăsese în spate, lângă uşă, foarte departe.

— Rămâneţi şefă aici, doamnă Zeals, spuse el, păşind afară din încăpere cu spatele, cu ochii la pacient. Domnul Beauregard şi cu mine avem de discutat chestiuni de mare importanţă. Spuneţi-i lui Jane sa aducă ceai, o cină uşoară şi o sticlă de vin de Porto.

— Da, domnule doctor.

Rud îl săgetă cu privirea pe soldatul de la uşă. Nu era de

acord cu invazia, dar acum se simţea mai în siguranţă cu o gardă înarmată în casă.

— Pe aici e, îi spuse lui Charles, arătând cu mâinile, Uitându-se încă la pacient. În sus, pe scările din spate.

Charles se înclină către doamna Zeals, îi zâmbi iarăşi lui Davey şi îl urmă pe doctor.

— Extraordinar lucru, nu credeţi? spuse Rud ca să nu tacă.

— Categoric, fu Charles de acord.

— Desigur, nu poate fi cine spune că este. Trebuie să fie vreo *scamatorie* aici.

3: „piatră în lac”

Camera de consultaţii a lui Rud era pe două niveluri, cu o treaptă de-a curmezişul podelei spre secţiunea înălţată, ca o mică scenă. Un perete era acoperit de cutii cu documente. Dulapuri încuiate conţineau sticluţe şi borcănaşe cu pomezi, balsamuri, remedii şi felurile licori tămăduitoare. Mai multe schelete de păsări şi de mamifere mici erau montate sub clopote de sticlă, aşezate pe diverse obiecte – pietre, crengi de copac, materiale de culoare verde reprezentând iarba – care sugerau un habitat natural.

În secţiunea mai ridicată se afla un birou cu numeroase senare şi ascunzişuri. Deasupra acestuia, o fotografie de studio cu doamna şi domnul doctor Oliver Rud era flancată de documente înrămate, diploma doctorului şi certificatul de deces al soţiei lui. Aruncându-şi privirile la acesta din urmă, având grijă să nu fie surprins făcând asta, Charles observă că la cauza decesului era trecut *dift.*, iar semnătura era a altui medic. Se întrebă dacă era afişat într-un loc vizibil pentru a-i atrage doctorului atenţia asupra vanităţii medicale sau pentru a-i avertiza pe pacienţi că miracolele nu erau întotdeauna posibile.

Unde era certificatul de deces al Pamelei? În India?

Rud se aşeză lângă birou, indicându-i lui Charles un scaun ajustabil din partea mai coborâtă a încăperii, în mod evident destinată pacienţilor. Charles se aşeză, înfrânându-şi gândul că i se puteau fixa pe neaşteptate nişte legături la încheieturi, lăsându-l la dispoziţia unui chirurg nebun. Asemenea lucruri, din păcate, făceau parte din experienţa lui. Doctorul rulă în sus micul oblon mobil ce închidea spaţiul de lucru al biroului şi deschise un dosar conţinând nişte însemnări mâzgălite la

repezeală.

— Hieroglife, spuse el, arătând teancul de foi. Dar le înţeleg.

O servitoare veni cu cele cerute de Rud. Charles luă ceai, în timp ce doctorul îşi turnă o cantitate bună de vin dulce. Un platou cu sendvişuri tăiate cu precizie rămase neatins.

— Dacă aţi vrea să începeţi cu începutul…

— Am mai făcut asta şi cu maiorul Chilcot şi…

Charles ridică un deget.

— Ştiu că este obositor să tot reiei aceleaşi lucruri, dar asta este o poveste pe care o veţi tot spune ani de zile de-acum, indiferent cum se termină. Ar fi valoros să-i avem forma neprelucrată, originală, înainte ca faptele să ajungă, cum ar veni, *încrustate* cu înflorituri anecdotice.

Rud, uşor ofensat, era îndeajuns de realist pentru a înţelege ideea.

— Poveştile care circulă la Small Man sunt deja înfierbântate, domnule Beauregard. Până la sfârşitul lunii o să avem un mit în toată regula. Şi nimeni nu ştie ce o să scoată ziarele din asta.

— Putem să ne ocupăm noi.

— Chiar puteţi? Ce relaţii bine de avut… În orice caz, faptele? De unde să încep?

— Spuneţi-mi despre Davey Harvill.

Rud îşi aranjă *pince-nez*-ul şi se cufundă în dosar.

— Un băieţel obişnuit. Bolile şi juliturile obişnuite ale copilăriei, niciuna dintre ele fatală. Tatăl era bine-aşezat pentru un om de categoria lui. Dulgher, făcea dulapuri. Bun meseriaş. A făcut majoritatea mobilei din încăperea asta.

— *Era* bine-aşezat? Timpul trecut.

— Da, s-a tăiat la mână cu o daltă şi a sângerat până nu s-a mai putut face nimic. Acum doi ani. Fără îndoială, un accident. Riscurile meseriei, înţeleg. Când am fost eu chemat, era deja prea târziu. Davey şi surorile lui, Sairey şi Maeve, au fost crescuţi toţi de mama lor, doamna Harvill. Admirabilă femeie! Copiii ei vor avea toate şansele în viaţă. Ar fi avut, mai degrabă. Acum e după cum le-o fi norocul. Sairey, cea mai mare, e măritată cu brutarul satului, Philip Riddle. Aşteaptă primul copil în primăvara asta. Maeve… ei bine, Maeve este o cantitate necunoscută. Este – era – cu doi ani mai mare decât fratele ei. O fetiţă liniştită, ciudată. Genul care preferă să se joace singură. Davey sau cine va mai fi fiind vagabondul ăsta spune că Maeve

este încă „în pădure”.

Charles sorbi din ceaiul tare.

— Spuneţi-mi despre aniversarea zilei de naştere a lui Davey.

— Miercurea trecută. L-am văzut dimineaţa devreme. Plecam de la doamna Loll. Ea este ipohondra din partea locului. Întotdeauna pe moarte, dar, de fapt, tare ca un cal. Când ieşeam din căsuţa ei, a apărut Davey, înfofolit bine, mânând cercul cu biciul. O jucărie nouă, cadou de ziua lui. Maeve se ţinea după el. „Dacă nu stai cu ochii pe el, domnule doctor, dă peste el vreo căruţă”, mi-a spus ea. Se duceau la şcoală, în Moreton.

— Pe Dark Lane?

Rud fu surprins.

— Cunoaşteţi zona?

— M-am uitat pe hartă.

— A, *hărţi*, spuse Rud atingându-şi nasul. Dark Lane este drumul spre Moreton *pe hartă.* Dar există un drum de căruţă prin Hill Wood, numit Fair Field Track, care merge până la Fair Field. De acolo, poţi să sari peste un pârleaz şi eşti în Moreton. Nu e totul pe hartă.

— Asta este o observaţie înţeleaptă.

— Davey îşi rostogolea cercul. Era zăpadă proaspăt căzută, dar pe Fair Field Track erau deja formate făgaşe. L-am văzut intrând în pădure, urmat de sora lui, şi asta a fost tot. Aveam de făcut şi alte vizite. Nu e ceva la care să te gândeşti, nu? Că de fiecare dată când pierzi pe cineva din vedere, poate fi pentru ultima oară când vezi acea persoană?

— Dumneavoastră aţi fost ultimul care i-a văzut pe copii?

— Nu, Riddle, soţul lui Sairey, venea pe drum din sensul celălalt, cu pâinea proaspătă de dimineaţă. Le-a spus că avea să-i dea un cadou lui Davey, mai târziu, când va fi împachetat, dar le-a dat copiilor cornuri calde din cuptor. Apoi au plecat. Riddle nu a mai vândut niciun corn de atunci. În caz că sunt blestemate, dacă e să dai crezare la ce se spune. După cum ştim acum, Davey şi Maeve nu s-au prezentat la şcoală.

— De ce nu li s-a remarcat lipsa?

— Li s-a remarcat. Doamna Grenton, învăţătoarea, a presupus că cei doi Harvill trăgeau chiulul. Oferindu-şi singuri o trataţie de ziua lui Davey. Dându-se cu săniuţa pe Fair Field sau făcând un om de zăpadă. A spus clasei că atunci când netrebnicii aveau

să-şi facă apariţia, răsplata le va fi o bătaie bună cu cureaua. Se simte îngrozitor din pricina asta, biata femeie. Se învinovăţeşte singură. Harvillii aveau o prezenţă la clasă ireproşabilă. Nu erau genul chiulangiilor. Doamna Grenton vrea să-i prescriu ceva ca să-i treacă durerea de cap. Ca o piatră în lac, nu-i aşa? Valurile. Atâta lume udată de o singură plescăială.

Rud înghiţi vinul şi-şi turnă din nou. Nu-i tremura mâna, dar strângea paharul cu putere, ca şi cum şi-ar fi liniştit degetele.

Fluieră, fals. Cântecelul lui Davey.

— *Sunt* ţigani în pădure? întrebă Charles.

— Ce? Ţigani? A, cântecelul. Nu. Nu vedem romi pe aici decât la Sărbătoarea Recoltei, când este bâlci pe Fair Field. Maeve cântă... cânta cântecelul ăsta. Un lucru din alea, de-ale fetiţelor, un cântecel pentru sărit coarda. Dar, de fapt, mi-o amintesc pe mama ei spunându-i să nu-l cânte în timpul bâlciului, ca să nu-i jignească pe ţiganii adevăraţi. Mă îndoiesc că fetiţa a dat vreo atenţie. Şi nici ţiganii, dacă tot veni vorba. N-am idee de unde vine cântecul. Mă îndoiesc că Violet Harvill a trebuit să-şi avertizeze vreodată copiii să nu se joace cu străini. Aici, la ţară, la noi, nu avem genul ăla de întâmplări.

— Părerea mea este că ţiganii din cântecel nu sunt chiar ţigani. Cuvântul e acolo în loc de altceva. Fiecare loc îşi are poveştile. O fantomă, un dragon, inelul unei vrăjitoare...

Rud se gândi o clipă.

— Sperietoarea din partea locului sunt *piticii.* Care răpesc copii ca să-i pună la muncă în mine, peste graniţă. Pitici cu feţele negre, cu dinţii piliţi ca să aibă vârfurile ascuţite. „Fă-ţi rugăciunea, băiete, că altfel te iau Taffii[1] cei Mici în adâncul întunecos al pământului, să sapi la cărbune negru, murdar." După cum spuneţi, fiecare loc are poveştile lui. Dincolo de drumul spre Leintwardine, e un Bandit Fără Cap.

Toată lumea din Eye trăieşte cu frică de piticii galezi?

— Nu, nici măcar copii nu mai dau – nu mai dădeau – atenţie. A apărut din nou, bineînţeles. Când au dispărut Davey şi Maeve A fost o încăierare prostească la Small Man. De-aia a închis maiorul cârciuma. Englezii împotriva galezilor. Asta este linia de demarcaţie care taie limitele teritoriale. Binevoitoare, în

---

[1] Taffy - termen peiorativ folosit, pentru galezi, provenind fie de la râul Taff ce curge prin sudul Ţării Galilor fie de la prenumele popular Dafydd (David).

general, dar ascuţită. Suntem un ţinut de graniţă, domnule Beauregard. Nimeni nu este în întregime numai de un fel sau de altul. Fiecare are un bunic în cealaltă tabără. Dar e aprig. Veniţi duminică, s-ar putea să auziţi „iubeşte-ţi vecinul” de la amvon, dar noi avem aici trei biserici, la distanţă de o scuipătură, fiecare plină de creştini convinşi că celelalte congregaţii se îndreaptă în pas vioi drept spre iad. Harvillii îşi spun englezi, de-aia merg copiii la şcoală în Moreton. Şcoala din Ashton e „galeză”, oarecum. Directorul şcolii este galez, asta-i clar.

Charles dădu din cap în semn că înţelege.

— Desigur, toată lumea din Eye este acum de acord cu un anumit lucru. Soldaţi galezi şi ofiţeri englezi au închis cârciuma. Mă tem că e o trăsătură de caracter pe care o au în comun cu strămoşii maiorului Chilcot.

Charles se gândi la această informaţie. Jucase Marele Joc printre triburile care se încăierau întruna din nimic, în India şi în Afganistan, reprezentând-o pe regină într-o luptă cu vărul ei rus, luptă în care niciunul dintre monarhi nu era total iniţiat, exploatând şi fiind exploatat de facţiuni locale care îşi aveau fiecare cauzele şi conflictele ei ultracomplicate. Era ciudat să găsească un acelaşi motiv de conflict în Herefordshire, un punct fierbinte potenţial pentru o rebeliune. În ţinuturile de frontieră, o enervare întâmplătoare putea transforma duşmănii uitate în revoltă şi mai rău.

— Când au fost copiii daţi dispăruţi în Ashton?

— Pe la cinci după-amiaza. Când nu au venit acasă pentru masa de seară. Pentru că era ziua băiatului, Riddle copsese o prăjitură specială. Alfie Zeals, băiatul menajerei mele, era acolo. Chiar şi dacă băiatul şi sora lui chiuliseră, ar fi avut grijă să fie acasă la timp. Erau cadouri la mijloc. Lumea adunată a aşteptat ore în şir. Lumânările au ars pe tort până s-au consumat cu totul. Doamna Harvill a intrat în panică, ceea ce e de înţeles. Riddle şi-a spus povestea despre cum îi întâlnise pe copii pe drumul spre Fair Field. Alfie merge şi el la şcoală tot la Moreton şi a recunoscut că Davey şi Maeve nu fuseseră acolo toată ziua. Doamna Harvill l-a încolţit pe băiat, care tăcea mâlc ca să nu-şi bage prietenii în bucluc. S-au rostit vorbe aspre, au curs lacrimi. Până atunci, era deja întuneric. S-a format un grup de oameni cu felinare. Au venit la mine, în caz că era nevoie de doctor. Vă puteţi imagina la ce se gândea toată lumea.

Charles putea.

— Hill Woods nu-i o sălbăticie fără drumuri. Este un pâlc de copaci între câmpuri, Poţi trece dintr-o parte în alta în cinci minute, mergând agale. Chiar şi dacă pierzi drumul şi trebuie să înoţi prin zăpadă. Copii nu se puteau *pierde* acolo, dar accidente s-ar fi putut întâmpla. O gleznă sau un picior sucit, iar celălalt ar fi prea speriat ca să-şi lase singur fratele sau sora. Grupul a căutat încoace şi-ncolo. Pe măsură ce noaptea trecea, ne-am aventurat tot mai departe, în Fair Field şi dincolo de el. Ar fi trebuit să aşteptăm până dimineaţa, când puteam vedea urmele de pe zăpadă. Până s-a ridicat soarele, pădurea era atât de plină de urme de cizme, încât nu se mai putea observa nicio urmă lăsată de copii. Trebuie să înţelegeţi, ne gândeam că îi vom găsi dintr-un moment într-altul. O noapte petrecută afară, în martie, poate fi fatală pentru un copil, sau pentru oricine. Aici se face frig de-ţi îngheaţă oasele. Ţi se face brumă pe faţă. Zăpada se întăreşte ca un bloc de gheaţă. Violet Harvill a trebuit să fie supravegheată. Isteria la o femeie de vârsta ei poate să fie gravă. Unii dintre cei care căutam veniseră direct de la Small Man şi nu erau în cea mai bună formă. Hamer Dando a căzut şi şi-a sucit un tendon, motiv pentru care ar trebui să nu mai braconeze luni de zile. Când a răsărit soarele, noi nu stăteam deloc mai bine.

— Aţi chemat poliţia?

— L-am scos pe Throttle din pac. El este agentul de poliţie din Eye încă de la războiul din Crimeea. Şi-a pus fluierul la bătaie pentru cercetare. A doua zi sufla prea din greu ca să mai continue, aşa că am trimis după sergentul High, din Leominster. A venit pe bicicletă până aici, dar a spus că mereu fugeau copii, visând la mările sudului, şi veneau înapoi câteva zile mai târziu, plângând după mama şi masa caldă gătită acasă. Nu mă îndoiesc că are dreptate de obicei. Dar asigurările date de High nu se potriveau cu împrejurările astea. Niciun băiat nu fuge la mare când are o petrecere de ziua lui la care să se ducă. Apoi a fost găsit biciul cel nou al lui Davey, înfipt într-un nămete de zăpadă.

— O evoluţie a cazului?

— Una nefericit de sugestivă. Mama a început să insiste să se facă ceva, iar eu înclinam să-i dau dreptate. Dar ce se *putea* face în plus? Am mers iarăşi şi am bătut terenul, fiind extrem de

treji şi în plină lumină a zilei. Eu încă am mâinile degerate de la răscolit nămeţii. Fiecare scorbură, fiecare copac uscat, fiecare potecă. Am căutat. Riddle ne îndemna să chemăm armata. Circulau poveşti potrivit cărora copiii fuseseră răpiţi de agenţi străini. Mai străini decât simplii galezi. A trebuit să-i prescriu laudanum lui Violet.

— Toate astea s-au întâmplat în urmă cu cinci zile?

Rud îşi verifică însemnările.

— Da. Weekendul, după cum vă puteţi da seama, a fost o perioadă teribilă. Riddle a izbutit să-şi impună punctul de vedere. Puşcaşii maiorului Chilcot au venit încoace de la Powys. La început, doar au cercetat şi ei încă o dată, peste tot pe unde căutaserăm noi mai înainte. Violet a fost asaltată de vecinii care s-au oferit să ajute, dar care nu aveau nicio idee ce anume să facă. Mă îndoiesc că un singur suflet pe o rază de cinci mile a avut vreo noapte cu somn neîntrerupt de când a început asta.

Rud avea pleoapele roşii.

— După care, ieri dimineaţă, spuse doctorul, Davey – sau cine o fi el – a venit la uşa mamă-sii şi şi-a cerut binecuvântata prăjitură.

Rud plesni dosarul de birou, punându-i sfârşit povestirii lui.

— Pacientul dumneavoastră pretinde că este Davey Harvill?

— Se supără dacă spune careva că nu se poate să fie el.

— Există dovezi.

— O, da. Dovezi. Poartă pantalonii lui Davey. Dacă n-ar fi fost armau aici, ar fi fost spânzurat pentru asta. Nicio ceremonie, doar spânzurat. Suntem foarte departe de şedinţele de judecată.

Charles îşi termină ceaiul şi puse jos ceaşca şi farfurioara.

— E mai mult de atât, spuse el. Altfel, nu m-aş afla aici. Spune-o, omule. Nu te teme că o să râdă cineva.

— E greu de crezut…

— Eu sunt specializat în credulitate. Fără prejudecăţi, cum spunem noi.

Cu mare grijă, Rud deschise iarăşi dosarul.

— Omul din salonul de jos. I-aş estima vârsta între treizeci şi cinci şi patruzeci. Davey are nouă ani. *Ergo*, nu sunt una şi aceeaşi persoană. Dar, pe lângă propriile lui cicatrice, pacientul le are şi *pe ale lui Davey.* Un semn lung, cu marginile neregulate, pe gambă. Căpătat când a trecut peste un pârleaz şi

s-a agăţat într-un cui ruginit. Am tratat rana anul trecut. Omul are una identică. Davey are o excrescenţă sub ochiul drept, ca o lacrimă. Şi asta e acolo.

— Astea nu ar putea fi proaspăt-făcute.

— Cicatricea, cine ştie, poate – deşi ar trebui să fi fost pregătită cu luni înainte. Lacrima este un semn din naştere. Imposibil de plănuit. Nu e o trăsătură de familie, aşa că ăsta nu este vreun Harvill de mult pierdut care apare în cel mai prost moment.

La aşa o întorsătură a lucrurilor, maiorul Chilcot, ca orice comandant de câmp dezorientat, a comunicat cu superiorii lui, care s-au uitat în jur după vreun organism specializat în rezolvarea cazurilor de copii înlocuiţi pe furiş.

Acel organism era Clubul Diogene.

— Unde pretinde el că a fost în timpul ăsta?

— Pur şi simplu „în pădure”.

— Cu ţiganii?

— Îngână cântecelul ăla când îl apucă, de obicei ca să pună capăt unei conversaţii care nu-i convine. După cum spuneaţi, nu cred că ţiganii chiar au vreun amestec aici.

— L-aţi examinat. Care este starea generală a sănătăţii lui?

Rud luă o notiţă scrisă cu cerneală proaspătă, strălucitoare.

— Aşa cum e de aşteptat la un vagabond. Răni vechi, neîngrijite, dar vindecate. Fel de fel de infecţii – ploşniţe, păduchi, de-astea. Şi malnutriţie.

— Niciun fel de degerături?

Rud scutură din cap în semn ca nu.

— Prin urmare, nu a dormit pe afară în ultima săptămână? În frig, zăpadă rece?

Rud fu iarăşi în încurcături.

— Poate a găsit vreun grajd?

— Poate.

— Mai este încă o… ăă, anomalie, îndrăzni doctorul. N-am zis nimănui, pentru că nu are niciun sens. Omul are dinţi buni. Dar îi lipsesc doi din faţă şi din gingie îi apare smalţ nou. Normal pentru un băiat de nouă ani căruia i-au căzut dinţii de lapte şi acum îi înmuguresc incisivii de adult. Dar nu există o a treia dentiţie. Asta-i mai mult decât o ciudăţenie.

Rud strecură hârtia înapoi în dosar.

— Ăsta-i dosarul lui Davey Harvill, nu-i aşa?

— Da, sigur… a, înţeleg. Pacientul ar trebui să aibă un nou dosar. El nu este Davey Harvill.

Rud deschise nişte senare ale biroului, uitându-se după un dosar.

— Urmaţi-vă instinctul, domnule doctor Rud. Aţi băgat însemnările privitoare la pacientul ăsta în dosarul lui Davey. A părut atât de normal, încât nici nu v-a trecut prin minte vreun alt fel de a trata lucrurile. Logica v-a dictat să mergeţi înainte pe baza unei presupuneri despre care ştiţi că e imposibilă. Aşadar, am ajuns la limitele logicii.

4: „Silas Gobbo”

În separeul de la Small Man, după masa de dimineaţă, Charles citi actul de răzvrătire împotriva armatei. Cu toate că motivul închiderii cârciumii era simplu, situaţia maiorului Chilcot, care se încartiruise de unul singur în local şi era înclinat să „rechiziţioneze” conţinutul pivniţei, nu era cu nimic mai bună.

— Pur medical, pretinse Chilcot. După atâta chin cu umblatul prin împrejurimi cu ţurţuri în loc de degete, un ţoi este al naibii de necesar.

— Asta este rezonabil, domnule maior. Dar ar fi înţelept să vă achitaţi tratamentul.

— Noi ne aflăm aici ca să-i *ajutăm* pe turbulenţii ăştia…

Cârciumarul îl fulgeră cu privirile de după tejghea.

— Întocmai, spuse Charles.

Maiorul mai mormăi ceva, dar bătu în retragere.

Cârciumarul, vizibil înviorat şi mai stăpân pe situaţie, se apropie de ei.

— Ar mai avea domnul nevoie de ceva ceai?

— Nu, mulţumesc, spuse Charles. Pregăteşte o notă de plată pentru mine şi pentru domnul maior. Nu o încheia încă. Ai cuvântul meu că nu ai să scoţi nimic din buzunar. Desearā poţi să deschizi iarăşi pentru clienţi.

Stăpânul localului radia.

— Între apus şi ora zece, insistă Chilcot.

Pe fruntea cârciumarului îşi făcu apariţia o cută.

— Este corect aşa, spuse Charles.

Cârciumarul acceptă hotărârea. Pentru moment.

Maiorul era un alt personaj important din ţinut, învechit într-o carieră lipsită de strălucire. Situaţia actuală ar fi fost şansa sau

ghinionul vieţii unui ofiţer mai tânăr şi mai ambiţios.

În vreme ce el stătea la călduricǎ la Small Man, oamenii lui îşi aveau tabăra în Fair Field, în condiţii de retragere-din-faţa-Moscovei. Erau de calitate, adevărate diamante. Sergentul Beale, o veche cătană din India, făcuse un raport rapid şi precis al tuturor măsurilor luate. Faptul că Maeve Harvill tot nu apăruse nu fusese din cauza vreunor greşeli din partea puşcaşilor.

Charles plecă de la cârciumă şi umblă o vreme prin Aston Eye. Zăpada se aşternuse gros pe acoperişuri şi în grădinile din faţa caselor. Drumurile şi potecile erau curăţate şi mormane de zăpadă pătată cu noroi portocaliu erau înălţate pe laturi. La lumina zilei, ocupaţia era şi mai evidentă. Soldaţi care tropăiau să nu îngheţe făceau de pază lângă o capră din lemn plasată la capătul drumului spre Fair Field. Chilcot, probabil la îndemnul lui Beale, stabilise un perimetru de siguranţă în jurul lui Hill Wood.

La Criftin, Charles fu lăsat să între de data asta de către un servitor. Se alătură unui mic grup din holul de la intrare. Un alt puşcaş stătea de gardă la uşa salonului. Dr. Rud îl prezentă pe Charles vag, ca fiind „din Londra”, unui cuplu tânăr, cu femeia vizibil însărcinată, şi unei doamne între două vârste, evident în suferinţă.

— Philip şi Sairey Riddle şi doamna Harvill… Violet.

Charles spuse „bună ziua” şi dădu mâna cu ei.

— V-am cerut să fiţi aici ca să-l punem la încercare pe omul care se dă drept Davey, explică Charles. Anumite lucruri nu sunt ştiute decât de membrii familiei. Nu mari confidenţe, ci lucruri mărunte. Informaţii pe care nimeni din afara unei case nu le-ar putea avea. Remarci făcute de cineva către altcineva când erau singuri împreună. Un impostor nu ar şti aşa ceva, indiferent cât de atent şi-ar pregăti fărădelegea.

Doamna Harvill îşi suflă nasul într-o batistă. Fiica ei o luă de după umeri.

— Este încă în salon? îl întrebă Charles pe Rud.

— Şi-a petrecut noaptea acolo. L-am băgat într-un halat. A mâncat de dimineaţă. L-am pus pe omul meu să-l radă şi să-i aranjeze puţin părul.

Doctorul puse mâna pe clanţă.

— Cel mai bine e ca noi să rămânem în urmă, spuse Charles. Să lăsăm familia să se întâlnească fără să fie de faţă nimeni din

afară.

Rud se încruntă.

— O să fim aici, la doar o clipă distanţă, dacă e nevoie.

Doctorul fu de acord şi le ţinu uşa deschisă.

— Mami, se auzi o voce ascuţită dinăuntru.

Charles îl văzu pe Davey, pe scaunul lui, cu braţele şi gambele ieşite dintr-un halat cu o măsură prea mic pentru el. Fără barbă, arăta mai tânăr.

Doamna Harvill îngheţă şi se trase înapoi, ieşind din câmpul vizual al ui Davey.

— Mami? aproape un scâncet, aproape în lacrimi.

Doamna Harvill era albă la faţă, cu mâna încleştată de a fiicei ei, cu ochii strâns închişi. Spaima ei îi aminti lui Charles de groaza de aseară a lui Davey, când se simţise ameninţat. Sairey îşi îmbrăţişă mama, dar se desprinse.

— Tu stai aici, mamă. Eu şi Phil o să vorbim cu băiatul. Domnii vor avea grijă de tine.

Sairey i-o predă pe mama ei lui Rud.

Doamna Harvill îl îmbrăţişă pe medic, stânjenindu-l, şi-şi apăsă faţa pe umărul lui. Începu să suspine, tăcut.

Sairey, fără grabă şi graţioasă în mişcări, îl luă pe soţul ei de braţ şi păşi în salon. Davey sări de pe locul lui, cu un zâmbet larg, care lăsă să se vadă mugurii imposibili ai dinţilor.

— Sairey, Phil…

Charles închise uşa.

Rud o aşeză pe doamna Harvill pe un scaun şi se duse sus ca să aducă ceva să o calmeze. Femeia se adună. Se uită la Charles, acordându-i atenţie pentru prima oară.

— Cine sunteţi? întrebă ea direct.

— Charles Beauregard.

— Oliver a spus asta. Adică ce sunteţi?

— Sunt aici ca să ajut.

— Unde-mi sunt copiii? Sunt în siguranţă?

— Asta încercăm să aflăm, doamnă Harvill.

Răspunsul nu fu satisfăcător. Îşi luă privirile de la el, nemaibăgându-l în seamă. În nerăbdarea ei, era la fel ca Davey. Lui Charles chiar i se părea că o aude murmurând „mi-a spus mama…” în ritmul respiraţiei. Îşi găsise un obiect de joacă obsesivă, o bucată de sfoară cu un mâner. Îşi lega mâna strâns, până ce degetele i se goleau de sânge, apoi desfăcea sfoara şi

se uita la piele cum se face iar roz.

Rud se întoarse şi îi dădu doamnei Harvill un pahar cu apă în care măsură trei picături dintr-o sticluţă albastră. Femeia înghiţi cu o strâmbătură, iar doctorul o răsplăti cu o bucăţică de zahăr. Dacă fiul ei *fusese* transformat în adult, ea, la rândul ei, devenise – într-un anumit sens – un copil.

Prin uşă se auzea murmurul neclar al conversaţiei. E greu să-i rezişti tentaţiei de a trage cu urechea. Charles văzu că doctorul era şi mai ispitit. Numai soldatul era impasibil, plictisit de slujba lui, dar recunoscător să fie înăuntru, la căldură.

— Oare *de ce* stau atât de mult? spuse doamna Harvill. Începu iarăşi să se joace cu bucata de sfoară, desfăcând-o în fâşii ca şi cum ar fi despletit codiţa unui copil. Sfoara era biciul cel nou al lui Davey, care fusese găsit în Hill Wood. Charles nu putea decât să-şi imagineze ce simţea Violet Harvill. Pamela murise, împreună cu fiul lor nou-născut, în urma unei naşteri nereuşite. Dăduse vina pe un medic incompetent, pe providenţa răutăcioasă şi, în cele din urmă, pe el însuşi. Acceptând contractul din Hills, îşi scosese familia din sfera de influenţă a medicinei moderne. O suferinţă fierbinte, mută, îl golise. Ajunsese să se împace cu ideea că nu avea să mai fie niciodată omul care fusese, dar ştia că Pamela ar fi fost foarte dezamăgită, dacă ar fi folosii pierderea ca pe o scuză pentru a ceda. Pamela apăruse în viaţa lui punând sub semnul întrebării tot ce credea el. Căsnicia lor fusese o explozie minunată, neîntreruptă. În ultimele ore, agăţându-se de el – muşcând adânc în carnea de pe braţul lui, ca să-şi stăpânească ţipetele – şi ştiind că avea să moară, Pamela revărsase o cascadă de vorbe, alinătoare şi autoritare, iubitoare şi mustrătoare, sfătuitoare şi poruncitoare. În ceţurile Londrei, Charles îi pierduse amintirea pentru o vreme. Logodna cu verişoara Pamelei, Penelope Churchward, fusese primul lui efort de remodelare a unei lumi private, iar sfârşitul stânjenitor al acelei relaţii îndemnul de a se gândi iarăşi la ceea ce încercase să-i spună soţia lui. Când se trezi cufundat mai adânc în treburile Clubului Diogene, vocea Pamelei reveni. În fiecare zi, îşi amintea ceva despre ea, ceva ce ea spusese sau făcuse. Uneori, tresărirea unui muşchi în braţ era de ajuns, o aducere aminte că trebuia să fie la înălţimea impusă de ea.

Uitându-se la doamna Harvill, îşi aminti de cealaltă pierdere,

eclipsată de agonia sângeroasă, care durase mult, a morţii Pamelei. Fiul lui, Richard Charles, care se stinsese acum doisprezece ani, trăise mai puţin de o oră şi-şi deschisese ochii numai în moarte, cu faţa spălată de o infirmieră indiancă. Dacă ar fi fost fată, ar fi fost Pandora Sophie. Charles şi Pamela se obişnuiseră să-i spună copilului „Dickie sau Dora”. Aşa cum dorise Pamela, făcuse serviciul funerar conform obiceiului indian, incinerându-i împreună. Cea mai mare parte a cenuşii fusese împrăştiată în India, pe care ea o iubise într-un fel pe care el îl admirase, dar pe care nu-l împărtăşise niciodată. Adusese o parte înapoi în Anglia, pentru alinarea familiei Pamelei. O urnă odihnea în cripta din cimitirul Kingstead, un loc de înmormântare onorabil pentru o femeie onorabilă, care ar fi fost dezmoştenită, dacă ar mai fi petrecut mult timp în casa părinţilor ei exprimându-şi opiniile.

Dar băiatul?

Pierderea unui copil este cel mai rău lucru din lume. Charles ştia asta, dar nu o *simţea.* Fiul lui, deşi născut, era încă parte din Pamela, o pierdere ghemuită în cealaltă. Dacă îl durea pentru Dickie sau Dora era numai în sensul în care simţea uneori şi pentru ceilalţi copii pe care Pamela şi el i-ar fi avut, pentru numele pe care le-ar fi putut avea. Familia Churchwards aprecia numele cu „P” şi încă nu fuseseră o Persephone, un Paulus, o Patricia şi un Prosper.

Acum se gândea la băiat.

Era în el, ştia, strâns învăluit. Locul complet mort. Furia şi panica. Cruzimea.

Violet Harvill ar face *orice.*

Femeia păru că se scutură de vraja sub care se aflase şi-şi legă biciul lui Davey în jurul încheieturii mâinii, ca pe o brăţară. Se ridică în picioare, hotărâtă.

Rud era la uşa salonului.

— Dacă te crezi în stare de asta, Violet…

Ea nu spuse nimic, dar el deschise uşa. Sairey râdea de ceva ce Davey tocmai spusese. Omul zâmbea, fiind o cu totul altă persoană.

— Mami, zise el, văzând-o pe doamna Harvill.

Charles *ştiu* că îi păştea dezastrul. Se ridică într-o clipă de pe scaunul pe care stătea şi se grăbi să o ajungă din urmă pe doamna Harvill. Ea fu mult mai rapidă decât el; simţind că vrea

să o oprească, se ghemui şi-i scăpă pe sub mână. Un scâncet ascuţit, pornit din fundul gâtlejului ei, se transformă într-un strigăt tânguitor, ca un ţipăt de pasăre. Femeia se repezi în salon, cu degetele ca nişte căngi de răpitoare.

Unghiile ei scrijeliră faţa lui Davey, crestând şanţuri roşii prin carne. Îl înhăţă de beregată.

— Ce-ai făcut cu ei? ceru ea să ştie.

Din gură i se revărsă un torent de cuvinte de mahala, vorbe pe care Charles ar fi jurat cândva că o femeie nici nu le putea cunoaşte – deşi, în ultimele ei clipe, şi Pamela le folosise. Chipul Violetei Harvill era o mască a urii.

— Ce-ai *făcut*?

Sairey dădu să se ridice de pe scaun, uitând pentru o clipă starea neobişnuită în care se afla. Cu un icnet, căzu înapoi pe scaun, ţinându-se de burtă.

Riddle şi Rud o prinseră pe doamna Harvill şi o traseră înapoi. Charles interveni şi începu să desprindă degetele femeii din beregata lui Davey, unul câte unul. Ea continuă să zgârâie şi să înjure.

— Scoateţi-o din încăpere, îi spuse el doctorului. Vă rog!

Urmă o luptă, dar reuşi.

Davey se strânsese iarăşi ghem, cu genunchii la gură, cu ochii înotându-i în lacrimi, murmurând.

— Fetiţă nesupusă şi obraznică… *o-braz-ni-că!* Fetiţă nesupusă…

Sairey, de data asta atentă, îl îmbrăţişă, apăsându-i capul la sânul ei plin. El se legăna înainte şi înapoi.

Lui Charles i se desfăcuse gulerul, iar nodul cravatei i se lărgise.

El era de vină pentru catastrofă.

— Ăsta-i Davey, domnule, spuse Sairey moale.

Nici nu îşi dădea seama că plângea.

— Nu-i nici o-ndoială. Am vorbit despre ce-aţi zis. Lucruri din familie. Când ieream io mică, tata inventa poveşti pentru io, poveşti despre Silas Gobbo, un cioplitor în lemn, micuţ, care trăieşte într-un copac gol pe dinăuntru de la noi din grădină, şi face mobilă la păsărele. Tata făcea măsuţe şi scăunaşe din rămăşiţe de lemn, le punea în copac şi mă lua să-mi arate ultimele lucrări a lu’ Silas. Tata le-a spus iarăşi poveştile şi lu’ Davey şi Maeve. Tare îi plăcea să facă jucării micuţe, lu’ tata.

Numa’ Davey putea să ştie de Silas Gobbo. Nu de măsuţele şi scăunelele alea mici. Chiar dacă auzea altcineva poveştile, nu putea să-l *iubească* pe Silas. Davey şi Maeve-l iubesc. Cu tata dus, a-l iubi pe Silas e ca şi cum l-ai iubi pe el, ţi l-ai aminti. Maeve spunea mereu că vrea să se mărite cu Silas când se face mare şi să fie prinţesă.

— Aşadar, eşti convinsă?

— Totul-totul, de săptămâna trecută şi de ani de zile, băiatul încă le ştie. Mama n-o să accepte niciodată. Nu ştiu cum pot să dovedesc, da’ el e.

Îl strânse mai tare pe fratele ei. Chiar şi ras, tot părea de două ori mai în vârstă decât ea.

Charles îşi aranjă gulerul.

— Despre Maeve ce spune?

— Ea-i cu Silas Gobbo. S-a mutat din copacul nostru în Hill Wood. Davey zice că Maeve ie prinţesă acum.

5: „jegoasă după-amiază”

Era o zi urâtă, deprimantă. Norii clocoteau deasupra lui Hill Wood, ameninţând cu încă o ninsoare. Cei dintâi fulgi începură să cadă, aducând sărutări micuţe, înţepătoare.

Charles o luă pe Dark Lane, îndreptându-se spre Fair Field Track. Într-un ceaun de tuci ardea un foc firav, cu flacăra biciuită de rafalele aspre ale vântului ce sufla din toate direcţiile. Puşcaşii care făceau de gardă erau înveliţi în straturi peste straturi de haine şi mantale. Tinerelul care încercase să se lege de slujnica lui Rud avea obrajii tot roşii, dar de data asta de la un început de degerătură.

Sergentul Beale, cu mustăţi atent aranjate şi sprâncene pe măsură, nu simţea frigul. Dacă i s-ar fi ordonat să o ia din loc, Beale ar fi fost gata de o expediţie prin tundra Arcticii sau de o călătorie prin nisipurile Saharei. Oamenii ca maiorul Chilcot doar îşi imaginau că ei ocârmuiesc Imperiul; dar oamenii ca Beale conduceau de fapt.

— Jegoasă după-amiază, domnule, comentă sergentul.

— Miroase a zăpadă.

— Miroase şi se simte că ninge, domnule. E zăpadă.

— Da.

— Nu-i bună zăpada. Pentru o fetiţă.

— Nu.

Charles înţelegea. Dacă fulguiala asta de felicitare de Crăciun se transforma în viforniţă, toate căutările aveau să fie oprite. S-ar pierde orice speranţă. Dispariţia lui Maeve Harvill ar fi acceptată. Chilcot şi-ar pune soldaţii să strângă şi s-ar reîntoarce la barăci. Charles ar fi convocat la sediu, să facă un raport lipsit de concluzii clare. Small Man putea rămâne deschis toată noaptea.

Un dezgheţ prin aprilie ar putea să dea la iveală un trupuşor îngheţat. Sau, date fiind împrejurările, poate nu.

Charles se uită dincolo de barieră, la copaci.

Oamenii din Eye şi puşcaşii fuseseră şi unii, şi alţii prin Hill Wood. Acum Charles – ştiind că trebuia să se asigure – va trebui să facă o a treia căutare. De bună seamă, nu avea să se uite numai după fată.

— Am să intru în pădure doar puţin, domnule sergent, să arunc o privire.

— Prea bine, domnule. Noi vom avea grijă de tot.

Santinela ridică bariera ca să poată trece Charles.

Încercă să se comporte ca şi cum ieşise numai pentru o plimbare într-o zi frumoasă, dar nu reuşi. Pamela nu-i dădea pace: nu era doar un puzzle; oameni vătămaţi erau învăluiţi în mister şi meritau mai mult decât gândire abstractă.

Pretutindeni erau urme de paşi, multă tropăială care acoperea Fair Field Track, împânzind totul cu semne neregulate, în toate părţile. Abia dacă mai rămăsese vreun metru pătrat de alb imaculat. Ramurile negre ale unor copaci erau pline de zăpadă îngheţată, dar cele mai multe erau scuturate cu totul.

Charles putea recunoaşte cincisprezece feluri distincte de şerpi de pe continentul indian, deosebindu-i pe cei veninoşi de cei inofensivi. Ştia cele mai sigure căi de intrare şi de ieşire din Old Jago, cel mai rău-famat cartier mizer al Londrei. Înţelegea deosebirile dintre spectru, apariţie, fantasmă şi strigoi – cunoştinţe cu atât mai remarcabile, cu cât erau însuşite prin experienţă directă, nu prin pedanterie prăfuită. Dar, în afară de stejar şi ulm, nu era în stare să identifice niciunul dintre copacii obişnuiţi din ţinuturile rurale englezeşti. Explorarea domeniilor extraordinare îi lăsase prea puţin timp pentru cele ordinare.

Ceva îi lipsea.

Cizmele lui de oraş, cu tălpi groase pentru caldarâm, erau subţiri şi flexibile. Frigul se strecura în ele pe la găurile

şireturilor şi pe la cusături. Nu-şi mai simţea degetele de la picioare.

Era o pădure mică. Nu trecuse mult de când ieşise din câmpul vizual al lui Beale şi deja copacii începură să se rărească şi văzu corturile kaki ridicate în Fair Field. Davey şi Maeve fuseseră *deţinuţi* aici, cumva. Toată lumea era convinsă. Ar fi putut copiii să se strecoare neobservaţi afară, în Fair Field, şi peste pârleaz sau prin vreo poartă, dispărând în zone care încă nu fuseseră cercetate? Dacă era aşa, cineva ar fi trebuit să-i vadă. Nimeni nu venise să spună aşa ceva.

Să-i fi furat nişte ţigani aflaţi în trecere?

În Eye, ţiganii sau oricare alţi străini ar fi fost observaţi. Prin urmare, trebuia să caute aproape de casă. Începuseră să circule acuzaţii. Fiecare comunitate îşi avea ciudaţii ei, uşor de acuzat de crime de neimaginat. Agentul de poliţie, Throttle, încă mai spunea că era careva din familia Dando, un numeros şi turbulent clan local. Acuzarea acestuia rezolvase orice mister în Ashton şi Moreton în ultimii treizeci de ani, iar Throttle nu vedea niciun motiv pentru a schimba tactica de data asta. Întoarcerea lui Davey oprise vânătoarea de vrăjitoare. Chiar şi cei care nu credeau că Davey era cine pretindea că este presupuneau că el era capul întregii afaceri nefericite.

Dacă Davey era Davey, ce se întâmplase?

Charles parcurse iarăşi terenul, nu pe potecă de data aceasta, ci mergând în zig-zag de-a latul întregului pâlc de copaci. Găsi obiecte călcate în picioare prin zăpada înnoroiată, care se vădiră a fi pipe sfărâmate, o singură mănuşă de mărime bărbătească, mucuri de lumânări. Era aruncat aici atât gunoi cât într-un canal de scurgere din Londra. Ninsoarea se îndesea.

Aruncându-şi privirile în sus, văzu ceva.

Căutările anterioare se concentraseră asupra solului. Dacă Maeve zburase de acasă, poate că Charles *trebuia* să-şi îndrepte atenţia spre cer.

Fulgii de zăpadă piereau pe faţa lui întoarsă în sus.

Se opri în faţa unui stejar contorsionat. Un copac pe care îl putea identifica chiar şi când era desfrunzit. De o creangă era agăţat un obiect circular, ceva mai sus decât ajungea el cu mâna. Se întinse şi îl atinse cu degetele.

Un cerc din lemn, de vreo patruzeci şi cinci de centimetri în diametru, care se mişca liber în jurul crăcii, ca un belciug

aruncat la cârlig, la bâlci. Găsi pe trunchi nişte puncte de sprijin pentru picioare şi se căţără un metru de la pământ.

Ajunse destul de aproape de banda din lemn ca să poată citi iniţialele arse pe partea dinăuntru. D.H. Cercul lui Davey, primit de ziua lui.

Charles se prinse de ramură cu mâinile înmănuşate şi îşi dădu drumul la genunchi, cu care se ţinea strâns de trunchi. Pendulă, depărtându-se de trunchi, şi creanga se lăsă în jos, trasă de greutatea lui. Atinse uşor pământul cu picioarele, craca rămânând încordată ca un arc. Cu o mână, trase puţin de cerc, încercând să-l scoată pe la capătul liber al crengii. Dar ea se ramifica şi cercul se înţepenea.

Asta era ciudat.

Şmecheria cea mai simplă era ca cercul să fi fost rupt şi apoi asamblat iarăşi în jurul crengii. Dar nu era nicio ruptură, nicio urmă de lipire, ceea ce însemna că jucăria fusese atârnată acolo când copacul era în creştere şi rămăsese prinsă, pe măsură ce el se dezvoltase.

Stejarul era mai bătrân decât Davey Harvill, căci trăise mai multe vieţi omeneşti. Era deja matur când Napoleon era doar un băieţel. Cercul nu fusese agăţat săptămâna trecută, ci trebuie să fi fost aici de pe vremea Războiului celor Două Roze.

Charles dădu drumul crengii. Ea se destinse revenind în poziţia iniţială, făcând cercul să joace în jurul ei. Din pom începu să cadă zăpadă, desprinsă de pe crengile de mai sus.

Copacul scârţâi, fluturându-şi crengile ca o fiinţă vie.

Charles îngheţă, nu numai din cauza frigului.

La vreo şase metri de la pământ, stratul de nea era crăpat, dând la iveală un chip negru. Mai degrabă nişte găuri de la noduri, sub forma unui chip.

Vedem chipuri în orice. Este ordinea pe care încercăm să o stabilim în lumea care ne înconjoară – în nori, în petele de pe hârtie, în falezele erodate. Ochi, un nas, o gură. Expresii răutăcioase sau binevoitoare.

Lui Charles chipul acesta îi păru pus pe şotii.

— Bună ziua la dumneavoastră, domnule Silas Gobbo, spuse el atingându-şi borul pălăriei.

— Cine, vă rog, e Silas Gobbo?

Charles se întoarse, cu inima oprindu-i-se la auzul vocii firave, neaşteptate.

O fetiţă stătea printre mormanele de zăpadă murdară, cu codiţele ieşite de sub o căciuliţă albastră, cu paltonul atent încheiat până sus, la fular.

Primul lui gând fu că era Maeve!

Îşi dădu brusc seama că nu ar recunoaşte-o, dacă ar vedea-o. Nu văzuse nicio fotografie. Mai erau şi alte fetiţe în Eye.

— O cauţi pe Maeve Harvill? întrebă el. Este prietena ta?

Fetiţa zâmbi solemn.

— Eu sunt Maeve, spuse ea. Sunt o prinţesă.

O ridică în braţe şi o strânse de parcă ar fi fost a lui. Înăuntrul lui era topit din cauza acestui miracol. Era ameţit, cuprins de o euforie instantanee, arzândă.

— Nu aşa trebuie tratate prinţesele, domnule.

O ţinea prea strâns. Se relaxă într-o îmbrăţişare iubitoare şi se uită în jos la urmele proaspete de paşi de unde stătuse ea. Numai două, ca şi cum fusese pusă jos de deasupra, în locul acesta. Se uită în sus şi văzu o încurcătură de crengi negre profilate pe cerul murdar.

Privi în jur după faţa pe care şi-o imaginase, dar nu o mai putu găsi.

Tatăl lui Maeve ar fi spus că Silas Gobbo o salvase pe Maeve şi o înapoia familiei.

Era sfârşitul fericit pe care îl dorise Charles. Bucuria i se sfârşi şi simţi iarăşi fiorul, fiorul îngheţat, gheaţa din oase. O îndepărtă puţin de el pe fetiţă, o femeie în miniatură, cu oase delicate, şi se uită la faţa ei perfectă, politicoasă.

— Prinţesă, ai fraţi şi surori?

— David şi Sarah.

— Părinţi? Mămică şi tătic?

— Tata a murit. Mama mea este doamna Violet Harvill. Mi-aţi face un mare serviciu dacă m-aţi duce acasă. Sunt o prinţesă ostenită.

Micuţa povară era caldă în braţele lui. Îl sărută pe obraz şi i se cuibări mai bine pe umăr.

— S-ar putea să adorm în timp ce mă duceţi.

— Asta-i foarte bine, îi spuse el.

Charles o luă pe Fair Field Track. Când soldaţii care stăteau de pază îl văzură, dădură un strigăt.

— S-a dus şi-a rezolvat-o!

Charles schiţă un zâmbet modest. Strigătul fu preluat şi se

răspândi de la unii la alţii. Curând, strigătele se transformară în urale.

6: „e ceva cu fetiţa asta”

Salonul doctorului Rud era plin de oameni bucuroşi, de parcă cinci Crăciunuri veniseră deodată şi adunaseră laolaltă o gloată fericită, plină de veselie.

Doamna Harvill nu se mai dezlipea de prinţesa ei, care pentru moment încetase să mai comande tuturor de parcă ar fi fost slujitori. Philip şi Sairey, uimiţi şi peste măsură de fericiţi, se ciupeau des unul pe altul, aşteptându-se să se trezească din vis. Sairey trebuia să stea aşezată, dar nu reuşea să-şi găsească locul. Sărea întruna în picioare ca să stea de vorbă cu încă cineva sosit să le facă urări de bine, după care îşi amintea de efortul gleznelor. Philip făcuse încă o prăjitură, cu numele lui Maeve scris cu stafide.

Rud şi maiorul Chilcot beau împreună vin dulce de Porto, râzând şi schimbând poveşti de război de la frontieră.

Erau de faţă oameni pe care Charles nu-i cunoştea, veniţi să-i mulţumească din inimă eroului din Londra.

— Am trecut prin sită tot Hill Wood-ul şi am făcut tot ce am putut noi, spuse domnul reverend Weddle, vicarul de Eye. Prea familiarizaţi, vezi bine, cu teritoriul. N-am putut vedea pădurea din pricina copacilor, deşi ne-am rugat până ne-am sfâşiat pantalonii la genunchi. A fost nevoie în Ashton Eye de ochii unuia din afară, pentru a se învrednici să o salveze pe prinţesa Maeve. Hmm, vă supăraţi dacă pun asta pe hârtie?

Weddle menţionase că este şi poet.

Agentul de poliţie Throttle, cu barba lui lungă şi albă şi uniforma de modă veche, stătea cu ochii pe şchiopul cu înfăţişare fioroasă care era Hamer Dando – de teamă ca degetele hoaţe să nu se rătăcească prea aproape de argintărie. Expresia lui Hamer era imprimată pe feţele altei jumătăţi de duzină de localnici de diverse vârste şi sexe, dar Throttle îi marcase pe toţi.

Mâna lui Charles era scuturată iarăşi, de un bărbat cu încheieturi cu noduri uriaşe şi cu bărbia albastră, care, înţelesese Charles, era directorul şcolii din Ashton, Owain Gryfudd.

— Maeve vine la şcoala galeză acum, spuse el, cu hotărâre

triumfătoare. Gata cu umblatul peste pârleaz la bleaga aia episcopală din Moreton. O să vedem o mare îmbunătăţire.

Charles înţelesese că Gryfudd era căpitanul unei echipe de rugbi, Vânătorii de Capete. Îşi înnegreau feţele cu cărbune înainte de a intra în teren. Profesorul încă mai avea culorile de război în jurul gulerului şi sub linia părului, de la frecventele masacrări ale englezilor.

Lui Charles i se oferi cu insistenţă prăjitură. Gryfudd îl plesni pe spate şi scoase un urlet repezindu-se asupra unei bătrânele firave – doamna Grenton, de la şcoala din Moreton Eye – ca şi cum ar fi atacat într-o încercare de câştigare a unui meci.

De câte ori se uita la Charles, doamna Harvill suspina şi – dacă Maeve nu era în braţele ei – se repezea să-l îmbrăţişeze. Radia de bucurie şi uşurare şi aşa fusese întreaga zi.

Prinţesa ei era acasă.

După cum spusese Sairey, nu avea să-l accepte niciodată pe Davey drept Davey. Dar întoarcerea lui Maeve pusese capăt chestiunii.

Aceasta, împreună cu alte lucruri, îl împiedicau pe Charles să între în atmosfera sărbătorii.

În acea cameră, simţea că exista o dorinţă copleşitoare de a-l scoate din minte pe Davey cu misterul lui. Davey era la etaj, ţinut departe de petrecere.

Totul este bine când se termină cu bine.

Dar Charles ştia că nimic nu se terminase. Şi nimic nu era bine.

Nu mai putea face nimic. După toate probabilităţile, raportul lui către Cabala Conducătoare avea să fie legat cu panglică verde şi pus deoparte pentru totdeauna.

Părăsi salonul. În hol, soldaţi şi slujnice sorbeau punci. Numai zâmbete.

Cu excepţia sergentului Beale.

— Presupun că vă întoarceţi la Londra acum, domnule?

— Nu văd vreo altă cale.

— E ceva cu fetiţa asta, nu-i aşa?

— Aşa mă tem.

— Unde *au fost* copiii ăştia? Ce s-a întâmplat cu băiatul?

— Astea, domnule sergent, sunt întrebările.

Beale încuviinţă din cap. Nu luă niciun strop de punci.

Charles îl părăsi pe sergent şi se îndreptă spre uşă. Cineva îl

trăgea de braţ. Sairey îi prinsese mâneca. Femeia se încovoia aproape cu totul. I se apropia timpul. Asta era tot ce-i mai lipsea petrecerii: o naştere bruscă şi un bebeluş tresăltând fericit.

— Phil şi cu mine o să-l luăm pe Davey la noi.

— Mă bucur să aud asta, Sairey. Ştiu că n-o să fie uşor.

Ea pufni.

— Niciunul dintre ei n-o să-l ia în clasă, nici Gryfudd, nici Grenton. Aşa că ăsta-i sfârşitul învăţăturii lui. Şi e un băiat deştept, Davey. Dă-i un creion şi poate să-ţi deseneze orice, ca în viaţă. Mama, ea-i nebună după Maeve… nu a mai rămas nimic şi pentru Davey. N-o să-l primească în casă.

Charles o bătu uşurel pe mână, înţelegător.

— Şi ce *este* cu Maeve? îmi spune mie „Sarah”. Eu sunt Sairey de atât de demult, că am şi uitat care îmi era numele trecut în Biblia familiei.

— Nu-l ştie pe Silas Gobbo.

Sairey închise ochii şi dădu din cap.

— Mă sperie, spuse ea atât de încet, încât nimeni altcineva nu putu să audă.

Charles îi strânse degetele. Nu putea spune nimic să o liniştească.

Riddle veni în hol, căutându-şi nevasta. O însoţi înapoi la căldură şi lumină. Se înălţă un strigăt de bucurie. Cineva începu să cânte…

O broască, el mai c-ar peţi…

Hei-ho, zice Rowley!

De mă-sa i-ar îngădui…

I se alăturară şi alte voci. Un bas puternic trebuia să fie Gryfudd.

Cu o ruladă de şuncă şi spanac…

Hei-ho, zice Anthony Rowley!

Charles îşi puse pălăria şi paltonul şi plecă.

ACTUL II: COMOARA UNCHIULUI SATT PENTRU FETIŢE ŞI BĂIEŢI

1: „Domniţa spiriduşilor”

— Dacă ăsta-i Daru’, comentă unul dintre muncitori, tare-aş vrea să ştiu cin’ l-a dat şi cân’ vin să şi-l ia ’napoi.

Kate îşi notă rapid cuvintele într-un carneţel, în propria ei variantă de stenografie. Sentimentul, lustruit prin repetare,

putea să nu aparţină iniţial vorbitorului. Îi plăcea să înregistreze ce gândea şi spunea Londra, chiar şi atunci când oraşul gândea prea superficial şi spunea prea mult.

— ’abar n-am cum crede el c-arată, continuă omul.

În cămaşă, cu casca dată spre spate, transpira abundent.

Ierni geroase şi veri înăbuşitoare, asta era regula anilor ’90. Iunie curent ameninţa să fie cel mai pârjolitor din întregul deceniu. Kate regreta transformarea umbrelei de soare dintr-un obiect util într-un adjuvant cu pretenţii pentru flirturi. Ca o consecinţă a acestui fenomen social, ea nu deţinea un asemenea dispozitiv şi exact acum îi simţea lipsa – şi nu pentru că îşi dorea atenţia vreunui domn pe jumătate adormit, care dădea atenţie numai femeilor care fluturau în jurul lui ca nişte molii disperate. La fel ca pe numeroase doamne binecuvântate (sau blestemate) să aibă părul roşu, prea mult soare o făcea să se cojească oribil. Pistruii i se transformau în nişte puncte înfuriate de sânge, dacă făcea o plimbare *sans* voal în jurul pălăriei. Acest obiect vestimentar i se încurca invariabil în ochelarii mari şi groşi.

La capătul de sud al lui Regent Park strălucea Darul, împrăştiind sclipiri din nenumăratele-i faţete. Terminat prea târziu pentru un jubileu, era jenant de devreme pentru următorul. Ca să scape de o cheltuială căreia nu-i putea face faţă, compania falimentară responsabilă îl oferise în dar (de unde şi numele) Corporaţiei Londrei. Gândit iniţial ca o combinaţie de teatru popular, sală de expoziţie şi grădină exotică acoperită, labirintul crescut fără măsură avea destule ornamente cât pentru oricare trei hidoşenii municipale la un loc. Arăta ca un cort de circ din cristal, înjghebat la repezeală de un pictor de duminică daltonist şi de un bucătar italian specializat în articole de patiserie.

Era inevitabil ca până la urmă cineva să găsească o utilizare pentru Dar. Vizionarul (bufonul?) fusese domnul Satterthwaite Bulge, „Unchiul Satt” pentru o întreagă generaţie de nepoate şi nepoţi, *soi-disant* Fondatorul Zânăriei şi Magistrul Minunilor (în ortografia lui). În această după-amiază, Kate avea o invitaţie pentru a vizita micul şi prosperul regat al lui Bulge.

— Katharine Reed, reporter temerar, anunţă o voce gravă şi americană.

Un bărbat cu costum în carouri, de un verde violent îşi croi

drum printre numeroşii gură-cască şi îi strânse mâna. Purta o pălăriuţă de culoarea smaraldului cu calota rotundă şi borul mic, cu o cataramă lucitoare din tinichea, un trifoi cu patru foi supradimensionat, din crep, la *boutonniere, o* curea din discuri prinse între ele, vopsite ca nişte monede de aur, şi o barbă roz, îngustă, prinsă cu sârmă îndoită pe după urechile-i mari.

— Billy Quinn, *publicist,* se prezentă el, trăgându-şi în jos pentru un moment barba falsă.

Ea înregistră cuvântul. Era oare o expresie de-a lui Quinn? Oare cu se se putea ocupa un publicist? Cu publicitatea, presupuse ea. Să facă cunoscute personalităţi şi evenimente, să împrăştie asupra publicului informaţii precum mormanele de lavă scuipate de Vezuviu. Se cam temea că, în cazul în care această profesie avea să se împământenească, propria ei profesie avea să se complice foarte mult.

— Şi, desigur, io-s un spiriduş. Ai să te familiarizezi cu *omuleţii.*

Accentul de Boston al lui Quinn se contorsiona într-o irlandeză veche aproximativă. Degetele i se strânseră înăuntrul ghetelor înalte, închise cu butoni.

— Nu există libelulă în Bătrâna Irlandă care să nu aibă în inimă un locşor cald pentru Seamus O’Short.

Kate era născută în Dublin şi crescută în religia protestantă. Tatăl ei, lector de limbi clasice la Oxford, la Trinity College, îi băgase în cap încă de la o vârstă fragedă că *oalele cu aur, zânele* şi *spiriduşii* erau lucruri care trebuiau să-i prostească doar pe păgânii de papistaşi care trăiesc în ţinuturile sălbatice ale celor mai umede mlaştini. Ori de câte ori vreun englez alerga după asemenea lucruri (de obicei vorbind afectai prin folosirea unor cuvinte şi a unei pronunţii învechite, cam cum făcea Quinn), era înclinată să schimbe subiectul către autonomia locală.

— O să-ţi placă la nebunie asta, Kate, spuse el, arogându-şi lejer dreptul de a i se adresa pe numele mic.

Ea îi fu recunoscătoare, totuşi, că revenise la vocea lui normală.

— Uite-ţi aici trăistuţa de zână.

Îi dădu o punguţă strânsă la gură cu un şnur. Din ea ieşea un beţişor înfăşurat în beteală.

— Asta îţi este bagheta magică, de zână. Înăuntru ai pudră

fermecată (şerbet) şi o coroniţă de argint (care nu-i argint). Doi bănuţi pentru public, dar gratis pentru o onorată rep a celei de-a patra puteri.

Rep? Reprezentantă. Acum oamenii *vorbeau* folosind prescurtări. Cel puţin oamenii care erau americani şi *publicişti.*

Quinn o conduse către uşile Darului.

O doamnă în colanţi cu sclipici şi cu aripioare de fluture pe spate atrăgea bărbaţi oferindu-le fluturaşi de hârtie cu o aplecare uşoară, numai cât să îşi pună în valoare *décolletage*-ul, care era considerabil. Zâna voluptoasă avea doi colegi, personaje unice, la rândul lor. Cineva într-un costum lălâu din blană maro şi cu platoşă, care purta un cap de urs enorm, din ipsos, acoperit cu un coif de luptă. Un pitic cu faţa pictată ca un clovn trist.

— Vine unul, vin toţi, spuse Quinn. Fă cunoştinţă cu domnişoara Fay Twinkledust, Sir Boris de Bruin şi Jack Stump.

Trio-ul poză *en tableau* ca şi cum ar fi stat să fie fotografiat. Domnişoara Fay şi Jack Stump îşi aranjară grimase fericite pe feţele pomădate. Sir Boris îşi ciuli o ureche trăgând de o sârmă. Pe căldura asta, Kate se temea pentru starea de sănătate a interpretului prins în capcana costumului.

În jurul lor se buluceau copii, uimiţi şi încântaţi.

Jack Stump era deranjat de afecţiunea pe care i-o dăruiau fetiţe şi băieţi mai înalţi şi mai zdraveni decât el. Kate îşi dădu seama că îl mai văzuse pe pitic, îmbrăcat ca un mandarin în miniatură, scuipat pe post de ghiulea din ţeava unui tun, la Tivoli Music Hall. Contractul actual părea mai periculos.

În birourile de la *Pall Mall Gazette,* Kate îşi făcuse temele şi studiase atent materialele pe un an întreg privitoare la *Comoara Unchiului Satt pentru fetiţe şi băieţi.* Era deja familiarizată cu Fay Twinkledust, Sir Boris de Bruin, Jack Stump, Seamus O’Short şi mulţi alţii. Gloomy Goat şi veni lui, Grumpy (preferatul ei) şi Grimy; Billy Boggart din Noggart’s Nook; Bobbin Swiftshaft, Prinţul Zânelor; Vrăjitoarea Cea Rea-Regina Coelacanth. Locuitorii Zânăriei Unchiului Satt erau îndrăgiţi (sau dispreţuiţi în mod delicios) de, se părea, toţi copii din ţară, spre disperarea părinţilor, care ar fi preferat ca odraslele lor să exerseze la pian sau să citească Euripide în original exact cum nu făcuseră ei în copilărie.

Kate terminase şcoala şi aproape fusese dezmoştenită pentru

a-i fi urmat neonorabilului ei unchi Diarmid în „meseria de scribălău”, cu mult înainte de începuturile domnişoarei Fay *et al.*, dar fratele şi surorile ei mai mici aveau exact vârsta potrivită pentru a cădea în ghearele domnului Satterthwaite Bulge. Tatăl, a cărui opinie despre *spiriduşi* nu mai putea fi susţinută, se lamenta că era aproape de faliment din cauza Unchiului Satt, deoarece un biet abonament la revista lunară *Comoara* nu era de ajuns pentru liniştirea vociferărilor legate de lumea zânelor. Mai era şi *Almanahul anual al Zânăriei Unchiului Satt*, cumpărat în triplu exemplar, pentru a se preveni bătălii neavenite între Humphrey, Juliet şi Susannah pe tema al cui raft trebuia să aibă onoarea de a găzdui volumul-minune. Mai mult decât atât, se insistase ca tapetul din camera copiilor să semene cu zânele preferate, cum erau ele ilustrate de artistul care îşi semna opera „B. Loved[2]”, socotit de cunoscători a fi adevăratul geniu al lumii ce putea fi numită, pe bună dreptate, Imperiul Zânelor Unchiului Satt. În plus, mai erau păpuşi din porţelan şi figurine din cositor care trebuiau cumpărate, jocuri de masă care trebuiau jucate, teatru de pantomimă la care trebuiau cumpărate bilete, partituri muzicale care trebuiau interpretate, dulciuri Noggart’s Nook care trebuiau consumate. Fiecare bănuţ donat de părinţi sau de bunici copilului cuminte era destinat buzunarului voluminos al Unchiului Satt.

În consecinţă, Bulge îşi putea permite Darul. Pe baza prestaţiei sale anterioare, el ar fi fost în stare, probabil, să transforme şi o gaură neagră într-un corn al abundenţei. Oale cu aur, într-adevăr.

Darul nu era încă deschis pentru publicul larg şi cozi nerăbdătoare se formau deja în avans. Indiferent cât de indigestă era această *oeuvre* a unchiului Satt pentru adultul mediu, copiii erau la fel de pierduţi în Zânăria lui ca şi prichindeii din Hamelin în peştera în care îi atrăsese fluieraşul fermecat.

O fetiţă de vreo patru ani îmbrăţişă piciorul lui Sir Boris şi începu să-şi frece obrazul de blana lui, cu un zâmbet de pură fericire.

— Nu îi plătim pe oamenii aceştia, o asigură Quinn. Nu avem nevoie. Ca să fiu sincer, i-am plăti, dacă ar trebui, dar nu

---

[2] Preaiubitul (în engleză, pronunţat ca un singur cuvânt, „beloved”).

trebuie. Totul este ve-ri-ta-bil.

Unii adulţi se dădeau de partea duşmanului sau considerau că este înţelept să se prefacă, de teamă să nu fie acuzaţi de înăbuşirea inimii de copil, ştiută a bate până şi în pieptul celor mai convinşi cinici. Multe dintre cunoştinţele ei, înaintate bine în vârstă şi posesoare ale unor intelecte de cea mai bună calitate (deşi unele nici măcar nu aveau copii), îi declarau devotament Unchiului Satt, exprimând admiraţie dacă nu pentru strălucirile literare, atunci, pentru talentele misteriosului vizionar „B. Loved”. Până şi Bernard Shaw, a cărui tabletă înţepătoare O *vizită la Zânărie* a condus la un atac cu lipici din partea partizanilor spiriduşilor, avea cuvinte de laudă pentru ilustraţii, aclamându-l pe „B. Loved” drept un titan încătuşat cu lanţuri de floricele. Desenele, trebuia spus, erau acaparatoare, neobişnuite şi impresionante, simple ca tehnică şi totuşi cu o putere de sugestie în stare să tulbure. Imprecizia lor, ca de visare, ar fi trecut drept *avant-garde* în unele saloane, dar era, paradoxal, îmbrăţişată (mult iubită, într-adevăr) de copii şi de adulţi deopotrivă. Aubrey Beardsley era încă îmbufnat pentru că B. Loved refuzase să contribuie la un număr din *The Yellow Book* dedicat zânelor şi spiriduşilor, deşi se zvonea că refuzul fusese impus de Unchiul Satt, care îl pusese pe pictorul misterios să semneze un contract de exclusivitate. Uneori se sugera că Bulge *era* B. Loved. Potrivit altor teorii, ilustratorul era pacient într-un azil de boli mintale şi-şi cususe ochii, dar continua să acopere hârtia cu imaginile care îi roiau prin mintea tulburată, un medium care se lăsa în voia unui locuitor al unui alt plan când se aşeza în faţa planşetei de desen ori o fabrică din Aldgate al cărei personal era format din imigranţi ruşi analfabeţi, supravegheaţi de un călugăr ce mânuia un bici cu plumbi.

— Pofteşte înăuntru, spuse Quinn, deşi mai întâi trebuie să treci de aceşti trei paznici.

Publicistul deschise o poartă mică şi o lăsă pe Kate să pătrundă într-o zonă împrejmuită care ducea la uşile principale. Intrarea era pictată astfel încât să semene cu copertele a două cărţi magice. Deasupra era o caricatură zâmbitoare a Unchiului Satt, cu obraji roşii şi ochi scăpărători, întinzând un deget gras ca să dea paginile la o parte.

Asupra ei se aţintiră privirile pline de invidie ale numeroşilor copii încă neadmişi în obiectul atracţiei. Între părinţii ale căror

oferte de mituire nu îi impresionaseră pe cei Trei Paznici Veseli se schimbau frânturi de comentarii. Lui Kate îi trecu prin minte că, dacă tovarăşii lui s-ar fi uitat în altă parte, Jack Stump n-ar fi avut nimic împotrivă să lase să i se strecoare o jumătate de coroană în carâmbul cizmuliţelor ca să ridice un colţ al cortului.

— Aceasta este Domnița spiriduşilor, spuse Quinn ca să liniştească mulţimea, venită într-o vizită diplomatică la Unchiul Satt. Darul se va deschide pentru unul şi pentru toţi chiar la sfârşitul acestei săptămâni. Zânăria nu este încă gata să primească vizitatori.

Un geamăt colectiv de dezamăgire se făcu auzit.

Quinn se uită la ea şi ridică din umeri.

Kate făcu un pas înspre intrarea principală. Două braţe lungi, păroase, o încercuiră, împiedicând-o să mai facă vreo mişcare. Sir Bosis se zguduia de un râs înfundat.

Asta era foarte enervant!

— Era sa uit, spuse Quinn. Înainte să intri, ce trebuie să faci?

Luată pe nepregătite, Kate se pierdu. Ursul era pe punctul de a-şi permite prea multe.

— Ce trebuie să facă, fetiţe şi băieţi? întrebă Quinn mulţimea.

— Numele de zână! Numele de zână!

— Întocmai, fetiţe şi băieţi. Domniţa spiriduşilor trebuie să-şi ia un nume de zână!

— Katharine Reed, sugeră ea. Ăă, Kate, Katie?

— *Nuuuu,* spuse Quinn prelungind momentul. Un nume nou. Un nume adevărat. Un nume demn de a sta alături de Bobbin Swiftshaft şi Billy Boggart.

— Grumpia Goatess, se aventură ea, în şoaptă.

Ştia că este roşie la faţă. Mustăţile ursului o zgâriau.

— Am eu numele cel adevărat! Brenda Banshee!

Kate fu surprinsă şi îngrozită.

— Brenda Banshee, Brenda Banshee, scandau copiii; mulţi dintre ei huiduiau.

Brenda Banshee era slujnica şleampătă din casa lui Seamus O'Short, întotdeauna rămasă să urle la sfârşitul poveştii. Kate înţelese că spiriduşul nu era deloc stăpânul ideal, dedându-se la fel de fel de „glume ha-ha-ioase" pe seama angajaţilor, pentru ca apoi să se tăvălească de râs de umilinţa lor. În realitate, în Irlanda, proprietarii care nu locuiau în casele lor erau *boicotaţi* pentru comportamente mai puţin scandaloase decât cele pentru

care Seamus rămânea netaxat lună de lună.

— Ce face Brenda Banshee? întrebă Quinn.

— Urlă! urlă!

— Dacă îţi imaginezi că am să urlu, îi spuse ea pe şoptite lui Sir Boris, să ştii că te înşeli amarnic.

— Urlă, Brenda, spuse Quinn, cu un zâmbet până la urechi. Urlă pentru fetiţe şi băieţi.

Ea îşi strânse buzele.

Dacă Brenda Banshee încerca de fiecare dată să şterpelească bănuţi din centura de aur a stăpânului ei era, probabil, din cauză că era o servitoare tocmită pe casă şi masă şi nu primea niciun salariu pentru truda ei.

— Cred că ai urla foarte drăguţ, şopti Sir Boris de Bruin.

Kate îşi dădu seama că vocea îi era cunoscută.

Se uită în gura ursului şi văzu nişte ochi pe care îi ştia foarte bine.

— Charles?

— Dacă eu pot să port asta, poţi şi tu să urli.

Kate era uluită şi foarte conştientă de îmbrăţişarea în care era prinsă. Obrajii, ştia, îi ardeau.

— Te rugăm, urlă, îi ceru Quinn, încântat.

Kate închise ochii strâns şi urlă. Scoase un sunet firav şi fără forţă. Sit Boris o încurajă cu o strânsoare obraznică. Kate urlă destul ca să stârnească un ropot de aplauze.

— Foarte frumos, Brenda, spuse Quinn. Ha-ha-ios. Intrăm acum?

Copertele de carte se deschiseră.

2: „detaliile, tânără domnişoară”

Ce *credea* Charles Beauregard că făcea?

Aproape că nu-i venea să creadă că unui agent al Clubului Diogene îi trecea prin cap să-şi suplimenteze câştigurile îmbrăcând un costum de urs din poveste, în serviciul domnului Satterthwaite Bulge. Îşi aminti de povestea lui John Watson din *Strand* despre un domn respectabil dintr-o suburbie londoneză, care îşi câştiga o existenţă îndestulătoare deghizat în cerşetor schilod. Kate punea sub semnul întrebării morala publicităţii făcute unui asemenea caz singular; acum servea de scuză celor care o duceau bine pentru a-i dispreţui pe nefericiţii veritabili, pe motiv că „fără îndoială, câştigă mai bine decât un avocat”.

Banii nu aveau nimic de-a face cu asta. Charles era din genul acelora care nu fac nimic pentru recompensa strict financiară. Bineînţeles, el îşi putea permite să fie scrupulos. El nu trudea într-un domeniu prost plătit, care cerea vocaţie, doar puţin dispus să accepte persoane de sexul ei. Profesia pe care Neville St. Clair o găsise a fi mai puţin profitabilă decât cerşitul era exact cea pe care şi-o alesese ea, jurnalismul.

Sir Boris îi dădu drumul din îmbrăţişare, lăsându-l pe Quinn să o însoţească printr-un tunel scund pe pereţii căruia erau atârnate fâşii de muselină verde, îmbinate între ele. Sub picioare aveau preşuri din pâr de cal, vopsite verde închis pentru a imita iarba din pădure.

— Mergem pe Calea de Aer, înspre Noggart's Nook…

Quinn o conduse către un trunchi de copac uriaş care bloca drumul. Invenţia din ipsos era complicată, cu chipuri de goblini zâmbitori sculptate în scoarţa copacului. Ochii le licăreau, graţie unor puncte de vopsea luminiscentă. Un măcăleandru mecanic meşterit cu mare grijă ciripea printre crengi. Quinn bătu rapid în stejar de trei ori. Nişte uşi camuflate se deschiseră înspre interior.

— … şi pătrundem în împărăţia lui Bobbin Swiftshaft, prinţul zânelor vesele…

Kate intră în copac şi cobora trei trepte joase. Se trezi cu nişte pânze pe faţă.

— Ai grijă cum mergi.

Nimerise într-o draperie. Se descurcă dintre falduri şi se trezi într-un spaţiu boltit: în acelaşi timp catedrală, cupolă de circ şi planetariu. Bolta scânteia de constelaţii, aranjate să sugereze formele familiare ale creaturilor lui B. Loved. Domnişoara Fay, Bobbin Swiftshaft, Jack Stump, Sir Boris, Seamus şi ceilalţi dansau pe fundalul tavanului pictat, sclipitor. Fire de beteală atârnau din tavan, captând lumina. Totul în jur era un peisaj la jumătate din mărimea naturală, potrivit pentru persoane micuţe, creat prin îmblânzirea naturii şi prin artificii teatrale. Kate, care-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii uitându-se în sus la oameni, era aici mai înaltă decât cel mai înalt copac – mulţi erau copaci pitici veritabili, crescuţi în maniera japoneză, nu decoruri de scenă – şi un gigant, pe lângă locuinţe. Pădurea era complet echipată cu cabane şi palate, peşteri şi castele, cercuri din piatră şi cabane de vânătoare. Prin ţinutul împădurit

în miniatură şerpuiau frumos poteci. Apa ţâşnea dintr-o fântână în formă de gură de broască, personaj ale cărui nume şi isprăvi Kate nu şi le mai amintea. Respectabilul torent curgea plăcut sub formă de cascadă, agita un mic iaz aflat sub ea şi ieşea de pe domeniu ca un pârâiaş ce dispărea într-o peşteră. Un grătar din fier bloca scurgerea, ca nu cumva vreun micuţ să cadă în pârâu şi să fie luat de apă.

Pretutindeni erau raze de lumină ciudate, în aer şi în interiorul obiectelor.

— Lumina, spuse Kate, este nepământească.

Uitându-se mai îndeaproape, descoperi globuri şi tuburi din sticlă colorată, fiecare conţinând câte un vierme luminos, sfârâitor. Unii erau delicat coloraţi în roşu rubiniu sau turcoaz. Luminau ca nişte ochi de fantomă.

— Suntem extrem de mândri de lumini, spuse Quinn. Nu folosim decât becurile incandescente ale lui Edison, care ard prin vrăjitoria epocii, *electricitatea.* Sub picioarele noastre sunt nişte dinamuri uriaşe, care se învârt ca să ţină Zânăria luminată. Darul pune Savoy-ul, la propriu, în umbră.

Teatrul Savoy al domnului d'Oyly-Carte fusese complet electrificat cu peste un deceniu în urmă. Unele locuinţe particulare din capitală erau luminate cu lămpi Edison, deşi companiile de distribuţie a gazelor purtau un război împotriva electrificării din precauţie, temându-se că vor avea soarta fabricanţilor de lumânări. În ciuda unor poveşti de groază, cei neinformaţi nu se mai temeau că vor fi loviţi de fulgere provocate de noile găselniţe ale tehnicii. Şi nici nu mai rămâneau cu gura căscată de uimire la folosirea doar a unui curent electric pentru a învârţi o roată sau pentru a lumina o încăpere. Exista riscul ca electricitatea să fie folosită pentru aşa-zise dispozitive medicale, precum corsetul galvanic de slăbire. În America, electrocutarea era o modalitate de executare a criminalilor; în Marea Britanie, procesul era cel mai bine cunoscut din reclamele la hrana miraculoasă Borvil – despre care se spunea că era produsă prin legarea unei vaci pe un scaun electric şi apăsarea întrerupătorului. Din ce spunea H.G. Wells, corespondentul ştiinţific al lui *Pall Mall Gazette,* Kate înţelegea că secolul următor avea să fie o Eră a Electricităţii. În momentul de faţă, scânteia părea limitată la distracţiile mărunte; ceea ce, în mod cert, era cazul şi aici.

Un bec din vârful unui stâlp de iluminare începu să fâsâie, făcu o flamă şi explodă. Se declanşă o ploaie cu clinchete de cioburi de sticlă.

— Necazuri neînsemnate, fireşti oricărui început, spuse Quinn.

Un tip deşirat, îmbrăcat cu o salopetă, se grăbi să repare felinarul. Scoase resturile arse ale becului cu un strigăt înăbuşit de durere, când degetele îi veniră în contact cu rămăşiţele încinse. Înşurubă cu îndemânare un alt bec în locul celuilalt; lumina crescu până ce ajunse la strălucirea maximă. Un alt personaj neînsemnat mătura deja cioburile într-o tigaie, ca să le poată arunca uşor la gunoi.

— Elfi care arată neobişnuit, comentă Kate.

— Este nevoie de o echipă de douăzeci şi cinci de oameni ca să se poată ţine spectacolul, spuse Quinn. Când se deschide Darul, *vor fi* şi ei elfi. Fiecare va avea propriul lui personaj şi loc.

Unchiul Satt insista că în Zânărie, ca şi în societatea omenească, exista o ordine strictă a lucrurilor. Dacă un pădurar se însura cu o prinţesă dintre zâne, era cât se poate de limpede că El era un prinţ deghizat, şi nu un ţăran veritabil. Era de aşteptat ca cititorul să ghicească atâta lucru din atenţia acordată curăţeniei personale de către personajul de familie bună. Copiii ştiau formulele de protocol exacte din regalul imaginar al Unchiului Satt, lăsându-i pe adulţi fără replică la argumentele lor de grădiniţă, prin care stabileau dacă un cavaler transformat în urs de Regina-Vrăjitoare Coelacanth era mai înalt în rang decât un maharajah cu cap de tigru din îndepărtata Indee.

Charles se târâse înăuntru şi stătea pe o bancă de lemn, cu capul înclinat astfel încât să poată discuta pe şoptite cu unul dintre elfii muncitori. Quinn nu observase că Sir Boris îi abandonase pe ceilalţi Paznici Veseli.

Când domnul Henry Cockayne-Cust, editorul ei, o trimisese pe Kate la Dar, ea considerase excursia un exerciţiu prin care îşi putea plăti chiria, un articol destinat paginilor din interiorul revistei. Mare parte a muncii ei devenea hârtie de împachetat peştele în piaţă înainte să ajungă să fie citită. Avansase de la rubrica „Pentru doamne” – la care editorii încercaseră să o limiteze pe Kate, în ciuda unei evidente lipse de interes faţă de complicăţeniile îmbrăcămintei feminine la modă sau de supravegherea servitoarelor – însă nu tocmai la acelaşi nivel cu

critica de teatru, spre care îşi îndrepta ea pana la nevoie, adică atunci când redactorul oficial de la *Gazette* adormea în timpul unei premiere.

Un articol („o bucată măgulitoare”) despre Zânărie părea sortit a cădea sub tot mai cuprinzătoarea jurisdicţie a profesiei lui Quinn. Kate deplângea colonizarea jurnalismului de către propagandismul organizat şi afacerea reclamelor. La anumite publicaţii, oamenii erau consideraţi demni de interes mai degrabă datorită întâmplării decât realizărilor veritabile. Putea să vină o zi în care distracţiile trecătoare să fie preţuite mai mult decât chestiunile de importanţă. Kate îşi făcuse o datorie sfântă din a se împotrivi.

Dacă domnul Charles Beauregard, dacă *Clubul Diogene* era interesat de Dar însemna că merită. Anumite aspecte ale acţiunii, încă nu evidente, aveau, probabil, să se vădească, în limbajul unchiului ei, „demne de ştiri”.

Tachinările lui Quinn despre femeile reporter „temerare” îşi făcuseră efectul. Acum, Kate se întreba dacă nu cumva exista pe aici vreun motiv de temere.

— Acesta, dragă Brenda, este Unchiul Satt.

În timp ce ea se gândea, domnul Satterthwaite Bulge se ivise din pământ.

Ilustraţiile îl făceau pe Bulge un rotofei inofensiv, un Moş Crăciun proaspăt ras sau un Bahus treaz, întotdeauna desenat cu o mică sclipire în ochii luminoşi şi cu un zâmbet fugar pe buzele pline, de fată. În realitate, Bulge era într-adevăr gras, dar fără nicio expresie anume. Avea faţa de culoarea laptelui chior şi la fel îi erau şi părul, şi buzele subţiratice. Ochii îi erau de albastrul şters al porţelanului lăsat pe raft, la soare, prea mult timp. Purta haine sobre, cu croială demodată, ca un membru de consiliu comunal care trage de un costum bun ca să-l ţină o viaţă întreagă la birou. Bulge semăna cu locul gol lăsat de un artist acolo unde urma să deseneze un portret. Fiind mai îngăduitoare, se gândi la actorii care fac repetiţii, marchează puncte de reper, recită replici fără greşeală, dar îşi păstrează *interpretarea* pentru seara premierei şi patetismul pentru clienţii plătitori.

Bulge se urcase pe o scară şi ieşise printr-o trapă, urmat de un alt elf, genul funcţionar, cu agrafe la manşete şi fard de ochi verde.

— Aceasta este Katharine Reed, de la *Pall Mall Gazette,* spuse Quinn.

— Ce tiraj are? întrebă Bulge.

— Foarte mare, aş îndrăzni să spun, zise ea. Avem ordin să nu dezvăluim prea multe.

Ştia şi ea că nu fusese convingătoare. Dar, de fapt, nu avea deloc idee.

— Eu ştiu numărul exact de exemplare din *Comoara* care se vând în fiecare lună. Ştiu până la bănuţ ce profit urmează să iasă din *Almanah.* Detaliile, tânără domnişoară, asta este materia afacerii mele, a *tuturor* afacerilor. Un alt termen pentru *detaliu* este *bănuţ.* Bănuţii sunt greu de obţinut. Este o lecţie pe care *scumpii de copii* o învaţă repede.

Kate nu credea că i-ar putea spune vreodată acestui om „unchi”. În momentul în care Bulge folosise expresia „dragii de copii” şi-şi întinsese buzele în ceva ce el îşi imagina prosteşte că este un zâmbet, Kate îi ştiu cel mai adânc şi mai întunecat secret. Domnului Satterthwaite Bulge, Unchiul Sau din *Comoara Unchiului Satt pentru fetiţe şi băieţi,* îi displăceau imens copiii. Era o intuiţie uimitoare. Când Bulge folosi cuvântul „scumpii”, înţelesul acestuia nu era „dragii”, ci „costisitorii”. Unii părinţi, nu în ultimul rând ai ei, ar putea să fie, în secret, de acord.

— Consideraţi că scopul principal al iniţiativei dumneavoastră este educaţional? întrebă ea.

Bulge era nerăbdător din pricina încercării de interviu la care era supus.

— Asta este menţionat în, ah, cum îi spui chestiei ăleia, Quinn… *comunicatul de presă.* Da, totul este acolo. Întrebărilor, oricare ar fi, li s-a răspuns deja. Nu văd niciun rost în a mă repeta.

— I-am dat comunicatul de presă, domnule Bulge, spuse Quinn.

— Bun. Îţi faci treaba. Tânără domnişoară, îţi sugerez să ţi-o faci şi dumneata. Păi, tot ce ai de făcut ca să fabrici un articol este să compui o introducere generală, să copiezi *comunicatul* lui Quinn şi să semnezi cu numele dumitale. Şi aşa ai *interviul cu Unchiul Satt* cu un minimum de efort. O frumoasă zi de muncă, îmi imaginez. Un drăguţ de bănuţ câştigat.

Problema era, desigur, că ea nu era singura căreia să i se dea „comunicatul”. Dacă un articol în esenţă identic avea să apară

într-o revistă rivală, avea să audă de la domnul Harry Cust.

Editorul personal putea mustra îngrozitor un minuscul reporter aşa cum, prin campanii editoriale, se putea ridica împotriva unui întreg segment al societăţii sau a unui nivel guvernamental. Din acest motiv, excelenta şi detaliata broşură furnizată de Quinn zăcea printre documentele făcute sul, destinate a fi folosite drept fitil. „Comunicatul de presă” avea să slujească la transferarea flăcării de la grătarul sobei la acele nenorociri de ţigări care făceau aerul din birourile oricărui ziar mai nociv decât strada în timpul celui mai rău smog londonez.

— Dacă aş putea pune câteva întrebări referitoare la chestiuni atinse, dar nu detaliate în comunicatul…

— N-am cum să mă ocup de asta acum, spuse Bulge. Sunt multe lucruri care trebuie aranjate, dacă e ca Darul să se deschidă pentru *scumpii de copii* conform programului.

— Aş putea sta de vorbă cu alţii implicaţi? Spre exemplu, B. Loved rămâne un om misterios. Dacă s-ar ridica cortina şi s-ar dezvălui câteva fapte despre artist, aţi avea, garantat, o foarte mare, ăă, *publicitate.*

Bulge pufni.

— *Am o* foarte mare publicitate, tânără domnişoară.

— Dar…

— Nu este niciun mister în legătură cu B. Loved. Nu este decât un om cu o cutie de acuarele.

— Aşadar, B. Loved *este* un om, atunci, *un* om, nu…

— Vorbeşte cu Quinn, insistă Bulge. Este treaba lui. Nu deranja pe nimeni altcineva. Nimeni nu-şi poate permite pauze pentru pălăvrăgeală fără rost. De-abia reuşim să îi facem pe toţi să-şi vadă de treabă, fără întreruperi.

Quinn, dându-şi seama că patronul lui nu făcea cea mai bună impresie, interveni.

— Am să fiu încântat să o conduc pe Kate şi să-i arăt locul.

— Fă tu asta, Quinn.

— Kate are trăistuţa de zână.

Kate o ţinu la vedere.

— Doi bănuţi pierduţi, spuse Bulge. Extravaganţele lui Quinn mă vor ruina, tânără domnişoară. Sunt înconjurat de cheltuitori cărora nu le pasă deloc de *detalii.*

— Amintiţi-vă, domnule, spuse Quinn cu blândeţe, chestiunile despre care am vorbit…

Bulge pufni.

— Într-adevăr, îmi amintesc. Mai mult jargon. *Imagine publică,* într-adevăr. Curată bălmăjeală şi impertinenţă!

Dacă Unchiul Satt scria vreun cuvânt din cele publicate sub numele lui, Kate ar fi fost uimită. Ţinând seama de această întâlnire, îi venea greu să creadă şi că îşi *citea* propriile periodice.

Ceea ce impunea întrebarea: ce anume făcea el în imperiul lui?

Vedea de detalii? Aduna bănuţi?

Dacă B. Loved era un om cu o cutie de acuarele, oare se afla el în local? Dacă nu picta el însuşi lucrările de pe pereţi, atunci le supraveghea. Intuia că merita să se ţină pe urmele artistului.

Un turn din apropiere se prăbuşi, mai întâi încet, cu un sunet ca de hârtie care este ruptă, apoi rapid, cu un trosnet puternic, trăgând după el fire din care săreau scântei şi care pocneau, cu plesnituri, înspre pârâu.

Bulge se uită la Kate de parcă o suspecta că îl sabotează.

— Vezi, sunt ocupat. Lucrurile astea *se vor* tot întâmpla…

Sârmele săltau ca nişte şerpi înfuriaţi. Elfii se ţineau departe de ele.

— Accidente? întrebă ea.

— Obstacole, răspunse Bulge.

Bulge se îndepărtă cu paşi mari şi se uită la cablurile de pe jos, care muriseră şi rămăseseră nemişcate. Lămpile electrice îşi împuţinară lumina, lăsând numai fantome de cenuşă în întuneric. Începură să se audă gemete din toate părţile.

— Nu iarăşi, bombăni un elf.

Cineva aprinse un chibrit.

Acolo unde căzuse turnul, o bucată de pădure era distrusă, lăsând să i se vadă scheletul gol. Peste tot scăpărară chibrituri şi fură aprinse felinare de modă veche. Era mai puţin magic, dar mai practic.

— Ce mai este de data asta, Sackham?

— A fost mâncat dintr-o parte într-alta, unchiule, diagnostică funcţionarul, examinând stricăciunea produsă. Ca şi înainte.

Bulge începu să împartă ordine.

Kate profită de ocazie ca să se strecoare afară. Spera ca atenţia la detalii a lui Bulge să nu o vizeze şi pe ea.

Lucrurile astea se vor tot întâmpla.

Asta era interesant. Asta era ceea ce se numea un fir.

3: „goblinii”

— Se întâmplă des aşa ceva? îl întrebă Kate pe un elf care nu făcea nimic.

— Ce vorbeşti? veni răspunsul. Dacă nu se sparge, se prăbuşeşte, dacă nu se arde, se încurcă.

Acest elf se ţinea foarte deoparte. Câţiva tovarăşi de-ai lui, sub supravegherea nerăbdătoare a Unchiului Satt, tocmai ridicau din pârâu turnul căzut. Alţii, cu gurile pline de cuie şi cu ciocane în mâini, făceau reparaţii de urgenţă.

— Cică *goblinii* ar fi de vină.

Kate voi să râdă, dar râsul îi pieri.

— Nu, dom’şoară, spuse elful, e chestie serioasă. Unii i-au văzut, se zice, după care şi-au făcut bagaju’ şi-au plecat, părăsind salarii bune. Ăsta nu-i lucru curat, dom’şoară, nu în timpurile astea, când slujbe cinstite-i greu de găsit.

— Dar… goblini?

— Nişte ticăloşi mici, se zice. Unghiile ca dinţii şi dinţii ca acele. Mestecă întruna şi dau cu ghearele, slăbind lucrurile ca să se prăbuşească. De obicei, când e careva dedesubt, ca să cadă peste el. Creaturile se bagă în maşini, înfundă mecanismele. Dinamurile alea mari se opresc c-un zgomot de zici că s-a crăpat lumea în două.

Kate se gândi la relatarea asta.

— Crezi că e vreun sabotaj? Are Satterthwaite Bulge rivali de moarte în lumea afacerilor cu zâne? Ceva interese ca Darul să nu se deschidă?

— Da’ de ce vă-nteresează?

Elful îşi dădu seama pentru întâia oară că habar n-avea cine era interlocutoarea lui. Relativa ei invizibilitate era uneori de ajutor în profesia lui Kate; multă lume uita că mai e şi ea pe acolo când vorbeau cu ea. Acum, vraja neimportanţei ei începea să se destrame.

— Domnişoara Reed ne este colegă, Blenkins, se auzi o voce.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, Sir Boris, admise el. Scuzele mele, dom’şoară. Omu’ tre’ să fie-atent pe-aici.

— Omul trebuie să fie întotdeauna atent în preajma domnişoarei Reed.

Ea speră că, pe întuneric, Charles nu-i putea distinge roşeaţa

îngrozitoare care-i ardea obrajii. Când Charles păşise pentru prima oară în viaţa ei, Kate avea treisprezece ani şi era hotărâtă să-l dispreţuiască pe ticălosul care îşi propusese să-i fure idolul, pe Pamela Churchward. Tatăl ei era lector la Universitatea din Londra pentru un an şi Kate se trezise absorbită în cercul larg şi complicat al familiei Churchward. Pamela cea frumoasă şi înţeleaptă fusese prima femeie care îi încurajase vreodată lui Kate ambiţiile. Logodna ei păru o trădare perfidă, deşi viitoarea mireasă o ţinea una şi bună că măritişul nu avea să îi pună capăt vieţii independente. Penelope, verişoara în vârstă de zece ani a Pamelei, zicea pe faţă că, dat fiind felul ei de a fi, Kate avea să sfârşească prin a fi guvernantă sau, în cel mai bun caz, soţie de lector adenoid, în veci nedefinitivat pe post. Tocmai atunci, pe când Kate se străduia în van să nu plângă, Pamela îl prezentase pe princiarul ei logodnic protejatei ei.

Bineînţeles, Kate se îndrăgostise *oribil* de Charles. Se îndoia că rostise vreo propoziţie coerentă în prezenţa lui până când el ajunsese să fie un văduv tânăr. Până la acel moment, mulţumită unor legături interesante, deşi de scurtă durată, cu domnul Frank Harris, un alt editor, precum şi cu mai mulţi alţii, legături pe care nu le regreta, Kate devenise ceea ce deceniile anterioare probabil că ar fi înfierat drept *o femeie căzută.*

Acum, cu Pamela dusă şi periculoasa Penelope bătând în retragere, Kate ştia că fetiţa de treisprezece ani ascunsă în persoana ei de douăzeci şi trei de ani era în continuare vrăjită de Bărbatul de la Clubul Diogene. Ca adult, era prea înţeleaptă să mai dea atenţie unor asemenea prostii. O irita când el pretindea că o consideră încă o fetiţă, cu codiţe împletite, lungi până la mijloc, şi obrăjori roşii ca stâlpii pentru cutiile poştale de pe străzile Londrei. Nu făcea, ea ştia, *decât* să se prefacă. La fel ca şi soţia lui decedată (de care lui îi era *foarte* dor), Charles Beauregard se număra printre acei puţini aleşi care o luau pe Katharine Reed în serios.

— Sir Boris, îmi faci o nedreptate.

Capul de urs se clătină dintr-o pane într-alta.

Pentru o prima dată, nu ea era cel mai ridicol personaj din încăpere.

— Oricum, sunt sigură că ai intenţionat să fii un urs foarte galant.

Kate se întinse şi-l gâdilă pe blana de lângă coif. Era ipsos

vopsit, pe care rămaseră urme albe de unghii. Ea îl mângâie pe braţ, ceea ce fu mai convingător.

Blenkins se retrase, lăsându-i singuri.

— Este o închizătoare la spate, spuse Charles înfundat. Ca la căştile de scafandri. Dacă mi-ai face favoarea…

— Nu poţi să ieşi singur din asta?

— Se întâmplă să nu.

Kate găsi închizătoarea şi o desfăcu. Charles îşi puse labele peste urechi şi îşi roti capul la nouăzeci de grade, astfel ca botul să fie întors într-o parte, apoi îl ridică, eliberându-se. Din costumul decapitat evadă un miros clar de mosc. Faţa lui Charles era înnegrită ca a Domnului G.F. Elliott, artistul căruia i se făcea reclamă sub numele de „Negrul de culoarea ciocolatei”. Kate găsea că Elliott era doar cu puţin mai neplăcut decât acele scenete comice care prezentau caricaturi stupide, cu dinţii înnegriţi, ale propriei ei rase. Vopseaua de pe faţa lui Charles era pentru a nu lăsa să se vadă pielea albă prin gura lui Sir Boris.

Charles îşi scutură o labă ca să-şi elibereze mâna şi se frecă pe bărbie.

— Eram înnebunit de ore întregi să fac asta, recunoscu el.

Se folosi de laba-mănuşă ca să se şteargă pe faţă. Ea se milostivi, scoase o batistă bărbătească din poşetă şi se apucă să şteargă cum se cuvine urmele de dop de plută ars. El se aşeză pe o ciupercă din lemn şi se apleca înainte astfel ca ea să se poată ocupa atent de sarcina asumată.

— Săru’ mâna, mama, o tachină el.

Ea îl plesni cu batista înnegrită.

— Puteam să te las să arăţi ca un miner galez.

Charles tăcu din gură şi o lăsă să termine. Chipul lui Charles Beauregard îşi făcu apariţia. Extenuai, desigur, dar recognoscibil.

— Ţi-ai tăiat mustăţile de cavalerist, observă ea.

Mâna lui se duse la mustaţa atent ajustată.

— Se strecura o tuşă de cenuşiu înspăimântător, presupun, adăugă ea, răutăcios.

— Doamne sfinte, Katie, spuse Charles, eşti mai rea decât fratele lui Mycroft!

— Dar am dreptate, nu-i aşa?

— Exista o oarecare *idee* de alb demn de respect, admise el,

sfios, care am apreciat că ar putea fi eliminată printr-un bărbierit judicios.

— Ţinând cont de domeniul tău de activitate, sunt surprinsă că nu ţi s-au albit toate firele de păr de pe trup. Se spune că este un efect secundar obişnuit al groazei cumplite.

— Aşa sunt informat, din surse sigure.

Charles îşi desfăcu şireturile de la ceafă şi lărgi cu mişcări de umeri blana de urs, după care ieşi din jumătatea de sus a costumului. Platoşa, piele vopsită ca să semene cu oţelul, se desfăcea în lungul spatelui pentru a permite evadarea din strânsoarea ca de cămaşă de forţă. Pe dedesubt purta o cămaşă murdară, fără guler. Nădragii din blană, cu betelia înaltă, dar lălâi ca ai clovnilor, erau vârâţi în nişte cizme eroice, care completau ansamblul.

— Ce nu faci pentru Regină şi Ţară, Charles.

Pe moment, el păru pierdut.

— Charles?

— În momentul de faţă acţionez din proprie iniţiativă.

Asta era descumpănitor şi foarte improbabil din partea lui Charles. Dar ea ştia ce îl adusese pe el aici. Ea înţelesese dintr-odată aspectul „demn de ştiri” al Darului.

— E vorba de *goblini,* nu-i aşa?

El schiţă un zâmbet lipsit de veselie.

— Ageră ca întotdeauna, Kate? Da, e vorba despre goblinii clipitori ai lui Blenkins.

Ciocăniturile şi înălţarea turnului căzut continuau. Luminile electrice sfârâiră iarăşi aprinzându-se, apoi se stinseră. Apoi se aprinseră, arzând constant. Charles făcu instinctiv un pas înapoi, retrăgându-se într-o despărţitură care era în umbră, trăgând-o şi pe Kate cu el.

Bulge debită o listă de sarcini de îndeplinit pentru elfi. Domnul Sackham era în mod curent destinatarul oprobriului emis în forţă de Unchiul Satt.

— Ce ştii tu şi eu nu ştiu? îl întrebă ea pe Charles.

— Asta-i o întrebare importantă.

El îl lovi în braţ. Foarte tare.

— Ai meritat-o.

— Într-adevăr. Scuzele mele, Katie. Mă tem că viaţa înăuntrul unui costum de urs este o încercare grea pentru temperamentul oricui. Când Darul se deschide pentru public, ar trebui să am

grijă să nu las vreun copil pe care îl cunosc la îndemâna cuiva care este forţat, cum se spune în jargonul „lumii spectacolelor”, să „poarte un cap”. O oră de asemenea prizonierat transformă şi cel mai răbdător suflet într-un Grendel care abia aşteaptă să găsească pe cineva mai mic şi neajutorat pe care să-şi descarce mânia.

— Îţi promit că am să scriu o prezentare usturătoare a acestei practici pline de cruzime. Cauza „purtătorilor de cap” afectaţi va deveni la fel de cunoscută ca, în epocile mai vechi, cea a copiilor folosiţi drept perii umane de curăţat şemineele sau a acelor femei pierdute vândute ca „tribut feciorelnic al Babilonului modern”. Se va forma un comitet şi se vor scrie scrisori nervoase membrilor parlamentului. Zânele se vor lega cu lanţuri de şinele de cale ferată. Nimănui nu i se va îngădui să se odihnească în Sala Dreptăţii înainte ca urşii fermecaţi să fie eliberaţi!

— Acum *tu* mă tachinezi pe *mine.*

— Mi-am câştigat acest drept.

— Asta e drept, Katie.

— Acum, că paranteza asta amuzantă s-a încheiat, îţi pun iarăşi întrebarea mea iniţială. Ce ştii tu şi eu nu?

Charles oftă. Îl luase iarăşi prin învăluire. Kate se întrebă dacă bărbatul regretase vreodată că ea nu mai avea limba legată în prezenţa lui.

— Nu multe, recunoscu el, şi nu pot vorbi despre asta aici. Dacă vrei, hai să ne întâlnim afară, într-o jumătate de oră. Acţionez din proprie iniţiativă şi părerea ta este în mod sincer bine-venită.

— Vânătoarea asta de goblini?

— Asta-i o pane.

— Numai o parte?

— Numai o parte.

— Am să aştept o jumătate de oră, nu mai mult.

— O să am nevoie de ea ca să devin prezentabil. Nu pot să mă târăsc ca un semiurs printre oamenii care se plimbă după-amiaza.

— Într-adevăr. S-ar crea panică. Ar fi chemaţi oameni cu plase. Ca o himeră evidentă, ai fi capturat şi închis la Grădină Zoologică a Londrei, convenabil amplasată în apropiere. Sortit să fii împăiat şi expus în Muzeul de Ştiinţe Naturale.

— Mă bucur că înţelegi.
O sărută pe frunte, ceea ce o făcu iarăşi să se înroşească. Kate fu recunoscătoare că roşeaţa nu se vedea la lumina electrică.

4: „o panglică verde-deschis”

După mai bine de patruzeci şi cinci de minute, Kate încă mai aştepta în parc. În această după-amiază plăcută, numeroşi eliberaţi de la locurile lor de muncă nu erau încă dispuşi să se întoarcă pe la casele lor. O adunare de vânzătoare ciripea pe întrecute pentru a atrage atenţia unui tânăr cu faţa netedă, care afişa o şapcă de cricket şi o jachetă dungată. În mod evident foarte amuzant, fluxul comentariilor lui pe seama particularităţilor trecătorilor întreţinea hohotele de râs ale drăguţului său stol.
— Cu culoarea şi cu gura ei, rosti rar, cu afectare, flăcăul campion, e de mirare că nu e întruna confundată cu o cutie poştală.
Multă hlizeală în rândurile numeroaselor *filles des estaminets.*
— O, Max, cât eşti de *rău*… n-ar trebui să spui asemenea lucruri…
Kate presupunea că *era* mai roşie decât de obicei. Starea asta o copleşea când era amuzată, jenată sau – ca în cazul de faţă – nervoasă.
— Îmi imaginez că aşteaptă să fie golită.
— Poştaşul întârzie astăzi, se aventură cea mai îndrăzneaţă dintre fete.
— Idee proastă, asta. Să laşi de izbelişte o cutie poştală atât de suculentă.
În fine, Charles îşi făcu apariţia din Dar, îmbrăcat mai tipic. Cei mai mulţi l-ar fi luat drept un membru al vreunui club, proaspăt după o zi de pierdut timpul şi gata pentru o seară de nebunii.
Când se apropie, atenţia fetelor se mută complet de la Max. Ochii lor urmăreau acum mersul agale, nepăsător al lui Charles. Reuşea bine să pretindă că nu le observa, numai că pe Kate nu o putea păcăli.
— Trebuie să aibă o scrisoare care trebuie *cu disperare* să fie băgată în cutie, spuse tânărul care continua să se amuze.
— Te rog să mă scuzi, zise Charles ridicând un deget.

Se îndreptă spre grup, care începu să se agite adunându-se în jurul lui Max cel Voios. Charles îl prinse ferm de ureche pe tânăr şi îl târî până la Kate. Şapca i se rostogoli la pământ, lăsând să se vadă că bretonul lui cultivat era singurul supravieţuitor de pe un scalp altfel complet pleşuv.

— Tipul acesta are să-ţi spună ceva, Kate.

— Scuze, se auzi un behăit sugrumat, n-am vrut să supăr. Acum cineva era mai roşu decât ea. Scăfârlia lui Max era, practic, roşie ca focul.

— Nicio supărare.

Charles îi dădu drumul lui Max, care se prăvăli la pământ. Când fu iarăşi în picioare, stolul lui zburase deja în căutarea altui erou. Îşi smulse şapca de pe jos şi o şterse în grabă.

— Presupun că vrei să-ţi fiu recunoscătoare pentru protecţie, Sir Boris?

Charles ridică din umeri.

— După o zi în capul ursului, trebuia să buşesc pe *careva.* Max s-a întâmplat să fie la îndemână. Făcea glume despre mărimi „mici” pe seama lui Jack Stump ceva mai devreme.

— Te cred.

Charles o privi şi ea avu iarăşi treisprezece ani. Apoi fu o femeie în toată firea, nervoasă.

— Serios. Chiar aşa.

Charles aruncă o privire înapoi înspre Dar.

— Aşadar, domnule Beauregard, care-i povestea? De ce te interesează Unchiul Satt?

— Bulge este neînsemnat. E chipul de la prova corabiei. A, el e cel care a făcut averea. Dar nu el este comoara *Comorii.* Asta este celălalt tip, omul misterios…

— B. Loved?

Charles o bătu uşor pe frunte.

— Exact. Artistul.

— De la ce vine B?

— De la „David”.

— Preaiubitul. Din ebraică.

— Într-adevăr. Davey Harvill, cum a fost. B. Loved, cum este.

Numele nu-i spunea nimic lui Kate.

— Tânărul Davey este un tip unic. Ne-am cunoscut în urmă cu opt ani, în Herefordshire. Davey a avut o experienţă neobişnuită. Genul de neobişnuit care intră în domeniul meu.

Se ştia făţiş că Clubul Diogene era un oficiu de informaţii pentru Serviciile Secrete Britanice. Mai puţin cunoscută era prestaţia lui ocultă. În timp ce Societatea pentru Cercetări Psihice putea culege date de încredere privitoare la lucrurile normale sau pretinse mediumuri, nu era deloc echipată pentru a se ocupa de cazuri supranaturale care constituiau o ameninţare la adresa ordinii fireşti a lucrurilor. Dacă o apariţie făcea să zornăie lanţuri sau desena chipuri pe muselină, un căutător de fantome obişnuit era mai mult decât calificat pentru a asigura liniştea; dacă putea face rău oamenilor, atunci Cabala Conducătoare îl trimitea pe Charles Beauregard.

— Davey a fost pierdut în pădure şi găsit mult mai bătrân decât trebuia să fie. Nu vreau să spun îmbătrânit de o experienţă teribilă, „efectele secundare ale groazei cumplite” despre care vorbeşti tu. A dispărut copil de nouă ani şi s-a întors om în toată firea, ca şi cum trecuseră douăzeci de ani într-un weekend.

— Ai stabilit că nu era nicio impostură?

— Spre satisfacţia mea.

Kate căzu pe gânduri, ciocănindu-şi uşor dinţii cu încheietura unui deget.

— Dar nu a tuturor?

Charles îşi aruncă braţele în lături.

— Mama flăcăului nu l-a putut accepta niciodată.

Kate simţi o undă de simpatie pentru acest băiat pe care nu-l întâlnise niciodată.

— Ce s-a întâmplat după ce a fost dat înapoi?

— Interesantă alegere a cuvintelor. „A fost dat înapoi”? Sugerează un agent asupra căruia el nu a avut niciun control. Nu putea să fi *scăpat?* Dave a fost luat în casa surorii lui mai mari, Sarah Riddle. Maeve Harvill, cealaltă soră a lui David, a fost şi ea în pădure. Ea s-a întors înapoi ca ea însăşi, cea obişnuită şi a fost primită cu drag de mama ei. E trist că doamna Harvill a murit la câtva timp după aceea. Am întrebări în legătură cu asta, dar o sa ajungem la ele mai târziu. Sarah, ea însăşi mama unui băieţel, a devenit unicul părinte al ambilor ei fraţi mai mici. Între timp, David deja desena.

— Imaginile de zâne?

— Îi curgeau din creioane, spuse Charles. El face totul numai în creion, ştii. Nu cărbune. Desenele au devenit mai intense, mai

captivante. Le-ai văzut?

— Cine nu le-a văzut?

— Corect. Asta i se datorează lui Evelyn Weddle, vicarul de Eye. Lui i-a fost stârnit interesul şi a prezentat desenele lui David unui tipograf din Glamorgan.

— Satterthwaite Bulge?

— Corect. Bulge, foarte contrar firii lui, a fost captivat. Desenele au efecte ciudate, după cum întreaga lume ştie de-acum. Bulge a întocmii primul număr din *Comoara* lui. L-a făcut celebru.

— Cine scrie textele?

— La început, Weddle. El el genul de poet, vai, care face să rimeze „spiriduş” cu „căţeluş” şi „zână” cu „alună”. Vicarul a fost atât de flatat să-şi vadă versurile imortalizate de tipăritură, încât nu i-a mai păsat că nu i-a fost adăugat şi numele. A renunţat foarte curând. Acum Bulge are numeroşi elfi mâzgălitori – deşi îi supraveghează pe toţi şi reuşeşte să-şi imprime propriile preocupări asupra muncii. Toată chestia aia cu spălatul pe mâini, respectarea prinţilor şi pedepsirea slujitorilor. Leslie Sackham, a cărui prezenţă dansantă ai văzut-o, este la momentul de faţă principalul elf care împinge pana pe hârtie. Elfii sunt schimbaţi între ei şi arareori rezistă mai mult de câteva luni, dar nu există decât un singur B. Loved.

— Este gâsca asta cu ouă de aur înlănţuită de un şevalet?

Charles clătină din cap.

— Arta lui este o vocaţie de neoprit. *Comoara* nu poate ţine pasul cu fluxul creaţiei. Chiar şi în condiţiile unui imens de incorect contract personal pe care Harvillii nu au ştiut decât să îl accepte, Davey a ajuns foarte înstărit.

Ea se gândi la ilustraţii, întrebându-se dacă avea să le vadă altfel acum, când ştia câte ceva despre creatorul lor. Păruseră întotdeauna porţi spre o altă lume, intimă.

— Ce spune Davey despre timpul cât a fost plecat?

— *Spune* puţine. Acuză o pierdere aproape totală a memoriei.

— Dar desenează. Crezi că nu din imaginaţie, ci după natură?

— Presupun că nu reprezintă un adevăr literal, nu. Dar sunt sigur că desenele lui izvorăsc din locul în care el şi sora lui au fost luaţi – şi chiar *cred* că au fost luaţi – indiferent dacă este un Tărâm al Zânelor ca atare sau nu.

— Ştii poveştile…

Charles înţelese ce voia ea să spună:

— … despre omuleţi şi despre copiii furaţi din leagăn? Înlocuitori lăsaţi în locul lor? Foarte irlandeze.

— Nu în familia Reed. Cel puţin, nu până la apariţia Unchiului Satt. Dar, da, poveştile astea.

— Nu sunt limitate la insula de smarald. Se spune că, acum zece ani, în Sussex, o fetiţă numită Rose Farrar a fost răpită de „îngeri”. Este un caz stabilit ca fiind autentic. Ne-am interesat de el. Rose este încă pe lista celor dispăruţi.

— Nu-i vorba numai de spiriduşi. Cineva este întotdeauna acuzat de răpirile de copii. Oameni misterioşi, venetici, străini. Cu pielea întunecată, cel mai probabil. Răi până în măduva oaselor. Sunt poveştile despre Fluierul Fermecat şi Crăiasa Zăpezii. Tâlhari, pitici şi diavoli, indieni roşii, ţiganii…

— Ciudat că ai menţionat ţiganii.

— Căldărari, în Irlanda. Au furat ei vreodată, *într-adevăr,* copilaşi? De ce oare să vrea să-i fure? Bebeluşii sunt o bătaie de cap, după câte înţeleg. De obicei se bat câmpii despre înnoirea sângelui unei populaţii puţin numeroase, dar e sigur că mai bine ai lua femei mature pentru asta. Nu, mie mi se pare că interesanţi sunt oamenii care spun poveştile. Este un *scop,* o lecţie. Nu hoinăriţi aiurea, copii, pentru că puteţi cădea într-un puţ. Nu vorbiţi cu străinii, pentru că ar putea să vă mănânce.

După-amiaza se transformase în seară. Un grup de oameni care nu avea nimic de făcut plecase şi o nouă mulţime intra în scenă. Ăsta era un parc, nu o pădure sălbatică. Natura era ajustată atent şi îmblânzită, ţinută din scurt de străzile oraşului şi patrulată de agenţi de ordine. Vârfurile copacilor erau înnegrite de funingine.

Din apropiere se auzi un strigăt, o guvernantă care-şi striga copilul primit în grijă.

— Stăpâne Timothy! Timmy!

Kate simţi o strângere de inimă. Aici, în mijlocul oamenilor, era mai mult pericol decât în toate pădurile fără poteci ale Angliei. Răspândite printre chipurile blânde, normale, erau inimi roşii ca sângele, ucigaşe. Participase la destule procese în care se investigau morţi suspecte ca să ştie că spiriduşii şi îngerii erau noţiuni superflue în metropolă. Şi Caligula putea trece neobservat, dacă purta guler de celuloid.

Stăpânul Timothy fu găsit şi sufocat cu sărutări înlăcrimate.

Nu arăta recunoscător. Prinzându-i privirea lui Kate, scoase la ea o limbuţă grăsună.

— Bestie! exclamă ea.

Charles păru pentru un moment că avea de gând să-l altoiască pe micul răsfăţat necioplit, ca şi pe Max cel Voios. Kate îi puse o mână pe încheietura braţului. Nu ţinea să fie complice la încă o agresiune. Charles îşi puse mâna peste a ei şi i-o bătu uşurel, înţelegător, amuzat.

— Clubul Diogene are o categorie pentru orice lucru, spuse el, oricât de ciudat. Hărţi ale Atlantidei – avem câteva zeci, catalogate cum se cuvine şi împăturite. Bântuiri, intabulate şi subcategorisite, cu semne marcate pe hărţi şi schemele studiate de învăţaţii noştri consultanţi. Culte vrăjitoreşti ordonate după gradul de neplăcere implicată în comportamentele lor rituale şi după necazurile provocate în diversele ţinuturi ale Imperiului. Mai este, de asemenea, şi o categorie pentru misterele fără soluţie. Chestiuni de care ne-am ocupat, dar în legătură cu care nu am putut formula o concluzie. Precum cazul diplomatului Benjamin Bathurst, care „umbla pe lângă cai” şi a dispărut fără urmă. Sau micuţa Rose Farrar.

— Şi *Mary Celeste*?

— De fapt, ăleia i-am dat de capăt. Pentru moment, rămâne sub pecete. Nu avem nicio dorinţă presantă să pornim un război cu Statele Unite ale Americii.

Kate nu insistă.

— Chestiunile nerezolvate constituie o categorie largă, continuă el. Cele mai multe dintre rapoartele mele sunt neconcludente. Pentru asemenea cazuri a fost pusă la punct o strategie. Legăm o panglică verde-deschis peste dosar şi îl depunem într-o încăpere fără ferestre, în spatele unei uşi care arată ca un dulap de bucătărie. Cabala Conducătoare, adică şii-tu-cine, dezaprobă pierderea timpului cu dosarele cu panglică verde După cum spune el, „când nu eşti în stare să elimini imposibilul, nu pierde prea mult timp făcându-ţi griji în legătură cu el”. Panglicile sunt înnodate strâns şi greu de desfăcut – deşi, din când în când, ies la iveală informaţii noi. Sigur, este mai uşor să lucrezi în camera panglicilor verzi dacă te gândeşti la *oameni* ca la *cazuri.*

— Şi tu nu poţi?

— Nu mai mult decât poţi şi tu. Nu, nu vreau să spun asta,

Kate. Tu, mai mult decât oricine, eşti imună la tendinţa asta. Eu nu sunt. Eu accept că uneori e de ajutor să consideri misterele pur şi simplu jocuri greu de dezlegat. Pamela mă tot trage de mânecă în legătură cu asta. Ea întotdeauna s-a gândit la *oameni* în primul rând, în ultimul rând şi întotdeauna.

Numele Pamelei nu era adus în discuţie adeseori între ei. Nu era nevoie.

— Aşa că, în amintirea ei şi de teama de a nu te dezamăgi, am legat panglica verde-deschis foarte lejer în jurul dosarului lui Davey Harvill. Crezusem că întreaga chestiune fusese înmormântată în Eye, o minune locală repede uitată. Însă, iată-ne în inima Londrei, înaintea tărâmului cu zâne al lui Davey, recreat. Sunt de luat în considerare goblinii. Goblinii lui Blenkins. Cum s-au strecurat ei în peisaj?

Kate pocni din degete.

— Aşa desenează B. Loved goblini, ascunşi ca şi cum s-ar fi strecurat pe furiş. Trebuie să te uiţi de două ori, uneori foarte atent, ca să-i vezi, deghizaţi în coajă de copac sau iţindu-se din iarba înaltă. În *Almanah* este o planşă intitulată „Câţi goblini îşi fac de cap în imaginea asta?”. Înfăţişează o piaţă la ţară în debandadă totală.

— Sunt douăzeci şi şapte de goblini în imagine. Toţi făcând prostii.

— Eu am găsit douăzeci şi nouă.

— Da, bine, ăla e un joc. Ăsta nu e. Au fost răniţi nişte muncitori. Juliţi ca de nişte dinţi minusculi. Şobolani, se spune. Chestia este că, atunci când sunt şobolani, cei implicaţi de obicei spun că nu sunt. *Atunci* vorbesc despre pitici răutăcioşi.

Niciunul din cei care vor să atragă mulţimi de copii nu vrea să menţioneze nici cea mai mică problemă cu şobolanii. Dar aici toată lumea spune că sunt şobolanii. Cu excepţia lui Blenkins, iar lui i s-a spus să-şi ţină gura.

— … dacă îţi poate face rău…

— Pardon?

— Doar ceva la care mă gândeam mai devreme.

Se iscă iarăşi agitaţie. Kate presupuse că Timmy fugise iar de lângă guvernanta lui, dar nu era asta.

— Vorbeşti de lup…

Blenkins fugea prin mulţime, în mod clar înnebunit de ceva.

Îl văzu pe Charles şi se repezi spre el, cu răsuflarea tăiată.

— Domnule B., spuse el, e cumplit ce-au făcut…

În apropiere se auziră fluiere de poliţist.

— Nu po' să zic cine. S-a-ntâmplat aşa de repede, domnule.

Începură să se audă ţipete. „Foc!” şi „Crimă!”.

— Du-ne mai repede înăuntru, spuse Charles.

— Nu doamna – cer iertare, dom'şoară – e prea horibil.

— N-o să aibă nicio problemă, spuse Charles, câştigând-o iarăşi – deşi presupunerea grăbită cu privire la tăria constituţiei ei în faţa cu adevărat horibilului o cam descumpăni. Haide, să ne grăbim!

Blenkins îi conduse înapoi la Dar.

5: „locul întâmplării”

Din pământ se auzeau nişte bubuituri înfundate, de parcă acolo, în adânc, ar fi început să se mişte un monstru uriaş. Uşile Darului erau larg deschise şi prin ele se scurgeau afară oameni, unii în costume. Bulge, cu gulerul sfâşiat şi cu o lovitură în frunte, era cărat afară de o zână cu aripile frânte şi un mecanic plin de funingine.

Charles o prinse pe Kate de mână şi o trase înapoi.

Bulge o zări şi-i aruncă o privire ucigătoare, de parcă ea personal ar fi fost de vină.

Blenkins îşi luă şapca de pe cap şi-şi acoperi faţa cu ea.

Ceva mare se stricase, adânc înăuntrul Darului. De pretutindeni se auzeau ţipete şi plânsete.

Quinn, cu barba zburlită şi pălăria dusă, umbla şovăitor prin lumina serii, dezorientat.

Elfii se împleticiră până în cercul format de gloata spectatorilor curioşi. Kate îşi dădu seama că era în pericol de a aparţine acestei categorii de enervanţi.

Un nor de fum scăpă şi se înălţă într-un inel negru.

Uşile se închiseră cu o izbitură care le făcu să zăngăne.

Toată lumea îşi ţinu respiraţia. Se făcu linişte pentru un moment. Fără fum, fără flăcări sau explozii. Apoi, începură toţi să vorbească deodată.

Poliţia sosise la faţa locului şi o trupă de agenţi în uniformă împrejmuia Darul. Kate îl recunoscu pe inspectorul Mist, de la Scotland Yard, un bărbat pământiu la faţă şi cu o mustaţă care îi atârna în jurul gurii.

Acesta îi zări pe Charles şi pe Kate. Îşi dădu pălărioara

rotundă pe spatele capului.

— Ne întâlnim iarăşi în circumstanţe neobişnuite, domnule inspector, spuse Charles.

— Circumstanţele neobişnuite sunt de aşteptat la dumneata, domnule Beauregard, spuse poliţistul. Presupun că dumneavoastră veţi avea permisiunea unui anumit organism pentru a funcţiona ca, să zicem, observatori în această investigaţie.

Charles nici nu confirmă, nici nu negă, un gen pasiv de prefăcătorie. Pe Kate o străbătu o undă de îngrijorare. Prietenul ei era pe punctul de a pierde o poziţie greu de definit. Era bântuită de gânduri negre privitoare la forma pe care o putea lua expulzarea din Clubul Diogene.

— Nu suntem siguri că s-a comis vreo crimă, spuse ea, distrugându-i pe Mist, căzut pe gânduri. Ar putea fi doar un accident.

— De obicei, este o crimă pe undeva, domnişoară Reed.

Mist poate că arăta ca un molâu morocănos, dar mintea îi era ascuţită ca briciul.

— Hei, Quinn, spuse inspectorul, descoperindu-l pe publicist. Nu vindem iarăşi la tarabă medicamente sub patent, nu?

Quinn, cu o figură vinovată, clătină din cap.

— Sunt uşurat să aud asta. Sunt încredinţat că ai găsit o slujbă respectabilă.

Fostul spiriduş era palid şi tremura din toate încheieturile. Haina lui verde era stropită cu roşu.

Mist ordonă oamenilor lui să împrăştie numai gloata irelevantă. Le spuse elfilor să nu se topească încă în mulţime. Trebuia ca nişte întrebări să primească răspuns. Mai sosiră şi alţi poliţişti, apoi, zdrăngănind şi şuierând, o maşină de pompieri. Mist ordonă brigăzii să rămână în aşteptare.

— Haideţi să aruncăm o privire înăuntrul pavilionului cu zâne, da?

Quinn scutură insistent din cap.

Mist deschise una dintre copertele de carte şi pătrunse înăuntru. Nimeni din trupa lui Bulge nu se grăbi să i se alăture. Blenkins se ascunse în spatele Domnişoarei Fay, a cărei baghetă magică se rupsese şi ai cărei colanţi aveau fire fugite. Kate îl urmă pe inspector, trăgându-l pe Charles după ea. Nimerit în întunericul tunelului, Mist îşi pierdu răbdarea. Împinse uşa

principală, deschizând-o iarăşi.

— Cine e şeful aici? strigă el.

Câţiva elfi se traseră deoparte de lângă de Unchiul Satt, care-şi făcea de lucru cu gulerul, încercând să îl închidă la loc, în ciuda lipsei unuia dintre butoni.

— Domnule Bulge, dacă sunteţi amabil…

Inspectorul îi făcu semn să se apropie. Bulge înaintă, recâştigându-şi ceva din demnitate.

— Mulţumesc, domnule.

Bulge intră pe tărâmul său, alăturându-se micului grup.

— Dacă vreţi să ne conduceţi la locul întâmplării…

Bulge, chiar şi pe întuneric, se albi vizibil.

— Prea bine, spuse el, dând la o parte o draperie din catifea neagră.

O scară răsucită cobora în pământ. În aer plutea un miros de ozon şi ulei de maşină şi încă ceva, urât mirositor. De dedesubt se auzeau zgomote puternice, neregulate. Kate simţi cum o ia o ameţeală uşoară.

Mist o luă înainte, făcându-i semn lui Bulge să îl urmeze. Kate şi Charles îi aşteptară să dispară înainte să pună piciorul pe treptele din fier forjat.

— Spre infern.

— Nu mi-am dat seama că Noggart’s Nook adăposteşte cercurile cu suflete damnate.

— Copiii care nu se spală pe mâini înainte *şi* după masă, slujnice care mătură gunoiul sub covor…

Sub Dar erau camere mari, cu pereţii din piatră, în care era cald şi umed. În intrânduri închise cu grilaje grele licăreau lămpi electrice.

— Doamne Dumnezeule! exclamă inspectorul Mist.

Dinamurile încă se învârteau, cu toate că încet şi neregulat.

Motoare uriaşe din fontă, prinse pe fundaţii din beton, scuipau scântei şi stropi de apă, în vreme ce curele mari menţineau volanţii în mişcare. Roţi şi pistoane se învârteau şi pompau, valve sferice se roteau şi, undeva mai jos, mugea un furnal flămând. Dinamul central măcina neregulat, cu mecanismul împiedicat într-un morman de haine umplute cu bucăţi sfâşiate de carne.

Lui Kate i se tăie respiraţia. Îşi puse mâna la gură şi la nas, hotărâtă să nu se lase copleşită.

Din gulerul costumului atârna o minge dezumflată, cu o mânjeală de sânge drept faţă.

— Sackham! ţipă Bulge.

Kate nu putu recunoaşte în zdreanţă aceasta elful funcţionar pe care-l văzuse mai devreme, alergând în jurul stăpânului lui.

— Ce ţi-au făcut?! urlă Bulge, cu o durere zguduitoare, de netăgăduit.

Încâlcitura umană era răsucită printre roţile maşinii, cu picioarele rămase fără oase prinse între zimţi. O valvă sferică, închisă pe jumătate, scoase un vaiet şi sări de pe axul ei. Cu o opinteală puternică şi scuipând flăcări, dinamul central muri. Tovarăşii lui Continuară încă puţin să se învârtă peste piedici şi se opriră şi ei, într-o manieră mai ordonată. Lămpile se stinseră încet.

În întuneric nu era decât mirosul greu.

Kate simţi braţul lui Charles cuprinzând-o.

ACTUL III: ZÂNĂRIA

1: „evenimentele s-au întâmplat”

După o zi ca Sir Boris şi o noapte la o secţie de poliţie, Charles avea nevoie de somn. Situaţia se complica, dar el nu era de niciun ajutor în starea actuală. Îi spusese inspectorului Mist cât de mult putuse şi făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să o scutească pe Kate de alt chin.

Fu întâmpinat la uşa locuinţei sale din Cheyne Walk.

— Vizitatori, domnule, spuse valetul lui, Bairstow. I-am poftit în camera de primire. Domni funebri.

Îşi verifică înfăţişarea în oglinda din hol. Neras, cenuşiul pe care Kate – deşteaptă fată! — îl intuise dibaci era evident pe la bărbie.

Vizitatorilor acestora nu le păsa de cum arăta.

— Trimite nişte ceai, Bairstow. Tare şi verde.

— Prea bine, domnule.

Charles intră în camera lui de primire ca şi cum el era intrusul, iar ceilalţi, la ei acasă.

Cei doi bărbaţi erau îmbrăcaţi ca nişte ciocli, cu paltoane negre, lungi, şi mănuşi negre, pălării cu crep pe marginea borului şi ochelari fumurii.

— Beauregard, spuse cel mai în vârstă, domnul Hay.

— Domnilor, răspunse el.

Domnul Hay se aşeză comod în cel mai bun fotoliu, Uitându-se peste ultimul număr din *Pall Mall Gazette,* care era deschisă la un articol al lui Kate. Nu era o coincidenţă.

Domnul Effe, mai tânăr şi mai subţire, stătea în picioare lângă un corp de bibliotecă, citind titlurile de pe cotoarele cărţilor.

Charles, nevoind să fie trata, ca un şcolar chemat înaintea directorului pentru o muştruluială, se aşeză pe un scaun la rândul lui şi îşi întinse picioarele, încrucişându-şi degetele de la mâini pe deasupra vestei, ca şi cum s-ar fi aranjat ca să tragă un pui de somn.

(Ceea ce n-ar fi fost o idee rea.)

Două şiruri de ochi nevăzuţi se fixară asupra lui.

— Trebuie să purtaţi chestiile alea? întrebă Charles.

Domnul Hay îşi coborî ochelarii, descoperind nişte ochi foarte deschişi la culoare, surprinzător de plini de umor. Domnul Effe nu îi urmă exemplul. Charles se amuză de unul singur, imaginându-şi un caz grav de strabism.

La ora aceasta a dimineţii, fată în casă trebuia să fi ridicat draperiile. Vizitatorii le trăseseră la loc, ceea ce ar fi trebuit să facă inutilă purtarea ochelarilor de soare. Se întrebă ce puteau, de fapt, să vadă vizitatorii lui. Nu era de mirare că domnul Effe trebuia să se apropie atât de mult de rafturi ca să identifice cărţile.

— Titlurile obscene sunt puse sub cheie şi lacăt în camera secretă, spuse Charles. Ai citit *Nouă nopți în harem*? Am o ediţie rară din *Vermis misteriis*, ilustrată cu imagini în relief, care ţi-ar face părul măciucă.

— Asta-i amuzant, mârâi domnul Effe. Cu siguranţă, chiar ai camere secrete.

— Trei. Şi pasaje secrete. Dumneata nu?

Nu-şi putea imagina ca domnul Hay sau domnul Effe – sau oricare dintre tovarăşii lor, domnul Bee, domnul Sea, domnul Dee şi toţi ceilalţi până la domnul Eggs, domnişoara Why şi domnul Zed – să *aibă* locuinţe sau chiar bârloguri. Presupunea că ei se odihneau în şiruri de coşciuge sub Palatul Parlamentului.

Domnul Effe trase o linie de sus în jos pe cotorul unei ediţii mediocre din *Poezii alese de Jeffrey Aspern* şi se făcu că găseşte praf pe degetul înmănuşat.

Charles o ştia pe doamna Hammond, menajera lui, mai bine de atât.

— Ai acţionat din proprie iniţiativă, spuse domnul Hay. Asta nu stă în caracterul unui membru activ al Clubului Diogene. Nu că ar fi destui dintre voi ca să putem face presupuneri generale. Un grup de sedentari per total.

— Ai crezut că nu vom observa? sări domnul Effe.

Domnul Hay ridică un deget, reducându-i la tăcere pe inferiorul lui.

— Nu ne aflăm aici să facem învinuiri.

Millie, a doua cea mai frumoasă fată în casă, aduse tava. Charles aprobă; Lucy, minunea casei, era ţinută în rezervă pentru situaţii speciale. După ce mulţumi defel neatrăgătoarei Millie, o lăsă să scape. Tentativa de zâmbet încântător a domnului Effe o băgase pe fată în răcori. Charles turnă o măsură din fiertura puternică a doamnei Hammond într-o ceaşcă uriaşă, dar nu îşi extinse ospitalitatea.

— Evenimentele au dat rod, spuse domnul Hay. Cabala dumitale Conducătoare a fost lipsită de clarviziune când a pus panglică verde peste copiii Harvill. Dumneata însă ai dat dovadă de spirit pătrunzător, continuând să fii interesat. Chiar dacă *fără aprobare.*

— O idee proastă sub Regent’s Park, comentă domnul Effe.

Charles se aştepta ca aceşti oameni să fie la curent cu situaţia.

— Presupunerea dumitale este că avem de-a face cu acelaşi caz? întrebă domnul Hay.

Charles sorbi nişte ceai. Întreprinderea ştia prea bine că era acelaşi caz.

— Domnule Effe, n-ai vrea să faci onorurile? spuse domnul Hay, pocnind din degete.

Domnul Effe se descheie la nasturii de la palton şi băgă mâna înăuntru.

Charles se încordă, gata să-şi apere colţul.

Domnul Effe scoase la iveală un ghemotoc de material, pe care-l desfăcu şi-l lăsă să atârne. O panglică verde-deschis.

— Desfăcută de pe dosarul Harvill, spuse domnul Hay. Cu deplina cooperare şi consultare a Cabalei Conducătoare.

— Eşti iarăşi oficial, amice, izbucni domnul Effe.

Charles se relaxă. Va trebui să dea explicaţii Cabalei la

momentul potrivit, dar acum era protejat de mai sus (sau, mai degrabă, de mai jos). Asta avea, la propriu, o parte întunecată. Cu toată rigiditatea şi excentricitatea Clubului Diogene, Charles îl înţelegea: era o mângâiere şi un adăpost într-o lume a umbrelor. Întreprinderea Funebră era constituită pe alte principii. Rivalitatea dintre Club şi oamenii cu ochelari fumurii întreţinea potenţialul de conflict deschis. Se spusese despre Mycroft Holmes, preşedintele Cabalei Conducătoare, că uneori el însuşi *era* guvernul britanic; chestiunea dificilă cu întreprinderea Funebră era că uneori ea *nu era.*

— O să-ţi vedem raportul, spuse domnul Hay.

Charles îşi aminti cât era de obosit. Închise ochii.

Când îi deschise iarăşi, era singur.

Ceva îl gâdila pe faţă. Suflă ca să-l dea deoparte şi văzu că era panglica.

2: „tronuri, puteri şi stăpâniri”

Articolul lui Kate domina prima pagină din *Pall Mall Gazette.* Un afront la adresa unei comori naţionale (pentru că aşa era socotit Unchiul Satt), o moarte oribilă şi misterioasă şi zvonuri despre o putere supranaturală însemnau că Harry Cust nu avusese încotro şi dăduse cel mai bun loc articolului ei. Însă era rescris atât de nemilos, de către Cust însuşi, pe banca linotipistului, încât Kate se simţea redusă la statutul de intervievată, furnizând materia brută pentru activitatea jurnalistică a altor mâini.

Fu înseninată, uşor, de o telegramă de aprobare din partea unchiului Diarmid, care *ar fi trebuit* să fie considerat o comoară naţională. Telegrama sosi curând după ce ediţia specială de dimineaţă fusese pusă în vânzare pe străzi şi era expediată nu pe adresa birourilor *Gazette,* ci la Cheshire Cheese, cârciuma de pe Fleet Street unde patru cincimi din jurnaliştii Londrei îşi luau cele mai multe mese. Unchiul Diarmid spunea întotdeauna că jumătate din şmecheria meseriei de reporter de ştiri era să te bagi în faţă, să reuşeşti să fii prezent la cele mai „demne de ştiri” incidente, să blochezi mecanismele ca să-ţi obţii articolul.

Imaginea evoca amintiri neplăcute. Comandase cotlete, dar nu era sigură că avea să facă faţă cu mâncatul – deşi fusese cuprins de valuri de foame de mai multe ori în cursul nopţii lungi şi al dimineţii.

Reporteri de la alte ziare se opreau la masa ei, oferind felicitări, dar şi solicitând bucăţele neprelucrate de informaţie. Orice despre Satterthwaite Bulge era ştire. Dosarele vechi erau scotocite pentru a furniza articole de actualizare ca să umple ediţiile de după-amiază şi de seară. Presupunerea era că inspectorul Mist, faimos pentru cât era de scump la vorbă, nu avea să fie drăguţ şi să ofere alte dezvăluiri privitoare la moartea domnului Leslie Sackham la timp pentru a intra la tipar.

Kate avea puţine de adăugat.

Articolul despre goblini era publicat şi deja circulau schiţe („impresii artistice”, ceea ce voia să zică minciuni fantastice, fără nicio bază reală) care ilustrau pitici cu capul oval care-l chinuiau pe domnul Sackham înainte de a-l azvârli în fălcile dinamului. Majoritatea elfilor Unchiului Satt veniseră cu poveşti despre cum îi văzuseră sau îi întâlniseră ei pe goblini în întuneric. Blenkins încasa începând de la zece şilingi în sus pentru o povestioară. Umblau zvonuri că Scotland Yardul căuta pitici. Jack Stump se dăduse la fund. Kate se întreba ce făceau alţi omuleţi – precum Stăpânul Timothy, copilul nesuferit. Până unde putea merge un asemenea poznaş? În mod sigur, proastele maniere de grădiniţă nu implicau o inimă destul de neagră pentru crimă. Avea mai mult sens să fie căutaţi goblinii. Presa de senzaţie deja găsise lunatici distinşi, dispuşi să brodeze pe larg pe tema obiceiurilor malefice prezentate de *genus goblinus.* În curând aveau să fie organizate partide de vânătoare şi recompense oferite pentru urechi verzi, ascuţite.

Cotletele lui Kate îi fură aşezate dinainte. Le comandase bine făcute, aşa că nu se vedea niciun pic de roşu. Chiar şi aşa, mâncă mai întâi cartoful copt.

Mai era problema ferparului domnului Sackham, care îi fusese alocat ei. Cel mai interesant lucru privitor la viaţa omului era sfârşitul ei, deja descris foarte pe larg. Rănile pe care le suferise erau de asemenea natură, încât era imposibil de spus dacă fusese aruncat (sau căzuse) de viu în dinam. Într-adevăr, cadavrul era atât de mutilat, încât, dacă incidentul ar fi fost întâlnit într-o fiţuică de un bănuţ cu poveşti de groază, cititorul isteţ ar fi presupus că domnul Sackham nu era mort deloc, ci că acel cadavru era un vagabond fără nume îmbrăcat în hainele lui şi sacrificat pentru a facilita o surpriză într-un capitol ulterior. Al doilea cel mai interesant lucru despre Sackham era că el

compusese multe dintre cuvintele recent publicate sub semnătura Unchiului Satt, însă Cust îi interzisese lui Kate să menţioneze asta. Dezvăluirea ipocriţilor era un lucru foarte bun, dar niciun ziar nu-şi putea permite să sugereze că Satterthwaite Bulge era mai puţin decât genialul „Fondator al Zânăriei şi Magistrul Minunilor”, de teamă că o mulţime agitată de copii să nu le invadeze birourile pentru a le devasta în semn de răzbunare. Kate era redusă la rolul de a broda un paragraf pe marginea sarcinilor de serviciu de la Dar ale lui Sackham şi a faptului că acesta îl putea numi cu destulă legitimitate unchi pe Unchiul Satt; Leslie Sackham fusese fiul vărului patronului său.

Kate îşi termină ferparul şi cotletele cam în acelaşi timp, apoi îi dădu două pence unui băiat bun la toate ca să dea fuga cu el la *Gazette,* pe Strand Street. În drum spre ieşirea din Cheese, lui Ned i se încredinţară o duzină de alte notiţe mâzgălite la repezeală – unele pe dosul câte unei note de plată, cele mai multe pe foi de hârtie rupte din carnete de însemnări – pentru a le lăsa pe la diversele ziare din drumul lui.

Acum putea şi ea să tragă un pui de somn.

— Kate!

Îşi ridică privirile, fără să-şi poată da seama cât de mult (sau dacă) apucase să moţăie pe scaun.

— Charles!

El se aşeză.

— Scotland Yard spune că a fost un accident, zise el.

Kate simţi urechi de jurnalist ciulindu-se în jurul ei.

— Nu prea sună a ceva ce-ar zice Mist, observă.

— N-am spus „Mist”, am spus „Scotland Yard”.

Ea înţelese. Hotărârile se luaseră pe coridoare întunecate.

— Darul este declarat „nesigur” pentru moment, continuă el. Nicio inaugurare cu mare fast weekendul ăsta, mă tem. Au să fie investigaţii din partea celor de la sănătatea şi siguranţa publică şi a tuturor celor care îşi pot băga şi ei vâsla. Se vădeşte că proprietara locului încă este Corporaţia Londrei. Unchiul Satt a închiriat spaţiul, deşi are acte şi titluri” de proprietate pentru toate construcţiile de pe sol şi de sub sol. Au să fie certuri lipsite de demnitate pentru a se stabili a cui este vina. Între timp, locul este sub paza poliţiei. După cum îţi poţi imagina, Regent’s Park este sub asediul vânătorilor aspiranţi de goblini. Unii au plase pentru fluturi şi puşti pentru vânătoarea de elefanţi.

Kate se uită în jur. Caricaturistul responsabil pândea pe undeva.

— Mi s-a înmânat asta, spuse el, scoţând la vedere o bucată de panglică verde.

— Cabala Conducătoare vrea să te interesezi în continuare?

— Nu au de ales. Un alt organism şi-a făcut cunoscute dorinţele. În chestia asta sunt băgate tronuri, puteri şi stăpâniri ale ierarhiei cereşti. Dintr-un motiv care mie îmi scapă, această problemă este importantă. În timp ce poliţia şi tipii de la siguranţa publică se ocupă de moartea lui Sackham, eu trebuie să adun la loc firele împrăştiate. Am mână liberă să aleg pe cine vreau să implic şi aş vrea să te aleg pe tine.

— *Iarăşi*? Va trebui să-mi propui candidatura ca membru într-o zi.

Ea se amuza, dar el o lua în serios.

— Într-o lume a imposibilităţilor, asta trebuie discutat. Am să văd ce pot face.

Înainte, când Charles o implicase (sau mai bine zis îi îngăduise să se implice) în afacerile Clubului Diogene, adunase povestiri care i-ar fi creat un nume, dacă ar fi fost încredinţate tiparului, dar care n-ar fi trecut nici de genul de editor dispus să publice „impresii artistice”, necum de Henry Cockayne-Cust. Şi, cu toate acestea, ea avea o eternă pornire de a trage cortina de peste lucruri şi fapte. Asocierea cu Charles era interesantă şi la alte niveluri, chiar dacă uneori enervante sau periculoase.

— Dacă Darul este investigat cum se cuvine, încotro ar trebui noi să ne îndreptăm atenţia?

Charles zâmbi.

— Cum ţi-ar plăcea o audienţă la B. Loved?

3: „Afacerea Degetului Dendrificat”

— Deci asta este casa pe care a construit-o Zânăria? spuse Kate.

— A cumpărat-o, o corectă el.

— Foarte frumoasă! Bănuţii se adună precum detaliile, într-adevăr.

Erau pe treptele de la intrarea în eleganta Broadley Terrace, foarte aproape de de Regent’s Park şi la mare depărtare de Herefordshire.

— Ce-i mirosul ăsta? întrebă Kate încreţindu-şi nasul ca un

pisoi.

— Pâine proaspăt coaptă, îi spuse el.

Uşa fu deschisă de un copil cu făină pe obraji şi cu o lupă în mână. Băieţelul îi examină lui Charles pantofii şi manşetele pantalonilor, apoi îşi îndreptă privirea scrutătoare în sus. Prin lentilă, jumătate din faţa lui era mărită şi distorsionată.

— Mă fac ’tectiv, anunţă el.

— Dar ce-i cu făina? întrebă Charles.

Kate scosese o batistă din manşeta ei strâns încheiată cu nasturi, animată de instinctul feminin universal de a curăţa feţele băieţeilor perfect fericiţi să fie murdari.

Băiatul îşi atinse fruntea, apoi examină albul de pe vârfurile degetelor.

— Mă fac şi brutar, ca tati. O să fiu brutar ziua, ’tectiv seara.

— Foarte practic, spuse Kate. După câte am văzut eu, detectivii neglijează adeseori mesele regulate.

— Şi tu eşti ’tectiv, domnule?

Charles se uită la Kate, căutând o sugestie.

— Uneori, admise el. Dar nu spune nimănui. Chestiuni de stat, ştii tu.

Chipul băieţelului se schimonosi de uimire şi încântare.

— *Agent secret…* Vino în casă să-ţi dau nişte minunăţii de-ale mele. Eu le-am făcut, special, singur-singurel. Deşi tati m-a ajutat la cuptor.

Charles o lăsă mai întâi pe Kate să între în hol, apoi veni şi el şi-şi scoase pălăria.

În hol dădu buzna o femeie.

— Dickie, spuse ea începând mustrarea, pe cine-ai mai lăsat în casă acum?

Femeia, aranjată şi grăsuţă, veni la ei. Sairey Riddle, mult sub treizeci de ani, avea şuviţe cenuşii. În opt ani se împlinise, ajungând să semene cu mama ei decedată.

Sairey şi-l aminti pe Charles.

— Dumneata eşti, spuse ea cu faţa întunecată. Dumneata ai găsit-o pe *ea.*

— Pe Maeve.

— Pe ea.

El înţelese distincţia.

— Aceasta este prietena mea, Katharine Reed. Kate, fă cunoştinţă cu Sairey Riddle.

— Sarah, spuse ea, atentă la pronunţie acum.

Dickie stătea agăţat de fusta mamei lui. Acum se uită iarăşi în sus la Charles.

— Tu eşti ’tectivul *ăla.* Care a găsit-o pe mătuşica, atunci când era pierdută? Pe vremuri?

— Vrea să spună înainte… să se fi născut. Totul e pe vremuri, pentru el. Ar putea la fel de bine să fi fost pe vremea cavalerilor în armură şi a dragonilor care scuipă foc.

— Da, Dickie. Am găsit-o pe mătuşa ta Maeve. Unul dintre cele mai dificile cazuri ale mele.

Dickie se uită iarăşi prin lupa lui.

— Un *’tectiv* ca lumea, respiră el.

— Cred cu tărie că am găsit un adorator al eroilor, şopti Kate, nu în întregime ironic.

Charles fu intens conştient de o responsabilitate neaşteptată.

— Nu-l luaţi în seamă pe Dickie al nostru, spuse Sarah. Nu e tont şi are intenţii bune.

Pentru prima oară după luni de zile, Charles simţi durerea din antebraţ, la muşcătura de mult vindecată. Era numele, desigur. La momentul ăsta, fiul lui ar fi fost aproape adult; în copilărie ar fi fost Dickie, tot Dickie ca adolescent, iar acum ar fi fost pe punctul de a pretinde întregul Richard, cu respectul datorat.

— Nu te simţi bine? întrebă Kate, pe fază ca de obicei.

— E o rană veche, spuse el, fără să o mulţumească.

— Ai venit în legătură cu afacerea din parc? sugeră Sarah. Am auzit despre bietul domn Sackham.

— Mă tem că da. Ne întrebam dacă l-am putea vedea pe Davey.

Sarah îşi muşcă buza de jos. Charles observă o rosătură, într-un loc muşcat adeseori. Femeia îşi ridică privirile în tavan. Umbra care căzuse asupra acestei familii în Hill Wood nu se mai împrăştiase niciodată.

— Nu este una dintre zilele lui bune.

— Îmi imaginez.

— Nu am aflat niciodată, ştii, ce s-a *întâmplat* cu el. Cu amândoi.

— Ştiu.

Sara îi conduse într-o cameră de primire. Îl lăsă pe Dickie cu ei şi se duse să vadă ce era cu fratele ei.

— Vrei să-mi vezi *indiciile?* întrebă băieţelul, trăgând de

buzunarul pantalonilor lui Charles.
Lui Kate asta i se păru hazliu, dar îşi înăbuşi râsul.
Dickie dădu la iveală o cutie de trabucuri şi-i arătă conţinutul.
— Nasturu' ăsta m-a ajutat să 'zolv Cazul Cornului cu Coacăze Dispărut. Era băiatul cel gras din josul străzii. L-a şterpelit de pe tavă când tati nu era atent. Cartea asta de joc, valetu' de inimă roşie cu un colţ îndoit, este cheia la Scandalul Guvernantei Mincinoase. Şi crenguţa asta, care arată egzact ca un deget de om, e un mister la care niciun om nu are soluţia, deşi eu tot nu mi-am 'bandonat cercetările.
Charles examină crenguţa, care chiar semăna cu un deget.
— Ce nume ai dat cazului? îl întrebă pe băiat.
— Încă n-are un nume.
— Ce-ar fi să-i spui „Afacerea Degetului Dendrificat"? sugeră Kate.
Ochii lui Dickie se măriră şi începu să plimbe cuvintele prin gură.
— Ce-ar fi un „deget dentrificat"?
— Un deget transformat în lemn.
— Foarte potrivit. Şi tu eşti 'tectiv, doamnă?
— Eu sunt reporter.
— Un reporter *temerar,* o corectă Charles.
Kate scoase limba la el, fără să o vadă Dickie.
— Atunci trebuie să fii 'tectiv *asistent.*
Kate rămase fără replică. Fu rândul lui Charles să se amuze.
Dickie scotoci prin cutia lui şi scoase un cui ruginit.
— Ăsta-i…
Se opri la mijlocul propoziţiei, înghiţi şi făcu un pas înapoi, poziţionându-se astfel încât Kate să fie între uşă şi el.
Clanţa începu să se lase în jos.
În încăpere intră o fetiţă în albastru, îmbrăcată la fel de perfect ca o păpuşă de porţelan aşezată într-o vitrină. Avea un nor imens de păr blond, ţeapăn, şi o faţă drăguţă, prelungă şi solemnă.
Pe lângă ea, Dickie arăta deosebit de neîngrijit.
Fata se uită la Charle şi anunţă.
— Noi ne-am mai întâlnit.
— E mătuşica, şopti Dickie.
Charles observă circumspecţia băiatului în preajma fetei; nu era frică, ci o înţelegere, dezvoltată de-a lungul anilor, că ea îi

putea face rău, dacă voia.

— Maeve, spuse Charles. Sunt domnul Beauregard.

— Omul din pădure, spuse ea. Eroul zilei. Al zilei *aceleia.*

Kate rămase cu gura căscată. La o privire a lui Charles, îşi dădu seama şi o închise repede. Dickie nu se ascundea propriu-zis după fusta lui Kate, dar era pe poziţie ca să facă acea mişcare, dacă era nevoie.

Maeve se plimba prin încăpere, ridicând ornamente, privindu-le şi punându-le înapoi exact în acelaşi loc. Nu se uita direct la Charles sau la Kate, dar întotdeauna avea o suprafaţă reflectantă sub ochi, ca să le observe feţele.

Instinctiv, Charles voi să ştie unde se afla Maeve în orice moment.

Dacă Dickie avea şapte sau opt ani, Maeve trebuia să aibă nouăsprezece sau douăzeci. Fata era exact la fel cum fusese când o văzuse prima oară, în Hill Wood.

— Credeam că eşti mai înaltă, spuse Kate.

Tânăra ridică o sprânceană groasă, de parcă nu o observase pe Kate până atunci.

— Dumneata poate eşti doamna Beauregard?

— Katharine Reed, de la *Pall Mall Gazette,* spuse ea.

— Este *comun* pentru doamne să reprezinte ziare?

— Deloc.

— O, da? Mă gândeam că e. Foarte *comun.*

Se întoarse cu spatele, ca şi când ar fi trimis la plimbare un servitor.

Maeve Harvill nu se comporta ca fata unui dulgher sau nepoata unui brutar. Era o prinţesă. Una nu din cale-afară de amabilă.

— Veţi fi venit să-l vedeţi pe bietul David.

„Bietul” David era proprietarul acestei case şi sprijinul întregii lui familii. Charles se întrebă dacă Davey măcar ştia asta.

— În legătură cu neplăcerea din parc?

— Ştii?

— A fost în *ziare*, spuse ea, aruncându-i o privire rapidă lui Kate. Îl cunoaşteţi pe domnul Satterthwaite Bulge? E *înfricoşător.*

Acesta era primul lucru copilăresc pe care-l spusese.

— Unchiul Satt vine des în vizită pe aici? întrebă Kate.

— Nu este unchiul *meu.* Se ţine departe, vine doar dacă nu

are încotro. Va intra la puşcărie? Sunt sigură că ce i s-a întâmplat lui Leslie este numai din vina lui.

— L-ai cunoscut pe decedatul domn Sackham? întrebă Charles.

Maeve stătu pe gânduri, cântărind-o pe Kate, apoi pe Charles. Îşi muşcă buza de jos cu un canin, atentă să nu-şi spargă pielea, imitând-o pe Sarah, la care era greu să se gândească cineva ca la sora prinţesei.

— Asta vrea să fie un *interogatoriu?*

— Ei sunt 'tectivi, mătuşică, spuse Dickie.

— Ce captivant! comentă ea, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a aţipi. E vorba să fim arestaţi?

Îşi dădu braţele în lături şi mânecile largi alunecară din jurul încheieturilor subţiri ca nişte firişoare.

— Aveţi cătuşe mărimea mea?

Zări ceva pe o măsuţă. Era crenguţa-indiciu a lui Dickie. Îl luă, o puse în lungul propriului ei arătător şi o rupse în două.

— Murdar lucru! Nu-mi dau seama cum a ajuns aici.

Dickie nu izbucni în plâns, dar într-unul din ochi îi luci o lacrimă.

Maeve strânse în pumn fragmentele crenguţei ca şi cum ar fi vrut să le sfărâme şi mai mult, apoi deschise mâna pentru a arăta o palmă goală. Cu o mişcare bruscă, făcu crenguţa să apară, întreagă – în cealaltă mână.

Kate aplaudă, abia atingându-şi mâinile. Maeve zâmbi ca pentru sine şi făcu o mică plecăciune.

— Am să fiu 'tectiv, spuse Dickie, cu lacrimile duse şi cu încântarea întipărită pe figură. Mătuşica Maeve o să fie *magician.*

— Ar trebui să meargă pe scenă, spuse Kate, neimpresionată. Maeve cea Mistică, cea Magică, Meduza Modernă.

Fata azvârli crenguţa într-un şemineu unde niciun foc nu avea să fie aprins până la toamnă. Niciuna dintre mâinile ei nu era murdară, cea mai curată şmecherie dintre toate.

— Face lucrurile să dispară, după care le-aduce înapoi, spuse Dickie.

— Asta pare să se întâmple destul de des în familia asta, spuse Charles.

— Mai multe lucruri dispar decât vin înapoi, spuse Maeve. V-a

spus despre Hoţul de Cornuri de la două case mai jos?

— O rezolvare de succes a unui caz încurcat?

Maeve zâmbi.

— Sidney Silcock s-ar putea să nu fie de acord aşa. A fost bătut bine şi pus pe pâine şi apă. Dickie trebuie să se ferească din drum, când vine Sidney în vizită. A fost menţionată o chelfăneală zdravănă, de răzbunare. E o persoană care ştie să aştepte momentul potrivit. Nu m-ar mira să aştepte *ani* întregi, până când toţi ceilalţi vor uita despre ce a fost vorba. Dar chelfăneala va fi *eroică.* Sidney este un băiat care face lucrurile la scară eroică.

— Sună ca şi cum ar fi un ticălos disperat.

— Chiar e disperat, spuse Maeve, zâmbindu-şi iarăşi zâmbetul secret.

— Sid Lacomu' e topit după ea, spuse Dickie.

Fata îl fulgeră calm pe nepotul ei.

Sarah intră în încăpere, cântări scena şi-şi muşcă iarăşi buza.

— Sarah, draga mea, îmi reînnoiam o prietenie. Acesta, sunt sigură că îţi dai seama, este Charles Beauregard, tipul întreprinzător care m-a salvat de la *ţiganii din pădure.*

— Da, Maeve, îmi dau seama.

Sarah nu era total recunoscătoare pentru acea salvare. Uneori îşi dorea ca Charles să fi plecat bine mersi de unul singur, să nu o fi ridicat pe prinţesă din zăpadă, să nu o fi scos din pădure.

— Davey spune că i-ar face plăcere să vă vadă, îi zise Sarah lui Charles, încetişor, ca o servitoare în prezenţa stăpânei ei. Şi pe doamna.

— Sunteţi privilegiaţi, spuse Maeve. Fratelui meu arareori îi face plăcere să mă vadă pe mine.

Se juca cu un glob din sticlă în care era o pădure miniaturală. Când era scuturat, în glob se producea o furtună de zăpadă.

— Fericite amintiri! comentă ea.

— Davey e sus, în camera lui de lucru, spuse Sarah. Desenează. Se simte mai bine decât mai devreme.

Sarah ţinu uşa deschisă. Kate ieşi pe hol şi Charles o urmă. Sarah se uită înapoi la fiul şi la sora ei.

— Dickie, vino să ajuţi la bucătărie, spuse ea.

El rămase unde se afla.

— Pot să văd eu de el, să nu facă năzbâtii când avem vizitatori, spuse Maeve. Am exersat noi scamatorii.

Sarah era nesigură. Dickie era resemnat.

— O să fiu bine, ma.

Sarah dădu din cap şi închise uşa, lăsându-i pe copii singuri. O picătură de sânge îi lunecă în lungul şanţului din bărbie, neobservată.

— Maeve nu s-a schimbat, spuse Charles în timp ce Sarah îi conducea sus.

— Nu de când aţi văzut-o dumneavoastră, răspunse ea. Dar s-a *schimbat.* Cât a fost plecată. La fel de mult ca şi Davey, nu că ar asculta cineva la ce spune io. Nu că mami a ascultat, Dumnezeu s-o odihnească.

De pe palier, Charles se uită în jos pe scări. Totul era liniştit.

— Veniţi pe aici, spuse Sarah. În camera de lucru.

4: „hărnicia e o virtute”

Kate se aştepta la Ben Gunn[3] – păr vâlvoi, barbă încâlcită, ochi de nebun. În loc de aşa ceva, găsi un bărbat prezentabil care lucra într-o încăpere luminoasă. Barbă avea, dar frumos ajustată şi fără gângănii. Unul dintre ochi părea mai leneş, dar omul nu părea atins de demenţă. Davey Harvill, B. Loved, stătea pe un taburet, aplecat asupra unei bucăţi de hârtie întinsă cu piuneze pe o placă. Mâna cu un creion ascuţit i se mişca cu repeziciune, completând detaliile complicate ale unui desen deja schiţat. De o parte era un teanc frumos ordonat de foi de hârtie, aranjate la linie, ca nişte scrisori pregătite pentru timbrare. La picioare avea un coş de hârtii, pe jumătate umplut.

Aceasta era cea mai ordonată camera de lucru a unui artist pe care o văzuse ea vreodată: scândurile goale ale duşumelei fără nicio pată, pereţii tapetaţi, dar nu împodobiţi. Ferestrele fără draperii, din tavan până-n podele, permiteau ca lumina soarelui să între direct. Debandada la care se aşteptase era absentă: fără cărţi, materiale de referinţă, divane pentru modele, decoruri. Davey, numai în cămaşă, nu avea nici măcar o singură urmă de grafit pe el. Ar fi putut fi contabilul unui comerciant de ţesături, făcând socotelile de la sfârşitul zilei. Era ca şi cum imaginile luau fiinţă fără efort, fără nebuneală.

---

[3] Personaj din romanul „Comoara din insulă” de Robert Louis Stevenson, ce este abandonat pe o insulă pustie timp de trei ani.

Veneau din capul lui, depline şi în întregime şi erau transferate pe hârtie.

Doamna Riddle îi introduse pe Kate şi pe Charles în încăpere, tuşi discret şi se retrase.

Davey îşi ridică privirile, dădu din cap înspre Charles şi îi zâmbi lui Kate. Mâna i se mişca cu viteza păsării colibri, indiferent dacă era cu ochii la hârtie sau nu. Unele mediumuri practicau scrierea automată; acesta putea fi desen automat.

— Charles, salut! spuse Davey.

După câte ştia Kate, Davey nu-l văzuse pe Charles de opt ani.

— Cum te descurci? îl întrebă Charles.

— Foarte bine, domnule, ţinând cont de situaţie.

Îşi termină desenul şi, fără să se uite, îl eliberă din piuneze şi-l trecu în teanc, aranjându-i frumos colţurile. Desfăşură hârtie dintr-un sul, o prinse cu pricepere pe poziţie cu piuneze şi folosi un briceag ca să o taie frumos de-a lungul marginii de sus. O întindere albă şi goală îi stătea înainte.

— Ocupat, desigur, spuse el. Hărnicia este o virtute.

Luă un creion şi, fără să facă vreo pauză, începu să schiţeze. Kate se dădu mai aproape, să se uite cum se desfăşura munca. Majoritatea pictorilor ar fi aruncat-o în stradă pentru o asemenea impertinenţă, dar lui Davey nu păru să îi pese.

Vârful creionului zbura cu mişcări frânte, bruşte. Apăru un ţinut păduros, populat cu creaturi ai căror ochi se zăreau în umbră. Două siluete mici, mână în mână, mergeau printr-un luminiş. Un băieţel şi o fetiţă. Urmăriţi din copaci şi din vizuini.

— Ea este prietena mea, Kate Reed, spuse Charles.

Davey zâmbi iarăşi, deschis şi atrăgător, cufundat în munca lui.

— Salut, Kate.

— Iartă-ne, te rog, că te deranjăm astfel, se aventură ea.

— Nu-i nicio problemă. E o schimbare plăcută.

Creionul lui îi părăsi pe copii şi se aruncă asupra colţurilor picturii, umbrind zone cu mişcări hotărâte care lăsau umbre întunecate, înviorate de ochi mici, sclipitori, şi dinţi. Kate se alarmă, temându-se pentru siguranţa fetiţei şi a băiatului.

— Tot nu-mi amintesc nimic, spuse Davey. Îmi pare rău, Charles. Am încercat.

— Este în regulă, Davey.

Se întorsese la figurile principale. Copiii, singuri în pădure,

agăţându-se unul de altul pentru a se linişti, pentru siguranţă.

— Ce subiect are ăsta? întrebă Kate.

— Nu ştiu, spuse Davey, uitându-se în jos, văzând desenul pentru prima oară. Cel obişnuit.

Acum, cu ochii la hârtie, Davey se opri din desenat.

— *Copii în pădure?* sugeră Charles. Hansel şi Gretel?

Ceva nu era în regulă cu copiii. Nu se potriveau cu niciuna dintre poveştile pe care le menţionase Charles.

— Davey şi Maeve, spuse artistul cu tristeţe. Ştiu că tot ceea ce desenez vine din *timpul ăla.* E ca şi cum nu s-a terminat niciodată, nu cu totul.

Charles puse o mână pe umărul omului – băiatului.

Davey începu să lucreze iarăşi la copii, acum mai lent.

Kate văzu ce anume nu era în regulă. Fetiţa nu era speriată.

În timp ce Davey făcea părul fetiţei, mina creionului se rupse, lăsând o dâră peste faţa copilei.

— Păcat! spuse el.

În loc să întindă mâna după o gumă şi să facă o modificare minoră, el rupse hârtia de pe planşă şi începu să o facă ghem.

— Scuză-mă, spuse Kate, luând desenul de la creatorul lui.

— Nu e de niciun folos, spuse el.

Kate întinse iarăşi hârtia mototolită.

Văzu ceva în ea.

Charles răsfoi prin teancul de ilustraţii terminate. Formau o secvenţă. Copiii intrând în pădure, luând-o pe o potecă şerpuindă, trecând pe lângă locuinţele zânelor fără să le observe, afundându-se tot mai adânc în întuneric.

Kate se uită iarăşi la desenul dat deoparte.

Fata era exact copilul-femeie cu care Kate făcuse cunoştinţă la parter, Maeve. Fratele ei surprinsese aerul de muţenie încăpăţânată, de adult, de pe buzele ei şi îi făcuse claia de păr să arate ca vie. O prinţesă, dar una înfricoşătoare.

În desen, copiii nu erau pierduţi. Fata îl *conducea* pe băiat în pădure.

— Asta este sora ta, spuse Kate, bătând cu degetul în chipul stricat al fetei.

— Maeve, spuse el, nefiind tocmai de acord.

— Iar ăsta eşti tu, Davey?

Davey ezită.

— Nu e bine, spuse el. Stai să corectez…

Se întinse după creion, dar Charles îi opri mâna.

Se uitară cu toţii atent la băiatul din pictură. Tocmai începuse să se îngrijoreze, să se gândească la lucruri de negândit – că fata care îl ţinea de mână era, la propriu, o străină pentru el, o străină pentru toată lumea, că această aventură din codru lua o întorsătură sinistră.

Putea fi Davey, aşa cum era când intrase în pădure în urmă cu opt ani, un copil de nouă ani.

Dar arăta mai mult ca Dickie, aşa cum era el acum.

5: „Richard Riddle, detectiv special”

— Dacă aş fi un detectiv adevărat, spuse mătuşica Maeve, eu nu m-aş mulţumi să-mi pierd timpul cu găsirea hoţilor de cornuri. Eu aş vâna criminali mai grozavi. Nelegiuiţi care sunt mai ameninţători pentru ţară decât pentru nasturii de la propriii lor pantaloni.

Dickie mergea pe stradă în urma mătuşii lui.

— M-aş concentra exclusiv pe cazuri care constituie probleme, pe descifrarea misterelor care *merită* să fie rezolvate. Crime şi altele asemănătoare.

Maeve îl conduse prin faţa casei familiei Silcock, ceea ce îi făcu inima să i se strângă de îngrijorare. Sid Lacomul, precum Contele de Monte Cristo, era capabil să nutrească gânduri de răzbunare ani întregi. În spatele gardului înalt din fier forjat, cu fundul încă durându-l de la bătaia încasată, netrebnicul probabil că uneltea, clocea. Dickie şi-l imagină pe Sidney Silcock, crescut la o mărime enormă, devenindu-i duşmanul neînduplecat pe viaţă, Napoleonul Lăcomiei.

— De pildă, misterul lui Leslie Sackham.

Numele îi aprinse imaginaţia lui Dickie.

Şi-l amintea pe domnul Sackham ca pe un om slugarnic şi flexibil, cu păr mătăsos şi manşete pătate de cerneală, ţinându-se în urma domnului Bulge în atitudini contorsionate. Fiind înalt, încerca întruna să se uite de jos la patronul lui, indiferent ce junghiuri i-ar fi dat asta în gât şi în coloană. Uneori, domnul Sackham le spunea copiilor poveşti, dar le încurca şi îşi pierdea ascultătorii înainte să apuce să ajungă la sfârşitul previzibil. Dickie îşi amintea una despre domnişoara Fay Tinkledust, care-şi pusese toate scânteiuţele într-un portofoliu de investiţii riscant mai degrabă decât să le arunce în Pârâul de Argint ca să

fie înghiţite de Peştele cel Nătâng. Domnul Sackham fusese un adult plicticos. Acum, că murise, cu limitele capacităţii lui de a se încovoia atinse în mecanismul dinamului, Dickie se simţea vinovat că nu-l prea plăcuse.

Ar fi bine să poată rezolva misterul.

Toată lumea ar fi recunoscătoare. Mai cu seamă dacă asta ar însemna ca Darul să se poată deschide în cele din urmă. Afacerea domnului Bulge ar fi salvată de Peştele cel Nătâng. Dickie înţelegea că bunăstarea casei familiei Harvill depindea într-un anumit fel, misterios, de întreprinderile „Unchiului Satt” – deşi numai copiii mici şi fetiţele citeau *Comoara* aia plictisitoare pentru altceva decât desenele unchiului Davey.

Maeve îl luă de mână.

— Unde mergem?

— În parc, desigur.

— De ce?

— Ca să căutăm *indicii.*

La acest cuvânt magic, Dickie fu copleşit de *justeţea* demersului. Oricum ar mai fi fost mătuşa Maeve, deşteaptă era. Ar putea deveni o valoroasă asistentă de detectiv, cu ochii ei ageri şi felul ciudat de a privi lucrurile. Uneori, îi înfricoşa pe oameni. Şi asta putea fi folositor.

Deşi afară era prea cald pentru căciuli, fulare şi paltoane, Maeve insistase să se îmbrace cum se cuvine pentru această expediţie de cercetare. Poate o să fie nevoie să meargă *dedesubt,* spunea ea.

Dickie purta paltonul lui special, un „reversibil” care putea fi ori în carouri puternic marcate, ori în dunguliţe fine, oblice. Dacă era observat de un criminal suspicios pe care-l „urmărea”, şmecheria era să întoarcă paltonul pe cealaltă faţă şi să pară cu totul alt băiat. Avea până şi căciulă la fel. În plus, buzunarele secrete erau ticsite cu instrumentele specifice profesiei sale. Avea asupra lui lupa, instrumente pentru măsurarea grosimilor şi a diametrelor, catapulta (pentru care primise ordine stricte de la mami să nu o folosească la o distanţă faţă de ferestre mai mică decât raza ei de acţiune), o hartă a localităţii cu drumurile secrete trasate în creion, un briceag multifuncţional (cu cinci lame, plus tirbuşon, şurubelniţă şi sulă) şi o sticluţă de cerneală invizibilă. Îşi făcuse cărţi de vizită folosind o ştampilă din cartof, cu cerneală vizibilă şi invizibilă: „Richard Riddle, detectiv

special”. Tati fusese de acord, spunând că era un „Hawkshaw în toată regula”. Hawkshaw[4] era un detectiv de pe vremuri.

Maeve, cu o bonetă albastră care se asorta cu rochiţa, era o idee cam uşor de remarcai pentru munca „sub acoperire”. Mergeau cu o asemenea încredere în sine, încât nimeni nu s-ar fi gândit că erau de capul lor. Văzându-i pe copii – nu că mătuşa Maeve era *tocmai* un copil – pe stradă, oamenii presupuneau că este şi o guvernantă prin apropiere care are grijă de ei.

Dickie nu credea în guvernante. Veneau şi plecau atât de des! Mami se plângea că celor mai multe le era greu să lucreze sub ordinele unei neveste de brutar, ceea ce dovedea prostia rasei lor. Se putea el răzvrăti împotriva deciziilor părinteşti, mai cu seamă împotriva celor privitoare la virtuţile exagerat de respectate ale curăţeniei şi ale ordinii, dar mami ştia cel mai bine – mai bine decât o guvernantă, în orice caz. Unele erau înclinate incontrolabil spre accese de spaimă. El bănuia că Maeve se deda la scamatorii ca să le facă să dispară regulat, deşi nu le mai aducea niciodată înapoi. Se întreba chiar dacă nu cumva mătuşa lui avea un amestec nevăzut într-unul dintre cele mai mari triumfuri ale lui însuşi, Misterul Guvernantei Mincinoase. În ciuda dovezilor copleşitoare, domnişoara Macandrew susţinuse până în clipa concedierii că nu făcuse deloc un asemenea lucru.

În parc erau copii pretutindeni, jucând şotronul, căţărându-se pe orice era de căţărat, apărând frontiera de nord-vest împotriva oficialilor care nu erau de acord, luptându-se cu pieile roşii sălbatice împreună cu Buffalo Bill[5]. Guvernante în haine negre din catifea reiată se îngrămădeau pe bănci. Dickie îşi imagină un nor de dezaprobare generală adunându-se deasupra capetelor lor. Cântări posibilitatea ca ele să facă parte dintr-o societate secretă ce-şi propunea să întunece viaţa tuturor copiilor, juruite să le impună nevinovaţilor *eticheta* şi *spălatul.* Se îmbrăcau la fel şi aveau aceeaşi expresie – de parcă tocmai fuseseră forţate să înghită o lămâie întreagă, dar li se ordonase să nu lase să se vadă.

N-ar fi fost deloc surprins ca guvernantele să se afle în spatele Misterului Slugarnicului Terciuit.

---

[4] Personaj de benzi desenate creat de Gus Mager.

[5] Soldat, vânător de bizoni şi vedetă a spectacolelor cu Vestul Sălbatic.

Domnul Sackham murise în parc. În parc erau întotdeauna guvernante. Se puteau acoperi una pe alta uşor. Cu hainele lor negre, se puteau topi în întuneric.

Îi plăcea teoria. Hawkshaw ar fi considerat-o întemeiată.

O copilă drăguţă cu mănuşi în formă de capete de iepure se apropie, zâmbind cu viclenie. Avea panglici în păr şi pe haine. Era împopoţonată, de parcă ar fi căpătat o nouă panglică de fiecare dată când îşi spunea rugăciunea.

— Băieţelule, pe mine mă cheamă Becky D'Arbanvilliers, spuse fetiţa, care era mai mică decât el cu vreun an sau doi. Când chiesc maie şi papa dă oitul popii, am să fiu *Lady* D'Arbanvilliers. Dacă faci ceva pentu mine, te las să-mi săiuţi iepulaşii.

Maeve o luă pe viitoarea Lady D'Arbanvilliers deoparte, ridică o draperie de panglici şi-i şopti ceva la ureche. Maeve era insistentă, dar calmă. Faţa micuţei se descompuse, ochii i se făcură mari. Maeve termină de şoptit şi se trase înapoi. Becky D'Arbanvilliers se uită în sus la ea, tremurând. Maeve dădu din cap a încuviinţare şi fetiţa o rupse la fugă, explodând în ţipete şi potopuri de lacrimi.

— Abracadabra, Hawkshaw, îi spuse ea lui Dickie. Magie.

Becky D'Arbanvilliers fugi la soborul de guvernante, prea isterizată ca să explice, dar arătând în direcţia în care se aflase Maeve.

Un lucru neobişnuit era că doi bărbaţi îmbrăcaţi ca guvernantele, nu cu rochii lungi, dar complet în negru, cu ochelari întunecaţi şi pălării cu borurile răsucite, se aflau în apropiere. Dickie îi etichetă drept indivizi siniştri. *Ei* îi acordară atenţie fetiţei care făcea gălăgie.

— Câtă chiuzime! spuse Maeve, imitând-o perfect. Să ai numele de „Rebecca” şi, totuşi, să fii împiedicată de natulă să-l pronunţi coiect!

Dickie izbucni în râs. Nimeni altcineva nu observase că mătuşa lui putea fi şi nostimă, dar şi înspăimântătoare. Era un secret numai al lor.

Maeve îl conduse pe Dickie către Dar.

De jur-împrejurul clădirii era înjghebată o barieră din capre de lemn, de care erau atârnate afişe, avertizând publicul să nu treacă mai departe. Lângă uşile principale stătea un poliţist care îi îndepărta cu fermitate pe căutătorii de curiozităţi. Dickie şi

Maeve fuseseră în vizită când unchiul Davey îl ajutase pe domnul Bulge să transforme Darul în Zânărie şi mai ştiau şi alte căi de a intra şi a ieşi. Detectivii speciali aveau întotdeauna mai multe informaţii decât cei de rând, de la Yard.

Maeve îl duse pe Dickie roată, în partea din spate a Darului. Acolo era o uşă care, teoretic, se deschidea numai dinăuntru, astfel ca vizitatorii care îşi terminau turul să poată pleca, lăsând loc altora. Dacă nu ştiai că este acolo, nu o observai. Pe perete era pictată o copie mare, în culori, a unuia dintre desenele unchiului Davey, şi uşa se ascundea într-o cascadă, ca goblinii din una dintre imaginile ce punea la încercare perspicacitatea privitorilor.

Se strecurară pe sub o barieră nepăzită.

În parc se iscă agitaţie printre guvernante. Becky D'Arbanvilliers reuşise să explice. Cu toate că instinctul guvernantelor era să nu dea crezare la nimic din ce le spunea un copil, *ceva o* necăjise pe fetiţă. Trebuia organizată o vânătoare.

Bărbaţii îmbrăcaţi ca guvernantele erau interesaţi.

Dickie se îngrijoră pentru mătuşa lui.

Maeve îi zâmbi.

— O să ne transport într-un loc sigur, cu încă ceva magie, anunţă ea. Aş putea să împrumut catapulta ta?

Dickie se cam codea să dea din mână o asemenea armă redutabilă.

— O voi înapoia imediat.

Dickie îşi desfăcu buzunarul secret şi scoase catapulta.

Maeve o examină, îi ciupi elasticul în semn de apreciere şi o declară o adăugire excelentă la arsenalul unui detectiv.

Maeve îndoi cauciucul şi îl strecură în crăpătura din apele ce se scurgeau, care arăta celor care ştiau după ce să se uite unde era uşa. Se chinui cu degetele pentru câteva momente.

— Asta este partea unde magicianul îi ţine de vorbă pe spectatori ca să le ia gândul de la şmecheria făcută sub ochii lor.

Dickie se uită atent – întotdeauna se uita, dar Maeve tot izbutea să facă trucuri pe care el nu le înţelegea.

— Vai, ce faceţi voi aici, copii?

Era o *guvernantă*, un schelet în negru.

— Aţi văzut o fetiţă oribilă, *oribilă?…* Muiată în însăşi esenţa

răutăţii?

Maeve făcu una dintre cele mai bune şmecherii ale ei. Afişă un zâmbet care îi prostea pe absolut toţi, cu excepţia lui Dickie. Arăta ca toate fetiţele voioase, fără creier şi fericite din lume.

— Nu mi-ar plăcea să întâlnesc o fetiţă rea, spuse ea, sunând puţin ca Becky D'Arbanvilliers. Nu. Mulţumim foarte mult.

— Foarte înţelept! spuse guvernanta, păcălită complet. Ei bine, dacă vedeţi o asemenea creatură, ţineţi-vă departe de ea.

Femeia se îndepărtă cu pas demn.

Maeve ridică din umeri şi lăsă zâmbetul să dispară.

— Îţi jur, Hawkshaw, *oamenii* ăştia sunt atât de *proştii* Merită… ah!

Din interiorul peretelui se auzi un clinchet. Maeve scoase catapulta din crăpătură, iar uşa se deschise.

Îi dădu catapulta înapoi şi îl vârî înăuntru, în întuneric.

Uşa se închise în urma lor.

— Asta da aventură, nu-i aşa?

Dickie fu de acord.

6: „rapoarte informative”

Sarah Riddle, după primul şoc, se prăbuşi pe o sofa din hol, ca amorţită, şi începu să plângă.

Charles înţelegea.

Cel mai rău era faptul că asta era o anxietate *familiară.*

Maeve şi Dickie dispăruseră.

— *Ea* e, spuse Sarah. Am ştiut dintotdeauna…

Căutaseră prin casă. Kate o descoperi pe Bitty, o fată în casă care îşi aminti că îi văzuse pe Dickie şi pe mătuşa lui îmbrăcaţi ca de plecare. Faptul că nu îi zărise chiar ieşind din casă îi salvă slujba. Charles ştia că, şi dacă Bitty ar fi fost acolo, tot nu ar fi fost în stare să intervină. Dacă Maeve îşi trata familia ca pe nişte servitori, îşi putea imagina cum se pună cu servitorii.

— E la fel ca rândul trecut, spuse Philip Riddle, stând alături de soţia lui. Numai că atunci a fost Hill Wood. Acum e un întreg oraş.

Charles îşi reproşa că nu îl luase în considerare şi pe Dickie. Se gândise mult la Davey şi la Prinţesa Cuc, dar îşi amintea arareori că această casă adăpostea un copil normal. Când Charles se afla în Eye, Dickie încă nu se născuse, nu făcea parte din poveste.

Acum, Charles vedea care era locul lui Dickie.

Davey scăpase de *ceva.* Dickie era folosit ca înlocuitor.

— Charles, spuse Kate din capul scărilor, vrei să urci puţin?

Îi lăsă pe Sarah şi pe Philip şi i se alătură lui Kate. Ea îl conduse în camera de lucru.

Davey încă desena.

Kate îi arătă lui Charles nişte desene terminate, în care copiii se aventurau mai adânc în pădure. Un iepuraş cu un şorţ ornamentat cu o mulţime de panglicuţe apărea într-un luminiş. Fata, mai Maeve decât oricând, se apleca ameninţător asupra iepuraşului îngrozit. Într-unul dintre desene, capul îi apărea mărit de două ori cât corpul ei, cu părul umflat precum coama unui leu. Arăta mânioasă, cu ochi răi şi cu o gură băloasă, plină de dinţi, de rechin. Iepuraşul fugea, era de înţeles. În următoarea imagine, Maeve era iarăşi ea însăşi, deşi capul ei înspăimântător era greu de uitat. Îl trăgea pe băiat, Dickie, departe de un stol de ciori cu aer de femei bătrâne care afişau pălării cu voal şi genţi cu închizători croşetate. Apoi copiii ajunseră la o cascadă. Maeve îşi folosea degetele cu unghii lungi ca să descuie o uşă în cascadă – făcută din apă *curgătoare,* nu din gheaţă – pentru a deschide o uşă în lumea împădurită subterană.

— Ce înseamnă asta, Davey?

El desena mai rapid ca oricând. Hârtia era pătată de lacrimi ce făceau vârful creionului să se poticnească. Cu ochii strâns închişi, se legăna înainte şi înapoi, îngânând un cântecel.

— *Mi-a spus mama… că în viaţa mea… cu ţiganii din pădure… nu mă pot juca.*

Un nou desen fu terminat şi pus alături.

Copiii erau într-un tunel împădurit, trecând pe lângă un turn prăbuşit. Prin tufişuri viermuiau goblini, cu urechile şi nasul fremătând, cu nările plate tremurătoare.

— Ştiu ruina asta, spuse Kate. E în Dar. Eram acolo când s-a prăbuşit.

— Iar *eu* ştiu uşa din cascadă.

Kate începu să caute prin cameră.

— După ce te uiţi? o întrebă el.

— Un bloc de desen. Ceva care poate fi ţinut în mână. Trebuie să-l luăm în parc. Toate astea se întâmplă acum. Desenele sunt *rapoarte informative.*

Kate deschise un dulap plasat deasupra mesei de lucru şi găsi un teanc de blocuri de desen. Luă câteva dintre ele şi vârî unul deschis sub creionul lui Davey, şoptindu-i, îndemnându-l să treacă la o suprafaţă de desen portabilă. După o scurtă ezitare, el începu din nou, desenând încă şi mai rapid, înregistrând cu creionul pe hârtie. Kate strânse desenele terminate într-o mapă de desen rezistentă.

— Stai un moment cu el, îi spuse Charles, ieşind din camera de lucru.

Părinţii lui Dickie erau la baza scărilor, uitându-se în sus.

— Casa asta este legată la telefon? întrebă Charles.

— Domnul Bulge a insistat, spuse Philip Riddle. Aparatul este în salonul de primire de jos.

— Sună la Scotland Yard şi cere să vorbeşti cu inspectorul Henry Mist. Spune-i să ne întâlnească la Dar.

Riddle, un bărbat dintr-o bucată, nu pierdu vremea pentru a cere explicaţii. Se duse direct în salon.

Kate îl scoase pe Davey din camera de lucru şi-l ajută să coboare scările. Bărbatul murmura şi desena în continuare.

— Lucruri rele în pădure, raportă Kate. Foarte rele!

Charles o credea.

— Ai chemat un taxi? întrebă ea.

— E mai rapid să mergem pe jos.

Când Kate şi Charles trecură pe lângă ea cu Davey, Sarah întinse mâinile spre ei, implorându-i fără cuvinte. Buza îi sângera.

— Sunt speranţe, îi spuse Charles.

Ea luă asta drept cea mai bună ofertă disponibilă.

Pe stradă, Charles şi Kate trebuie să fi arătat ca răpitorii unui nebun. Când Davey termina un desen, ea îi dădea pagina.

De la o fereastră, se uita atent faţa grăsună a unui băieţel trist. El fu singurul care observă neobişnuitul trio. Oamenii de pe stradă îi evitau fără să comenteze. Charles făcea tot ce putea ca să arate ca cineva care nu ar fi tolerat niciun amestec.

Fiecare oprire pentru a lăsa să treacă o şaretă sau o trăsură era ca o lovitură în inimă.

Străzile erau neobişnuit de aglomerate. Oamenii erau copaci mobili în sălbăticia aceea care se închidea permanent în faţa lor şi crea noi cărări. Londra era mai periculoasă decât Hill Wood. Deşi era o după-amiază însorită şi păşea pe pavaj întins, Charles

îşi aminti de zăpada de sub tălpi.

— Ce este acum în imagine? întrebă el.

— Greu de desluşit. Copii, goblini, pădure. Băiatul pare încă bine.

Maeve şi Dickie or fi mers pe aici, probabil, cu vreo jumătate de oră mai devreme. Furtuna izbucnise în câteva minute.

Dacă n-ar fi fost deducţia rapidă a lui Kate, lipsa ar fi putut trece neobservată până la ora ceaiului. Încă un motiv să o propună pe Kate ca membru.

În parc era haosul previzibil. Copii, oameni care se plimbau, guvernante, câini. Un om orchestră interpreta ceva din *Micadoul*[6].

— Ciorile, spuse Kate.

Charles văzu la ce se referea ea. Câteva guvernante erau adunate în jurul unei fetiţe, dând din capete ca nişte păsări cu pălării voalate, ca cele din desenul lui Davey.

— Iar ăsta-i iepuraşul cel speriat, arătă el.

Îşi aminti de înfricoşătorul cap temporar al lui Maeve. Desenele lui Davey nu erau adevărul la propriu, spera el. Ele doar sugerau ce se întâmpla în realitate.

— Doamnelor, începu el, oare v-aş putea întreba dacă aţi văzut doi copii, o fată de vreo unsprezece ani şi un băiat ceva mai mic? I-aţi lua drept frate şi soră.

Femeile reacţionară precum ţăranii din Transilvania întrebaţi care e drumul cel mai scurt spre castelul lui Dracula, cu şuierături şi agitaţie şi cotcodăceli foarte asemănătoare înjurăturilor.

— Fata aia oribilă, *oribilă…* scuipă una.

Chiar şi în situaţia dată, Charles trebui să îşi reţină un zâmbet de satisfacţie.

— Asta ar fi domnişoara. Aţi descris-o cu exactitate.

Guvernantele Continuară să genereze comentarii editoriale, dar fără ştiri suplimentare.

— Ce desenează omul ăla? întrebă fetiţa împodobită cu panglicuţe.

— Este artist, îi spuse Charles.

— Pe mine mă cheamă Becky D’Arbanvilliers, spuse ea mândră. Când chiesc şi papa dă oitul popii, eu am să fiu *Lady* D’Arbanvilliers.

---

[6] Operă de Arthur Sullivan.

Puţine viitoare moştenitoare ar fi atât de oneste, presupuse el. Cel puţin în gura mare. În situaţii de moarte suspectă, poliţia era înclinată să îşi amintească asemenea remarci spontane.

— Ai întâlnit o fetiţă rea, Becky?

Ea încuviinţă, dând solemn din cap.

— Şi unde este ea acum?

Becky se încruntă, mânioasă, dar şi nedumerită.

— I-am *spus* domnişoaiei Yodgers, da' nu m-a chiezut. Fata iea şi băiatul nesufeit s-au dus în cascada de la casa aceea.

Arătă înspre Dar.

— Era o fată, spuse guvernanta, al cărei nume Charles presupuse că era domnişoara Rodgers. Dar era un copil drăguţ, politicos.

Becky se uită la Charles, frustrată de credulitatea guvernantei ei.

— Ea eia, insistă ea bătând în pământ cu un picior micuţ.

Davey termină un bloc de desen şi trecu la următorul. Kate îl luă pe cel umplut, îl răsfoi şi găsi un desen anume.

— Fata *asta?* întrebă ea. Şi băiatul ăsta.

— Ei sunt, spuse Becky. Ce desen dăguţ! Mă desenează şi pe mine omul? Eu sunt mai dăguţă decât fata iea.

— Domnişoară Rodgers! o îndemnă Charles.

Guvernanta părea lovită.

— Da, admise ea. Dar *zâmbea* atât de…

În grupul guvernantelor începură să zboare învinuirile.

— Mă desenează omul şi pe mine?

Kate răsfoi prin mapa cu desene şi găsi unul în care copiii întâlneau iepuraşul cu panglicuţe, desenul în care Maeve nu îşi arăta capul înspăimântător. Îl arătă. Becky plutea de încântare, uitând deja spaima.

Domnişoara Rodgers văzu desenul, nedumerită şi tulburată.

— Cum a făcut asta? A fost desenat înainte să dea ochii cu Rebecca…

Le lăsară pe guvernante să îşi pună întrebări.

Cu coada ochiului, Charles zări un cuplu în negru care nu era de guvernante. Erau domnul Hay şi domnul Effe. Încă de dimineaţă, fusese conştient de prezenţa lor în aer. Întreprinderea Funebră îşi juca propriul joc şi se prezentase aici înaintea lui. Avea să-şi facă griji în legătură cu asta mai târziu, dacă apuca. La momentul respectiv, ar fi trebuit să fie deja

înăuntrul Darului.

Până să găsească ei uşa ascunsă în desenul cascadei, inspectorul Mist era şi el în scenă.

— Domnule Beauregard, despre ce este vorba?

7: „zăpadă de scenă”

Kate ştia că Charles va face o încercare formală de a o convinge să nu meargă mai departe. Discuţia, o variaţie pe o temă de care ca era plictisită, se purta stenografie.

Da, putea fi periculos.

Da, era femeie.

Nu, nu era nicio deosebire.

Stabilit.

Mist de la Yard era tulburat de cât de inspirat desena Davey.

— Omul ăsta e un fel de medium?

— Are o legătură cu afacerea asta, îi spuse Charles lui Mist. El e Davey Harvill.

— Băiatul din Eye.

Inspectorul, evident, ştia despre Copiii din Eye. Kate nu fu surprinsă. Se spunea pe şoptite că Mist era ceva mare în Biroul pentru Plângeri Neobişnuite, un departament al Scotland Yardului căruia nu i se făcea publicitate, constituit pentru a se ocupa de cazurile cu „fantome”.

Mist postă agenţi de poliţie care să ţină la distanţă mulţimea după-amiezii. Începuseră să umble zvonuri. Darul era pe punctul de a fi deschis pentru public. Sau ras la pământ. Nimeni nu ştia cu certitudine. Poliţiştii din forţele de ordine, cu căşti pe cap, luară atitudinile obişnuite, resemnarea plictisită pentru a arăta că nimic deosebit nu se întâmpla în spatele barierelor şi bătutul darabanei în bastoane, pentru a avertiza că nu avea să fie tolerată nicio maimuţăreală. Recitau expresii populare: „acum, circulaţi” şi „nu-i nimic de văzut aici”.

Doi bărbaţi în haine negre, potenţate de ochelari foarte negri, se apropiară agale. După ce îşi arătară iute legitimaţiile, fură admişi în cercul intim.

Ei lansară un alt zvon, despre oficiali funebri zăriţi rătăcind prin preajma unor nou-create cratere de meteor sau a locurilor unor dispariţii nefireşti. Încă un jucător de forţă la această masă, în competiţie cu Clubul Diogene şi BPN. Bieţii truditori de la Societatea de Cercetări Parapsihologice probabil se simţeau

lăsaţi pe dinafară, ocupaţi mereu numai cu cele mai puţin misterioase dintre misterele eterne, neînsemnatele ciocănituri în masă şi fantomele care nu făceau nimic altceva decât să umble învelite în cearşafuri şi să facă „bau” la gâştele peste care se întâmpla să dea.

Charles făcu prezentările rapid:

— Domnul Hay şi domnul Effe de la întreprinderea Funebră. Pe Mist îl ştiţi. Katharine Reed…

Domnul Effe rânji, arătându-şi colţii. Chiar şi fără să-i vadă ochii, Kate le putea aprecia expresia.

— Chiar avem nevoie de presă, Beauregard? întrebă el.

— *Eu* am nevoie de *ea.*

Argumentul fu zdrobitor. Kate fu iarăşi mândră de el. Mai mult decât mândră.

— Băiatul dispărut este acolo, înăuntru, spuse Mist. Şi… sora lui?

— *Mătuşa,* îl corectă Charles. Maeve. Nu vă lăsaţi păcălit de ea. Nu este ceea ce pare. Băiatul este Richard, Dickie. El este cel care e în pericol. Trebuie să-l scoatem afară din Dar.

— Şi pe fată, îndemnă domnul Hay.

Charles clătină din cap.

— Ea e de mult pierdută, spuse el. Noi pe băiat îl vrem, pe el *trebuie…*

— Ce am spus eu nu a fost o sugestie, spuse Cioclul.

Charles şi Mist schimbară o privire.

— Spargeţi uşa aia, spuse Mist către doi poliţişti zdraveni.

Aceştia izbiră cu umerii în cascadă, zguduind întregul Dar.

— Probabil că este descuiată şi se deschide în afară, sugeră Kate.

Poliţiştii se dădură înapoi. Uşa îndoită se roti încet aşa cum zisese ea, în afară. Înăuntru era mai întuneric decât trebuia să fie. Era o după-amiază însorită. Acoperişul Darului era în mare parte din sticlă. Trebuia să fie mohorât în cel mai rău caz.

Pe duşumea era o pudră albă, cu urme de paşi imprimate pe ea.

— Asta-i zăpadă? întrebă Mist.

— Zăpadă de scenă, spuse Charles. Nu uitaţi, nimic nu este real aici. Ceea ce nu înseamnă că nu e periculos.

— O să avem nevoie de lumină. Willoughby, dă încoace lanterna ta, aia mare.

Unul dintre poliţişti desfăcu un dispozitiv de la centură. Mist aprinse lanterna. Charles o luă şi lumină, o dâră slabă în întuneric. Din tavanul-cer cădea zăpadă de scenă. Era un truc isteţ – punctişoare reflectorizante fixate pe pereţii din lemn. Dar Kate nu-şi imagina vântul rece care sufla dinspre Dar, făcând-o să îngheţe în bluza ei subţire. Nu era îmbrăcată pentru a-i face o vizită Crăiesei Zăpezii.

Charles se aventură în întuneric.

Kate îl ajută pe Davey să meargă în urma lui Charles. Ce fredona Davey nu se mai auzea, dar muşchii de la gâtul lui lucrau ca şi cum şi-ar fi repetat cântecelul pe muteşte.

În desenele lui se îngrămădeau goblinii.

Mist mergea ultimul, cu încă o lanternă.

Domnul May şi domnul Effe rămaseră afară, în soarele de vară.

Aceasta nu era partea Zânăriei pe care o văzuse Kate ieri, dar era limpede că Charles ştia drumul. Pereţii erau decoruri de teatru, pictate cu păduri convingătoare. Deşi coridorul era lat numai cât să îngăduie cu greu ca doi oameni să meargă unul lângă celălalt, peisajul părea să se întindă pe kilometri întregi. În lumina slabă, iluzia era perfectă. Întinse mâna. Acolo unde era sigură că prin aer curgea zăpadă, degetele i se înfundară în pânza pictată.

Nu puteau fi la mai mult de cincizeci de paşi înăuntrul Darului, pe care Kate îl ştia că acoperă un cerc de nicio sută de metri în diametru, dar părea că sunt la kilometri depărtare de Regent’s Park. Aruncându-şi privirea înapoi, îi văzu pe Ciocli, sperietori de ciori într-un dreptunghi de lumină a zilei. Uitându-se înainte, văzu noapte şi pădure. Pe acoperiş sclipeau stele.

Coridorul se curba şi Kate nu mai putu vedea intrarea.

Desigur, Darul era un labirint de bâlci.

Charles, ţinându-se pe urmele proaspete, ajunse la o intersecţie unde drumul se despărţea în trei. Trei seturi de urme şerpuiau în fiecare tunel.

— La naiba! spuse Mist, apoi adăugă „Scuzaţi, domnişoară”.

Kate ceru lumină şi căută printre desenele lui Davey. Era sigură că văzuse asta. Nu o găsi din prima şi trebui să o ia de la capăt. Apoi dădu peste schiţa care reprezenta această răspântie. Pe hârtie, Maeve îl conducea pe Dickie pe drumul din stânga. În desenul următor, goblinii ieşeau dintre copaci

clătinându-se pe catalige cu pantofi de copii la capete, în care (oribil) erau vârâte picioare descărnate. Spiriduşii cei răi făceau urme false în lungul celorlalte cărări, zâmbind cu încântare răutăcioasă; din desen se târau în afară râsete sparte.

Kate începea să-i *urască* pe goblinii lui Davey.

Charles se aplecă mult şi intră în tunelul din stânga, care mergea pe sub doi stejari ce aveau ramurile de sus împletite ca şi cum s-ar fi aflat într-o ceartă cu pălmuială. Chipuri dezaprobatoare se contorsionau pe scoarţă.

Nici chiar Kate nu putea sta în picioare în tunelul acesta.

Înaintau încet, cu greutate. Era dificil să lumineze drumul înaintea lor. Tot ce puteau face Charles şi Mist era să proiecteze cercuri ca nişte luni pe cele mai apropiate suprafeţe, care le reflectau infernal propriile chipuri.

Tunelul începea să coboare.

Kate se întrebă dacă nu cumva ducea spre camera dinamurilor. Interiorul Darului era pe câteva niveluri. Ieri aici fusese foarte cald. Acum, fulgi de zăpadă îi şfichiuiau faţa ca nişte ace de gheaţă.

— Asta nu e prea probabil, spuse Mist uitându-se la zăpada topită în palmă.

Davey se împiedică de o rădăcină ieşită în afară. Kate se repezi să-l prindă. Căzură amândoi peste un rug de mure plin de ţepi şi se rostogoliră de pe potecă, nimerind într-un şuvoi îngheţat. Pereţii pictaţi lăsaseră loc unui peisaj tridimensional, dar trecerea fusese insesizabilă. Zăpada trebuia să fie generată artificial – cioburi de gheaţă cernute dintr-un dispozitiv nevăzut de deasupra – dar se simţea neplăcut de reală.

Mist şi Charles măturară în jur cu lanternele.

Kate presupunea că se aflau în zona centrală, largă, pe care o vizitase, dar în lumina asta care abia lăsa să se vadă ceva părea de o altă formă. Totul era mai mare. Acum, Kate era proporţională cu copacii care fuseseră miniaturali.

De undeva sufla un vânt muşcător, împroşcându-i ochelarii cu scântei de nea. Cascada era îngheţată în valuri compacte, prinzându-l pe Peştele cel Nătâng, cu ochii lui bulbucaţi şi cu tichia prostului pe creştet, într-o strânsoare de gheţar.

Charles îşi scoase pardesiul din lână şi i-l dădu lui Kate. Ea îl acceptă cu recunoştinţă.

— Nu m-am gândit niciodată că o să-mi fie dor de costumul

meu de Sir Boris, spuse el.

Mist îşi îndreptă lanterna drept în sus. Raza ei nu ajunse la niciun tavan. O orientă în jos şi găsi iarbă, pământ şi zăpadă – nicio duşumea, niciun pavaj, niciun covor. Copacii se îndoiau şi trosneau în bătaia vântului.

— Al naibii de bună scamatorie! exclamă poliţistul.

Davey se ghemui asupra blocului de desen, făcând schiţe din ce în ce mai mici.

În întuneric se mişcă ceva. Charles se întoarse şi-şi îndreptă lanterna în direcţia din care se auziseră foşnetele. Oriîncotro punea lumina, totul era rigid şi nemişcat. În afara razei de lumină, lucrurile erau îndrăcit de active. Originalurile goblinilor lui Davey, orice vor fi fost, erau prin copaci. Ilustraţiile, caricaturi satirice, aveau o undă de umor grotesc. Kate se temea că nu era nimic amuzant la modelele din realitate.

— *Dickie!* strigă Charles.

Ecoul strigătului lui reveni de mai multe ori. Respiraţia lui Charles era vătuită. Strigătul lui se împrăştie în noaptea largă. Kate ar fi putut să jure că voci asemănătoare, care o imitau pe a lui Charles, înlocuiau ecoul.

— E un castel, spuse Kate, uitându-se la ultimul desen al lui Davey. Nu, un *palat.* Maeve îl conduce pe Dickie în sus pe scări, să întâlnească… nu ştiu, un prinţ?

Davey încă lucra. Braţul lui acoperea un desen terminat. Uşor, îi mută încheietura.

În holul unui palat, Dickie i se prezenta unei oglinzi, uitându-se la el însuşi. Numai că reflexia lui era diferită. Băiatul din oglindă avea ochi mai alungiţi, urechi mai ascuţite, o gură mai nesuferită.

Davey trecu la un alt bloc de desen.

Kate le arătă lui Charles şi lui Mist noua secvenţă.

— Trebuie să găsim locul ăsta rapid, spuse Charles. Băiatul este în pericol iminent.

8: „jocul s-a sfârşit”

Maeve îşi sucise glezna. Mătuşa lui Dickie nu acţiona, de obicei, ca o fată. După ce o ajută cât putu mai bine, o lăsă bandajată, lângă cărare. Păstră ea lumânarea. Când misterul era rezolvat, Dickie putea să-şi găsească drumul înapoi spre lumina ei. Plină de curaj, Maeve îl îndemnă să continue, să

urmărească indiciile.

În mijlocul Darului, spuse ea, era un palat.

Înăuntrul palatului era *vinovatul.*

Oţelit, Dickie îşi continuă drumul din indiciu în indiciu.

Razele lunii formau pete de lumină care le scoteau în evidenţă. Un pumnal cu vârful retezat, o pagină de cifru pe jumătate arsă, un muc de ţigară cu trei benzi distincte, o broşă cu camee care se deschidea arătând imaginea unei fetiţe cu faţa păroasă, o sticlă albastră goală, marcată cu un craniu şi două ciolane încrucişate, un ciorchine de struguri însângerat, o farfurie cu unt cu un firicel de pătrunjel cufundat în el, un canar decolorat, alb, un vierme necunoscut pentru ştiinţă, un idol ghemuit, din jad, cu ochii din nestemate scoşi, un colier zdrobit ca să se vadă că pietrele preţioase erau false, o barbă de recuzită la care era ataşat un nas din carton.

Indicii excelente care îl conduceau la destinaţie.

Când zări pentru prima oară palatul printre copaci, Dickie îl crezu o căsuţă pentru păpuşi, mult prea mic pentru el. Când, în cele din urmă, găsi uşa de la intrare, turnuleţele se înălţau mult deasupra lui. Era deştept, ca una dintre scamatoriile magice ale mătuşii Maeve.

Cine *era* vinovatul?

Domnul Satterthwaite Bulge (el îl cunoscuse cel mai bine pe omul mort şi se putea să fi fost şantajat sau poate avea ceva de câştigat de pe urma unui testament)… Unchiul Davey (sigur nu, deşi unii spuneau că este „atins”; se putea să fie o altă persoană care trăia în capul lui, nu una cumsecade)… tipul deştept şi doamna irlandeză care îi vizitaseră în după-amiaza asta (Dickie îi plăcuse din prima, ceea ce nu trebuia să-l facă orb la posibilităţi neplăcute)… Sid Lacomu’ (prea evident şi simplu, deşi putea foarte bine să fie băgat în asta ca pion al unei adevărate minţi de maestru)… domnişoara Macandrew (o alta care clocea răzbunare?)… Bitty, slujnica roşie în obraji (hmm, ceva era *incitant* la culoarea feţei ei)… mami şi tati *(nu!)…*

Avea să afle el.

Palatul îl dezamăgi. Era o faţadă din lemn, proptită cu bârne negeluite. Nu avea nicio cameră, numai spaţiu gol. Exteriorul era pictat să arate ca din piatră. Pe dinăuntru erau scânduri goale, prinse în cuie fără multă atenţie.

Nu vedea prea mult. Nici măcar prin lupa lui.

— Alo, strigă el.
— ’lo? veni înapoi, cu propria lui voce.
Sau ceva foarte asemănător.
— Eşti descoperit.
— ’Perit!
Vinovatul era aici.
Dar Dickie era tot în întuneric. Trebuia să ţină minte să includă o cutie cu chibrituri în inventarul lui de detectiv şi lumânări lungi. Poate chiar o mică lanternă. Deoarece îşi lăsase lumânarea cu Maeve, ca să nu se simtă singură, acum era în dezavantaj.
— Jocul s-a sfârşit, anunţă el, sunând mai curajos decât se simţea.
— Sfârşit?
— Acest loc este înconjurat de *detectivi speciali.* Eşti arestat.
— ’Restat?
Vinovatul era un *ecou.*
Întunericul din faţa lui se adună, se materializă în coerenţă. Reuşi să zărească o formă umană.
Mâna lui Dickie căzu pe umărul vinovatului.
— A-ha!
O mână îl înhăţă de propriul umăr.
— Ha, veni înapoi, o pală de răsuflare fierbinte în faţa lui.
Strânse şi fu strâns.
Umărul îl durea, genunchii îi slăbiră. Era apăsat în jos, ca şi cum s-ar fi micşorat.
Mâna de pe umărul lui se făcu mai mare, degete ca nişte crengi tari de copac înfigându-se în el. Picioarele i se cufundară în pământul care i se ridica în jurul gleznelor. Aveau să i se înnoroiască ciorapii, ceea ce lui mami nu avea să-i placă.
Împrejurul lui se agitau felurite forme.
Vinovatul nu era singur. Avea slugi.
Şi le imagină – Sid Lacomu’, domnişoara Macandrew, Unchiul Satt, o maimuţă, un meditator de matematică, un vicar răspopit. Tipii mărunţi care făceau parte din mister.
— Cine eşti tu?
— Tu!

9: „cu două salturi în urmă”

Înaintea lor se văzu o lumină. Flacăra unei lumânări. Charles

arătă în direcţia ei.

Lumina se mişcă, ascunzându-se în dosul unui copac. Charles lumină zona cu lanterna, mişcând scurt raza de lumină ca să le indice celorlalţi unde trebuia să se uite, apoi o îndreptă spre alt loc, sperând să o facă pe cea care ţinea lumânarea să creadă că nu fusese observată.

Charles era sigur că era o *ea.*

Îi dădu lanterna lui Kate, care o preluă cu grijă, şi continuă „căutarea”.

Charles păşi în afara potecii.

Orice ar fi fost ceea ce trecea drept zăpadă, era bine contrafăcută. Gleznele îi îngheţară păşind afundat prin ea. Se ghemui la pământ şi mâinile goale i se cufundară în substanţa rece.

Se târî încet înspre copacul unde fusese lumina.

— Drăguţă de prinţesă, murmură pentru sine, ia stai tu aşa…

Deprinsese îndemânări pe timp de noapte în climate mai calde, târându-se peste dealuri pietroase cu faţa mânjită cu negru, îmbrăcat ca un paria. Putea traversa prin câmp deschis sub lună plină fără să fie văzut. Pe întunericul ăsta, cu atâtea lucruri după care să se ascundă, trebuia să fie uşor.

Dar nu era. Mersul era periculos. Zăpada acoperea uşor rugi de mure care puteau agăţa ca sârma ghimpată.

La vreo doi metri de copac, zări luminiţa pâlpâitoare aruncată de lumânarea ascunsă vederii. Îşi strânse degetele de la mâini prin omăt, simţindu-şi încheieturile amorţite. Uneori, avea dureri în încheieturile degetelor – despre care nu spusese niciodată nimănui. Se îndreptă de mijloc, încet.

Îşi ţinu respiraţia.

Cu o singură mişcare, lină, păşi în spatele copacului şi puse mâna pe…

… *scoarţa copacului!*

Îi chemă pe ceilalţi.

Lumânarea era prinsă într-o crăpătură a scoarţei, cu ceara picurând.

Urme clare de paşi mici radiau dinspre o scorbură dintre rădăcinile copacului. Şerpuiau şi se multiplicau, ţâşnind în toate direcţiile ca şi cum o duzină de prinţese apăruse brusc şi o rupsese la fugă.

Kate îi arătă lui Charles un desen abia terminat, cu Maeve

ştergând-o pe furiş, râzând mulţumită pe înfundate.

— Ai observat că pe noi nu ne desenează niciodată? întrebă el.

— Poate noi încă nu suntem în poveste.

— Suntem aici număru' unu, spuse Mist. Cu două salturi în urmă.

Acum, Mist era cel care îl susţinea pe Davey. Băiatul nu prea mai avea hârtie. Desenele erau mai mici, înghesuite unele în altele – câte două sau trei pe o pagină – şi mai greu de desluşit.

— Ia să încerc eu ceva, zise Kate.

Îşi puse degetele peste mâna lui Davey, oprindu-i creionul. El se cutremură, era începutul unei crize. Kate îi cuprinse bărbia şi îl forţă să se uite la ea.

— Davey, unde este palatul?

El era aproape în lacrimi, nefericit că nu putea să deseneze, să exprime ceea ce ştia.

— Nu prin desene, spuse ea. Spune-mi în cuvinte.

Davey clătină din cap şi închise ochiii. Din adâncul gâtlejului îi scăpă un scâncet.

— … mi-a spus mama… că în viaţa mea…

— Dickie e-n pădure, spuse Kate.

— Cu ţiganii?

— Da, cu ţiganii ăia răi, răi. Fata cea rea îl duce pe Dickie la ei. Noi îl putem ajuta, dar trebuie să ne ajuţi tu. Te rog, Davey, pentru Dickie! Astea sunt pădurile *tale.* Tu le-ai proiectat şi le-ai făcut. Unde în pădure…

Davey deschise ochiii.

Se întoarse, eliberându-se din strânsoarea lui Kate, şi se îndepărtă câţiva paşi, cu zăpada moale foşnindu-i în jurul picioarelor. Apăsă vârful creionului pe hârtie şi făcu trei linii, apoi rupse creionul şi lăsă blocul de desen să cadă.

— Pe aici, spuse el.

Davey merse cu oarecare siguranţă spre un pâlc de copaci. Întinse mâna şi atinse o creangă lăsată în jos, împingând într-un cuib de păsărele, trimiţând o undă prin creangă, copac şi văzduh. Îşi scoase briceagul, îi deschise lama şi o înfipse în decor. Cu un pârâit, cuţitul despică pânza şi se afundă până la plăsele. Davey trase cuţitul într-o linie dreaptă, peste creangă şi în aer.

Făcu un colţ şi tăie în jos, ca şi cum ar fi spintecat o uşă

pentru un cort. Pânza se sfâşie cu zgomot.

Charles credea că putea vedea la sute de metri depărtare printre copaci. Chiar şi când Davey îşi făcea uşa, Charles ar fi putut jura că omul stătea într-un peisaj real.

Davey hăcuia pânza metodic.

În pădure era cadrul unei uşi.

Dincolo era întunecos, dar nu întuneric. Semăna cu locul unde lucrau oamenii din culise, unde Sir Boris se îmbrăca şi-şi lua rarele mese şi pauze.

— Pe aici, spuse Davey.

Îl urmară. Dincolo de uşă, nu mai era frig. Era strâmt, sufocant.

Davey tăie o uşă în peretele opus.

— Ştiu unde te ascunzi, spuse el cuiva de dincolo.

Un ţipăt ascuţit, pătrunzător, prelung, umplu coridorul. O persoană micuţă, cu părul vâlvoi, o zbughi printre picioarele lor, lansă o lovitură de pumn în pieptul lui Davey, o zgârie pe Kate pe faţă şi se repezi cu un umăr în stomacul lui Mist.

Charles o imobiliză.

Ţipătul se stinse. Faţa fetei era în umbră, dar nu mai putea fi confundată. Nu era – *nu fusese niciodată* – Maeve Harvill. Era Prinţesa Cuc din Tărâmul Zânelor. Mai bine spus, din tărâmul umbrelor pe care Davey îl recrea în desenele lui, pe care Satterthwaite Bulge îl numise Zânăria şi pe care îl construise în lumea reală. Asta era ceea ce urmărise ea în tot acest timp.

— Unde este? întrebă Charles. Dickie?

Chipul micuţ se închise în sine, cu buzele strâns lipite, bărbia în piept şi obrajii încordaţi. De atât de aproape, părea un copil adevărat. Niciun sugrumător indian sau predicator scoţian n-ar fi avut voinţa de fier a unei fetiţe hotărâte să nu cedeze cu niciun preţ.

— Ştiu, spuse Davey. E unde m-a dus şi pe mine, de unde eu am fugit.

Fata scutură din cap, mormăind furioasă.

— Asta este o confirmare, comentă Charles. Ia-o înainte, Davey.

10: „găuri”

Coborâră în subterană. Pereţii din cărămidă ai tunelului lăsară loc pământului şi dalelor de piatră. Lui Kate nu-i venea să

creadă că Regent's Park nu era decât la câţiva paşi deasupra capetelor lor.

Kate se strecura în urma lui Davey. Charles o târa pe Maeve după el. Inspectorul Mist ţinea urma.

Locul mirosea a pământ umed. Ieşiră în camera dinamului, locul sacrificiului care ţinuse mulţimea departe de Dar astfel ca Maeve să-şi poată face schimbul secret. Rădăcini groase cât trupul unui bărbat îşi făcuseră loc înăuntru, împrăştiind cărămizi pe jos, împletindu-se ca nişte şerpi preistorici mânioşi. Peste dinamuri, o husă din canava, stropită cu noroi roşu, era parţial ridicată. Iedera creştea ca o plagă, răsucindu-se ca fierul forjat, încolăcindu-se în jurul pistoanelor şi al valvelor îndoite. Strânsoarea buruienilor fisurase una dintre roţile cele mari.

Sclipiri verzi erau aciuate prin cotloane. Luminiţe fantastice, mici pete arzânde ce nu aveau nevoie de niciun dinam.

Dickie era aşezat în faţa maşinii, cu genunchii strânşi, cu capul drept.

— Uite-l, spuse Maeve. Nu s-a făcut niciun rău. Mulţumiţi?

Charles lumină cu lanterna. Puncte de smarald jucară în ochii băiatului. Dickie ridică o mână pentru a-şi feri faţa.

— Prinţesă, spuse băiatul, tu eşti?

Ajunseseră la timp! Kate voi să-l strângă în braţe pe detectivul rătăcitor.

— Dickie, spuse Charles pe neaşteptate, spune-mi ce indicii te-au ajutat să rezolvi Afacerea Încâlcită a Guvernantei Mincinoase?

Dickie îşi coborî mâna. Ochii îi erau necruţători.

Kate simţi ca un suflu de aer rece măturându-i părul zburlit de la ceafă.

— Cine era Hoţul de Cornuri? întrebă ea.

Niciun răspuns. Punctele de lumină din ochii băiatului erau nemişcate. Câte şapte în fiecare ochi. Sub forma constelaţiei Ursa Mare.

— Ăsta nu-i D-Dickie, spuse Davey. Ăsta-i…

— Cred că ştim cine este, spuse Charles.

Kate simţi cum i se răscolesc măruntaiele. Se uită la băiat. Semăna cu Maeve, dar nou-făcut. Curat şi proaspăt şi aranjat, încă puţin umed. Încă nu se pricepea să treacă drept om.

Davey umbla încoace şi-ncolo prin încăpere, ciocănind în rădăcini, sfâşiind husele.

Maeve şi băiatul schimbau priviri şi păstrau tăcerea.

Kate ştia că Sarah Riddle nu avea să fie fericită cu un tânăr care doar *arăta* ca fiul ei.

— Prin urmare, e altul, spuse inspectorul Mist, învârtindu-se în jurul băiatului.

El se uita la poliţist, fără să clipească, rotindu-şi capul de jur-împrejur, ca bufniţa.

— Asta-i o scamatorie reuşită, spuse Kate.

Băiatul experimentă cu un zâmbet de încuviinţare. Nu-i ieşi ca lumea.

Charles era cu Davey, vorbindu-i în şoaptă, insistent.

— Gândeşte-te bine, Davey… ăsta e locul ăla, locul care a fost sub Hill Wood.

— Da, ştiu, dar este sub Londra.

— Locul unde ai fost tu dus, Davey, este *undeva în altă parte.* Undeva care călătoreşte. Undeva cu găuri care se potrivesc cu găurile de aici. Însă gaura de aici, din Dar, tu ai făcut-o.

Davey dădu din cap, încuviinţând pentru el însuşi.

— Am crezut că scăpasem, dar am adus-o cu mine, în capul meu. Desenele, visurile. Asta era ce mă apăsa. *I*-am păcălit, după propriile lor lumini. Le eram dator.

Îşi căută drumul acum, cu atenţie. Începu să fredoneze cântecelul lui – cântecelul surorii lui de mult pierdute – apoi îşi luă seama şi tăcu, muşcându-şi buza ca un Harvill.

— O gaură, spuse el în cele din urmă. E o gaură. Ceva ca o gaură.

Davey îşi scoase briceagul. Clătină din cap şi îl aruncă deoparte.

— Ar fi ăsta de vreun ajutor? sugeră inspectorul Mist.

Poliţistul scoase o cheie uriaşă de piuliţe din încurcătura de verdeaţă şi i-o dădu.

Davey luă bucata de fier, o cântări în mână şi încuviinţă cu o mişcare din cap.

Charles se dădu înapoi. Davey îşi făcu vânt, ca şi cum ar fi rotit un topor. Cheia zăngăni, izbindu-se de rădăcinile ieşite din perete. Întreaga încăpere răsună sub lovitură. Lui Kate îi clănţăniră dinţii. Coaja veche se desfăcu, lăsând la vedere lemnul gălbui ca osul. Davey lovi iarăşi şi rădăcina se despică în două.

Urmă o exalaţie de aer rău mirositor şi apoi o revărsare

masivă de pământ moale, plin de insecte. Aproape lichid, le cuprinse gleznele, apoi crescu transformându-se într-un val mareic ce ameninţa să umple încăperea. Unele dintre lumini clipiră şi se stinseră. Kate se trezi agăţându-se de Charles, care se prinse de un lanţ ce atârna din tavan ca să-şi păstreze echilibrul. Mist se feri cu agilitate din calea şuvoiului.

Copiii falşi nu se sinchisiră.

Ceva mişca în noroi. Charles schimbă rapid priza lui Kate, punându-i lanţul în mână, şi începu, alături de Davey, să dea pământul la o parte cu mâinile făcute căuş.

Au scos la iveală un băieţel foarte murdar, care scuipa frunze din gură.

Charles îi şopti ceva la ureche.

— Valetul de inimă roşie, un colţ îndoit, strigă Dickie. Davey îşi îmbrăţişă nepotul, care era uşor stânjenit. Băieţelul cel murdar se uită la imaginea lui perfectă, curată.

Dickie avu o tresărire de spaimă, dar trecu peste ea.

— Mai bine-ai şterge-o, îi spuse Charles impostorului. Înlocuitorul ratat se ridică în picioare, se uită la fată şi ridică din umeri, un în-fine-eu-am-*încercat*, şi se apropie de fisura din perete. Crăpătura părea prea strâmtă. Apropiindu-se de gaură, falsul Dickie păru că se subţiază şi fu absorbit dincolo, în întunericul mai adânc, înspumat. Duhoarea se mai împrăştie, dar rămase fungoidă şi cadaverică.

Toată lumea se uită la Maeve.

— Aşadar, prinţesă Cuc, spuse Charles cu mâinile în şolduri, ce să facem noi cu tine?

Ea se uită la el, fără expresie.

11: „s-ar putea să nu ştii ce primeşti înapoi”

Locul începu să se schimbe. Rădăcinile se retrăgeau. Crăpătura din perete se îngusta, ca şi cum s-ar fi vindecat. Un iz de ulei de maşină se strecură prin mirosul de ars.

— Se închid găurile, spuse Davey.

Charles se gândi la Prinţesă. Fusese important să fie *doi* cuci, prinţ şi prinţesă. Evadarea lui Davey de pe tărâmul de dincolo de găuri făcuse ca anumite planuri să se împotmolească. Dacă Dickie ar fi fost înlocuit cu succes, ar fi început iarăşi, duduind inexorabil către finalizare. Charles nici măcar nu voia să încerce să ghicească ce anume tocmai fusese împiedicat. Planurile

făcute într-o lume posibilă erau acum abandonate – ceea ce ar trebui să fie destul pentru Cabala Conducătoare.

Acel loc necunoscut se freca de pereţi subţiaţi, permeabili. Desenele lui Davey nu erau primul semn că barierele puteau fi încălcate. Orice loc, spusese el cândva, îşi are poveştile lui. Multe locuri îşi aveau, de asemenea, găurile lor naturale sau făcute anume. Era dificil, dar existau călători care puteau trece prin vălurile care separau acolo de aici şi aici de acolo.

Această persoană sub formă de fată era un asemenea călător.

— Prinţesă, dacă te pot numi astfel…

Ea încuviinţă cu o înclinare din cap. Chipul îi era mai subţire acum, oasele obrajilor, mai evidente, pupilele, ovale, pielea, o idee verzuie la lumina lanternelor.

— … în afara Darului sunt doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru.

Ea cunoştea întreprinderea Funebră.

— Ar vrea să te predau lor. Eşti un *specimen* de mare interes. După cum tu ai avut cândva *planuri* cu noi, ei au planuri cu tine. Care s-ar putea să nu îţi placă.

— Nu contează, spuse ea.

— Asta spui acum. Eşti dezamăgită, desigur. Viaţa ta în ultimii opt ani – şi îmi pot imagina că a fost complet ciudată – a fost orientată spre acest moment. Şi s-a vădit a fi un eşec.

— Nu-i nevoie să răsuceşti cuţitul în rană, domnule detectiv.

— Încerc numai să te fac să-ţi dai seama că ăsta s-ar putea să nu fie cel mai *neplăcut* moment al şederii tale aici.

Fata slobozi un mic hohot de râs amar.

Era ca un copil. Poate că aşa erau cu toţii. Acea atitudine copilăroasă era evidentă în toate impresiile care veneau prin găuri, frumos înveşmântate, pictate şi decupate de Davey Harvill şi Unchiul Satt şi Leslie Sackham şi George MacDonald[7] şi Arthur Rackham[8] şi de mulţi, mulţi alţii. Ei erau *omuleţii*, mici în uimirile lor, înclinaţi spre spasme de bucurie însorită şi îmbufnări de lungi după-amieze ploioase.

— Domnul Hay şi domnul Effe s-ar putea să obosească să pună întrebări. Poate fi plicticos să nu primeşti răspunsuri. În cele din urmă, întreprinderea Funebră s-ar prea putea să te

---

[7] George MacDonald (1824-1905), autor de poveşti cu zâne şi romane fantastice.

[8] Arthur Rackham (1867-1939), ilustrator cunoscut pentru imaginile sale cu zâne.

disece în numele ştiinţei. Ca să găsească aripi pliate înăuntrul omoplaţilor tăi, să le desfăşoare pe un panou şi să re ţintuiască de el, ca pe un fluture. Există un muzeu secret pentru creaturi ca tine. E posibil să stai sub sticlă multă vreme.

O trecu un fior. De oroare.

Era ceva de care putea fi mândru. O înspăimântase pe Meduză.

— Ce vrei? întrebă ea liniştit.

— Pe sora lui, spuse el, arătând cu bărbia înspre Davey.

Ea stătu pe gânduri.

— Există un echilibru. Ea nu poate fi aici, dacă sunt eu. Nu pentru mult timp. Ai văzut, cu Dickie. Lucrurile se încovoaie.

— Doar n-ai s-o *laşi să plece?* zise Kate.

Charles era de acord cu revolta lui Kate. Mist, la fel. Fata era de vină pentru cel puţin o crimă. Sackham, evident – ca să ţină Darul închis, astfel încât să-şi poată vedea de treabă. Aproape sigur, ea pusese la cale moartea lui Violet Harvill, care nu putea fi prostită la nesfârşit. (Oare Davey ştia asta? Cum să nu?) Charles era sigur că Prinţesa avea să răspundă înaintea puterilor pe care le slujea sau le reprezenta.

— Este spre binele tuturor, îi spuse el lui Kate.

Mist îi dădu încuviinţarea înclinând bărbia. Bun băiat!

— Ar trebui să te previn, spuse Prinţesa. S-ar putea să nu ştii ce primeşti înapoi. Timpul trece altfel.

El înţelegea. Dacă treizeci de ani zboară în trei zile, câte nu se pot întâmpla în opt ani?

Prinţesa se duse şi se opri lângă fisura care pulsa ca o gură.

Se uită la ei toţi.

— La revedere, Hawkshaw, spuse ea. Dickie-ul care aproape că a fost e mai puţin simpatic.

Dickie se încruntă. Kate îi curăţase aproape tot noroiul de pe faţă.

— Mătuşică, spuse el, ştiu că nu ai vrut.

Prinţesa păru tristă, dar nu spuse nimic. Deodată, fără oase şi ca o foiţă, alunecă în crăpătură ca şi cum aceasta ar fi fost o cutie poştală, iar ea, o scrisoare. Trecură secunde lungi. Fisura se umflă şi se căscă. Îşi făcu apariţia un braţ.

Davey apucă mâna şi trase.

Charles îl apucă pe Davey de mijloc şi trase. Mist şi Kate îşi adăugară şi ei puterile. Chiar şi aşa, mergea greu. Lui Davey îi

alunecă mâna pe pielea uleioasă. Pe Charles îl durea braţul, vechea muşcătură se simţea iarăşi.

Ieşiră un umăr şi capul, acoperite cu mâzgă. În masca de noroi se deschiseră ochi. Ochi luminoşi, vii.

Apoi, într-o încurcătură de fire lungi, un întreg corp lunecă în afară. Inspiră, de parcă abia se născuse şi slobozi un ţipăt. Camera dinamului se umplu de zgomot.

— Haideţi să ieşim pe cea mai scurtă cale, spuse Charles.

Kate o luă înainte, cu lanternele. Cei trei bărbaţi purtau între ei mărimea flască, de adult, a fetei salvate. Dickie, cu lupa ridicată, venea în urmă.

Când ieşiră afară, împingând uşa din cascadă, Mist ordonă unui poliţist să aducă apă de la adăpătoarea pentru cai de la Regent's Crescent. Fata nou-găsită zăcea întinsă la pământ, cu capul în poala lui Davey. Era învelită într-o draperie, lipită de trupul ei ca o togă, dar picioarele goale, noduroase, îi ieşeau afară.

Kate îl ţinu pe Dickie deoparte.

Domnul Hay şi domnul Effe schimbară priviri imposibil de citit. Când Charles se uită iarăşi, dispăruseră. O grijă pentru altă zi.

Philip şi Sarah Riddle trecură de cordonul de poliţişti şi se apropiară în grabă, prea uşuraţi de întoarcerea lui Dickie ca să mai întrebe de noua apariţie. Îşi luară fiul în primire, certându-l şi îmbrăţişându-l.

Mist îşi puse oamenii să aducă găleţi cu apă şi trebui să-l oprească pe agentul de poliţie Willoughby să nu arunce una peste faţa femeii.

— Se pare că a fost îngropată de vie, domnule, spuse poliţistul.

— Nu-i chiar aşa de rău, spuse Dickie, curajos.

Charles rechiziţionă un prosop de faţă de la o guvernantă rătăcită prin preajmă, îl înmuie în apă şi udă chipul femeii care venise înapoi.

După prima clătire apăru o formă frumoasă, fără trăsături. Era exact ca Prinţesa. Apoi începură să se vadă câteva linii şi o şuviţă albă în păr.

— Maeve, spuse Davey.

Femeia îşi ridică privirile, recunoscându-şi fratele.

Charles ar fi luat-o drept o femeie de patruzeci de ani bine întreţinută sau una de treizeci care avusese o viaţă grea. Se

trase înapoi şi se uită la reunirea familiei.

— Cât de mult a trecut? întrebă ea.

— Nu mai mult de o clipă, spuse Davey.

Ea închise ochii şi zâmbi, în siguranţă.

Charles o descoperi pe Kate strângându-l de cot, cu faţa îngropată în mâneca lui. Bănui o manevră pentru ascunderea lacrimilor. O uşoară usturime în ochi îi sugeră că o tamponare discretă ar putea fi în regulă pentru a-şi reconstitui propriul calm.

Începu să se adune lume. Încă mai exista interes pentru Dar. Charles se gândi că poate nu ar fi niciun pericol să deschidă locul, deşi Mist ar trebui să întocmească foarte atent raportul cazului Sackham pentru dosarele BPN.

Maeve se răsuci în mâinile lui Davey şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

Sarah Riddle o observă pe sora ei şi o recunoscu imediat. Respiraţia i se opri de uimire. Soţul ei, nedumerit la început, se dezmetici şi începu să valseze.

Charles îşi strecură braţul în jurul mijlocului lui Kate. Mâinile ei erau încleştate de haina lui. Trecuseră prin foarte multe împreună. Iarăşi. Pamela avusese dreptate în privinţa lui Katharine Reed; era o fată extraordinar de promiţătoare. Nu, asta fusese atunci. Acum era o femeie extraordinar de împlinită.

Charles îi ridică faţa din braţul lui şi-i îndreptă ochelarii.

— Ce ar trebui să aibă o poveste cu zâne? întrebă el.

Kate îşi trase nasul.

— Un sfârşit fericit, se aventură ea.

El o sărută pe nas, ceea ce o făcu să izbucnească iarăşi în lacrimi.

Kate se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe buze, ceea ce nu ar fi trebuit să fie surpriza care se dovedi a fi.

Mist îi făcu lui Willoughby un semn cu capul.

Poliţistul îşi ridică mâinile puternice la centură, începând să bată uşor cu degetul mare în capătul bastonului.

— Circulaţi, circulaţi, spuse el gloatei care se aduna. Nu-i nimic de văzut aici.

NIMFELE GĂSIND CAPUL LUI ORFEU

Theodora Goss

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Theodora Goss scrie versuri de când se ştie. Poeziile sale au fost publicate în reviste ca *Mythic Delirium şi The Lyric,* apoi republicate în *The Year's Best Fantasy and Horror.* A câştigat recent un premiu Rhysling. Cartea ei cu povestiri scurte şi poezii, *The Rose în Twelve Petals Other Stories,* a apărut, în ediţie broşată, la editura Small Beer Press, iar un volum de povestiri scurte, *În the Forest of Forgetting,* a văzut lumina tiparului cu puţină vreme în urmă la Prime Books. Îşi ia doctoratul în literatură engleză la Boston, unde locuieşte împreună cu soţul şi fiica ei şi cu trei pisici. Adresa site-ului său web este http://www.theodoragoss.com.

Poezia *Nimfele găsind capul lui Orfeu* a apărut iniţial în *Jabberwocky.*

E.D.

Întunecat e râul, e sticlos.
Bulbuci de aer înfloresc, rotund,
Mânaţi peste ţărâna de pe fund,
Durerea-ndoaie crengi de chiparos.
Ne-atinge pleata apa vijelioasă
Când scoatem cap cu buze vineţi, moi,
Cu-n ochi prelins în lacrimi de puroi,
În râul negru ţintuit de spini.
Cântaţi, surori, cu voce tânguioasă,
Dulce ca mierea, pentr-un vrej fetid,
Loviţi în craniul sec, sărut candid
Puneţi pe-obrajii lui de lepră plini.

PE CALEA IERUSALIMULUI

Chaz Brenchley

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Chaz Brenchley îşi câştigă existenţa din scris încă de la optsprezece ani. Este autorul a nouă thrillere, cel mai recent fiind *Shelter,* şi a două serii importante de romane fantasy: *The Books of Outremer,* inspirată de lumea cruciadelor, şi *Selling Water by the River,* a cărei acţiune se petrece într-un Istanbul Otoman dintr-o lume alternativă. Câştigător al British Fantasy Award, a publicat, de asemenea, trei cărţi pentru copii şi peste cinci sute de povestiri scurte, aparţinând mai multor genuri literare. Timpul pe care l-a petrecut ca scriitor de romane poliţiste în St. Peter's Riverside Sculpture Project s-a concretizat în colecţia Blood Waters. Este un fost poet care a câştigat o serie de premii şi a devenit scriitor în serviciul Universităţii Northumbria, precum şi îndrumător al studenţilor dornici să-şi obţină masteratul în Creaţie Literară în cadrul aceleiaşi universităţi. În prezent, o companie cinematografică independentă se ocupă de ecranizarea romanului său *Dead of Light.* Granada TV doreşte să ecranizeze Shelter. Locuieşte în Newcastle upon Tyne, împreună cu o pisică diformă şi cu un ursuleţ celebru.

Povestirea „Pe calea Ierusalimului" a fost publicată iniţial în revista britanică *The Third Alternative.*

E.D.

În fiecare an, vreme de zece zile – în săptămâna Paştilor, la solstiţii şi de Pomenirea Tuturor Credincioşilor Răposaţi – preoţii catedralei pun să fie scos un mare număr de scaune, împreună cu pătratul imens de covoare de iută de sub ele, pentru a ieşi astfel la lumină labirintul conturat de linii de bronz şi de trecerea timpului pe dalele de piatră ale podelei, un făgaş croit de-a lungul veacurilor de credinţă desculţă şi înfrigurată.

Cred că sunt nebuni, pe de-a-ntregul ieşiţi din minţi, şi le-am spus-o. Întinderea aia blestemată ar trebui îndepărtată, răzuită, golul ar trebui astupat, piatra dislocată ar trebui îngropată şi

acoperită cu ciment. Bronzul murdar care arată calea ar trebui turnat în lingouri şi aruncat în mare, în cea mai adâncă groapă din cel mai adânc ocean, unde niciun om să nu-l mai poată vedea sau atinge vreodată. Să le facă rău peştilor-demon, de asta nu-mi pasă. Labirintul ar trebui şters, îndepărtat, nimicit, eu nu cutez să merg cu gândul mai departe.

Cred că nu trebuie să dăm vina pe bunii preoţi, asta nu se cade. Vieţile mărunte sunt griji la fel de mărunte când vezi, ca ei, o mie de ani de istorie adăpostită în piatră, în înălţimea zidirii şi în simboluri. Înghesuindu-se unii într-alţii pe cărările concentrice, credincioşii care vin de Paşti străbat în turme labirintul; faima lui atrage turişti şi orăşeni, cu aparate de fotografiat interzise şi pantofi necuviincioşi, ambele tolerate în acel scurt sezon de dragul banilor adunaţi în cutia milei. Iarna sosesc pelerini din nord, din îndepărtatele biserici ale Scoţiei, calculându-şi îndelungata drumeţie pentru a ajunge la noi în cea mai scurtă zi din an. Labirintul nostru este sfârşitul, esenţa şi scopul întregii călătorii; în lumină de lumânare şi glas de rugăciune, îşi târşâiesc picioarele jur-împrejur şi înainte şi înapoi, dansatori călăuziţi de un ritm ce reverberează, urmărind perindarea generaţiilor. Solstiţiul de vară e al celor din sud, din bisericile înălţate pe terenuri calcaroase, în ţinuturi ale cremenii şi ale făgaşelor adânci. Şi pelerinii lor aprind lumânări când sosesc la noi şi poartă cruci drept semn al credinţei.

N-ar fi necesar s-o facă. Dar presupun că, pentru ei, provocarea unei mici dureri e o plăcere. Venirea lor aici e suficientă pentru a dovedi că aceasta este o cruciadă, Cruciada Uşoară, în căutarea unei mântuiri în trei paşi simpli. Nu vor găsi nicio altă durere în afara celei pe care şi-o provoacă singuri.

Calea Ierusalimului, aşa se cheamă preţiosul nostru labirint, cărarea aceasta pe care o străbat cu toţii, piatra albită, tocită de paşi, cu margini de bronz ascuţite ca briciul. În cea mai mare parte a ultimei mii de ani, s-a bucurat de o dispensă specială: despre bătrânii şi schilozii care o parcurg se spune că au mers îndeajuns. Nu trebuie să meargă mai departe. Sunt pe picior de egalitate cu orice pelerin, e ca şi cum ar fi umblat şi ei prin Ţara Sfântă, ca şi cum s-ar fi rugat în toate locurile sacre, ca şi cum ar fi presărat ţărâna cu frunze verzi şi ar fi fost iertaţi de păcate pentru osteneala lor. Forma este acţiune; intenţia trece drept faptă şi aduce aceeaşi răsplată. Sau, cel puţin, aşa a spus un

papă din secolul al treisprezecelea, care a anunţat această indulgenţă locală, păstrată de Biserică în timpul Schismei şi mereu după aceea. Dispensa despre care vorbim nu pomeneşte, de fapt, despre nicio indulgenţă şi cu atât mai puţin despre purgatoriu, însă se insistă asupra unei binecuvântări aparte, mai ales pentru bătrâni şi pentru bolnavi. Nimeni nu a consemnat părerea lui Dumnezeu despre toate acestea.

Aşa că au pelerinaje speciale la cumpăna dintre ani şi migraţii în masă în zilele Paştilor, ceea ce le îngăduie să-şi ia libertatea de a vinde ilustrate la uşa din faţă, de a chema când şi când televiziunea locală, de a fi menţionaţi în rapoarte oficiale şi prezenţi pe Web.

Însă ceea ce se petrece de Pomenirea Credincioşilor Răposaţi e cu totul altceva şi se păstrează sub tăcere ori de câte ori e cu putinţă.

În cea de-a doua zi din noiembrie – sau în a treia, dacă a doua cade într-o sâmbătă; ca şi Sfintele Paşti, Pomenirea Credincioşilor Răposaţi nu e o sărbătoare cu dată fixă – uşile catedralei sunt încuiate, despărţind-o de lume. Atât turiştii, cât şi credincioşii sunt îndrumaţi către o altă biserică din dioceză. Cei care trebuie să fie primiţi înăuntru, cei având o împuternicire sau o dispensă specială nu găsesc niciun preot oficiant în faţa marelui altar şi nici măcar un singur scaun în spaţiul mai vast de sub turlă, unde transeptul se intersectează cu naosul. Nu există decât un cerc amplu de lumânări aprinse şi o patrulă de paracliseri care îi conduc pe credincioşi în Capela Sfintei Marii din absidă.

Propovăduiesc despre o scurtătură către rai, despre o poartă îngustă a cărei cheie o deţin; şi trebuie să o păzească, înţelegeţi, în această Zi a Pomenirii Credincioşilor Răposaţi când deznădăjduiţii îşi întorc ochii flămânzi spre orice cheie răsucită în broască. Numai că nu o păzesc aşa cum s-ar cuveni, nu o păzesc destul de bine.

Era soţia mea, dragostea mea, şi era stigmatizată de acidul eşecului, de vitriolul neajunsurilor. Ăsta a fost aproape primul lucru pe care l-am îndrăgit la ea, mi-a plăcut cum îşi etala înfrângerile de parcă ar fi fost tatuaje pe piele şi pe limbă. N-aş putea spune cum era în copilărie, ne-am cunoscut la universitate, dar cred că modul în care o tratau rudele ei, ca

nişte manguste îngrijorate de perspectiva unei muşcături veninoase de cobră, spune foarte multe. E de preferat să pariezi mai degrabă pe mangusta îngrijorată şi prudentă decât pe şarpe, ceea ce spune, poate, încă şi mai multe. Indiferent ce ar fi hotărât să încerce, se aştepta întotdeauna să dea greş.

Eu m-am depăşii pe mine însumi pentru a-mi câştiga locul la Durham; ea a făcut contrariul, a încercat să ajungă la Oxbridge şi n-a reuşit, nu şi-a atins scopul. Asta era lecţia inerentă a vieţii ei, că nu era niciodată în stare să-şi înveţe lecţia. Trebuia să ţintească întotdeauna sus şi era întotdeauna dezamăgită. Ar fi dorit să-şi continue studiile, pentru master şi pentru doctorat, să între în rândul corpului didactic universitar, dar ambiţiile ei academice n-au reuşit să-i supravieţuiască diplomei ei de gradul doi. S-ar fi putut specializa în management, ocupând apoi un post de conducere, ar fi putut să fie recrutată de companii din întreaga lume, trecând de la corporaţii de mai mică amploare la cele multinaţionale, dar n-a izbutit niciodată să depăşească etapa de selecţie. Cred că toate comisiile de intervievare au fost capabile să sesizeze acel loc secund sugerat de CV-ul ei, au reuşit să evalueze măsura în care ardea cu pasiune, dar, cumva, fără să radieze destulă strălucire.

Cred că ar fi preferat să se mărite cu un alt bărbat, numai că niciun altul nu a cerut-o. Ştiu că se întâlnea cu mulţi. Chiar şi după ce am plecat de la Durham, chiar şi după ce m-a urmat, a avut, totuşi, nevoie de foarte mult timp ca să se împace cu ceea ce avea. Însă nu ştiu, n-o să ştiu niciodată în ce adâncuri simţea că trebuie să se prăbuşească pentru a mă putea iubi din adâncul inimii ei.

Cu toate acestea, căsătoria noastră a avut loc şi cel puţin eu am fost fericit. Îmi plac gemul amărui, merele verzi şi acea vagă acreală ce pune în valoare dulceaţa. Îmi plăcea că visele ei o luau înaintea încleştării ei frenetice, indiferent de ce încearcă să agaţe; îmi plăcea că nu putea să nu agaţe.

Era nevasta mea; îşi dorea să fie o soţie ideală, o gospodină desăvârşită, o tovarăşă de viaţă fără cusur. A învăţat să gătească, făcând eforturi îndârjite. A învăţat să coasă, să conducă gospodăria, să-mi servească prietenii cu cafea şi biscuiţi, având pe buze un soi de zâmbet. A învăţat să tricoteze, chiar înainte de a avea pentru cine s-o facă.

Acesta a fost următorul şi aproape ultimul ei eşec, eşecul

aproape perfect. O soţie desăvârşită trebuie să fie o mamă desăvârşită; vreme îndelungată, în cea mai rea vreme a vieţii ei, n-a reuşit să simtă mişcările unui făt. Ăsta era cuvântul pe care îl folosea, *mişcări,* de parcă ar fi vrut să sublinieze contrariul lor, pe ea însăşi. Opusul cuvântului *mişcare* nu este *nemişcare,* ci *moarte.* A început să vorbească despre sine însăşi numindu-se veştejită, stearpă, lipsită de rod. N-a sugerat niciodată că ar fi trebuit să-mi fac o spermogramă; ăsta trebuia să fie un neajuns de-al ei, ca toate celelalte. Îşi îndrepta toată amărăciunea împotriva ei înseşi, aidoma unui scorpion care, în nebunia lui, îşi înţeapă propriul trup.

Doctorii au încercat s-o ajute, dar în zadar, iar eşecurile lor erau costisitoare. În cele din urmă, disperată, s-a întors la certitudinile copilăriei şi s-a dus la biserică.

S-a aruncat mai degrabă în braţele credinţei, lăsându-se în voia milei capricioase a divinităţii. Dar şi aici a vrut să facă tot posibilul, să atingă perfecţiunea, să meargă până la extreme: ca şi cum numai monomania sau evlavia fanatică i-ar fi putut aduna în ceruri o comoară suficientă pentru a-şi cumpăra copilul dorit cu ardoare. A asista la slujba de duminică din biserica noastră parohială nu era de ajuns, trebuia să meargă zilnic la catedrală sau, ori de câte ori era posibil, de două ori pe zi. Şi era nevoie să aranjeze florile pentru liturghiile din weekend, să lustruiască ornamentele de bronz, să stea de vorbă cu episcopul, să ia parte la întrunirile credincioşilor, la cursurile biblice şi la retragerile în locuri izolate. Vicarul era un anglo-catolic bătrân, nobil, care părea să audă zvon de clopoţel când erau aduse ostiile, iar ea şi-l alese duhovnic şi învăţă cum să se închine cu plecăciuni repetate spre altar.

Eu nu o însoţeam decât în zilele de duminică şi în cele de sărbătoare. Nu aveam mai multă încredere în Dumnezeu decât avusesem în doctori, în termometre sau în speranţă, în speranţa oarbă. Unele femei nu sunt fertile; dreptul de a avea copii nu este chiar un drept, aşa cum nu sunt nici viaţa sau libertatea sau norocul. Ar trebui să accepte cel puţin asta, mi-am spus, şi să-şi îndrepte privirile înfrigurate în altă pane. Între timp, o iubeam pentru însetarea ei, pentru această ultimă faţetă a suferinţei.

A venit luna aprilie, aducând cu sine Sărbătoarea Paştilor.

Bineînţeles că dragostea mea, soţia mea, iubita mea disperată şi-a dorit să străbată Calea Ierusalimului. Multe femei fuseseră în pelerinaj de dragul de a avea copii, pentru a vindeca un pântece sterp, şi unele se întorseseră însărcinate. Nu ne puteam permite să mergem în Ţara Sfântă, dar acest substitut mărunt ne era la îndemână.

În Duminica Floriilor, toţi enoriaşii pot fi pelerini. Scaunele şi covoarele sunt îndepărtate înainte de a se deschide uşile spre a le îngădui oamenilor să participe la utrenie; în anii norocoşi, razele de soare străbat vitraliile, proiectând pe dalele din preajmă culorile sfinţilor pictaţi, iar credincioşii aflaţi mai în spate pot privi lumina călătorind de-a lungul bronzului scăpărător şi al pietrei. Pe urmă, în timpul imnului de încheiere a slujbei, episcopul îşi conduce preoţii, coriştii şi turma pe acelaşi drum, pe culoarul dintre bănci şi apoi prin labirint, într-un şir lung, foarte lung, pornind în căutarea propriului lor oraş de aur, mergând cu toţii spre Ierusalim. Unii poartă în mâini, ca simbol, frunze de palmier sau alte plante verzi.

Fireşte că nu e un labirint în toată puterea cuvântului. Nici nu ar avea cum să fie; aici e vorba despre simboluri şi, pentru cei ce străbat înalta şi îngusta cale spre Dumnezeu, nu există nici răscruci înşelătoare, nici fundături. Nu, cărarea urmăreşte un cerc imens, cvadrant cu cvadrant, ca o roză a vânturilor, trasând nu atât o spirală, cât o succesiune de arce în formă de U.

Intrarea se face dinspre nord, dinspre lumea îngheţată pe care o ai în spate, un gând la care e greu să nu te înfiori; te răsuceşti în sensul acelor de ceas şi urmăreşti bordura exterioară până ce eşti trimis înapoi, pe neaşteptate, ai grijă să nu păşeşti dincolo de linie şi refaci acelaşi traseu, cu un mic pas mai aproape de centru, lovindu-te de umerii celor care vin din urmă. Revii aproape în locul de unde ai plecat şi te învârteşti din nou, şi iar, parcurgând de fiecare dată un traseu tot mai scurt şi întorcându-te tot mai brusc, pentru a ajunge, în sfârşit, în locul de unde un singur pas te poate aduce în mijlocul crucii centrale, marcat cu un X, numai că nu poţi trece peste dunga subţire de bronz şi eşti condus într-un alt cvadrant, la începutul unei alte derulări lente, ce te călăuzeşte din nou către conturul cercului.

Patru cvadrante, purtându-te înainte şi înapoi, în repetate rânduri, ca paşii unui câmpenesc; iar aceasta este într-adevăr o

religie câmpenească, o religie din vremuri vechi, şi totul se sfârşeşte cu o simplă procesiune, căci poteca traversează cercul din extremitatea vestică direct către centru şi poţi să o urmezi înălţându-ţi privirea, cu ochii spre altarul înalt şi spre rozetă din spatele lui, spre est şi spre eternul răsărit de dincolo de el, spre răsăritul unei speranţe nepieritoare.

Soţia mea nutrea o speranţă în care nu putea să creadă, dar spera totuşi, avea nevoie să nădăjduiască, avea nevoie să tânjească, să-şi depăşească limitele. Credinţa nu se cumulează, dar binecuvântările se strâng asupra credincioşilor. Stăruinţa s-ar putea să-şi scoată banii, se gândea ea, spera ea. Dar nu a crezut niciodată în asta.

Bineînţeles că am însoţit-o la catedrală. Eram martorul ei, contrapunctul care o întregea; poate că nu-i împărtăşeam nici viziunea, nici năzuinţa, dar aveam în comun toate celelalte lucruri. Ne-am aşezat, ne-am ridicat, am îngenuncheat în ordinea cuvenită, am cântar imnuri, am ascultat predica şi am spus *Amin.*

Ea şi-a făcut cruce şi a luat împărtăşania, iar eu am făcut acelaşi lucru, deşi numai ea s-a cutremurat de însemnătatea tuturor acestora. Eu m-am cutremurat doar văzându-i privirea întunecată, observând cum urmărea fiecare mişcare a preoţilor, deşi ştiam tot timpul că atenţia ei era îndreptată către vastul spaţiu liber din spatele nostru, către misterul dezvăluit de dalele tocite de vreme ale podelei.

După ultima binecuvântare, acordurile muzicii lui Bach s-au rostogolit asupra noastră, mai sonore decât glasul episcopului, mai poruncitoare. Organistul a rămas singur, exclus, unicul om ce nu putea străbate calea spre iertare; poate îşi închipuia că numai apăsându-şi cu toată puterea degetele pe clape şi tălpile pe pedale va avea parte de un înlocuitor potrivit, de dubla substituire, un pelerin cântând în locul unui pelerin prin labirint, în loc de pelerin adevărat. Îl auzisem de multe ori, dar niciodată melodia nu avusese atâta forţă. M-am înfiorat din nou doar ascultându-l.

Soţia mea tremura, neavând astâmpăr dintr-un alt motiv. Era întotdeauna capabilă să aibă răbdare până când ajungea în punctul esenţial, până când era gata să-şi atingă scopul, până în clipa ultimului sprint spre linia de sosire. Atunci se grăbea, se împleticea, se prăbuşea. Putea să dea vina pe emoţiile de la

examen, pe tactica necorespunzătoare adoptată la interviu, pe oricâte alte cauze superficiale; adevărul cobora cu mult mai în profunzime, în adâncurile sufletului ei. Când dădea cu ochii de obiectul dorinţelor sale, simţea nevoia să-l înşface, să se arunce asupra lui, numai că era întotdeauna prea departe pentru a fi putea fi atins. Situat astfel în mod deliberat, aşa mă gândeam uneori. Îşi alegea obiecte imposibile tocmai pentru a putea eşua, fiindcă asta făcea de obicei, fiindcă asta o definea. Sau se temea pur şi simplu de succes, de ceea ce i-ar G putut urma. Nu îşi dorise cu disperare copii, îmi spuneam eu, până când nu fusese limpede că nu-i putea avea cu uşurinţă; au devenit de o importanţă crucială pentru fericirea ei numai după ce a înţeles că nu-i putea avea niciodată.

Ştiam asta şi cred că o ştia şi ea. Şi, totuşi, era disperată, iar copiii erau esenţiali. Acesta era miezul nefericirii ei şi suferea cu adevărat, deşi o făcea pentru că îi stătea în fire. Şi se foia, se agita alături de mine în timp ce episcopul defila cu paşi egali pe culoarul central, urmat de toţi ceilalţi preoţi şi de coriştii în robe. Pe urmă veneau paracliserii, înaintând încet printre strane şi printre şirurile înghesuite de scaune, invitând prin gesturi credincioşii de pe fiecare dintre ele.

Ne-a venit rândul şi ea s-a ridicat, înflăcărată, intrând în unicul şir de oameni ce îşi târşâiau picioarele, împingându-l nerăbdătoare pe bărbatul din faţă. Era lat în spate, impasibil, obstacolul ideal; nereuşind să-şi facă loc cu cotul, şi-a potrivit repede pasul după al lui, încadrându-se în acea stare aproape lipsită de raţiune pe care englezii o numesc „a sta la coadă”.

Semănăm mai degrabă cu un şir de dansatori leneşi de conga, fără zvâcniri de picioare. Şi chiar ne mişcam după muzică; aidoma statului la coadă, şi contrapunctul e hipnotic, într-un mod în care armonia nu va fi nicicând. Şi chiar mi-am pus mâinile pe şoldurile ei, într-un gest pur protector, *nu-l îmbrânci pe tipul din faţă, ţine-te bine pe picioare, fii calmă*, deşi ea m-a respins, desprinzându-se imediat. Ne aflam într-un loc sfânt, nepotrivit pentru apucături grosolane În plus, nu primisem niciodată îngăduinţa de a o proteja într-un asemenea mod. Puteam să stau în spatele ei, dacă o doream, dar ea îşi înfrunta întotdeauna de una singură demonii, eşecurile, limitele exacte între care dădea greş.

Paşi târşâiţi, oscilând într-o parte şi într-alta printre liniile

înguste de bronz ce defineau labirintul, prin făgaşul tocit de prea multe picioare, o nimica toată pentru un orb străduindu-se să-şi găsească drumul. Şi mulţi dintre noi ar fi putut la fel de bine să fie lipsiţi de vedere, fiindcă, în înghesuiala trupurilor celorlalţi, nu ne puteam zări picioarele, aveam încredere în cel din faţa noastră şi îl urmam îndeaproape, pe măsură ce curbele deveneau tot mai strânse, purtându-ne spre centrul cercului.

Preoţi, cor şi enoriaşi, cu rândurile rotunjite de monotonie şi de curiozitate: deja prea mulţi în dansul acela lent, pe muzica timpului. Şi pe urmă au lăsat copiii înăuntru, copii de la şcoala de duminică care veneau, de obicei, să-şi găsească părinţii după slujbă; bineînţeles că nu puteau să fie excluşi, nu tocmai într-o asemenea zi.

Cei mai mulţi s-au aşezat ascultători la urma cozii, încă aflată la o oarecare distanţă de Calea Ierusalimului. Alţii nu. Şi-au zărit părinţii undeva, în moara înceată a labirintului, sau au pretins că i-au zărit pur şi simplu de dragul plăcerii de a se vânzoli prin mulţime. Mai înainte fuseserăm înghesuiţi, dar organizaţi, într-un echilibru stabil, o apă lină în albia ei, însă acum eram izbiţi pe neaşteptate din toate părţile, striviţi şi îmbrânciţi în afara şirului, şi era destul de greu să te ţii pe picioare, ca să nu mai vorbim de a şti pe unde mergi.

Fiind deja avertizat, nu m-am întins să-mi apăr soţia cuprinzând-o în braţe. A fost greşeala mea, cu toate că, mai târziu, ea avea să şi-o atribuie. Aşa că am reacţionat prea târziu când a trebuit să o susţin, am fost neajutorat când un băiat a dat buzna, lovindu-se de picioarele ei. Dezechilibrată, a ieşind din rând, s-a împleticit dincolo de firul de bronz ce despărţea cvadrantul nostru de următorul.

Mâini binevoitoare au prins-o, au apucat-o zdravăn, au menţinut-o în picioare. Am trecut dincolo de linie şi am cuprins-o cu braţul, prea târziu; m-am uitat înapoi, spre şirul din care ne desprinseserăm, dar locul nostru dispăruse deja, golul se umpluse şi vecinii noştri înaintau. Între timp, oamenii aceia săritori ne făceau loc în noul făgaş; mi-am înghiontii soţia ca să accepte. Nu aveam nicio cale de întoarcere.

Ea îşi pierduse uşurinţa de a intra în ritmul dansului. Mişcările îi erau acum ţepene, spasmodice; capul i se tot răsucea, aruncând priviri înnebunite peste umăr, încercând să vadă unde ar fi trebuii să ne aflăm, cât de mult ne deplasaserăm de-a

curmezişul.

— N-are importanţă, i-am şoptit eu, o litanie inutilă. Cum ar putea să aibă? Dumnezeu va înţelege, Dumnezeu a văzut…

Ea nu m-a crezut, n-a putut să mă creadă; dar poate Domnul şi-a plecat urechea spre nebunia mea sau spre nefericirea ei. În cele din urmă, am ajuns în centrul cercului, la crucea sculptată în piatră orientată spre est, către altar. Cei din faţa noastră şi-au continuat drumul, intrând pe porţiunea în linie dreaptă ce duce la ieşirea din labirint. Când am făcut primii paşii înainte, ea şi-a pus intenţionat piciorul în centrul crucii, acolo unde se întâlnesc cele două braţe – şi a icnit, prinzându-se deodată cu mâinile de pântece.

— Ce e, ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, a şoptit, îndreptându-se încet şi pipăindu-se, cercetându-se cu degete nervoase sub linia taliei. Nu s-a-ntâmplat nimic, nu…

— Dar te-a durut, ceva te-a făcut să suferi.

— Nu m-a durut. Am simţit, ştiu şi eu, o schimbare? Ca şi cum o părticică din mine s-ar fi clintit, aşezându-se la locul ei, după ce stătuse strâmb multă vreme…

Şi m-a privit cu o speranţă sălbatică, dementă, ce părea să fure întreaga logică a lumii, lăsând-o, ca şi pe mine, fără niciun strop de raţiune.

— Aşteaptă, i-am spus, asta a fost tot ce am reuşit să spun. Aşteaptă şi o să vezi, atâta tot. Poate n-a fost nimic – *un muşchi răsucit când fusese îmbrâncită, o iluzie, constipaţie, orice, am gândit.* Haide, te duc acasă.

— Nu încă, nu acum. Ochii i s-au întors către Capela Sfintei Maria din absidă. Am făcut o rugăciune specială către Sfânta Fecioară. Trebuie să merg să-i mulţumesc…

— Nu. Trebuie să te-ntinzi, trebuie să te-odihneşti – *pari nebună şi vorbeşti ca şi cum ai fi,* numai că nu-i puteam zice asta, cum aş fi putut? Încă nu ştim dacă ai pentru ce să-i mulţumeşti. Chiar dacă s-a petrecut un miracol – ideea asta avea să-i fie plac, mi-am spus eu – încă mai avem ceva de făcut, încă n-ai simţit copilul mişcând. Doar dacă n-o urmezi pe Sfânta Maria întru totul, ca virgină.

— Şşt, nu aici, nu poţi vorbi aşa aici – dar chicotea în surdină, precum fetişcana care trebuie să fi fost cândva şi care îşi croia în clipa aceea drum de dincolo de toţi anii de dezamăgiri depuse

în straturi succesive.

Pentru mine, un asemenea miracol era suficient; am privit-o uimit. Era un soi de preschimbare în sens invers, asemenea unei crisalide sfâşiindu-se spre a da la iveală pe cineva mai tânăr, cu personalitatea mai puţin conturată…

Pe cineva nesigur, uşor de condus. A mers acasă cu mine, pentru că aşa i-am spus eu, apoi a intrat în pat ziua în amiaza mare, fiindcă i-am sugerat că aşa era cel mai bine. Am lăsat-o să dormiteze în spatele perdelelor pentru vreo oră, apoi i-am adus un castron cu supă şi o cană de ceai Earl Gray cu lămâie, tare, aromat şi plin de subînţelesuri. M-am aşezat pe pat şi mi-am scos pantofii în timp ce mânca supa, cămaşa şi cravata în timp ce îşi bea ceaiul. M-a privit cu îndoială, eu i-am zâmbit larg.

— Cum te simţi?

— Bine. Odihnită. Mulţumesc…

— Nicio durere, niciun disconfort?

— Nu, nimic.

— Atunci, e bine. Nu mă pot gândi decât la o singură cale de a afla dacă miracolul pentru care te-ai rugat s-a petrecut într-adevăr. Da?

— Oh, da. Te rog…

Aşa am făcut, iar miracolul se petrecuse sau părea să se fi petrecut. Pentru o vreme. A anunţat aproape imediat că era gravidă. Numai că, o lună mai târziu, s-a părut că, la urma urmelor, nu era. Ea a insistat că pierduse un copil, iar doctorul nostru a susţinut că era posibil, multe femei pierd prima sarcină, mai ales când le e atât de greu să conceapă copilul. Mai încercaţi, a spus el, nu vă pierdeţi speranţa.

Am făcut şi asta, la insistenţele mele şi în ciuda depresiei ei revitalizate, a nefericirii ei excesive.

— Nu suntem siguri că ai pierdut o sarcină dar, dacă a fost aşa, nu e decât o dovadă că poţi rămâne însărcinată. Poţi procrea. Şi, dacă asta se poate, atunci poţi să-l şi păstrezi. Aşa că încercăm din nou şi data viitoare o să avem mai multă grijă…

Au trecut mai multe luni şi, în sfârşit, eu m-am dovedit a fi profet, cu toate că nu mă aşteptasem. Era gravidă, de data asta au dovedit-o şi testele făcute acasă, şi medicul, şi a hotărât că nu avea să se mai petreacă niciun dezastru.

Cu toate acestea i-a venit greu, deşi a stat acasă şi adesea în

pat, ca o femeie din generaţia bunicii ei, respectând până la capăt regulile clasice ale graviditătii. Îi era greaţă dimineaţa şi nu se simţea niciodată bine, era palidă, anemică şi abătută. Mânca, în ciuda lipsei de poftă de mâncare; le cerea moaşelor şi nutriţioniştilor să-i recomande diete speciale, orice îi putea face bine copilului, în ciuda efectelor pe care le-ar fi avut asupra ei. A încercat să se târască şi să mă târască la cursuri despre perioada prenatală, dar se simţea mult prea rău, mult prea des; în cele din urmă, i-au spus să nu mai vină şi a fost nevoie de foarte puţin efort din partea mea să-i conving să o facă.

Până la sfârşitul ultimului trimestru de sarcină, a stat numai acasă. Îmi doream doar să se fi putut bucura mai mult de asta, să-şi permită din când în când câte o plăcere, câte o slăbiciune. Era întotdeauna neliniştită din cauza copilului; era pur şi simplu suferindă, n-o încânta nimic, nu făcea nimic altceva decât să îndure, ţintuind cu priviri feroce obiectivul tot mai apropiat, data naşterii la termen, esenţa şi scopul întregii suferinţe.

Sorocul a venit la timpul lui, adus de succesiunea zilelor din calendar. Starea în care se afla nu-i îngăduia să încerce o naştere normală. O făcusem să-şi dea acordul pentru cezariană cu câteva luni înainte şi ei îi venise greu să adune destulă vlagă ca să se împotrivească. Însă acceptase cu o zvâcnire nervoasă a buzelor şi ştiam că văzuse un alt eşec în asta, în imposibilitatea de a aduce pe lume un copil fără nicio intervenţie chirurgicală. Totuşi, nu era un eşec de proporţii, era, cu siguranţă, nesemnificativ, dacă îl puneai în balanţă cu realizarea reprezentată de copil în sine, de graalul descoperit…

Şi aşa, taxiul ne-a dus la spital în a patruzecea săptămână, mica geantă cu lucruri pentru noapte fiind, în sfârşit, necesară, fiindcă operaţia urma să se facă dimineaţa. În echipament steril, cu mănuşi şi halat, am fost acolo, privind; am văzut-o pe ea deschisă, am văzut copilul ei, copilul nostru, scos afară, dând slab din picioare, umed şi părând o broască, orăcăind cu glas subţire.

Era băiat, băiatul ei, al nostru, fiul nostru, eram încântaţi de el, fireşte, ce altceva era de făcut?

Dar copilul nu era bine, nu era viguros, era mai degrabă cenuşiu decât rozaliu, era prea mic, insuficient hrănit de placenta ei. L-au ţinut zile întregi departe de noi, într-un

incubator, respirând aer îmbuteliat şi primind hrană printr-un tub. Oricum, soţia mea nu-i putea oferi niciun strop de lapte. Ea şi copilul aveau nevoie de îngrijire specială în aceeaşi măsură; când l-a văzut, stătea în scaunul cu rotile cu care o adusesem acolo.

Şi-a revenit încet, aşa cum şi-a revenit şi el; au căpătat amândoi putere şi au fost externaţi în sfârşii. I-am adus acasă împreună, el în leagănul braţelor ei, apoi l-am hrănit dintr-un biberon în timp ce ea dormea, odihnindu-se după efortul călătoriei. Copilul era încă slăbuţ şi gălbejit, cu pielea cojindu-se şi cu o apatie tulburătoare a ochilor, cu aerul că se simţea deja istovit de o lume în care nu găsea nimic bun.

Peste mai multe săptămâni, ba chiar şi luni, starea lui nu se îmbunătăţise. Continua să fie slab, gălbejit, subdezvoltat, arătându-se prea puţin interesat de mâncare, de lume sau de noi, abia mişcându-se în leagăn, abia plângând. Părea să tolereze viaţa, nimic mai mult decât atât, ca şi cum n-ar fi existat nimic mai mult, ca şi cum n-ar fi avut ce spera.

Soţia mea s-a înzdrăvenit, dar asta nu era de mare ajutor. Nu putea ajunge niciodată destul de puternică pentru a susţine povara greutăţii pe care o târa după ea, povara insuportabilă a vinovăţiei.

Se învinovăţea, fireşte, trebuia s-o facă. Încă un eşec, cu mult mai cumplit decât oricare altul: debilitatea copilului nostru trebuia să fie neapărat o vină a mamei sale. Ar fi putut să dea vina pe regimul ei alimentar, dar n-o făcea. Ar fi putut să dea vina pe exerciţiile fizice sau pe lipsa lor, pe faptul că zăcuse în pat, pe slăbiciunea ei neîntreruptă, dar nu făcea nici asta. Dădea vina pe Calea Ierusalimului, locul unde îşi găsise binecuvântarea.

O binecuvântare frântă, aşa cum explica ea acum, pentru că pelerinajul ei fusese frânt.

— Trebuia să mă fi întors – şi nu lua niciodată în seamă căderea, imposibilitatea întoarcerii. Trebuia să fi mers pe traseul corect, pe tot traseul. Nu poţi să-l înşeli pe Dumnezeu şi să scapi nepedepsit.

— Crezi că Dumnezeu l-ar pedepsi pe copilul nostru, am întrebat-o eu, pentru că tu ai fost îmbrâncită în labirint?

— Pentru că m-am lăsat împinsă de pe adevărata cale, a

răspuns ea, oh, da. În afară de asta, nu e pedeapsa lui. Uită-te la el; nu suferă. Noi suntem cei care plătim preţul, privindu-l. Aşa stau lucrurile.

Iar doctorii aproape că păreau să-i dea dreptate. Nu puteau descoperi nicio altă cauză pentru indiferenţa copilului. Nu avea dureri, nu avea nicio infecţie. Am cerut să-i văd foaia de observaţie şi concluzia lor era „dezvoltare deficitară”. Nu mi-a sunat prea înspăimântător, înainte ca un specialist să-mi spună că un prunc putea să moară din cauza acestei deficienţe. Se putea înscrie drept cauză a morţii pe certificatul de deces.

Nu i-am povestit asta soţiei mele, dar ea o ştia, oricum. Nu avea nevoie de niciun diagnostic. Şi, dacă ştia ce anume îl îmbolnăvise, ştia şi care era leacul. Trebuia să meargă din nou prin labirint: nimic mai complicat decât asta. Cu fiul nostru în braţe şi, de data asta, aşa cum se cuvine, cu evlavie, netulburată de nimic.

Era prea târziu pentru a o face de Paşti, chiar dacă ar fi fost gata să rişte intrând din nou în înghesuială, ceea ce nu era. A făcut o petiţie către vicar şi către Adunarea Canonicilor, cerând să i se îngăduie să parcurgă Calea singură, în particular. Au refuzat-o. Au spus că în fiecare an respingeau multe cereri de acest gen. Erau nevoiţi s-o facă, fără nicio tragere de inimă. Dacă aprobau una, trebuia să le aprobe pe toate; nu era datoria lor să fie arbitri, să spună cine merita privilegiul şi cine nu. Aşa ceva ar fi fost irealizabil, de atât de mult timp şi de atât de multă trudă era nevoie pentru a elibera podeaua catedralei…

Între patru ochi, mi-au spus că ar fi trebuit să căutăm în altă parte şi cauza, şi remediul. Nu ne aflam la Lourdes, au zis ei, Calea Ierusalimului nu reprezenta, în esenţă, niciun miracol; nu era decât un gest de credinţă, nu o obligaţie asumată pentru a fi răsplătit. Dacă Dumnezeu voia să-i binecuvânteze pe pelerini, era treaba Lui. Nu exista nicio garanţie, nici din partea catedralei, nici în ceruri.

Eu ştiam deja toate astea, dar nu şi soţia mea, care nu voia nici măcar să le audă. A cerut să ia parte la pelerinajul din vară, când bisericile din sud îşi trimiteau credincioşii să străbată labirintul la solstiţiu. A fost refuzată din nou. Nu era destul de puternică, au spus ei, pentru a i se alătura marşului; sau, dacă ea era, bebeluşul cu siguranţă nu avea destulă vigoare. Iar

aceasta era o ocazie oferită altora, nu localnicilor. Episcopul şi congregaţia aveau să se roage bucuroşi pentru fiul nostru, în duminica următoare şi în toate celelalte duminici; trebuia să fie mulţumită cu atât.

Dar ea nu era, fireşte, deşi obedienţa îi impunea să fie. Cădea adesea în genunchi, acum îi implora pe Dumnezeu şi pe Sfânta Fecioară, nemaiadresându-se diocezei cu care nu se putea discuta. S-a implicat cu şi mai multă putere în viaţa catedralei, parcă străduindu-se să devină indispensabilă. Îmi spuneam că, dacă spera că astfel îi va convinge să se răzgândească, îşi irosea eforturile pentru o cauză pierdută; însă convingerea mea se baza pe acele conversaţii între patru ochi pe care nu i le puteam dezvălui. Am păstrat tăcerea, am stat acasă, am avut grijă de copil în măsura în care avea nevoie de grija mea sau în care o accepta, ceea ce nu însemna mare lucru. Bebeluşul continua să nu reacţioneze, neinvestind nimic în lumea noastră.

A venit toamna, toamna târzie, prima suflare a iernii, primul fior îngheţat din sufletul meu când, în sfârşit, mi-am înţeles soţia.

— Nu se poate. Nu poţi face asta.

— Trebuie.

Oh, ne-am spus mai multe, ni le-am spus cu alte vorbe şi adesea, dar asta era esenţa tuturor schimburilor noastre de cuvinte. Ceea ce mi se părea mie imposibil ei i se părea absolut necesar. I-am vorbit despre toate pericolele, dar în final nu ne-am certat. Pentru aşa ceva e nevoie de doi, iar ea nu se certa; ea era pur şi simplu fermă, hotărâtă, de neclintit.

Şi vulnerabilă, putând să fie trădată. Cred că înţelegea asta, că se aştepta să i se întâmple. Ar fi fost o altă manifestare a eşecului – faptul că nu-şi ascunsese destul de bine intenţiile, că şi le trădase în faţa unui bărbat care trebuia s-o trădeze.

Aşa că, fireşte, nu am făcut-o, am păstrat tăcerea şi m-am mulţumit s-o privesc cum manevra lucrurile, cum se adăuga pe alt tabel, cel pentru îndelungata veghe de noapte de Pomenirea Credincioşilor Răposaţi. Măsurile de pază împotriva incendiilor cereau ca toate acele lumânări să fie supravegheate, dar aici nu era vorba decât de simţul practic, nu de o îndatorire religioasă; paracliserii întocmeau lista amatorilor şi nici vicarul, nici Adunarea Canonicilor nu se gândeau că ar fi fost necesar s-o

verifice.

Soţia mea şi-a trecut numele pe listă, punându-l şi pe al meu. Erau mult prea obişnuiţi s-o vadă oferindu-se voluntar şi nimeni nu i-a pus la îndoială gestul, nimeni n-a fost surprins. Când a anunţat că dorea să preia cartul câinelui, i-a spus-o, vai, unui marinar pensionat, care a luat-o în râs. Însă ştia ce voia să zică şi, înainte ca ea să bâiguie nişte explicaţii, ne-a trecut bucuros pe listă pentru ultimul schimb din timpul nopţii.

Nu aveam de ce să fiu încântat, dar ea nu putea fi oprită decât cu forţa, prin forţă sau prin trădare, iar eu nu eram capabil nici de una, nici de cealaltă.

Aşa că am ajutat-o să-l înfofolească pe fiul nostru somnoros, ferindu-i de vremea rea, şi l-am dus eu însumi afară, în maşină, la fel cum îl adusesem şi înăuntru, în prima lui zi petrecută acasă. L-am instalat în poala ei şi m-am convins că amândoi sunt bine protejaţi de centura de siguranţă înainte de a conduce automobilul pe scurta distanţă ce ne despărţea de apariţia puternic reliefată care era catedrala, atât de luminoasă pe fundalul întunecat al nopţii, încât n-aveai cum să-ţi dai seama că înăuntru nu ardeau decât nişte simple lumânări.

Era cu puţin înainte de ora patru dimineaţa. Nu era deschisă decât uşa mică, o cale tainică de acces către ceremonie, *ca o uşă lăturalnică a raiului,* am gândit, dar n-am spus-o. Nu era o noapte potrivită pentru simboluri, nu Pomenirea Credincioşilor Răposaţi în catedrala cu lumânări aprinse şi cu soţia mea purtând pe o cale primejdioasă atât paşii ei, cât şi sănătatea şi fericirea copilului nostru. Voiam ca nimic să nu însemne cu nimic mai mult decât era. *Asta e o uşă şi nimic mai mult şi duce în catedrală, nicăieri altundeva; iar acolo, în cercul acela de luminiţe, nu sunt decât lumânări, nimic altceva. Nu sunt nici paznici, nici străjeri. Umbrele ce le înconjoară nu se clintesc, cu siguranţă, decât atunci când pâlpâie flăcările lumânărilor, în suflul de aer stârnit la intrarea noastră…*

Erau lumânări de altar, atât de groase, încât mi-ar fi umplut ambele mâini, şi înalte până la genunchii mei, aşa cum erau aşezate pe dalele de piatră. Cuplul pe care îl înlocuiam, doi studenţi de la institutul teologic, ne-a spus că niciuna dintre ele nu avusese nevoie de atenţie în timpul celor patru ore ale veghii lor, că se rugaseră şi îşi citiseră psalmi unul altuia, că se uitaseră din când în când la lumânări, că se simţiseră cu dragă

inimă de prisos şi că ne doreau şi nouă acelaşi lucru. Au plecat către paturile lor, fără îndoială, separate – atâta spaţiu excelent în care să te hârjoneşti şi ei îşi citiseră psalmi! — şi ne-au lăsat să ne vedem de îndeletnicirile noastre cu mult mai primejdioase.

Abia ce s-a trântit uşiţa în urma lor, că soţia mea a şi pornit-o către lumânări, strângându-l la piept pe fiul nostru atât de înfofolit în pături, atât de tăcut şi de liniştit – cum era de obicei – încât studenţii nici măcar nu-şi dăduseră seama că avem cu noi un copil.

— Aşteaptă, i-am spus şi m-am dus să trag zăvoarele care fixau uşiţa de uşa mai mare, ca să putem fi singuri şi netulburaţi.

După aceea m-am întors şi am văzut că ea fusese iarăşi copleşită de graba aceea cumplită care nu îngăduia niciun fel de pregătire, că nu aşteptase nicidecum.

Mutase două lumânări, pe cele mai importante, care stăteau de strajă, semeţe, la intrarea în labirint. Le dăduse în lături, păşise între bronzul dintr-o parte şi bronzul din cealaltă, şi începuse să străbată iarăşi Calea Ierusalimului.

Pornise singură, fără mine, neprotejată; dintre toate nopţile tocmai în aceea, în cea mai cumplită, cu fiul nostru în braţe.

Pomenirea Credincioşilor Răposaţi este o zi de rugăciune pentru toţi cei din Purgatoriu, pentru sufletele condamnate, dar nu osândite pentru păcatele vieţilor lor. Trebuie să sufere un răstimp, poate unul îndelungat; dar rugăciunile Bisericii le sunt de folos, pot dobândi iertarea pentru credincioşii plecaţi dintre noi şi, în această zi, rugăciunile din toate bisericile se înalţă împreună. Preoţii poartă veşminte cernite şi oficiază slujba pentru morţi; în anumite locuri, în mânăstiri, în sălaşele oamenilor sfinţi, încep la miezul nopţii şi se roagă fără întrerupere, preţ de douăzeci şi patru de ore. Poate îşi adună comori în cer, sperând să-şi reducă propria sentinţă de după moarte, oficiind acum pentru alţii.

Când e patru dimineaţa în Anglia, miezul zilei a venit sau a trecut deja în Orientul îndepărtat, unde ţesătura de rugăciuni se întinde deja de douăsprezece ore bune. În Purgatoriu sunt suflete care au simţit o uşurare, o înălţare, o sclipire neaşteptată de speranţă; şi acum o caută, acum o jinduiesc cu

sete, acum vor roi către orice licăr de lumină.
De aceea e închisă catedrala, de aceea rugăciunile şi lumânările păzesc Calea Ierusalimului în aceste ore vulnerabile. În Purgatoriu sunt nenumărate suflete; suferinţa lor e incomensurabilă, nu ştim nici cât sunt de multe, nici cât de mare le e chinul; dar ştim un singur lucru, că îşi râvnesc eliberarea aşa cum râvneşte apa să curgă la vale. Oricine le poate oferi o cale mai scurtă către îndurarea lui Dumnezeu, oricine are o cheie a unei portiţe de scăpare face bine păzind-o cât mai temeinic, atunci când soseşte Pomenirea Credincioşilor Răposaţi.

Iar ziua sosise şi, în disperarea ei, soţia mea deschisese calea. În ciuda întregii înţelepciuni adunate, în ciuda tuturor sfaturilor, în ciuda rugăminţilor mele insistente, eliberase o lume de spirite, de dragul copilului nostru bolnav; şi o făcuse fără mine, luând-o înaintea mea, de una singură.

Nu le eliberase în lumea noastră, nu putea şi nu avea cum să fie atât de iresponsabilă. Le deschisese mai degrabă poarta către ceruri, pe aceeaşi cale pe care o urma ea însăşi. Ştia ce risc îşi asumă şi îl nesocotise.
Riscul la care era expus fiul fusese, la rândul lui, nesocotit. Copiii mor, din cauza dezvoltării deficitare…

În momentul când am ajuns la marginea cercului, ea pătrunsese cu mult în interiorul primului cvadrant, dar înainta cu greu. Mergea de parcă i s-ar fi împotrivit unui vânt ce îi sufla în spate, de parcă ar fi fost afundată până la coapse într-o apă curgătoare. După cum spuneam, nu era o noapte potrivită pentru simboluri; totul era aşa, aproape literalmente. Aproape. Părul ei lung o lovea, biciuindu-i faţa. Când m-am apropiat de intrarea în labirint, am simţit curgerea agitată a unui şuvoi îngheţat în jurul şi pe lângă picioarele mele, ca şi cum toată răceala gândurilor lumii s-ar fi adunat laolaltă, avântându-se către căldură.
Cât de multe suflete viclene alergau pe calea aceea pentru a culege o nemeritată iertare, folosindu-se de o asemenea şansă neobişnuită mai înainte ca altcineva, mai înţelept şi mai vigilent, să le pună o stavilă în drum? Nu ştiu răspunsul. În orice caz,

nenumărate. Le simţeam ca pe un vânt, ca pe o apă, ca pe muşcătura unei furtuni înverşunate; în mijlocul grabei lor, abia dacă mă puteam ţine pe picioare.

Îmi vedeam soţia înaintea mea, vedeam cât de desăvârşită era grija cu care se străduia să meargă printre liniile de bronz, vedeam cum hainele ei descheiate nu făceau altceva decât să-i accentueze slăbiciunea când i se lipeau de piele, scoţându-i în evidenţă carnea de pe trupul uscăţiv şi oasele, de parcă ar fi fost ude leoarcă. Mă întrebam cum de izbutea să se ţină pe picioare, când mie, care eram mai puternic, îmi venea atât de greu; nu puteam zări copilul, dar mă minunam şi de el, întrebându-mă cum de putea supravieţui. Dacă putea supravieţui.

În scurt timp, am simţit cum mi se rupea primul nasture, am auzit cum mi se sfâşia prima cusătură. Înainte ca vreunul dintre noi să fi ajuns în al doilea cvadrant, eram amândoi în zdrenţe. Soţia mea se gârbovise asupra poverii sale, oferindu-le păturilor pruncului adăpostul sărăcăcios al spatelui ei, de parcă nu-l dăduse deja destul, de parcă nu-i dăduse prea mult.

Ei bine, mergeam goi şi îngheţaţi printr-o catedrală. Probabil că înaintea noastră existaseră credincioşi nebuni, etalându-şi acolo goliciunea rituală. Mai rele, mult mai rele, erau crampele din muşchii care îmi zvâcneau, contorsionaţi, la fiecare pas, durerea care îmi dansa în şocuri electrice de-a lungul nervilor, care mă biciuia din degetele picioarelor până în rădăcinile dinţilor. Ştiu că am plâns cu hohote, că e posibil să fi ţipat; trebuie să-i fi blestemat pe Dumnezeu, pe dracul şi toate sufletele captive între ei. Mă simţeam asemenea lui Caliban, torturat de nemilosul Prospero şi de spiritele lui nedomesticite: o creatură a noroiului şi a batjocurii, ale cărei chinuiri nu aveau nicio importanţă în aceea goană nebună spre mântuire, aşa că de ce n-ar fi fost făcută să sufere?

Sau poate nimic nu era deliberat, poate se întâmpla pur şi simplu, poate că un trup omenesc trebuie să sângereze şi să se frângă când e înconjurat de atât de multe fantome, fiind prea solid ca să-şi păstreze coeziunea. Poate că fiecare dintre celulele noastre tânjeşte să se dezintegreze, asta nu o pot spune, ştiu doar că simţeam urme însângerate pătând făgaşul pe piatră acolo unde îmi puneam piciorul, pătând bronzul scăpărător acolo unde mă împleticeam. Ştiu că mă durea, că

sufeream, că fiecare pas era un chin, de parcă, aidoma lui Hristos, aş fi purtat pe umeri toate păcatele lumii, pe drumul către un Ierusalim măsluit, de parcă aş fi plătit pentru fiecare dintre ele.

Iar soţia mea, care suferise deja prea mult, mergea în faţa mea; şi îmi ţinea în braţe copilul, a cărui viaţă păruse o suferinţă jalnică, iar eu nu vedeam în trupul ei un adăpost care să-l poată apăra. Nici eu n-o puteam face, nu eram în stare nici măcar s-ajung până la ei.

Înainte şi înapoi, încoace şi încolo, cărarea se derula în interiorul cercului amplu: mergeam pe cuţite, aveam cioburi de sticlă în fiecare articulaţie şi sticlă pisată în fiecare răsuflare, m-am gârbovit, plecându-mă către podea, înainte de a ajunge la capăt şi aproape mă târam când m-am rostogolit, în sfârşit, în centrul labirintului.

Acolo domnea o nemişcare binecuvântată, acolo era ochiul neclintit al furtunii, acolo era eliberarea de durere; acolo spiritele scăpau cu fuga, erau ridicate spre înălţimi, plecau spre mântuirea cumpărată pe nimica toată, acolo eram iertaţi şi noi, şi orice alte păcate.

Acolo m-am întins, simţind cu tot trupul răceala de gheaţă a pietrei şi o vreme n-am făcut altceva decât să respir, fiindcă o puteam face.

Încet, încet, m-am săltat pe palmele şi pe genunchii tremurători, târându-mă acum cu adevărat; m-am târât pe scurta distanţă ce mă despărţea de locul unde zăcea soţia mea, prăbuşită, mototolită, sfâşiată şi sângerândă, aidoma zdrenţelor atârnând de ea, ţinându-şi povara încă lipită de pântece.

Respira şi ea, abia mai respira; răsuflarea îi pâlpâia pe buze, o adiere firavă, nevolnică, aidoma licăririi unui fitil înainte de a se îneca în ceară.

A reuşit cumva să găsească destul aer, exact atât cât avea nevoie ca să rostească un singur cuvânt, numele fiului nostru.

A trebuit să-i descleştez cu forţa mâinile, degetele înfipte adânc în încâlceala zdrenţuită în care se transformaseră păturile bune, de lână. *Rigor mortis conturbat me*[9] părea prematur, deşi doar cu puţin.

---

[9] Expresie derivată dintr-o frază des întâlnită în poezia medievală: *timor mortis conturbat me,* teama de moarte mă tulbură.

Am luat bocceluţa, am desfăcut-o.

Am aruncat o privire, una singură, să văd ce făcuse miracolul jinduit cu disperare de soţia mea din copilul ei, din copilul nostru; am auzit zgomotul firav al trupului ei pierzându-şi viaţa alături de mine şi m-am bucurat, aproape că m-am înveselit fiindcă n-avea să vadă niciodată în faţa ochilor ceea ce făcuse. Oasele unui bebeluş sunt fragile, sunt moi; se pot frânge ca nişte lumânări sau pot fi modelate precum ceara caldă, pot fi strivite, deformate.

Am luat cu grijă în braţe ceea ce mai rămăsese, ceea ce fusese un băieţel când fornăia la mine, când se agita; m-am uitat în jos, spre locul unde căzuse şi murise soţia mea, şi m-am gândit că, deşi zăcea în inima Căii Ierusalimului, deşi abia făcuse un pelerinaj înverşunat, lăcomia ei era mai presus de mântuire. Unele păcate, mi-am spus, nu pot fi iertate niciodată. Nu puteam decât să sper că Dumnezeu era de aceeaşi părere cu mine.

MÂHNIRE

Willa Schneberg

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Am citit poezia *„Mâhnire”,* scrisă de Willa Schneberg, în excelenta antologie *Chance of a Ghost: An Anthology of Contemporany Ghost Poems* de Gloria Vando şi Phillip Miller. Schneberg este autoarea ciclului *Box Poems* şi a volumului *In the Margins of the World* (cu care a câştigat Oregon Book Award for Poetry). Poeziile sale au apărut în *Salmagundi, Michigan Quarterly Review și American Poetry Review.* Pentru noul ei volum, Storytelling în Cambodgia, Schneberg s-a inspirat din propria experienţă de voluntar al Naţiunilor Unite în Cambodgia, de la începutul anilor 1990. Sculptează în ceramică şi o pasionează arta fotografică, lucrările sale fiind prezentate în numeroase expoziţii. Activează ca lucrător social într-o clinică particulară.

K.L. & G.G.

Plictisiţi şi frustraţi,
cu robe scânteietoare şi pălării ţuguiate,
vrăjitorii stau în colţul bucătărioarei părinţilor mei,
acolo unde dulapurile nu se închid niciodată aşa
cum ar trebui,
unde lumina de veghe se stinge întotdeauna şi unde
e tata, neschimbat, deşirat şi tăcut,
cum îl ştiu dinainte de moarte.

Vrăjitorii pierd timpul, rostogolindu-şi în palme
bile mărunte de sticlă şi invocând
deschizătorul electric de conserve,
dornici să le desfacă pe cele de ton,
şi, în cele din urmă, descântecele
şi bagheta magică dau roade.

Tata se preschimbă
în avatarul său vesel, înalt de statură,

de parcă ar aştepta să fie fotografiat
din semiprofil, cu pipa-ntre buze.

Dispare.
Scrumul mocneşte-n scrumieră.
În cameră fumul e gros şi e dulce.

Reapare, mai gras, dar tot translucid.
În cupa din mâinile lui e-un amestec:
îngheţată de vanilie în suc conservat de piersici.
Coboară plutind, se aşază.
Fişele de cartotecă încă mai sunt
acolo unde le-a lăsat,
aşteptând numele cărţilor cu file netăiate
şi clasificarea zecimală Dewey.

Vrăjitorii îmi îndeplinesc porunca
şi îi îngăduie să fie
cum nu a fost pe când trăia.
Astăzi ştie origami.
În mâinile lui
fişele de bibliotecă primesc un al doilea rol,
sunt melci, balene şi canguri.
(2)
Vrăjitorii sunt încântaţi de ei înşişi.
Acum, în căutarea mamei,
se preling laolaltă, pentru un drum
în scaunul motorizat
cu care urca scările tata, în ultimele lui zile.

O găsesc dormind adânc în biroul ei
Ghemuită asupra unor cuvinte încrucişate.
Când se trezeşte,
în toate spaţiile libere scrie

TE IUBESC
T E
E
V O I
U

IUBI
MEREU
S
C

BOMAN

Pentti Holappa

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Pentti Holappa este cunoscut de multă vreme în ţara lui, Finlanda, pentru domeniul vast acoperit de lucrările sale. Născut în 1927, a publicat, în cei cincizeci de ani de activitate literară, ficţiune, eseuri, teatru şi, cel mai recent, mai multe volume de poezie. Romanul său *Ystävän muotokuva (Portretul unui prieten),* apărut în anul 1998, a primit premiul literar *Finlandia.* În *Boman,* Holappa foloseşte recuzita fantasticului pentru a examina moralitatea vieţii clasei de mijloc din epoca modernă. Povestirea *Boman* a fost publicată iniţial în antologia *Moudonmuutoksia (Metamorfoze,* 1959) şi a fost tradusă în limba engleză de David Hackston, pentru *The Dedalus Book of Finnish Fantasy,* o antologie publicată în anul 2005 de Johanna Sinisalo, scriitoare laureată a premiului Tiptree.

K.L. & G.G.

După o traducere din limba finlandeză de David Hackston

Aş putea începe povestea spunând: am fost cândva stăpânul unei căţeluşe pe nume Boman. Dar aş putea s-o încep şi spunând: am avut cândva drept stăpână o căţeluşă pe nume Boman. Cele două fraze dezvăluie două adevăruri diferite legate de acelaşi subiect, iar acesta este un început potrivit pentru povestea lui Boman, pentru că tot ceea ce i s-a întâmplat ei m-a făcut adesea să mă îndoiesc de multe lucruri pe care le credeam pe vremuri adevărate. Îngăduiţi-mi să subliniez că nu sunt singura persoană care şi-a imaginat că e stăpânul lui Boman. Din câte ştiu eu, mulţi oameni şi-au închipuit că au acest privilegiu aparte. Li se întâmplă adesea creaturilor care sunt uşor de îndrăgit.

Boman era o corcitură, o maidaneză. Avea blana neagră, strălucitoare, o încovrigătură înveselitoare a cozii şi două urechi vigilent înălţate. Era micuţă. La început, mi-am închipuit că, adoptând-o, făceam un gest de prietenie faţă de animale: m-am

gândit că salvam un căţeluş de la o moarte sigură. N-aveam idee ce semnificaţie urma să aibă asta. Bucurându-ne de un simţ oarecum macabru al umorului, am botezat-o, împreună cu un grup de prieteni, după un poem care spunea povestea unui animal educat. Nu e nevoie să mai spun că numele s-a dovedit a fi mult mai mult decât un semn.

Oamenii m-au asigurat întotdeauna că e necesar să dresezi câinii şi poate n-am avut tăria de caracter necesară pentru a mă îndoi de asta. Aşa că, mustrând-o, lăudând-o, răsplătind-o şi pedepsind-o, am început s-o învăţ pe Boman bunele maniere, s-o modelez după propria mea imagine. N-am avut niciun strop de înţelegere, indiferent câtă uimire aş fi desluşit în ochii ei cafenii, am insistat cu dresajul, deşi primele rezultate nu aveau nimic deosebit. Boman trebuia să ceară voie afară ca să-şi facă nevoile, lui Boman nu-i era permis să latre, lui Boman nu-i era permis să-mi roadă papucii, lui Boman nu-i era permis să alerge prin grădina vecinului şi lista continua. Un câine care trăieşte într-o societate civilizată trebuie să-nveţe un număr surprinzător de lucruri diferite. Şi, fiindcă nu pot pune întrebarea „de ce?”, câinii nu pot primi explicaţii. Trebuie să accepte toate aceste cerinţe ca atare, de parcă ar fi oameni – o specie a cărei întreagă cultură se bazează pe supunere absurdă.

Rafturile bibliotecii mele adăposteau o serie de cărţi cu descrieri detaliate ale celui mai bun mod de a infiltra în mintea unui câine valorile umane. Într-o seară, le răsfoiam, cu Boman întinsă la picioarele mele. Ea mârâia din când în când, ostilă, şi mă privea drept în ochi. Părea să se poarte ca şi cum ar fi ştiut cu ce mă ocupam. M-am hotărât să le povestesc asta prietenilor mei, demonstrându-le ce câine inteligent aveam. Totuşi, nu s-a ivit şansa de a-mi transforma gândul în faptă înainte ca Boman să-mi facă o surpriză foarte neplăcută.

În ziua în cauză o închisesem în biroul meu şi plecasem în oraş să fac nişte comisioane. Când m-am întors acasă, camera era plină de bucăţele mutilate de hârtie, iar Boman stătea pe podea, cu o bucată din coperta unei cărţi în gură. Bineînţeles că primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o ocărăsc ca la carte. Boman a acceptat pedeapsa ca pe ceva firesc; n-a încercat nici să se apere, nici măcar să se ascundă sub pat. Era clar că pricepuse despre ce era vorba, iar eu am crezut, cu naivitate, că asta era suficient. Toate cărţile despre dresajul câinilor

subliniază că, odată ce a înţeles ce îi este îngăduit şi ce nu, animalul va începe să se poarte aşa cum se cuvine. Am terminat cu mustrările şi m-am apucat să fac ordine în cameră. Abia atunci am observat că de pe rafturi nu lipseau decât cărţile despre dresaj. Toate celelalte erau aşezate cu grijă, exact acolo unde le lăsasem. O coincidenţă bizară, mi-am spus, şi m-am hotărât să le povestesc totul prietenilor mei.

La vremea aceea, Boman avea vreo şase luni. Era vară, dar m-am hotărât să nu plec nicăieri, să rămân să lucrez acasă, fără să ies prea des. Ca să fiu sincer, eram trist. Însă n-are rost să vorbesc mai mult despre asta, la urma urmelor, tristeţile omeneşti diferă foarte puţin unele de altele. Am încercat să folosesc cărţile ca pe un soi de vaccin spiritual. Am căutat cărţi sumbre, care nu sunt câtuşi de puţin greu de găsit. Aproape toate cărţile bune sunt lugubre. Am citit cărţi despre oameni care au ucis sau care s-au sinucis; despre oameni care au suferit de pe urma foametei sau a bolilor; despre oameni care au putrezit în puşcărie şi au murit fără ca nici măcar un singur suflet să-şi fi adus aminte de ei; despre oameni care au refuzat să accepte aşa-numitele bucurii ale vieţii, care s-au flagelat, care s-au lăsat în voia altor ritualuri sacre şi care s-au ofilit din ce în ce mai mult, cufundaţi în studiu. Înconjurat de astfel de romane şi de alte lecturi distractive, mi-am revitalizat spiritul cu filosofie, care m-a convins cu atât mai mult că, în esenţă, toţi oamenii sunt răi, că viaţa e lipsită de sens, că toate acţiunile noastre nu fac nimic altceva decât să ne aducă mai multe suferinţe. Cu toate acestea, uneori îmi trecea prin minte că propria mea soartă era, la urma urmelor, rezonabil de suportabilă şi, ca să vă spun adevărul, am găsit o oarecare desfătare în descrierea stării acelor semeni ai mei, mult mai rea decât a mea. Ceea ce nu mi-a oferit, totuşi, decât o slabă alinare şi nu mi-a dăruit o adevărată plăcere. După munca fiecărei zile, îmi petreceam adesea serile înţepenit într-o apatie melancolică. Când Boman începea să nu mai aibă astâmpăr şi să zgrepţene apăsat la uşă, ieşeam din casă plin de resentimente şi mă plimbam prin pădure sau de-a lungul ţărmului, încercând să ignor cântecul păsărilor şi vuietul valurilor şi să-mi împiedic ochii să privească iarba, copacii sau cerul presărat cu stele.

N-aş putea spune cât ar fi durat toate astea, dacă nu m-ar fi

trezit Boman. A declarat pe faţă război cărţilor mele, însuşi fundamentului existenţei mele. După volumele despre dresajul câinilor, a preferat să-mi facă bucăţi cărţile de popularizare a psihologiei, apoi pe cele de filosofie, muiate în mirosul dulce al nefiinţei, apoi cele mai sinistre romane. Bineînţeles că aceste apucături barbare ale căţeluşei m-au scos din sărite. Nu m-am mai mulţumit s-o dojenesc, m-am înfuriat, exasperat de ea, care păstra întotdeauna un calm desăvârşit în timpul răbufnirilor mele. Nu ştiam cum s-o dezbar de animalitatea ei rebelă, aşa că am recurs la o serie de metode folosite numai de dresorii nepricepuţi.

M-am apucat s-ascund cărţile pe care le credeam în cel mai mare pericol. La început, asta n-a deranjat-o pe Boman. În locul volumelor dosite, le distrugea pe cele care îi erau la îndemână. Mi-am dat seama că nu îmi apreciasem bine cărţile. Cele distruse de ea aveau, pentru mine, o valoare mai mare decât cele ascunse. Până la urmă, nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să le ţin pe toate sub cheie. Mi-a luat foarte mult timp, a fost o activitate frustrantă şi, pe când trudeam din greu, m-am simţit cu atât mai iritat văzând cum lenevea Boman pe podea, cu o privire poznaşă în ochi. Am început să citesc ca un beţiv ce îşi practică viciul în secret. Mă străduiam să mă furişez spre biblioteca încuiată fără să fiu observat de Boman, ascundeam ridul cărţii alese şi n-o lăsam din mână în vreme ce îmi aprindeam o ţigară, mă duceam la bucătărie sau răspundeam la telefon. Era cumplit de sâcâitor, dar însemna că savuram lectura mai mult ca oricând. Îmi petreceam de multe ori orele mici ale dimineţii cu o carte în mână, captiv în ghearele unei emoţii vicioase, clandestine.

Odată, când se apropiau zorile, mi-am dat seama cu surprindere că Boman se uita curioasă în carte, cu botul deasupra umărului meu. Am tresărit şi m-am răstit:

— Te prefaci. Nu eşti în stare să citeşti.

Toţi oamenii vorbesc cu câinii lor, nu e nimic neobişnuit în asta. Dar, chiar aşa stând lucrurile, e, probabil, mult mai puţin obişnuit ca un câine să răspundă. De fapt, se poate foarte bine spune că aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată – niciodată până atunci. Oricum, Boman mi-a răspuns cu o voce frumoasă, cultivată, cu o dicţiune ireproşabilă:

— Bineînţeles că sunt în stare să citesc. Am învăţat alfabetul

de când aveam trei luni.

— Atunci, ai făcut-o fără ştirea mea, m-am răstit din nou, furios. Nu se cuvine ca un câine să deprindă diverse lucruri fără să fi fost învăţat. Puteai să-ţi păstrezi talentele pentru tine însăţi, dar fireşte că, vanitoasă cum eşti, trebuia să-mi spui. Ai uitat că modestia e cea mai importantă virtute a unui câine? Câinii trebuie să stea culcaţi la picioarele stăpânilor şi să le asculte ordinele.

Ce predică minunată, mi-am spus, şi am fost surprins auzind ce rezonanţă plăcută căpăta glasul meu, ca urmare a indignării morale. Boman m-a ascultat, îndatoritoare, dar n-a părut nicidecum tulburată, ca să nu mai vorbesc despre a da vreun semn că ar fi vrut să se strecoare sub pat, ruşinată. După ce mi-am încheiat discursul, mi-a răspuns cu politeţe, dar şi strâmbându-se a superioritate:

— Sunt surprinsă că toate aceste cărţi nu ţi-au inoculat o mai mare dragoste de adevăr. Pentru a nu-ţi ştirbi mulţumirea de sine – despre care sunt nevoită să spun că pare a fi clădită pe o bază foarte şubredă – sunt pregătită să păstrez tăcerea, deşi va trebui să mă ierţi, dacă o să mai casc din când în când. Compania ta poate fi foarte plictisitoare. Totuşi, vreau să-ţi cer un singur lucru. Când ieşim la plimbare, te rog să nu mai arunci beţe, aşteptându-te să le recuperez eu. Găsesc că e unul dintre jocurile cele mai obositoare şi mai lipsite de imaginaţie.

Îmi ridicasem deja mâna, gata să-i dau căţeluşei mele insolente o lecţie pe care n-avea s-o uite, dar privirea ei calmă m-a domolit. În schimb, am săltat din umeri, mi-am ridicat din nou volumul şi am încercat să citesc. De fapt, aveam dovada existenţei unui fenomen extrem de rar – câinii vorbitori, cu ştiinţă de carte, nu se găseau în orice gospodărie. Nu m-am gândit nici măcar o singură clipă că eram pradă unei iluzii, că aveam halucinaţii. În plus, nu aveam de ce să invoc „voci” care să mi se adreseze într-o manieră atât de arogantă, de jignitoare – aşa cum îmi vorbise Boman. S-a scurs o clipă şi, odată ce m-am simţit ceva mai calm, m-am întors spre ea.

— Hai să cădem de acord că-ţi poţi folosi aceste abilităţi lingvistice numai când suntem singuri. Şi mă aştept, oricum, la o anumită doză de respect şi la un ton politicos. La urma urmelor, sunt stăpânul tău.

— Şi eu mă aştept la acelaşi lucru. La urma urmelor, sunt

câinele tău.

Era cât pe ce să-nceapă o nouă dispută, dar am reuşit să mă controlez.

— De fapt, capacitatea ta de a vorbi ar putea fi foarte folositoare, am spus, pe un ton mult mai prietenos. Ştii foarte bine că finanţele mele nu se află în cea mai bună stare, iar asta ar putea fi soluţia. Oamenii sunt dispuşi să plătească o grămadă de bani ca să vadă orice e nou şi neobişnuit. Aş zice că un câine vorbitor, care e în stare să mai şi citească, e extrem de neobişnuit. Ai putea recita poezii frumoase în faţa unui public – în felul ăsta i-am face şi artei o favoare impresionantă. Ai putea citi texte aduse de spectatori: înţelegi, va trebui să dovedim că ştii într-adevăr să citeşti, că n-ai învăţat totul pe dinafară. Poate ar fi bine să-ţi angajăm şi un profesor de muzică. Asta reprezintă adevărat potenţial: trebuie să atragem tineretul, care în zilele noastre pare interesat doar de melodiile la modă. Cântecele italieneşti sunt în mare vogă. S-ar putea să doreşti să-ţi însufleţeşti spectacolul cu un mic dans: ai putea deveni primul câine din lume care dansează mambo.

— Da, e o idee minunată, a spus Boman. Ar trebui să închiriezi un cort enorm, de circ. Ar fi plin ochi în fiecare seară.

— Absolut, am izbucnit entuziasmat. În curând n-o să mai avem nicio grijă.

În ciuda agitaţiei mele, Boman a continuat cu voce calmă.

— Văd totul cu ochii minţii. Cortul e plin până la refuz, mulţimea aşteaptă nerăbdătoare. Pe urmă tu apari brusc în lumina reflectoarelor, cu mine în lesă, şi mă îndemni să urc pe scenă. Aplauze furtunoase. Tu te înclini în faţa publicului. Dar ce se-ntâmplă după aceea?

— Îţi începi spectacolul, bineînţeles.

— Da, zice Boman. Dacă mă simt în formă. Nu pot spune cu certitudine c-o să am întotdeauna dispoziţia necesară.

— Vrei să spui că refuzi? am strigat furios. Cred că eşti cea mai nerecunoscătoare creatură pe care am întâlnit-o vreodată. Te-am salvat de la o moarte sigură, mi-am împărţit mâncarea cu tine, ţi-am permis uneori chiar şi să dormi pe marginea patului. Şi aşa mă răsplăteşti pentru toată strădania?

— N-am dat un răspuns definitiv, n-am vrut decât să scot în evidenţă un scenariu posibil. Un prieten adevărat n-o să-ţi zugrăvească niciodată viitorul în prea mult roz, ci o să-ţi

reamintească întotdeauna care sunt defectele lui. Iar un câine e cel mai bun prieten al omului; eu sunt prietena ta cea mai bună. Oricum, ai putea avea în vedere să devii ventriloc, pentru orice eventualitate. Un ventriloc care să dea dovadă de virtuozitate se întâlneşte într-adevăr foarte rar.

Asta m-a rănit cu adevărat.

— Eu, ventriloc? Sper că nu-ţi închipui c-o să mă transform într-un măscărici de dragul banilor. Ştii, chiar am sentimentul demnităţii.

— N-ar trebui decât să fii dublura mea, a subliniat Boman, cu delicateţe.

O vreme nu i-am mai spus nimic. Am avut nevoie de tot autocontrolul de care eram în stare, fiindcă nu-mi era uşor să duc tratative cu un câine capabil să gândească, ca adaos la restul însuşirilor sale. Acest fapt cât se poate de evident era cel mai greu de acceptat, pentru că manualele mele de dresaj, scrise toate de experţi în psihologia animală, îmi băgaseră în cap teoria conform căreia câinilor le lipseşte, inevitabil, o asemenea percepţie abstractă. Se părea, totuşi, că se înşelaseră.

În timp ce stăteam aşa, botul subţirel al lui Boman mi se freca de genunchi şi ochii ei se uitau în sus, spre mine, cu aceea blândeţe cu care nu poate privi decât un câine. Ochii aceia mă făcuseră s-o iert pentru distrugerea multora dintre cărţile cele mai dragi mie, iar privirea ei plină de regrete n-a trecut neobservată nici de data asta. I-am pus mâna pe gât şi am scărpinat-o cu blândeţe sub zgardă. Eram din nou prieteni şi, ca printr-un soi de înţelegere mutuală, am decis să dăm uitării discuţia noastră precedentă.

— Ar trebui să-ţi porţi mai bine de grijă, a spus Boman, cu voce prietenoasă. Ca să fiu sinceră, starea trupului şi a sufletului tău mă îngrijorează adesea. Eşti tânăr, însă aici îţi iroseşti cei mai frumoşi ani înconjurat de cărţi, dintre care multe – dacă poţi să mă ierţi pentru asta – sunt de o calitate îndoielnică.

— Poate ai dreptate. Nu mă-ntâlnesc prea des cu alţi oameni şi sunt nervos mai tot timpul.

— Nu mă surprinde. Oamenii, nu mai puţin decât câinii, nu trebuie să-şi neglijeze necesităţile în timpul sezonului de împerechere.

— Sezonul de împerechere. Cine ţi-a vorbit despre asemenea

lucruri? Din câte-mi dau eu seama, încă n-ai ajuns la maturitate.

— Mama natură e un profesor excelent, a răspuns ea, cu un zâmbet în privire.

Am stat de vorbă multă vreme şi am avut o conversaţie foarte plăcută. Opiniile lui Boman scoteau uneori în evidenţă un instinct de animal nedomolit şi asta m-a neliniştit într-o oarecare măsură, dar m-am străduit din răsputeri să i-l tolerez. Am observat că nici ea nu era pe de-a-ntregul încântată de natura mea omenească. Am evitat să discutăm despre filosofie, fiindcă aveam păreri total opuse. Boman n-a trebuii decât să-mi aducă aminte cuvintele inspirate ale unui mare gânditor al epocii noastre, care a spus „stelele de sus şi neamul omenesc de jos” şi eu mi-am dat seama că, în ultimă instanţă, înţelepciunea umană nu li se adresează câinilor înţelepţi.

Sunt sigur că nu e necesar să subliniez că Boman era orice altceva, în afară de un câine bine-crescut. Dacă ar fi avut maniere prea alese, ar fi devenit plictisitoare după un timp, iar ea, cu siguranţă, nu putea fi acuzată de una ca asta. Acum, când ne aflam, ca să spun aşa, la acelaşi nivel, a început să-şi permită libertăţi şi mai mari. Îşi petrecea timpul rozându-mi papucii sau tolănindu-se în fotoliul meu preferat şi răsfoindu-mi cărţile. Întorcea paginile cu limba ei lungă, plângându-se adesea de gustul respingător al hârtiei şi al cernelii. Asta o făcea aproape tot atât de stânjenitoare ca stilul execrabil al anumitor scriitori.

Dualitatea vieţii lui Boman dădea naştere multor jocuri amuzante. Când ne aflam în compania altor oameni, îi făcea o foarte mare plăcere să pretindă că e un câine obişnuit. Când ieşeam din casă, îi dădeam drumul din lesă şi mergea alături de mine, comportându-se impecabil. Locuiam într-un mic cartier rezidenţial de la periferia Helsinkiului şi, la numai câţiva paşi de grădina mea, începea o alee care ducea spre un iaz liniştit din pădure şi apoi către o zonă nelocuită de pe coastă. Acela era traseul nostru zilnic şi, pe drum, ne întâlneam foarte rar cu altcineva. O dată, vecina de alături a trecut pe lângă noi; nu era pe placul lui Boman. Motivul era întru totul de înţeles: pe vremea când ea nu era decât un căţeluş, femeia îi trăsese un picior, fiindcă, în ciuda zâmbetului ei prietenos, nu-i plăceau câinii. Eu am salutat-o cu politeţe, dar Boman a început să mârâie. Şi-a răsfrânt botul, arătându-şi colţii – o privelişte într-

adevăr impresionantă! Pe urmă s-a apropiat de femeie şi s-a lăsat pe picioarele din spate, parcă pregătindu-se de atac. Vecina a scos un ţipăt strident de spaimă, a sărit de pe alee şi s-a repezit în pădure, cu Boman lătrând frenetic pe urmele ei. Ce spectacol a fost! O femeie sofisticată, îmbrăcată într-o fustă strâmtă, împleticindu-se, caraghioasă, printre copacii deşi! Am râs atât de mult, încât am umplut pădurea de ecouri. După o vreme, Boman a reapărut şi a spus, clipind cu un aer răutăcios:

— N-am atins-o nici măcar cu o labă, doar m-am lăsat în voia entuziasmului.

După acest incident, vecina de alături nu m-a mai salutat niciodată, iar soţul ei mă privea ameninţător ori de câte ori ne întâlneam.

Boman se distra foarte bine băgându-i în sperieţi şi pe mulţi alţii. În zilele senine stătea întinsă în grădină şi îi speria pe recuperatorii de datorii, cei mai răutăcioşi bârfitori din oraş, şi pe unii vecini, consideraţi abstinenţi. Boman nu avea nicio ranchiună împotriva vreuneia dintre aceste persoane, acţiona mai degrabă dintr-un simţ al datoriei, cunoscând antipatiile mele sincere. De-a lungul timpului, şi-a câştigat o adevărată mulţime de duşmani fervenţi şi n-aş fi fost aproape deloc surprins, dacă ar fi încercat cineva s-o trateze cu o delicatesă condimentată cu vreo otravă letală. Dar ea nu s-ar fi lăsat înşelată de aşa ceva. Nu accepta niciodată bunătăţi oferite de străini antipatici. În ciuda acestui fapt, nu stârnea niciodată un curent general de opinie împotriva ei, fiindcă putea deveni adorabilă, cum nu sunt în stare decât creaturile viclene până în măduva oaselor. Copiii îi erau prieteni la cataramă, aşa că n-avea de ce se teme: în suburbiile ca a noastră, copiii sunt adevăraţii suverani.

În această perioadă l-a întâlnit pentru prima oară pe Pertti, un şcolar care locuia de cealaltă parte a pădurii. Eu nu-l cunoşteam pe băiat, nu ştiam despre el decât ceea ce-mi povestise Boman. Povestea lui Pertti era atât de îngrozitoare, încât părea aproape un basm de modă veche, de genul pe care oamenii din zilele noastre îl consideră oarecum banal.

Mama lui Pertti murise şi aşa se face că tatăl lui se căsătorise cu o femeie afurisită, care devenise o mamă vitregă nedreaptă şi care umpluse imediat cu copii micul lor apartament. Nici măcar tatăl lui nu se mai sinchisea de cel mai mare dintre fiii

săi. Fapt care, în sine, era o poveste suficient de tristă.

Prima oară Boman l-a văzut pe Pertti pe ţărm. Era o după-amiază frumoasă de duminică şi băiatul stătea acolo, urmărind cu ochi strălucitori iahturile ce păreau să zboare pe bolta azurie, fiindcă, în lumina orbitoare a soarelui, n-ar fi putut spune unde se întâlnea marea cu cerul.

— Zboară, a spus, pentru sine însuşi.

Boman s-a aşezat lângă el şi băiatul a continuat:

— De ce n-au oamenii aripi? De ce nu pot şi ei să zboare?

— De ce nu fac oamenii eforturi ca să le crească aripi?

Abia atunci a observat-o Pertti pe Boman, s-a întors spre ea şi a privit-o mustrător.

— Dar nu se poate.

— Ai încercat?

— Uneori mi le doresc.

A urmat o conversaţie despre aripi, cu adevărat minunată, pe care numai un poet ar fi în stare s-o repete. Eu am ascultat în tăcere. Când mi-a povestit Boman despre întâlnirea asta, am desluşit pentru prima oară în ochii ei o scânteiere romantică, de vreme ce, de obicei, nu le îngăduia lacrimilor să-i înnoureze privirea inteligentă. Însă şi acum părea supărată fiindcă era atât de mişcată, şi cui altcuiva i-ar fi putut vorbi despre un asemenea lucru, dacă nu mie?

— De ce ţin orăşenii morţiş să aibă animale de casă? a întrebat ea. Animalele au o imaginaţie a lor, au vise fantastice, sălbatice, iar orăşenii nu le oferă decât dulciuri şi un cămin călduros. În schimb, se aşteaptă ca animalul să scheaune când îi pleacă stăpânii de-acasă şi să sară-n sus de bucurie la întoarcerea lor, pentru că oamenii nu oferă nimic degeaba.

Izbucnirea lui Boman avea ceva cât se poate de adorabil şi n-am avut inima să-i reamintesc că şi ea se dădea în vânt după dulciuri, ba chiar că destul de des îmi cerea să-i fac rost de ele.

Însă trebuia să recunosc că postura în care se afla ea, fiind câinele meu, era departe de a fi tihnită. Sunt de părere că majoritatea prietenilor mei se bucură de o inteligenţă medie, dar au, şi ei, limitele lor. Cei care consideră că ai un mare merit fiindcă te-ai născut om mă puteau într-o situaţie foarte jenantă. Cu ei, era vorba despre uman aşa şi uman pe dincolo, de la început şi până la sfârşit: „Noi, oamenii… drepturile omului… omenie… uman… supraomenesc”. Acest torent de umanitate

era rareori întrerupt de cuvântul *animal,* caz în care glasul vorbitorului căpăta o tentă de dezgust. Din când în când, mă indignam în numele lui Boman, însă gestul nu era, de fapt, necesar. Ea ne-a dovedit-o, în mod convingător, mie şi unui oaspete de-al meu, un tip care se credea un geniu când susţinea că niciun câine nu înţelege sensul cuvintelor, ci reacţionează mai degrabă la tonul vocii.

— Şi ăsta e un lucru mai puţin demn de laudă? am întrebat eu. Mulţi oameni se mulţumesc să priceapă sensul cuvintelor, dar n-ascultă tonul. Şi tonul e o parte a vorbirii.

Musafirul meu n-a dat atenţie nici vorbelor mele, nici tonului meu, atât era de entuziasmat de propria sa revelaţie.

— Să vedem, a spus. O să-ţi demonstrez că am dreptate.

S-a aplecat spre Boman şi i s-a adresat cu voce foarte blândă:

— Du-te dracului! Du-te dracului!

Boman aţipise în timpul conversaţiei noastre. Mi-a măsurat oaspetele din cap până-n picioare, dar, după ce mi-a văzut privirea alarmată, a decis să nu recurgă la violenţă. S-a ridicat, s-a întins, s-a apropiat de el cu paşi mărunţi şi şi-a dus un picior din spate spre gamba lui, de parcă ar fi fost un stâlp de felinar. Bineînţeles că gestul era inofensiv, Boman fiind o căţea, dar musafirul n-a reuşit să înţeleagă gluma, deşi era un bărbat inteligent şi cult. Şi-a îmbrăcat haina, a plecat şi nu l-am mai văzut de atunci.

— Dresajul oamenilor e o muncă grea, s-a plâns Boman. Par să nu înveţe niciodată nimic din experienţele lor.

M-a privit prieteneşte şi a adăugat:

— Totuşi, perseverând, se pot obţine rezultate uluitoare. De exemplu, uneori uit că tu eşti om. Şi n-am exclus cu desăvârşire posibilitatea ca într-o bună zi să-ncepi chiar să gândeşti.

Boman nu-mi făcea des complimente şi m-am simţit flatat. Îi eram recunoscător pentru atenţia pe care mi-o acorda, fiindcă viaţa ei începuse să se umple cu alte preocupări. Se întâmpla tot mai frecvent să petreacă zile şi nopţi întregi în afara casei, de una singură. Îi duceam grija, dar ştiam şi că nu avea să accepte nicio violare a libertăţii sale. De multe ori, la întoarcere, îmi povestea lucruri uluitoare. Discutase cu mulţi oameni şi mă întreb cum de a fost posibil ca ziarele să nu vehiculeze poveşti despre misteriosul câine vorbitor. E clar că, în societatea noastră, un asemenea câine nu era considerat un subiect

recomandat; reprezenta unul dintre acele lucruri pe care le ştie toată lumea, dar despre care nimeni nu îndrăzneşte să pomenească. Ceea ce era, fireşte, foarte convenabil pentru mine şi pentru Boman.

Unul dintre numeroşii oameni întâlniţi de ea în timpul drumeţiilor ei solitare a fost un tânăr sinucigaş. A existat o vreme când se părea că a te spânzura devenise un ţel naţional, fapt atestat de legendele locale şi de o serie de cântece populare. Când călătorisem prin frumoasele zone rurale ale Finlandei, localnicii îmi arătaseră întotdeauna, pe marginea drumului, câte un copac protejat cu grijă, spunând:

— Acolo s-a spânzurat Ion Cutărică în anul nu-ştiu-care, toamna, pe lună plină.

Toate poveştile cu un asemenea început erau istorisite în întregime, fără ca vorbitorul să omită vreun amănunt, şi se sfârşeau adesea prin a spune că acel suflet pierdut despre care era vorba nu-şi găsise niciodată odihna, continuând să bântuie până în ziua de astăzi prin staulul din spatele vechii sale case. În general, eroii sunt bărbaţi tineri sau în floarea vârstei. Am văzut în străinătate oameni tineri, cu toţii plini de viaţă, şi m-am simţit invidios în contul tinerilor de pe meleagurile mele, care par să aibă datoria de a comite măcar o tentativă de sinucidere. De-a lungul anilor, funia spânzurătorii a fost înlocuită de somnifere, de gaz şi de alte procedee moderne, dar istorisirea lui Boman a demonstrat că vechea tradiţie era încă puternică.

Boman îl condusese pe Pertti acasă, însă apoi se hotărâse să alerge prin pădure, ca pură distracţie canină. A observat, dintr-odată, într-un copac, un tânăr care-şi punea un ştreang în jurul gâtului. N-a avut timp să intervină înainte ca omul să sară de pe creangă, dar săritura nu i-a ieşit exact aşa cum se aşteptase. Funia era mult prea lungă, aşa că n-a rămas spânzurat; în schimb, a căzut, cu o bufnitură, pe pământul acoperit de muşchi. A rămas acolo, descurajat, şi a început să plângă. Boman s-a apropiat cu prudenţă.

— Ce ghinion ai avut! i-a spus ea.

— Da, şi asta e a treia încercare, a răspuns el, suspinând.

— Oh, vai! a zis Boman. Nu e deja prea mult? Poate, înainte de a sări, ar trebui să măsori frânghia.

— Cum adică?

— Verifică dacă poţi să stai sub frânghia atârnată de copac

fără s-o atingi.

Abia atunci şi-a dat seama tânărul că vorbea cu un câine. S-a grăbit să se desprindă din ştreang şi s-a îndepărtat de Boman. Se oprise din plâns şi i s-a adresat, privind-o cu şiretenie şi suspiciune:

— Ei, eşti un câine vorbitor şi pari foarte dornic să mă vezi omorându-mă. Ştiu cine eşti.

— Da, sunt un câine vorbitor.

Tânărul n-o asculta; continua să vorbească, ţinându-şi dinţii încleştaţi, aşa cum fac adesea actorii nepricepuţi:

— Ai venit să-mi aştepţi moartea, dar se pare că te-ai arătat prea devreme.

— Eu aş zice că prea târziu. Spuneai c-a fost a treia încercare, iar eu cred că atât oamenii, cât şi câini au succes, în orice privinţă, când e prima oară. Deşi trebuie spus că se-ntâmplă foarte rar să se spânzure un câine.

— Îmi fac semnul crucii şi-o să dispari.

— Aş putea să dispar şi fără asta, dar aş putea şi să rămân. Poate o să mai ai nevoie de ajutorul meu – poate ca să măsori frânghia.

— Nu, nu pleca, a spus tânărul. Nu m-am mai întâlnit niciodată cu Diavolul în persoană. Aş vrea să stăm de vorbă.

— Mulţumesc, a răspuns Boman. Mi-au plăcut întotdeauna numele de alint, dar n-am prea multe. Diavol sună bine.

— Asta e, îmi dau seama că-ncerci să fii amuzant. Ei bine, umorul e lucrătura Diavolului, am ştiut-o întotdeauna. Dar tot mai vrei să mă vezi mort.

— Nu, nu vreau. Dimpotrivă. Leşurile atârnate de copaci nu sunt o privelişte plăcută.

— În cazul ăsta, eşti prima creatură care nu-mi vrea răul.

Tânărul părea aproape înduioşat, dar Boman l-a întrerupt.

— Nu-ţi vreau nici binele, nici răul. Nu te cunosc. Cu o clipă în urmă, nici măcar nu ştiam că exişti. O să-ţi spun ce-ţi doresc numai după ce-o să ajungem să ne cunoaştem. Ai putea începe prin a-mi povesti de ce vrei să-ţi iei viaţa.

Şi tânărul chiar a început să-i explice, nu avea nevoie decât de o ureche dispusă să-l asculte. Săvârşise un păcat greu, o infracţiune. Furase. Cu o seară în urmă, fusese în vizită la un unchi în vârstă, un bătrân lup-de-mare, care navigase pe toate oceanele lumii. Unchiul lui era tot atât de zgârcit ca Diavolul

însuşi (aici, omul îi aruncase lui Boman o privire sfioasă), însă el ştia că, într-o bună zi, avea să-i moştenească averea. Nu era o sumă insignifiantă, i-ar fi fost de ajuns ca să trăiască fericit până la sfârşitul zilelor. În seara aceea stătuseră de vorbă, aşa cum o mai făcuseră în numeroase rânduri. Pe deasupra umărului unchiului său, tânărul observase, dintr-odată, pe raftul de sus al bibliotecii, un Buddha de aur care privea în jos, către el. Statueta aceea, înaltă cam de-o şchioapă, se afla, probabil, acolo de ani de zile, dar el n-o mai remarcase niciodată până atunci. Simţise că zâmbetul enigmatic al acelui Buddha i se adresa lui şi numai lui şi statueta metalică prinsese să strălucească, umplând camera cu lumina ei orbitoare. Tânărul era convins că obiectul deţinea puteri tainice, că i-ar fi putut aduce stăpânului său atât înţelepciune, cât şi fericire. La urma urmelor, oare unchiul lui nu se gândea la vârsta sa înaintată şi la apropiata sa moarte cu un calm surprinzător? Asta explica totul. Şi, fiind, evident, de aur, statueta lui Buddha era foarte preţioasă. Aşa că, odată ce cumpănise o clipă asupra acestor idei, nu e de mirare că ajunsese s-o jinduiască pentru sine. Să fie a lui devenise de o importanţă vitală. Ca urmare, când unchiul său se uita în altă parte, şi-o strecurase în buzunar, îşi luase rămas-bun şi se grăbise să iasă în noapte cu noua sa comoară. Imediat ce ajunsese acasă, o scosese din buzunar şi petrecuse întreaga noapte de vară stând pe marginea patului şi uitându-se la Buddha. Zâmbetul acestuia îl captivase şi noaptea păruse să treacă într-o uluire totală. Abia dimineaţă realizase ce infracţiune cumplită săvârşise şi, la serviciu, fusese nervos toată ziua. Era convins că nu exista nicio cale de a-şi compensa fapta. Nu exista decât o singură soluţie. Moartea.

În timp ce-şi spunea povestea, tânărul scosese din buzunar statueta fatidică şi acum o fixa cu ochi holbaţi. Era limpede că uitase cu totul de Boman.

— Pot să mă uit mai îndeaproape? l-a întrebat ea, făcându-l să tresară.

Tânărul a ridicat obiectul întinzându-l către ea, iar Boman l-a inspectat cu atenţie şi a cerut să vadă cum arăta dedesubt.

— Ai dreptate, a spus, în cele din urmă. În felul ei, e o statuetă frumoasă. Îmi dau seama că te-a vrăjit. E imposibil să explici zâmbetul ăsta. Nu cred că e ceva acolo, dar îmi pot imagina că ascunde un secret la care n-am cum să ajung.

— Ascunde un secret, a răspuns el numaidecât. Surâsul nu deţine doar cheia vieţii, ci şi pe a existenţei însăşi.

— Te cred, a căzut Boman de acord. Dacă deţine un secret, atunci cheia lui ar putea fi ascunsă, la fel de bine, în zâmbet sau în orice altceva. Dar cheia secretului tău e, oricum, chiar aici.

Tânărul a strâns statueta cu putere la piept şi a strigat, pe jumătate cu tristeţe, pe jumătate cu încântare:

— Gândeşte-te ce nefericit trebuie să fie unchiul meu. Şi-a pierdut înţelesul vieţii, cheia existenţei. Nu cred că-şi va mai reveni vreodată, după o asemenea lovitură; va muri în curând.

— Oh, nu cred. Cred, mai degrabă, că statueta asta n-are o semnificaţie deosebită decât pentru tine. Probabil că unchiul tău nici măcar n-a observat că lipseşte.

— E imposibil. Chiar dacă n-a înţeles semnificaţia statuii, tot trebuie să fie înnebunit, din lăcomie. Probabil se gândeşte la banii pe care i-ar fi putut scoate vânzând-o şi acum îşi închipuie că banii ăia căptuşesc buzunarul meu.

— Da, am luat notă, a ripostat Boman. Dar, din câte îmi dau eu seama, ai supraestimat valoarea obiectului. Metalul nu e aur, e bronz. Muşcă-l şi-o să te convingi; e o metodă veche de a recunoaşte aurul. În plus, pe baza ei sunt imprimate cuvintele „Fabricat în Anglia”. Ştii ce înseamnă. Pentru oricine altcineva, comoara ta nu e decât o vechitură, dar asta nu contează în ochii tăi. Cel mai important lucru e că, pentru tine, reprezintă cheia existenţei.

La început, tânărul n-a înţeles cuvintele lui Boman, apoi a început să tremure, de parcă ar fi fost mistuit de o febră cumplită. Cu mâinile tremurânde, a întors statueta cu capul în jos, a strâns-o între degete şi, în final, a lăsat-o să-i cadă la picioare.

— Am fost înşelat, înşelat! a strigat el, sărind în sus de mânie. Am fost groaznic de amăgit.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui. Cu siguranţă nu eşti furios pe tine însuţi.

— Piei din ochii mei, potaie blestemată! a zbierat tânărul. Eşti Diavolul în persoană şi asta e făcătura ta.

În furia lui, a încercat s-o lovească pe Boman cu piciorul, dar fireşte că n-a reuşit, fiindcă ea era într-adevăr foarte agilă în mişcări.

— Şi eu, care credeam că ţi-am făcut un serviciu! a spus ea,

cu falsă inocenţă. Sunt sigură că unchiul tău ţi-ar fi dat bucuros statueta sau măcar ţi-ar fi vândut-o pe un preţ de nimic. Gândeşte-te – odată ajuns stăpânul lui Buddha al Secretelor, ai fi atât înţelept, cât şi fericit. Ai reuşi să cugeţi cu mai mult calm la moarte, la faptul că, deşi eşti tânăr, se apropie de tine cu fiecare clipă.

Boman a rostit ultimele cuvinte pentru ea însăşi, deoarece tânărul se afundase dintr-un salt în pădure şi scrâşnea atât de tare din dinţi, încât nu putea s-o audă. Buddha cel de bronz zăcea pe pământ. Boman ar fi fost încântată să-l ia acasă, dar era foarte neplăcut să care în gură un obiect de metal. Şi nu putea face nimic nici în privinţa ştreangului ce continua să atârne de creanga de deasupra.

— Sper să nu se transforme într-o descoperire fatală pentru un alt flăcău disperat, a spus ea solemn, încheindu-şi povestea.

Boman îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu Pertti. Băiatul n-avea nimic de făcut în lunile lungi de vară, iar cei de acasă erau cu atât mai bucuroşi, cu cât dădeau mai puţin cu ochii de el. Nu ştiu foarte sigur ce puneau ei doi la cale, dar nu mă îndoiesc că un băieţel şi un câine văd mult mai multe lucruri decât adulţii în timpul plimbărilor lor prin pădure. Pertti şi Boman erau, amândoi, atât de aproape de pământ, încât nimic din ceea ce se afla printre copaci, printre tufişuri şi muşchi nu putea scăpa vederii lor. Iar imaginaţia unuia era cât se poate de asemănătoare cu a celeilalte. Ştiu că Boman visa că aleargă prin codri, pe câmpuri deschise şi pe lângă stânci înalte. În asemenea momente, labele îi tremurau fără încetare şi nările ei adulmecau în căutarea noilor mirosuri puternice din adâncurile viselor ei.

Când a venit toamna, Pertti a trebuit să meargă la şcoală. Pe urmă, Boman a început să stea mai multe zile de-a rândul în compania mea şi părea îngrozitor de plictisită, deşi îmi neglijam adesea munca pentru a-mi petrece timpul cu ea. Făceam tot ce-mi stătea în putere, dar, fiindcă începerea unei conversaţii devenise dintr-odată atât de dificilă, m-am hotărât să-i citesc povestiri şi poezii. Deşi mă dădeam peste cap ca s-o distrez, nu dădea dovadă de niciun strop de recunoştinţă, făcând, în schimb, comentarii ironice la adresa preferinţelor mele în privinţa lecturilor, motiv pentru care ajungeam, în cele din urmă, să simt o neîndoielnică aversiune faţă de scriitori şi poeţi

pe care-i privisem până atunci cu mare consideraţie.

— Poveştile tale mă plictisesc până la lacrimi, bodogănea ea. Povestirile tale cu suspans sunt ridicole, cine s-ar putea simţi în suspans datorită unei simple poveşti? Toate tragediile au acelaşi sfârşit înălţător – ceva oferit cititorului ca un soi de cub de zahăr pentru a îndulci o pilulă amară. Singurul rol al poveştilor obscene este de a-i excita pe cei cu un set de moravuri pentru sufragerie şi cu un altul pentru dormitor. Iar cât despre poezie! Aceste poeme de modă veche, cu rimele lor stângace, scârţâie ca nişte roţi de lanţ, iar cele moderne sunt tot atât de afectate cum au devenit şi poeţii în decursul vremurilor. Scheaună la nesfârşit despre aceleaşi lucruri vechi de când lumea: soarele în amurg şi roua dimineţii, inocenţa pierdută, cu toate că nicio creatură vie nu e inocentă, şi bătrânii înţelepţi, deşi nu sunt decât nişte simple fiinţe omeneşti istovite.

Am înţeles, încet, încet, că nu stătea în puterea mea s-o fac pe Boman fericită. Am lăsat-o cu propriile ei planuri şi nu-i dădeam atenţie când se strecura afară, prin fereastra deschisă, la ora când ieşeau copiii de la şcoală. Uneori îşi arăta afecţiunea povestindu-mi când de rău îi părea de Pertti. Străinii nu considerau că e frumos, îl găseau mai degrabă bolnăvicios şi nu înţelegeau că scânteierea din ochii lui era semnul unei imaginaţii dezlănţuite. Nu numai cei de acasă îl făceau să sufere. Băieţii de la şcoală îl necăjeau, iar profesorii îl credeau idiot şi prost-crescut.

— Sunt mândri de educaţia lor excelentă, îi lua ea în râs, iar prin asta înţeleg că au învăţat să vorbească, să se poarte şi să gândească cu toţii exact la fel.

Într-o zi, Boman m-a informat că ea şi Pertti se hotărâseră să fugă împreună. Spunându-mi, îşi încălca, de fapt, promisiunea. Era un secret. Ochii ei mi-au zâmbit şi a părut fericită pentru prima oară, după un timp îndelungat. Am înţeles că secretul trebuia păstrat pentru binele lui Pertti, aşa că m-am simţit flatat fiindcă mi-l dezvăluise şi m-am consolat cu asta cât de mult mi-a fost cu putinţă.

Oricum, la început nu m-am gândit la mine; îmi făceam griji pentru cei doi tineri conspiratori. Am încercat să-i explic că planul lor era nebunesc şi extrem de periculos. Boman era răspunzătoare pentru un băiat prea mic pentru a înţelege consecinţele acţiunilor lui.

— Există cineva care înţelege consecinţele propriilor sale acţiuni? m-a întrebat ea cu nonşalanţă. Tu ţi-ai dat seama ce faci când m-ai luat în casă?

În cele din urmă, discuţia s-a sfârşit aşa cum se întâmpla ori de câte ori noi doi aveam opinii diferite: Boman a făcut ce-a vrut ea.

— Ăsta e darul pe care i-l fac, a binevoit să sublinieze. Pertti are nevoie de o aventură pe care s-o ţină minte toată viaţa. Nu contează dacă lucrurile se vor sfârşi rău, când o să devină adult o să-şi aducă aminte de momentele când şi-a şterpelit porţia de libertate care, altminteri, nu i-ar fi fost oferită. Asta o să-l întărească.

Am încercat să pun la îndoială motivele ei nobile. Am spus că ea era aceea care avea nevoie de aventură – se revoltase întotdeauna împotriva siguranţei oferite de modul de viaţă burghez. Dar nu erau decât vorbe goale. Făceam deja bagajul lui Pertti, într-un rucsac pe care-l cumpărasem anume pentru asta. M-am asigurat că pun destule haine călduroase şi mâncare suficientă pentru un băieţel şi pentru un câine. La căderea nopţii, am dus rucsacul afară, l-am aşezat pe prag, am lăsat uşa întredeschisă şi mi-am luat rămas-bun de la Boman.

— O să te gândeşti la mine, nu-i aşa? am zis, fără a cuteza s-o privesc în ochi.

M-am închis în biroul meu. Peste câteva ore, când am ieşit, Boman dispăruse şi nici rucsacul nu mai era.

Nu e nevoie să mai spun că zilele care au urmat m-am simţit extrem de dat peste cap. Am încercat să citesc, am făcut numeroase eforturi de a-mi petrece timpul cu prietenii, dar nimic nu părea să mă amuze. După ce m-au bombardat cu inteligenţa lor vreme de câteva ceasuri, au început să mă privească suspicioşi, considerându-mă iremediabil nebun. Eram trist. Câteva zile mai târziu, am citit în ziar un anunţ despre dispariţia unui băieţel pe nume Pertti. Asta mi-a spus foarte puţin şi abia mult mai târziu am aflat amănunte despre aventurile lor.

Se duseseră mai întâi în oraş. Deşi suburbia noastră nu se afla decât la vreo zece kilometri de centru, Helsinki era, pentru Pertti, un oraş necunoscut. Străzile, restaurantele şi cinematografele i-au stârnit imaginaţia. Boman mă însoţise de vreo câteva ori în oraş, dar asta n-o încântase niciodată în mod

deosebit. Se plânsese că oamenii o călcau pe vârfurile labelor şi, în general, privise cu dispreţ mulţimea care se înghesuia astfel.

Drumul prin metropolă s-a dovedit el însuşi o aventură. Mergând pe stradă, au fost nevoiţi să aibă grijă ca nu cumva să vorbească în momentele când puteau fi auziţi de alţii şi, la început, această secretomanie li s-a părut un joc nou, amuzant. Odată intraţi în oraş, s-au oprit în faţa vitrinelor şi a cinematografelor, privind copleşiţi reclamele şi pozele din locuri exotice. S-au convins unul pe altul, prin priviri şi gesturi, că totul era incredibil, amuzant şi palpitant. Lui Boman a început să-i placă să se smucească în lesă şi să alerge spre stâlpii de felinar, pe care îi adulmeca apoi cu un entuziasm exagerat. Nimeni dintre cei care treceau prin preajmă nu-şi putea imagina cât de amuzant putea fi un asemenea joc.

Când au ajuns în centru, aventura a devenit oarecum derutantă. Sosiseră la destinaţie şi nu mai aveau încotro să-şi continue călătoria. Înainte de a porni la drum, Pertti încercase să-i explice lui Boman că peripeţiile le vor ieşi în întâmpinare după bunul lor plac, că vor întâlni oameni stranii şi minunaţi şi că se vor simţi atraşi de însăşi curgerea evenimentelor. Însă acum majoritatea oamenilor treceau pe lângă ei în grabă, iar indivizii care se rezemau de felinare sau tândăleau pe străzi aveau o înfăţişare atât de ostilă, încât cei doi nu îndrăzneau să se apropie de ei. Pertti şi Boman au încercat să se joace în gară. Mergeau alături de mulţimea care sosise, apoi alături de cea care urma să plece, şi se străduiau să pară grăbiţi şi plini de importanţă, dar au obosit în scurtă vreme şi s-au aşezat pe o bancă, în sala de aşteptare. Acum aveau timp să vadă că toţi călătorii erau posomorâţi şi obosiţi. Nu li se mai părea nici amuzant, nici palpitant să se afle în mişcare; ar fi preferat să doarmă în paturile lor, fără să se gândească la nimic. Băieţelul şi câinele au încercat să scape de melancolie în parcul răcoros, unde s-au aşezat şi au mâncat câte ceva din rucsac.

Parcul era pustiu şi puteau vorbi în voie, fără să se teamă că ar fi tras cineva cu urechea, dar nu aveau ce să-şi spună. Până atunci nu li se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Boman a studiat în tăcere faţa slăbuţă a lui Pertti, învineţită de frig, şi, pentru prima dată în viaţa ei, s-a simţit vinovată de o faptă cumplită. Boman înfruntase cu toată puterea minţii sale sentimentul omenesc al vinovăţiei, la care se referea adesea ca

la o prostie sentimentală ieftină şi inutilă. Acum se simţea răspunzătoare fiindcă nu spulberase speranţele lui Pertti de la bun început, fiindcă nu trăsese cortina cenuşie a realităţii peste viitorul lui.

Aventurierii s-au întors în tăcere pe străzi, au zăbovit fără ţintă în preajma unei tarabe cu hot dogs şi au fost martori la o serie de încăierări stradale. Pe urmă au început să caute un loc unde să-şi petreacă noaptea şi, nu după mult timp, au dat de scările unui portic deschis. S-au urcat până pe ultima treaptă şi s-au întins să doarmă, îndesându-se unul într-altul. Bezna era de nepătruns şi, la adăpostul ei, Pertti şi-a luat inima-n dinţi şi i-a vorbit lui Boman.

— Nu trebuia să te târăsc după mine. Ai un stăpân bun şi o casă sigură.

— O casă sigură poate părea o închisoare pentru cineva care vrea să-şi ajute prietenul să descopere o lume nouă.

Vocea lui Boman era blândă, dar sfidătoare. L-a lăsat pe Pertti fără grai şi ea a simţit câteva lacrimi călduţe căzându-i pe bot.

— Nu există nicio lume nouă. Am văzut în seara asta, a spus Pertti, după ce s-a liniştit.

— Dacă nu există, trebuie s-o creăm, a răspuns Boman, fără nicio urmă de ezitare în glas.

În numai câteva fraze, îşi spuseseră tot ce era de spus. Pe urmă au adormit şi n-au mai deschis ochii decât dimineaţa, sub o lumină orbitoare, pentru a-şi da seama că un bărbat se străduia să-i trezească, zbierând cu furie. Era paznicul.

— Scoală-te, băiete, şi dispari. Imediat! Şi ia câinele ăsta cu tine, dacă nu cumva vrei să chem poliţia.

Spaima i-a trezit pe Pertu şi Boman cât ai clipi. Băieţelul a înhăţat rucsacul şi cei doi au zburat în josul scărilor. Râsul înfundat al paznicului a bubuit în jurul lor şi i-a urmărit pe străzi, în timp ce se îndepărtau instinctiv de centrul oraşului, îndreptându-se către mare şi către parcul întins de-a lungul ţărmului. Odată ajunşi acolo, s-au oprit şi s-au uitat în jur, dezorientaţi. În locul acela erau bine-veniţi. Pentru a le sărbători sosirea, copacii se înveşmântaseră în culori superbe: frunze roşii, galbene şi portocalii erau împrăştiate de-a lungul potecii, aşternând un covor moale sub picioarele lor. Briza înviorătoare a pătruns în părul lui Pertti şi i-a dezmierdat lui Boman blana strălucitoare.

Voioşia care pierise cu o zi în urmă a umplut din nou, pe neaşteptate, sufletele băieţelului şi al câinelui; se puteau bucura de luxul libertăţii lor. Au zburdat prin parc râzând şi păstrând, din când în când, câte un moment solemn de tăcere. Au sâcâit pescăruşii imitându-le ţipetele şi au încercat să îmblânzească veveriţele deja blânde care, speriate de Boman, s-au repezit în vârfurile celor mai înalţi copaci. Pe urmă s-au distrat pe seama vrăbiuţelor înfumurate. În port, vasele cenuşii, astmatice, îşi şuierau propria importanţă, iahturi elegante, dezgolite, se legănau încoace şi încolo în jurul pavilioanelor şi al fortificaţiilor insulare, singuratice, ce priveau posomorâte către mare.

— Ce om furios! a spus Pertti, cu gândul la paznic.

— Să-l dăm uitării, a zis Boman. Asta să fie răzbunarea noastră. O să uităm totul despre paznic şi despre vechea lume.

— Da, să uităm, a încuviinţat Pertti.

Pe urmă au zburdat prin parcuri, pe docuri şi peste poduri. Au lăsat treptat oraşul în urmă şi au descoperit că era mult mai simplu să străbată astfel de locuri. Marea le era tovarăş de joacă, ascunzându-se pe moment dincolo de dealuri şi de promontorii, pentru a-şi rostogoli apoi, pe neaşteptate, talazurile alături de ei, însoţindu-i în călătorie, cu valurile izbind ţărmul în ritmul paşilor lor, conducându-i peste podurile din golf. Departe, în larg, puteau desluşi insule mici, cu înfăţişare prietenoasă, şi ele împodobite de culorile splendide ale toamnei.

— Acolo mi-ar plăcea să merg, pe insulele alea, a spus Pertti.

— Am aşteptat tot timpul să-ncepi să-ţi doreşti asta.

Şi-au făcut cu ochiul unul altuia şi au părăsit drumul care se întindea de-a lungul malului. Au descoperit curând un golfuleţ care adăpostea o mulţime de bărci mici, dar numai una dintre ele nu avea vâslele blocate. S-au hotărât s-o ia pe aceea.

— Trebuie să te previn, a spus Boman. Asta e o infracţiune şi tu vei fi învinuit pentru ea. Eu sunt un câine. Nu pot fi acuzată de nimic.

— Sunt sigur că un proprietar care a lăsat vâslele neblocate nu poate fi un om rău. Îşi dă seama că şi altcineva ar putea avea nevoie de barca lui.

Aşa a început călătoria lor către arhipelag. S-au hotărât să nu debarce pe prima insulă, pentru că nu voiau s-o facă nepoftiţi; în schimb, au aşteptat o invitaţie, un semn. După nu mult timp, una dintre insule a dat la iveală un mic golf primitor, iar vântul

le-a purtat cu delicateţe barca într-acolo. Au tras-o pe ţărm, în siguranţă, adăpostind-o într-un pâlc de molizi, şi au pornit-o la drum pe o potecă. Pământul tare, uscat, le susţinea paşii, pădurea era aproape tăcută. Cele mai iscusite păsări cântătoare ale verii îşi luaseră deja zborul către sud şi, în liniştea aceea, ciripitul cintezelor singuratice răsuna cu un calm dezolant.

Pe insulă erau multe case de vară, dar niciuna dintre ele nu adăpostea niciun locuitor. Proprietarii erau în oraş, dar casele i-au întâmpinat cu bucurie pe micii călători. Fiecare avea câte o deschidere suficient de mare pentru un câine, un zăvor simplu, trepte şi o uşă care se deschidea fără zgomot. Ele i-au primit cu braţele deschise, le-au întins înainte covoare noi, le-au oferit fotolii şi canapele, camere de baie şi balcoane. Pertti şi Boman le-au acceptat ospitalitatea şi, în schimb, au închipuit câte o poveste pentru fiecare dintre ele. Au evocat stăpâni nobili care să le locuiască, fiecare având câte un câine vioi; şi-au imaginat legături puternice între diferite familii, care să le adune laolaltă pe unele şi să le ţină despărţite pe celelalte. Au cartografiat fiecare centimetru al insulei, fiecare movilă, fiecare pădurice de molizi şi fiecare golfuleţ şi le-au dat câte un nume cu două înţelesuri. Şi, în tot acest timp, simţurile lor erau stârnite de mirosul de sare şi primeau dezmierdările mâinii de gheaţă a vântului ce sufla dinspre mare.

Băieţelul şi câinele au creat astfel noua lor lume, dar n-au uitat nici măcar o singură clipă că pericolul nu era departe. Din când în când, aruncau câte o privire atentă către marea deschisă dintre insule şi continent şi, la lăsarea serii, au văzut o şalupă venind către ei. S-au ascuns în grabă lângă barca adăpostită printre molizi şi au auzit în curând bufniturile unor paşi stranii. Au urmat apoi ţipete furioase, înjurături şi oameni alergând prin preajma lor. Înfriguraţi şi înfometaţi, Pertti şi Boman s-au strâns unul într-altul altul şi au aşteptat căderea nopţii. La adăpostul întunericului, au împins barca pe mare şi s-au îndreptat spre o altă insulă.

Una peste alta, cei doi au dus viaţa asta precară vreme de vreo câteva săptămâni: din când în când, erau oaspeţi bine-veniţi, în faţa cărora casele îşi deschideau uşile, oferindu-le trataţii minunate din cămările şi din pivniţele lor, alteori erau fugari, petrecând zile de-a rândul ascunşi în păduri sau printre trestii. Au învăţat că, pe insule, coexistau două realităţi: cea

creată de ei înşişi şi o alta, stranie şi brutală, o lume din care nu voiau să facă parte. Vorbeau numai despre realitatea lor, despre banchete şi despre drame pline de nobleţe, desfăşurate în încăperile imense ale caselor şi pe ţărmuri şi înveşmântate într-o splendoare de zile mari.

Cu timpul, au ajuns prea obosiţi ca să mai încerce să uite de atacul frigului, al foamei şi al fricii din lumea reală şi, într-o noapte, Pertti n-a mai avut destulă putere ca să vâslească, ducând barca la loc sigur, pe o altă insulă, ci s-a întins pe fundul ei, unde a adormit alături de Boman. Marea i-a legănat mai întâi încet, apoi cu valuri mai mari şi au visat că navigau în larg, într-o corabie cu pânze imense. Dimineaţa, când s-au trezit, n-au mai văzut decât albastru, albastrul rece al apei şi cerul. Talazurile se domoliseră, preschimbându-se într-o hulă blândă, cu valuri rostogolindu-se leneşe, înainte şi înapoi, până la orizont. Sus, cu mult deasupra lor, se zăreau nori răzleţiţi, pieptănaţi de vânt până ce nu mai lăsaseră pe boltă decât urme subţiri. Atât băiatul, cât şi câinele erau extenuaţi. Trecuse mult timp de când mâncaseră ultima dată şi foamea li se transformase treptat într-o sfârşeală.

— Marea asta mai are şi un alt ţărm, nu-i aşa? a şoptit uşurel Pertti la urechea lui Boman. Crezi c-o să ajungem vreodată acolo?

— Ţărmul o să ne găsească pe noi, destul de curând. Nu trebuie decât să aşteptăm, a răspuns Boman, cu voce tot atât de domoală.

Au adormit din nou. O şalupă de patrulare a observat mica lor ambarcaţiune, care părea goală, plutind în derivă. Abia când a ajuns mai aproape, au zărit marinarii un băieţel şi un câine maidanez negru dormind unul lângă altul pe fundul bărcii.

Boman plecase în călătorie de vreo trei săptămâni. Într-o bună zi, am auzit o bătaie la uşă; afară era un poliţist în uniformă, ținând-o pe Boman în lesă. Mi-a spus că-şi dăduseră seama după zgardă că-mi aparţinea. Un pungaş mititel furase câinele şi îl luase cu el. I-am mulţumit poliţistului, iar el m-a salutat şi şi-a văzut de drum. Abia după aceea am îndrăznit să mă uit cu mai multă atenţie la Boman. Avea nasul uscat şi părea bolnavă, cuprinsă de friguri. Am lovit-o uşurel cu palma, dar n-am vrut să-i arăt cât de fericit mă simţeam s-o văd din nou. Am dus-o în patul meu şi a adormit imediat; a dormit acolo multă

vreme, semiconştientă, cu labele zvâcnindu-i. Mi-am închipuit că se visa continuându-şi fuga, alături de Pertti. A scăpat de febră peste câteva zile, cu ajutorul penicilinei prescrise de veterinar. După ce a mâncat prima masă abundentă de după reîntoarcere, mi-a spus că vrea să iasă. N-am încercat s-o opresc.

De data asta n-a lipsit mult. S-a întors aducând în bot un bileţel, lăsat pentru ea într-o ascunzătoare pe care o stabilise împreună cu Pertti. Am primit permisiunea să citesc scrisorica, care spunea simplu, cu o caligrafie greoaie, copilărească: „Mă trimit într-o casă de corecţie. Pertti." Biletul conţinea şi numele şcolii, şi o hartă făcută de mână care arăta unde se află.

Odată ce am citit-o, eu şi Boman ne-am uitat unul la altul în tăcere.

— E o călătorie lungă, a spus ea.

— E prea lungă, am răspuns eu, dându-mi seama ce-i trecea prin gând.

După aceea, n-am mai vorbit despre Pertti foarte multă vreme. Boman a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să se adapteze din nou la rolul de câine ce îmi aparţinea, dar, când îi ascultam zeflemelele spirituale, mă duceam adesea să mă uit pe fereastră şi îmi venea să plâng. Era ca şi cum am fi jucat într-o tragedie, unde replicile sunt menite pur şi simplu să ascundă suferinţa personajelor. Boman îşi pierduse scânteierea fericită şi poznaşă a ochilor, nu mai afişa zâmbetul autocunoscător, de tânăr potlogar antipatic. Uneori îmi cerea să-i citesc poezii despre mare, despre vânt şi despre prietenie. Ascultându-mă, era în stare să păstreze tăcerea câte o seară întreagă.

— Cred că se alege praful de gusturile tale, i-am spus, străduindu-mă să par jovial. Niciodată nu te-ai dat în vânt după literatură cu un asemenea patos.

Boman n-a răspuns.

În timpul plimbărilor noastre, tropăia ascultătoare pe lângă mine, nu mai alerga în jurul meu, printre copaci, adulmecând muşchiul şi smocurile de iarbă. Odată ne-am oprit pe ţărm, privind zbenguiala zgomotoasă a pescăruşilor.

— Pescăruşii pot zbura foarte repede, a spus ea.

— Şi sunt frumoşi, am adăugat eu.

Sperasem că Boman începea, treptat, să vadă mai departe de ea însăşi, aşa că n-am ajuns în culmea încântării când am auzit-o spunând:

— Mă-ntreb dacă e dificil să faci să-ţi crească aripi.
— E imposibil.
Ea a rânjit cu dispreţ şi s-a uitat dincolo de mine.
În aceeaşi seară, am avut ocazia să-mi reamintesc că Boman era o căţea aproape matură. Când plecaserăm de acasă, observasem câţiva câini alergând liberi în apropierea grădinii noastre. Nu le dădusem cine ştie ce atenţie, fiindcă ea tocmai spusese ceva şi atenţia îmi fusese atrasă în altă parte. Când ne-am întors, mi-am dat seama că o făcuse înadins. Era întuneric şi am zărit în grădină mai multe perechi de ochi strălucitori, nemişcaţi. Am simţit că ne fixau şi am grăbit pasul. Boman m-a urmat fără chef, dar m-a urmat, totuşi.
După ce am intrat în casă, am întrebat-o, aproape furios:
— Ce erau?
— Câini. Masculi.
— Nu ştiam că ai astfel de înclinaţii.
Boman nu mi-a răspuns şi, în ciuda obişnuitei agerimi a minţit ei, a părut să nu-şi mai poată găsi cuvintele. Am păstrat o clipă tăcerea, apoi am întrebat, fără tragere de inimă:
— Vrei să ieşi?
— Nu cred, a răspuns ea.
S-a luptat cu sine însăşi, mi-a cerut din nou să-i citesc poezii şi s-a străduit din greu să mă asculte, dar a tresărit brusc la auzul unui zgomot din afara casei şi a prins să ocolească agitată încăperea până când s-a dus, în cele din urmă, la uşa din faţă şi a început s-o adulmece. Din când în când, scotea un sunet aspru, plin de jale, după care se auzea o replică de dincolo de prag. Ea s-a uitat la mine, apoi s-a furişat într-un colţ al biroului.
Nehotărârea ei a durat două zile şi două nopţi şi, în tot acest timp, câinii au stat de veghe de partea cealaltă a uşii. Zgrepţănatul labelor lor pe treptele din faţă se auzea toată noaptea, iar ziua se retrăgeau în pădure, rămânând tot timpul la vedere.
— Tu şi cărţile tale m-aţi învăţat că întotdeauna ai de ales dintre două sau mai multe posibilităţi, a spus Boman în cea de a treia seară, după ce ne-am întors de la plimbare.
— E adevărat, i-am răspuns. Viaţa constă în aceste alegeri.
— Poate viaţa ta şi adevărul tău. Eu vreau să aleg ambele posibilităţi, aşa că acum mi-ar plăcea să mă duc afară.
— Sigur, am spus eu. Te rog, nimeni nu te împiedică.

— Atunci deschide-mi uşa, a mârâit ea, furioasă.

— Scuză-mă, nu mi-am dat seama că e închisă. Te rog, nu uita să fii prudentă, ar fi groaznic dacă te-ar muşca fiarele alea sălbatice.

— Ştiu să-mi port de grijă şi le cunosc pe fiarele alea sălbatice. Şi eu sunt o fiară sălbatică. Tu nu ştii nimic despre lucrurile astea.

Am deschis uşa şi Boman a dispărut.

S-a întors dimineaţa, arătând groaznic, acoperită de noroi din cap până-n picioare şi cu pete de sânge închegat încâlcindu-i blana. Se pregătise pentru o muştruluială, aşa că se purta cu aceeaşi aroganţă din momentul plecării, dar în ochi i se citea o suferinţă tăcută.

— Vezi? a spus ea. Nu s-a-ntâmplat nimic ieşit din comun.

— Serios? i-am întors-o eu, apoi am plecat la bucătărie.

I-am pregătit o masă substanţială, pe care a înfulecat-o cu poftă, apoi s-a dus să se culce în cel mai întunecat cotlon al biroului meu. M-am gândit că se odihnea, pur şi simplu, după evenimentele nopţii precedente, şi am început să mă îngrijorez abia seara târziu, când a refuzat să iasă din casă pentru plimbarea noastră zilnică. A doua zi s-a întâmplat acelaşi lucru. Boman nu voia să stea afară mai mult de câteva minute în şir şi când îi ofeream mâncare îşi întorcea capul şi se furişa în cel mai îndepărtat colţ al încăperii. Petrecea acolo zile de-a rândul, fără să doarmă, ci Uitându-se în gol, cu privirea aţintită drept înainte. Răspundea la vorbele mele aşa cum fac de obicei câinii: mă fixa cu ochi întrebători şi era imposibil să-ţi dai seama dacă înţelegea sau nu ceva.

În mintea mea începeau să prindă contur teorii dramatice despre distrugerea eşafodajului spiritual al unei fiinţe evoluate din cauza declinului moral. Boman cedase în faţa animalului din ea, motiv pentru care recăzuse la nivelul său animal, de bază, pierzându-şi abilitatea de a vorbi şi, probabil, pe aceea de a gândi. M-am reîntors la cărţile mele, care zăceau neatinse de o bună bucată de vreme şi care mi-au susţinut părerea din toate punctele de vedere. Ca măsură de protecţie, nu mi-am rostit niciunul dintre aceste gânduri cu voce tare, cu Boman nu puteai să fii sigur de nimic, niciodată. Poate continua să-mi înţeleagă vorbele. După un timp, am început să-mi fac griji pentru sănătatea ei. Chiar şi fără a ţine cont că redevenise un câine

obişnuit, legat de necesităţile de natură animală, lucrurile nu stăteau deloc aşa cum ar fi fost normal. Câine fiind, ar fi trebuit să-şi revină după criza ei morală şi să-i aştepte, liniştită, consecinţele fireşti. Nu se pună nicidecum ca o căţea sănătoasă şi am început să-mi fac griji, întrebându-mă dacă în timpul aventurii din noaptea aceea nu se alesese cumva cu vătămări interne grave. Am decis că a chema un doctor era cel mai bun lucru pe care-l aveam de făcut şi am pus mâna pe receptor, spunându-i lui Boman ce hotărâsem, aşa cum procedam întotdeauna în trecut. Spre surprinderea mea, şi-a ridicat brusc capul şi a spus, simplu:

— Nu!

Vasăzică, la urma urmelor, încă mai era în stare să vorbească. Nu ştiam ce să cred. În ciuda tuturor cărţilor citite şi a experienţei mele de viaţă, încercasem din nou să găsesc o explicaţie prea simplă? Am lăsat-o, totuşi, în pace şi am rămas în aşteptare.

Peste o săptămână, Boman a început să sufere, scheuna încet, ca pentru sine însăşi, şi avea durere în priviri. Mai întâi m-am prefăcut că nu observ dar, după o vreme, nu m-am mai putut reţine. M-am apropiat, iar ea n-a făcut nicio încercare de a fugi de mine. Mi-a îngăduit să-mi aşez mâna pe gâtul ei şi să i-l bat uşor cu palma. Atunci am observat pentru prima oară că pe spate, din vârful omoplaţilor, îi apăruseră două excrescenţe mari. Când i le-am atins uşor cu mâna, s-a cutremurat şi mi-a adresat o privire aspră.

În clipa aceea am înţeles. Mi-am amintit de pescăruşii de pe ţărm şi despre discuţia ei cu Pertti, de la prima lor întâlnire. „De ce nu fac oamenii eforturi ca să le crească aripi?” întrebase ea atunci. Şi spusese că voia să aleagă ambele posibilităţi, apoi optase pentru recăderea nocturnă în comportamentul animal. Am privit-o cu dragoste şi mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Draga mea prietenă, i-am spus, eşti primul erou autentic pe care l-am întâlnit vreodată.

În cele din urmă, am înţeles cum să ajung pe aceeaşi lungime de undă cu Boman. I-am vorbit mult, deşi ea prefera să zacă tăcută într-un colţ, să nu-mi răspundă. M-am străduit s-o încurajez, i-am zis că voinţa ei era mai puternică decât a oricărei alte fiinţe şi am remarcat, zi de zi, cu cât i se mai măriseră excrescenţele. Momentul în care aripile aveau să-i iasă la lumină

era tot mai aproape.

Aveam impresia că Boman îşi ciulea urechile când îi ţineam companie şi se părea ci durerile cele mai cumplite îi dispăruseră. Nu mai scheuna şi, cu toate că încă mai refuza să vorbească, îmi dădea de ştire, într-un mod cât se poate de limpede, când voia să iasă afară. În timpul plimbărilor, mă conducea către mare. Stăteam adesea pe stâncile de pe mal înainte de căderea serii, când peisajul din jur părea desprins dintr-o lume pustie şi de pe cer se prelingea o lumină palidă, cenuşie. Pescăruşii nu dispăruseră, continuau să dea gălăgioşi năvală deasupra ţărmului, cu aripile lor delicate părând pânzele unor corăbii şi schiţând modele măiestrite în bătaia vântului. Boman stătea pe stânci, privind păsările ore de-a rândul. Uneori arăta de parcă ar fi vrut să li se alăture, însă apoi îşi aducea aminte, îşi privea spatele şi în ochi i se citea din plin neputinţa.

Aripile ei n-au avut nevoie decât de câteva săptămâni pentru a-şi atinge desăvârşirea. Mai întâi, i-a dispărut blana din jurul excrescenţelor, dând la iveală o piele moale, catifelată, din care ieşeau două aripi negre, mici. În ziua când i s-au ivit pe de-a-ntregul a căzut prima zăpadă. Boman fusese din nou foarte agitată noaptea precedentă, scheunase încetişor şi umblase de colo-colo prin casă. Dimineaţa a venit să-mi arate aripile, în acelaşi timp plină de umilinţă şi de mândrie, ca o mamă care se făleşte cu noul ei născut sau ca un artist convins de calităţile fără de pereche ale unei noi opere. Aripile erau încă foarte mici, delicate, cu o tentă negru-albăstruie, aidoma penelor unor splendide păsări de pădure.

— Ştiam că poţi să reuşeşti, am spus.

Boman şi-a întors capul să-şi examineze aripile, apoi s-a întins pe podea şi a dormit buştean două zile. I-am cumpărat o vestă din stofă roşie, pentru că nu voiam să mă vadă vecinii plimbându-mă cu un câine înaripat.

Când s-a trezit, Boman a părut să fi redevenit ea însăşi. Era fericită să stea de vorbă, purta conversaţii inteligente şi făceam de multe ori împreună plimbări lungi. Era de acord să poate vesta, căci încă nu putea să zboare, deşi creşterea aripilor era vizibilă. Însă era nerăbdătoare.

— Cresc atât de încet! se plângea. Mă grăbesc.

Şi eu eram neliniştit. Mă temeam că aventura ei din noaptea aceea n-avea să rămână fără urmări. I-am sugerat să facă

exerciţii de zbor – asta i-ar fi fortificat aripile.

Într-o noapte cu lună, ne-am dus în pădure şi Boman s-a urcat pe o mică movilă, pe când eu am rămas jos, în aşteptare. Odată ajunsă în vârf, şi-a întins aripile, le-a fluturat şi, în final, a cutezat să le lase să-i susţină greutatea. La prima încercare, a reuşit să zboare numai câţiva metri înainte de a cădea la pământ, rostogolindu-se în josul pantei, cu aripile încă întinse. A lătrat entuziasmată şi s-a ridicat, nu păţise nimic grav. Mi-a făcut mare plăcere să-i privesc exerciţiile de zbor, deşi nu mă distram atât de bine ca ea. Cred că uneori eram oarecum invidios şi alteori îmi atingeam în taină omoplaţii, dar nu părea să-mi fi apărut nici cea mai mică excrescenţă.

A sosit curând clipa când Boman a reuşit un zbor fără cusur. Deşi era foarte riscat, am început să ieşim chiar şi în timpul zilei. Ea sărea de pe stânci şi, după numai câteva bătăi de aripi, se înălţa printre pescăruşi. Sperase că i-ar fi putut fi tovarăşi de joacă, dar erau speriaţi, ţipau zgomotos, supăraţi, şi se fereau din calea ei. Pe urmă se îndreptau spre o zonă mai îndepărtată a ţărmului, dând nebuneşte din aripi. Panica lor era uşor de înţeles, de vreme ce deschiderea aripilor lui Boman era de aproape doi metri şi, la vederea ei în văzduh, te simţeai înspăimântat şi copleşit.

Când s-a întors lângă mine, era nemulţumită.

— Mă derutează faptul că nişte creaturi atât de stupide ca păsările au fost binecuvântate cu nişte membre atât de nobile.

— Poate că zborul nu e suficient ca să fim binecuvântaţi, am răspuns eu, sec.

— Fireşte că există diferenţe între un zbor şi altul. Pentru unii nu e decât o posibilitate de mişcare, iar pentru alţii înseamnă libertate.

Succesul lui Boman mă făcea fericit. Simţeam că fusesem cumva părtaş la venirea pe lume a aripilor ei, dar, în acelaşi timp, nu eram în largul meu. Ştiam că nu îşi crease aripile doar de dragul de a o face. Am surprins-o de mai multe ori studiind o hartă şi m-am retras cât mai fără zgomot cu putinţă. Într-una dintre aceste ocazii, m-a observat şi a venit după mine în birou; şi-a pus capul pe genunchiul meu.

— Să nu-ţi pară rău, a spus.

— Nu-mi pare, am răspuns eu. Suntem încă prieteni.

— Bineînţeles că suntem. Nu vreau să-mi caut scuze, dar nu e

uşor să fii un câine cu aripi, un câine vorbitor şi un câine obişnuit în acelaşi timp. Multe lucruri au devenit inevitabile. Aventura mea din noaptea aceea, ţii minte, a fost inevitabilă şi, în curând, va fi inevitabil să-mi iau zborul.

Am dat din cap şi rămas amândoi aşa multă vreme, fără să vorbim şi fără să ne mişcăm. Mi-a apropiat treptat mâna de gâtul ei şi am lăsat-o acolo. Ea a tresărit.

— De fapt, trebuie să plec chiar acum.

— Aşteaptă o clipă, să-ţi deschid uşa.

Acela a fost singurul nostru rămas-bun. În ziua aceea, norii erau foarte joşi, se târau peste vârfurile copacilor, şi Boman a făcut cea mai mare parte a călătoriei zburând ascunsă printre ei, în siguranţă. Numai de câteva ori s-a lăsat destul de jos ca să se poată călăuzi după anumite puncte de reper: lacuri, şine de cale ferată, oraşe. Cineva care umbla fără ţintă pe străzi i-a zărit aripile negre, întinse pe fundalul norilor, şi a strigat:

— Uitaţi-vă, o lebădă neagră!

Dar nu l-a auzit nimeni, aşa că plimbăreţul a fost etichetat drept mincinos în seara respectivă, când le-a povestit prietenilor şi vecinilor că văzuse o lebădă neagră zburând către nord în perioada aceea a anului. Aşa ceva era imposibil.

Boman a coborât o singură dată ca să se odihnească. A ales un vârf golaş de deal, din mijlocul unei pustietăţi întinse, unde, cât vedeai cu ochii, nu erau decât pini de mlaştină, de un cafeniu murdar, şi păduri albăstrii. Nimic nu se clintea; Boman nu mai întâlnise niciodată o asemenea linişte.

A ajuns la destinaţie seara, târziu. S-a învârtit de mai multe ori deasupra şcolii de corecţie înainte a coborî în pădurea de alături, unde şi-a petrecut prima noapte. Solul era acoperit cu crengi de molid şi cu rămăşiţe din sezonul de tăiere, din care Boman şi-a făcut un adăpost şi un ascunziş. Dimineaţa s-a trezit devreme, s-a furişat spre liziera pădurii şi a urmărit mişcările din interiorul şcolii. Clădirea semăna cu o casă de ţară, nu era despărţită de lumea înconjurătoare prin niciun zid şi niciun gard înalt. Băieţii încă somnoroşi s-au adunat în curtea din faţă, li s-au dat unelte şi s-au împărţit în grupuri, fiecare dintre acestea sub supravegherea atentă a unui profesor, pentru a o porni apoi pe câmp, în direcţii diferite. Băieţii se mişcau încet şi, de la distanţă, lăsau impresia că poartă pantofi mult prea mari pentru ei. Uneori, când profesorii se uitau în altă parte, se împingeau şi

se înghionteau unii pe alţii, nu atât ca să-şi descarce nervii, ci pur şi simplu pentru că nu-i puteau suferi pe cei alături de care îi aruncase soarta.

Boman a petrecut mai multe zile privind toate astea de la distanţă înainte de a-l zări pe Penii, care a apărut într-unul dintre grupurile din preajma pădurii. Ogoarele erau înguste şi şanţurile dintre ele erau acoperite de tufe dese de răchită. Boman hotărâse deja că trebuia să profite de şanţurile acelea. Aşa că şi-a pus planul în aplicare şi a reuşit cu uşurinţă să se apropie de grup, dar a fost nevoită să aştepte până când Pertti s-a aflat destul de departe de grup ca să-i poată vorbi. Ocazia potrivită s-a ivit în scurt timp, de la sine.

Pertti a reuşit să-şi ascundă entuziasmul faţă de ceilalţi băieţi şi de profesori, pentru că deprinsese de mult arta disimulării. El n-a izbutit decât să şoptească vreo câteva cuvinte, dar Boman i-a vorbit vreme îndelungată. Nu ştiu despre ce au discutat, dar ştiu că nu aveau nicio şansă de a se întâlni între patru ochi. Poate Pertti voia să încerce o evadare, dar ar fi fost un gest disperat şi Boman nu dorea să-i facă prietenului ei alte greutăţi. Chiar şi aşa, simplul fapt că o ştia aproape îi dădea băiatului putere. S-a îndreptat de spate, în ochi i s-a întors vechea scânteiere albăstruie şi a răspuns cu un râs fericit la ironiile celorlalţi băieţi şi ale profesorilor.

— E posedat de diavol, a spus cel mai antipatic dintre ei.

Ceilalţi s-au mulţumit să se-ntrebe ce-l apucase.

În prima ei expediţie, Boman a rămas cu Pertti în jur de o săptămână, dormind ascunsă în adăpostul de sub crengile de molid. A fost nevoită să îşi facă şi rost de hrană. Nu prinsese niciodată gust de carne crudă şi, până atunci, nu mai ucisese niciodată o altă fiinţă. Însă de data asta n-a avut de ales şi a început cu animale proaste, urâte, regimul ei alimentar constând astfel mai ales din ciori. Le putea prinde cu uşurinţă din zbor şi îşi impunea să le mănânce, deşi îi repugna gustul sângelui.

După o săptămână, Boman s-a reîntors la mine, nu ca să rămână, ci ca să se odihnească în casa mea. Nu mi-a oferit decât un rezumat sumar al celor întâmplate. Uneori stăteam de vorbă despre tot soiul de generalităţi sau discutam cu însufleţire despre amintirile noastre comune, însă alteori părea ciudat de sălbatică. În astfel de zile dormea cât era lumină, în timp ce

ochii începeau să-i strălucească imediat ce se lăsa noaptea. Nu mă lăsa s-o mângâi şi mârâia, furioasă, dacă mă apropiam prea mult. A doua zi, era din nou ca orice alt câine: jucăuşă, neastâmpărată, dar grijulie. Şi nu voia cu niciun chip să discute despre ziua precedentă. Alteori mă ruga să-i citesc poezii despre aripi, despre nori şi despre prietenie şi, în astfel de momente, părea să plângă în ea însăşi – fără să verse nici măcar o singură lacrimă.

Pe urmă, Boman i-a mai făcut multe vizite lui Pertti, deşi niciuna n-a mai fost atât de lungă ca prima. Eram îngrijorat pentru ea, o supravegheam îndeaproape şi mi-am dat în scurt timp seama că urma să aducă pe lume pui. În curând n-avea să mai fie în stare să zboare.

Discuţiile despre presentimente sunt fireşti între oameni, dar Boman ştia, cu certitudine, lucruri despre care oamenii nu au decât presimţiri. Bineînţeles că nu avea nimic de ascuns faţă de ea însăşi: rolul ei de câine de casă se întrepătrundea, în permanenţă, cu acela de animal înaripat. Ea o ştia şi s-a asigurat c-o ştiu şi eu când a început să mi se adreseze cu voce blândă.

— Se pare că nu ţi-am făcut prea multe complimente, a spus.

— Dar cum anume ai fi putut să mă jigneşti?

Am rânjit amândoi în tăcere, cu tristeţe, şi am înţeles amândoi. Pe urmă ea a continuat:

— Dacă tu n-ai fi avut imaginaţie, eu n-aş fi existat. M-aş fi născut, fireşte, dar închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi avut un stăpân care nu şi-ar fi crezut ochilor sau urechilor! Mi-ar fi predefinit limitele fiinţei. În privinţa asta, n-aş fi existat niciodată.

— Draga mea prietenă, am spus. Faci ca discuţia asta să fie foarte dificilă pentru mine. Poate e rândul meu să-ţi spun ce serviciu imens mi-ai făcut tu, un câine care poate trece hotarul dintre posibil şi imposibil ca şi când nici n-ar exista.

— Oh, te cred, nu sunt tocmai modestă. Ca să-ţi spun adevărul, eu mi-am satisfăcut, în acelaşi timp, firea de câine prin tot ce am făcut. Datorită ţie am învăţat să vorbesc şi ai avut un rol important şi în apariţia aripilor mele – îţi aparţin şi ţie, în aceeaşi măsură, deşi se află pe spatele meu.

— În gând, am zburat adesea cu ele. Nu e un dar pe care să-l fi oferit mulţi câini stăpânilor lor.

— Mulţi câini ar fi extrem de fericiţi s-o facă, însă un asemenea dar are nevoie de un destinatar, altminteri nu poate exista. Oricum, sper c-o să auzi întotdeauna lipăitul labelor mele alături de tine, chiar şi atunci când o să te plimbi de unul singur.

Cuvintele ei, care semănau atât de mult cu un rămas-bun, au spulberat zâmbetul care ne unduise în ochi pe durata acestui schimb solemn de cuvinte. Voiam să-i pun întrebări, s-o implor să-mi dea o explicaţie, dar nu m-am putut hotărî s-o fac. Boman a plecat în aceeaşi zi, fără ca eu să-mi dau seama, lăsându-mă singur să-mi petrec zilele tânjind de dorul ei. N-am citit prea mult în acest răstimp; am descoperit vanitatea cărţilor, jinduirea lor după ceva etern, după ceva inacceptabil. M-am mulţumit, în schimb, cu ziare şi mi-am amorţit creierul citindu-le până la ultimul cuvânt. La scurtă vreme după plecarea ei, am descoperit un anunţ succint care avertiza populaţia că în vecinătatea şcolii de corecţie K se afla un lup sau un câine alsacian sălbăticit. Autorităţile locale intenţionau să organizeze o vânătoare, la care urma să ia parte şi forţele armate. Ziarul mi-a scăpat din mâini.

A doua zi, presa dădea de ştire că lupul era o realitate. Apariţia lui fusese anunţată de mai multe persoane şi oamenii se temeau că ar fi putut pătrunde într-un grajd, făcând ravagii printre vite. Vânătoarea de lupi era în plină desfăşurare. Zeci de bărbaţi, înarmaţi cu toţii, cutreierau pădurea din zori până-n amurg. Lupul avea un comportament bizar; nu fugea din zonă, de vreme ce mulţi oameni neînarmaţi îl vedeau, şi nu se lăsa prins în numeroasele capcane construite cu meticulozitate. Articolele din ziare au devenit din ce în ce mai pătimaşe, lupul s-a transformat într-o ştire de prima pagină, atât oamenii din pădure cât şi cei din redacţii erau înnebuniţi. Un animal care scăpa cu atâta dibăcie de urmăritorii săi nu putea fi decât periculos. Cineva a folosit până şi cuvântul „criminal” referindu-se la creatura aceea încăpăţânată, care refuza să cedeze şi să se lase ucisă.

Am aşteptat şi m-am gândit la Boman. Şi-ar fi putut lua zborul, dacă ar fi dorit-o. Şi-ar fi putut întinde aripile negre, înălţându-se acolo unde nu putea fi ajunsă, însă ştiam şi că n-avea să scape cu fuga. Mi-am amintit cum îi străluceau ochii în ultima vreme, am înţeles de ce păstra tăcerea în anumite privinţe. Era liberă, voinţa ei făcuse să-i crească aripi, putea să zboare şi să fie alături de prietenul ei pe un tărâm fantastic, pe

un tărâm liber. Dar, în acelaşi timp, era înlănţuită. Era înlănţuită de mine şi de puii pe care îi purta. Boman trăia într-o lume în care aceste trei niveluri nu puteau exista în acelaşi timp: pe când unul însemna libertate, celelalte două erau cătuşe. Două reprezentau nelegiuirea şi numai unul se putea schimba în bine. Boman credea cu tărie în puterea propriei sale voinţe. Reuşise să aibă aripi şi voia să-i silească pe vânătorii de lupi să accepte că animalul pe care îl hăituiau nu putea fi prins în cursă, că era mai inteligent, mai viclean şi mai liber decât oamenii care îl pândeau. Mi-o puteam imagina scăpând, triumfătoare, din acea întreagă nebunie, coborând într-o zi din zbor în mijlocul unei pieţe, strângându-şi aripile negre şi plimbându-se calmă pe strada principală.

Asta îmi imaginam şi asta aşteptam. Credeam că, prin simpla ei existenţă, le putea impune oamenilor acceptarea anumitor adevăruri: există un câine cu aripi, există un câine care se avântă către libertate, zburând pe deasupra capetelor noastre, coborând încă o dată în mijlocul nostru sau alăturându-se jocurilor sălbatice ale altor câini.

Nu dormeam bine nopţile, dar, în ciuda acestui fapt, eram departe de a avea un auz fin. Într-o dimineaţă, am deschis uşa şi am găsit-o pe Boman zăcând în prag. Era deja rece, avea o rană în partea dreaptă. Aripile negre i se întindeau alături, mototolite şi neputincioase.

MAŞINĂRIA UNUI OM EVLAVIOS

Ralph Robert Moore

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Ralph Robert Moore s-a născut în Noua Anglie şi, în jurul vârstei de douăzeci de ani, s-a mutat în California, unde a cunoscut-o pe Mary, soţia sa. Au călătorit vreme de câţiva ani prin toată America de Nord, apoi s-au stabilit în Texas, unde locuiesc în prezent.

Beletristica lui Moore a fost publicată în numeroase reviste din America, Anglia, Irlanda şi Australia, printre care se numără *Alberto One*, *Chizine, Lullaby Hearse, Midnight Street, Porcupine, Redsine, Roadworks, Space and Time* şi *Los Angeles Times Calendar Magazine,* precum şi în antologiile *Dark Delicacies* şi *Darkness Rising.*

Romanul său *Father Figure* a fost publicat în 2003. O selecţie bogată din scrierile sale se găseşte la: http://www.ralphrobenmoore.com.

Maşinăria unui om evlavios a fost publicată iniţial în numărul din primăvara anului 2005 al revistei britanice Midnight Street.

E.D.

Te pomeneşti gonind prin deşert, într-una dintre cele mai reci şi mai întunecoase nopţi.

Viteza transformă păsările în pete pe parbriz.

Lumea s-a contractat, înghesuită în lumina săltăreaţă a farurilor.

Pe volan sunt mâinile tale, dar maşina nu e a ta. Nu ştii cine e proprietarul maşinii.

Bărbatul înalt de pe scaunul de alături, Bonay, roşcovan, faţă arsă de vânt, frunte proeminentă, mustaţă neagră, pe oală, îţi dă din nou un ghiont în genunchi. Arată dincolo de praful galben de pe parbriz, către un indian care merge pe marginea drumului, sub lumina purpurie a lunii.

— Întreabă-l! întreabă-l pe ăsta, omule!

Tragi maşina pe margine. Aidoma celor dinaintea lui, indianul nu se opreşte. Tu apropii de el capota maşinii purpurii, apăsând

pe claxon.

Bonay se apleacă în afară, îşi întredeschide buzele, arătându-şi dinţii strâmbi.

— Hei, amice! Amice! Vrei să ne-ajuţi o clipă?

Indianul şovăie, cu mâinile în buzunare, tânăr, faţă rotundă, păr lung, negru, lins.

— Prietenii mei caută rezervaţia indiană. Ştii unde e rezervaţia?

Indianul clatină din cap, cu mâinile încă în buzunare.

— Nu, omule. Nu ştiu.

— Eşti indian, corect?

Tânărul rânjeşte; îi lipsesc câţiva dinţi.

— Sunt, dar nu ştiu.

Demarezi. Bonay ia încă o înghiţitură de whisky din sticla proptită între picioarele lui în pantaloni de stambă.

Pe bancheta din spate, Gordon continuă să plângă. Cu faţa în mâinile lui mari. Umerii largi ai bătrânului se cutremură când maşina străbate un val de praf de pe drumul neprietenos din afara oraşului.

În faţă, în tăcerea tainică a nopţii, un grup de copii înaintează pe margine, târşâindu-şi picioarele. Aruncând cu ţărână unii într-alţii.

Bonay îţi dă un ghiont în genunchi.

— Întreabă-i pe copiii ăştia, omule.

Tragi maşina pe dreapta, în praful învolburat.

Copii vă studiază, sunt vreo şase. Toţi de o parte sau alta a pubertăţii, toţi cu părul negru.

— Hei, copii! Cum ajungem în rezervaţia indiană?

Se uită unii la alţii, hotărându-se care să răspundă. Dacă să răspundă.

Bonay îşi strecoară palma în jurul mânerului interior al portierei.

— Ei, bandiţilor, cu voi vorbesc! Arătaţi puţin respect faţă de ăi mai bătrâni. Ştie careva cum se-ajunge în rezervaţia indiană?

Nimeni nu răspunde.

Bonay scoate sticla de whisky dintre picioare. Se apleacă, sprijinindu-şi umărul de rama portierei, ridică sticla în văzul copiilor şi o flutură, ţinând-o de gât.

— Îi dau o-nghiţitură lungă de whisky ăluia de ştie. Grăbiţi-vă să ne-ajutaţi.

Unul dintre băieţi, cel mai mărunţel, îşi ridică privirea.
— De ce te interesează?
— Nu face glume cu mine, tinere. Ştii unde e rezervaţia?
Piciorul băiatului zvâcneşte, stârnind o explozie de praf gălbui.
— Cât whisky ai în sticla aia?
— Rahat, omule, sticla e pe trei sferturi plină. Bei cât vrei, dar eu o ţin. Acum, unde e blestemata aia de rezervaţie?
— Du-te-n mă-ta!
Bonay smuceşte de mâner şi iese din maşină, înalt, cu braţele libere. Copii o rup la fugă, dar deşiratul de Bonay e mai iute decât oricare dintre ei. Îl lipeşte pe băiat de partea laterală a maşinii purpurii.
— Unde e, porc mititel?
Băiatul înspăimântat aruncă o privire spre prietenii lui, care stau departe de drum, printre tufele gri-verzui. Strânge din ochi, aşteptându-se să fie lovit.
— Îmi spui unde e şi poţi bea cât whisky pofteşti, dar eu ţin sticla.
Băiatul dă să deschidă gura.
— O clipă, o clipă, omuleţule. Spune-i lui Bonay la ureche. Copilul duce mâna lui mică, mâna dreaptă, la urechea lui Bonay, vorbindu-i în şoaptă.
— Ai făcut bine, fiule. Poate. Poate c-ai făcut bine.
Bonay îşi scoate pistolul din centură şi îl îndreaptă spre cea mai mare dintre fetele cu păr negru.
— Vino-ncoa.
Fata clatină din cap.
— Vino-ncoa, la mine, sau te-mpuşc dracului! Vrei să mori aici, în deşert, în toiul nopţii? Or să te mănânce lupii. Or să se-ntoarcă-napoi, pe dealuri, cu bucăţele din tine în bot şi cu nasturii rochiei între dinţi.
Fata se apropie, mergând pieziş.
— Uite o drăguţă pe gustul lui Bonay. Spune-mi unde e rezervaţia indiană, dar nu te uita la fratele tău.
— Nu e fratele meu.
— Puţin îmi pasă cine e. Spune-i lui Bonay.
Ea dă indicaţii răsucindu-şi mâinile mici prin aer.
— O iei pe autostrada 43, care e acolo, la vreo zece minute de mers, pe urmă faci la dreapta şi urci în munţi, până dai de

indicatorul către Salado, apoi faci stânga şi o ţii tot înainte.

— Exact aşa a spus şi băieţelul. Asta mi-a şoptit.

Bonay se uită spre bancheta din spate, spre Gordon. El dă din cap printre lacrimi.

— OK, micul meu complice. O să ţin de fundul sticlei şi tu bei cât poţi, fără să-ţi desprinzi buzele de pe ea. Înţelegerea e înţelegere.

Conduci maşina veche, purpurie, pe autostrada 43, accelerând-o ca pe o rachetă, apoi urci în munţi, printre stânci zimţuite. Maşina se lasă când în dreapta, când în stânga, afundându-se în făgaşe.

Lumina farurilor mătură micul indicator către Salado. Trânteşti piciorul pe frână, maşina încetineşte legănându-se, o iei la stânga.

— Bandiţii ăia ne-au spus adevărul, zice Bonay şi dă din cap, convins.

Din întuneric se desprinde parcarea largă, plană, a Cazinoului Dor-de-Bani şi a complexului de distracţii de lângă el.

Parchezi maşina cât mai aproape de intrare cu putinţă, pe locul rezervat pentru urgenţe.

Continuând să plângă pe bancheta din spate, Gordon îşi flutură fără vlagă mâna. El nu poate merge înăuntru, tu şi Bonay trebuie să vă duceţi.

Traversaţi amândoi întunecimea parcării neasfaltate, către intrarea largă. Deasupra uşii duble se rostogolesc necontenit zaruri imense, de neon portocaliu şi albastru.

În interior, toţi crupierii poartă smochinguri negre şi au părut negru, tuns scurt. Câţiva sunt chipeşi. Bonay se duce întins la unul dintre cei cu nasuri lătăreţe.

— Spune-mi unde-l găsesc pe şeful de trib Picior Negru.

Crupierul zâmbeşte, are ochii negri, se uită la Bonay, se uită la tine. Bărbaţi şi femei mai în vârstă, în ţinută neoficială, fermieri, cu toţii umblând de colo-colo în jurul automatelor, ţârâitul soneriilor.

— În cunoşti pe Şef?

— Poţi să pui pariu. Aşa că unde-l găsesc?

— Căpetenia nu e aici.

— Atunci, unde e?

— Şi cum de-l cunoşti?

Bonay dă drumul unui hohot sănătos de râs, se uită în jur pe

sub fruntea proeminentă.

Îl ajută pe crupierul chircit să iasă afară, îndepărtându-l de zarurile pâlpâitoare, către stânga, către ţărână şi către întuneric.

Bonay scoate de la cingătoare un cuţit lung cât antebraţul. Se apleacă, dominându-l cu înălţimea lui pe bărbatul în smoching. Îi respiră în faţă, aşteaptă să-i vadă ochii dilatându-se.

— Ştii ce uşor mi-ar fi să-ţi înfig cuţitul ăsta tot mai adânc în fund? Ţi-aş putea transforma găoaza într-un asterisc roşu, tipule, şi asteriscul ar trimite la o notă de subsol care să spună că individul ăsta n-o să se mai uşureze niciodată ca tot omul, înţelegi? Şefu' ăsta de trib, Picior Negru, n-o să te mai ţină în slujba lui când o să fii desfigurat aşa.

— Şeful nu-i aici.

— Bine, atunci, unde-i nemernicul?

— E acasă, omule. În seara asta e acasă.

— Şi unde-i casa asta, ticălosule?

— Stă în vale. Pe El Cuendo Drive. Nu ştiu numărul, dar e ultima casă de acolo, o adevărată hacienda. Arcada de pe aleea care duce spre casă e din cactuşi. N-ai cum să n-o vezi.

— Dă-mi permisul tău de conducere.

— Nu-l am la mine, omule.

— O să-ţi înfig cuţitul ăsta mare în găoază şi n-o să mai fi aşa mofturos.

Crupierul în smoching îi întinde permisul de conducere.

— Aşa, să aruncăm o privire. Aici scrie că te cheamă Peter Mână Mândră şi că stai în Gallup, pe Sebring Way, la numărul 2394. Ştiu unde vine asta, domnule Cocoş. Ajung până acolo c-o singură mână pe volan. Poate, dacă informaţia asta pe care mi-ai dat-o nu-i reală, o să fac duminică o excursie, să vă leg fedeleş pe tine şi pe ai tăi. O să te pun să mă priveşti cât îţi regulez toată familia, înainte de a-l îneca pe toţi în cadă, ce zici? Sunt un tip de-a dreptul scârbos, Pete. Vrei cumva să rectifici ce mi-ai spus?

— E adevărat. Nu te-am minţit. Acolo locuieşte căpetenia.

— Asta o să vedem. Între timp, o să-ţi păstrez permisul de conducere şi, de fiecare dată când o să te-ntrebi unde e şi o să-ţi aduci aminte, să te rogi Dumnezeului tău să-mi fi spus adevărul, fiindcă uite cum stă treaba cu mine, sunt foarte răzbunător, chiar şi fără alcool sau alte droguri. M-ai înţeles,

amice?

— Da.

— Aş putea fi suflarea groazei şi haosul din viaţa ta sau nimic mai mult decât o adiere din deşert. Dar nu ofer niciodată o a doua şansă.

Accelerezi maşina, ieşind din parcarea prăfoasă. Te îndrepţi din nou către munţi, hodorogind în noapte când cobori în vale, învârtindu-te în loc la intersecţii, călătorind în întuneric şi în tăcere până când ajungi la indicatorul stradal pe care scrie El Cuendo Drive.

Maşina purpurie alunecă pe drumul pavat, trece pe lângă toate cutiile poştale.

Proprietatea din capătul străzii are o arcadă din chirpici şi din cactuşi înalţi, verzi, plantaţi de-o parte şi de alta.

Bonay loveşte aerul cu mâna, cerându-ţi să opreşti.

Şi coboară în grabă, cu un cleşte pentru sârmă în mână. O clipă mai târziu, îl vezi căţărându-se pe stâlpul de telefon de deasupra intrării, tăind.

Tragi maşina la uşa din faţă. E aproape miezul nopţii.

Pe bancheta din spate, Gordon încă mai plânge. Bonay îşi bagă faţa lată în maşină.

— Aici e, Gordon.

Îl însoţeşti pe Bonay, vă îndreptaţi spre uşa înaltă. Lemn sculptat. Bonay ridică inelul mare, de bronz, bate de câteva ori.

Nimic.

Îl ridică din nou, cioc, cioc, cioc, cioc.

Dincolo de vitraliul transversal de deasupra intrării se aprinde lumina.

Una dintre cele două uşi se deschide. O mexicancă, ochi somnoroşi, halat alb strâns în jurul trupului.

— Ce vreţi?

— Îl caut pe şeful de trib Picior Negru.

— El nu aici.

— Adu-l la mine, señorita.

— El nu aici. La revedere.

Femeia dă să-nchidă uşa. Bonay se sprijină de ea, o deschide cu forţa.

Intră în casă, uitându-se în jur, frunte proeminentă, mustaţă neagră, subţire.

— Pariez că e sus, în pat, numărându-şi banii.

— El nu aici!

Bonay a ajuns la jumătatea scării curbate când căpetenia Picior Negru apare în capul treptelor, într-o cămaşă de noapte, cu părul lung, negru, încărunţit şi ciufulit. Îndreptând spre Bonay o puşcă.

— Nu mai face niciun pas!

Bonay ridică mâinile.

— N-am gândit întotdeauna să m-opresc chiar pe treapta asta. Numele tău mic e John, corect?

— Ramona, cheamă poliţia.

— John, Ramona nu poate chema poliţia, fiindcă am tăiat firele telefonice. Şah şi mat.

Căpetenia coboară două trepte, cu puşca încă îndreptată spre pieptul lat dintre mâinile mari, ridicate, ale lui Bonay.

— Ce vrei?

Cu mâinile ridicate, Bonay coboară scările de-a-ndărătelea.

— Am nevoie de vitele tale, John. Am nevoie de ele pentru o noapte, vreau să le pun s-alerge.

Căpetenia îl urmează în josul treptelor, cu un ochi încă lipit de cătarea puştii.

— De ce ai nevoie de vitele mele?

— Să mergem în barul tău şi să vorbim despre asta, John. E o poveste bună.

— Nu vreau să vorbim despre nimic. Vreau să ieşi din casa mea.

Încă ţinându-şi mâinile ridicate, Bonay îşi lasă umeri-n jos, uitându-se dincolo de diferitele arcade ale holului principal.

— E o poveste bună, John, Ştii ce cred? Cred că barul tău e acolo.

Dă să treacă pe sub una dintre arcade, cea care răspunde în salon.

— Stai! Opreşte-te sau te-mpuşc.

— John, nu cred c-o să-mpuşti un om care nu face nimic altceva decât să meargă spre barul tău. Te-aştept acolo.

Bonay îşi continuă drumul către salon, aprinzând luminile. Lămpi de podea cu abajururi cu ciucuri, aplice gât de lebădă ieşind şerpuitoare din pereţi, o lampă rotundă, cu halogen, care îi aşterne brusc o lumină albă pe dosul palmei şi pe încheietura mâinii.

Aşa cum era de aşteptat, în partea opusă a şemineului până-n

tavan, construit din pietre din zonă, rotunde, rozalii şi cenuşii, e un bar amplu, din lemn de mahon, plasat într-unul dintre colţurile încăperii, cu rafturile de sticlă din spatele lui pline de băuturi.

Căpetenia îl urmează pe Bonay în salon. Încă ţinându-l în bătaia armei.

Bonay se aşază pe un taburet de bar.

— Mi-ar plăcea o bere, John. Să stăm aici, ca doi bărbaţi care beau o bere împreună, şi-o să-ţi spun toată povestea asta tristă.

Îţi face ţie semn să te instalezi într-unul dintre numeroasele fotolii plasate cu faţa către bar.

Căpetenia lasă arma în jos. Cu faţa roşie, ridată, înconjurată de părul nepieptănat, negru, cu fire cărunte, cântărindu-l pe Bonay.

— Crezi că poţi să dai pur şi simplu buzna în casa mea?

— Am un motiv pentru asta, John. N-am venit să te jefuiesc. Nici nu vreau să te ucid.

— Eu sunt cel care are puşca.

— Aşază-te de partea ailaltă a barului, John. Să deschidem două beri Tecate, să adăugăm nişte felii de lămâie.

Căpetenia trece în spatele barului. Pune puşca deoparte, dedesubt. Deschide uşa albă a frigiderului, scoate două cutii de Tecate şi o farfurie albă, cu felii de lămâie.

— Aici, în spate, am şi-un pistol. Eşti mare, dar şi gloanţele mele sunt mari. În viaţa mea am omorât trei oameni. N-am ajuns niciodată la închisoare. Ai putea fi numărul patru.

Bonay foloseşte fundul curbat al cutiei de bere ca să strivească un gândac de bucătărie pe barul de mahon, retezându-i capul. Minusculul cap negru continuă să agite, ca şi cum gândacul ar mai alerga încă.

— Ăstora nu le place lumina, John. Aici ai nevoie de-un exterminator.

— Ce vrei?

Bonay striveşte felia de lămâie deasupra deschiderii triunghiulare a cutiei de bere Tecate.

— În maşina din faţa uşii îl am pe şeful meu, Gordon, pe bancheta din spate. Şeful meu plânge. Plânge de o zi întreagă, de douăzeci şi patru de ore.

— De ce plânge?

— Acum e bătrân, dar a fost un bărbat dur şi rebel toată viaţa

lui. Un bărbat foarte evlavios. Un fermier. Lucrează pământul de şaizeci de ani. Uneori Dumnezeu stă, în cer, deasupra ranchului lui, privind în jos, dar, în cea mai mare parte a timpului, ferma nu merge bine.

— Ca orice altă fermă.

— Aşadar, ce-l face pe el să meargă mai departe, căpetenie Picior Negru? De ce ară câmpul ăla în fiecare iarnă? Are o soţie, şi o fiică, şi o nepoată micuţă. Pe soţia lui o cheamă Sarah, pe fiica lor, avută la bătrâneţe, o cheamă tot Sarah şi ia ghiceşte, şefule? Nepoata lui a primit acelaşi nume. Cele trei Sarah. Bătrâna Sarah, Sarah şi Micuţa Sarah. Bătrâna Sarah face hainele tuturor, şi costumele de Halloween pentru Micuţa Sarah, şi cârpeşte ciorapii lui, şi îi stă alături în vremurile grele, corect? Un bărbat rezistă la nesfârşit, dacă are lângă el femeia potrivită, corect?

Căpetenia soarbe din bere, privindu-l pe Bonay cu ochi negri, duşi în fundul capului.

— Trebuia să-mi fi spus asta acum patruzeci de ani.

— Ca de la bărbat la bărbat, care e partea cea mai rea a aranjamentului ăstuia, şefule? Când era tânăr şi începuse s-o curteze pe Bătrâna Sarah, Gordon a-ncercat s-o impresioneze spunându-i cât de minunai o să fie viitorul lor împreună. Aveau să fie bogaţi trăind de pe urma fermei lui. Aveau să-şi cumpere în fiecare an câte-o camionetă nouă şi să meargă, în cele din urmă, şi-n Europa. Bătrâna Sarah mergea la facultate. Îi citea pe Andre Gide, pe James Joyce şi pe John Updike. „Urzim mereu Raiul din licăr de fluturi, dar ţărâna-i e plaiul de la începuturi. Fricoasă, o râmă de sapă gonită se-ntoarnă în humă, la pacea râvnită.”[10] într-o zi mi-a recitat versurile astea, căpetenie, pe veranda din faţă, când ne servea prânzul. Nu-i vorba că le-ar fi scris ea, pentru că nu e aşa, dar le citise. Gordon nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să citească poezii. Era ca şi cum ai fi cunoscut un om care putea face să apară un elefant din spatele unei batiste. Ar fi putut pleca într-un oraş, dar a rămas aici, în New Mexico, cu el. Ar fi putut ajunge redactor la vreo revistă sau profesoară la colegiu, sau poate doar o secretară care plânge citind poezii în timpul mesei, dar a renunţat la toate astea, ca să fie cu el.

Şi, de-a lungul anilor, a devenit din ce în ce mai greu. Ea a

[10] Fragment din poezia lui John Updike, *Earthworm (Râma).*

fost o femeie frumoasă, poate puţin cam înfumurată când era mai tânără, când îşi peria părul în fiecare seară, ştii cum e, şefule, se pare că şi tu ai făcut-o în tinereţe, dar Sarah s-a adaptat la vremurile vitrege. A fost nevoită să-şi scoată câţiva dinţi, fiindcă Gordon n-a putut plăti pentru plombe. Dar a continuat să zâmbească tot atât de larg, arătându-şi găurile alea. I-a fost loială. A văzut cum era, dar şi cum ar fi putut să fie, şi n-a dat niciodată vina pe Gordon pentru diferenţa asta.

Uneori, când lucram amândoi pe câmp, trăgând brazde mai adânci, şi asta-i muncă grea, corect? Sau când reparam gardurile de sârmă de la ţarcurile găinilor, sus, pe deal, şi el obosea, sau era descurajat, sau când medită un moment asupra vieţii, cum ni se întâmplă tuturor, îl vedeam aplecându-şi pentru o clipă capul, cu sudoarea picurându-i din părul rărit, apoi ridicându-şi fruntea şi continuând să muncească, şi ştiam că, în secunda cât îşi ţinuse capul în jos, un gând i se dusese acasă, la Sarah cea Bătrână, şi gândul ăla îi îndreptase umerii.

Aşa că aveau o căsătorie desăvârşită, mai bună decât au ajuns să fie a mea sau a ta, aşa e, şefule? Şi, într-o zi, după cină, suntem toţi trei pe veranda din faţă, de fapt, eu şi Gordon nu stăm de vorbă, ne mulţumim să privim ferma, iar Bătrâna Sarah e în balansoar, alături de Gordon, cu părul ei lung, acum alb, împletit într-o coadă, şi adoarme. Îmi dau seama că doarme fiindcă, după ce o fură somnul, i se deschide gura. Şi e timpul să intrăm în casă, iar Gordon se apleacă s-o trezească pe Sarah, cu blândeţe, corect? Şi ea e moartă, şefule. Chiar aşa. Totul e cum trebuie să fie şi, o clipă mai târziu, acea mică lume fericită a dispărut pentru totdeauna. Gordon încearcă în continuare s-o trezească, cu mare blândeţe, dar capul ei cade într-o parte şi-ntr-alta, cu profilul ei de leoaică, iar eu văd şi ştiu că e moartă, dar trebuie să i-o spun lui cu mare grijă şi, chiar şi aşa, el nu mă crede la început, se străduieşte s-o trezească, să între împreună în casă.

A vrut s-o-ngroape la fermă, acolo unde şi-au trăit viaţa, unde putea să meargă la ea singur, fără să dea ochii cu alţi oameni, şi să-i vorbească, dar oraşul spune „nu poţi să faci asta, Gordon. Soţia ta moartă trebuie îngropată în cimitir, ca toată lumea”.

Într-o zi, cineva o să-i pocnească în frunte cu câte un glonţ pe toţi ăia din oraş care poartă costum şi s-ar putea să n-o facă un indian.

Noi doi suntem cu totul de acord în privinţa asta, şefule. Poate nici măcar n-o să fie un glonţ. S-ar putea să fie un cuţit, lung cam cât ăla de ţi l-am arătat.

Aşa că uite-i pe Gordon al nostru, are şaptezeci şi nouă de ani, e un bărbat puternic, a lucrat la construcţia autostrăzii Alaska-Canada în Al Doilea Război Mondial, era la Contact Creek când s-au întâlnit băieţii din ambele echipe, e dur, are mâinile pline de cicatrice pe toate părţile, şi se uită la lada aia lunguiaţă care e coborâtă în pământ, şi ştie că soţia lui de cincizeci şi cinci de ani e înăuntru, şi ştie că, odată ce-or să aşeze lada aia în groapă, străinii o să arunce ţărână peste ea, lopată cu lopată, până când o să fie îngropată la doi metri adâncime, şi-ncearcă să nu plângă, să stea doar acolo, cu mâinile lui mari atârnând, întrebându-se la ce se gândeşte ea, în lada aia, când cade pământul pe capac.

Gordon nu bea, fiindcă a aflat, în tinereţe, că e unul dintre oamenii ăia care nu mai pot controla whiskyul odată ce a pătruns în ei, aşa că are nevoie de altceva ca să poată merge mai departe. Şi acel altceva e Sarah, fiica bătrânei lui Sarah. Acum o să vorbim puţin despre ea.

Sarah a învăţat acasă, cu Bătrâna Sarah, în primele opt clase dar, când a venit vremea să meargă la liceu, mama ei şi Gordon s-au gândit că trebuia să meargă la o şcoală obişnuită, cu toţi ceilalţi copii de fermier, ca să-şi poată găsi un loc mai bun în lume. Cu toată atenţia pe care i-o dădea Bătrâna Sarah, la şcoală era cu adevărat isteaţă, mai inteligentă decât alţi copii, dar Gordon nu-şi putea permite să-i cumpere haine noi, aşa că i le-a făcut mama ei. A comandat nişte materiale prin poşta, dar i-a cerut câte ceva şi din draperii şi din cearşafuri. Asta era problema. Era îndemânatică la lucrul cu acul dar, o ştii şi tu, şefule, nu-i de-ajuns să ai un ac. Mai trebuie şi ceva-n care să-nfigi acul.

Aşa că Sarah se ducea la liceul ăla în fiecare zi, poate un pic cam timidă, fiindcă învăţase până atunci acasă. Iar fetele de-acolo aveau pantaloni şi bluze după ultima modă de-aici, din deşert, însă ea trebuia să poarte ce-i făcea mama ei, rochii demodate, lungi până la genunchi. Arătau bine, şefule, dar poate nu asta poartă fetele la liceu în zilele noastre, corect? Aşa că, într-o bună zi, uite-o pe Sarah a noastră stând de una singură la o masă din bufetul expres şi mâncându-şi prânzul

pregătit de mama ei, felii de măr în suc de lămâie şi plăcintă rece cu carne de vită, iar fetele alea sunt în jurul ei. Una dintre ele, fiica patronului staţiei de benzină din oraş, care are întotdeauna haine noi, încearcă întruna să-ntindă mâna spre ceafa lui Sarah, râzând şi rostogolindu-şi ochii, iar biata noastră Sarah se gândeşte că poate-o fi având vreun gândac în păr şi tata aia îşi dă silinţa s-o ajute, corect? Până când fata reuşeşte să tragă-n jos gulerul lui Sarah şi vede că acolo nu-i nicio etichetă, nimic pe care şi scrie numele fabricantului sau cum trebuie spălată rochia. Şi fetele alea încep, toate, s-o strige „Sarah Draperie din Bucătărie”. La început, în şoaptă, privind-o printre degetele răsfirate, dar, în curând, în gura mare, pe coridoare şi-n autobuz. Nu cred că se maturizează cineva înainte de a scăpa de urma asta de cruzime, rămasă din copilărie.

Aşa că Sarah se-nchide acum în ea, corect? Nu mai merge să danseze la şcoală, se foieşte prin sala de gimnastică până când pleacă toate celelalte fete de la duşuri, ştii, toată povestea asta cu cântec. Într-o bună zi, cunoaşte un tip nou venit la şcoala lor. E cu un an mai mic decât ea, e tot dintr-o familie săracă. Stau de vorbă şi, în scurt timp, el vine să dea o mână de ajutor la ranch. Nu e chipeş ca mine, dar are grijă de ea, veghează asupra ei, se încaieră de vreo două ori ca să apere onoarea ei, pe care pune preţ, iese aproape întotdeauna bătut, dar, chiar şi aşa, ştim amândoi cum e cu băieţii ăştia vestiţi, nu le plac bătăile cu pumnii, fiindcă şi-nvingătorul o-ncasează, aşa că, după o vreme, toţi eroii sportivi îi lasă pe amândoi în pace.

Eşti om bătrân, şefule, dar ştii ce se-ntâmplă când un băiat şi-o fată se-ndrăgostesc şi au la dispoziţie o fermă întreagă, plină de fânării şi de câmpuri cu iarbă aromată, cum sunt cele presărate cu păpădii galbene, corect? Aşa că Sarah îi spune mamei ei că e însărcinată. Fac o nuntă mică, la fermă, apoi urmează o friptură bună, înăbuşită, şi un cuptor plin de cartofi aburinzi. Trei ani mai târziu, băiatul o părăseşte pentru o fată cu un inel în nară, care chicoteşte o grămadă, o chelneriţă de la birtul alături de care lucrează el.

Sarah e puternică, a-nvăţat asta de la părinţii ei, aşa că plânge, plânge, plânge pe înfundate, vreo lună sau cam aşa ceva, dar continuă să muncească, continuă s-o crească pe fetiţa aia aşa cum trebuie, gândindu-se că, poate, odată şi odată, o să

se mute într-un oraş, unde bărbaţii tineri, buni de-nsurat, n-o să mai ţină cont de prejudecăţi în privinţa ei pentru că are un copilaş.

Pe urmă, într-o altă zi, cam la un an după moartea Bătrânei Sarah, Sarah se trezeşte cu un mic neg roşu cam la jumătatea spatelui, iar negul asta creşte şi tot creşte. Gordon se roagă să-i dispară. Nu dispare. Încearcă să-l trateze cu săpun şi cu o cremă scumpă, comandată prin poştă, am spus scumpă, dar nu costa decât doi dolari, era scumpă pentru el, cu doi dolari ar fi luat un ditamai sacul cu-ngrăşăminte. Nimic din toate astea nu dă rezultate. Când Sarah ajunge, în sfârşit, la spital, şi se duc acolo cu gândul că nu e decât o neplăcere minoră, şefule, ceva în plus prin care trebuie să treacă înainte de a reveni la speranţa că viaţa se va schimba în bine, cancerul şi-a adâncit tentaculele în atât de multe dintre organele ei, că nu mai e nimic de făcut. În anul ăla, Gordon a lăsat porumbul şi căpşunile să se strice, ca să-i poată cumpăra calmante. Am lucrat gratis toată vara, deşi, până la urmă, n-am mai avut de făcut nimic altceva decât să stau pe veranda din faţă.

Aşadar, ce crezi, şefule? Crezi că fiica lui Gordon şi-a revenit ca prin farmec sau crezi c-a murit?

Căpetenia soarbe pe îndelete din cutia cu bere, ţinând-o cu amândouă mâinile lui mari.

— Numai moartea aduce străini în casa mea la miezul nopţii.

— Ai dreptate, şefule. A murit în patul în care se născuse, chiar acolo, la fermă. A izbutit chiar să-şi rostească ultimele cuvinte cu demnitate, fiindcă era atât de-ndopată cu medicamente.

— E o poveste tristă, dar aici, în deşert, auzi o grămadă de poveşti triste.

— Ce crezi că-l ţine pe omul ăsta în viaţă, şefule, după i-au murit şi soţia, şi fiica?

— Nu ştiu.

— Ai uitat de Micuţa Sarah, şefule. Nu eşti destul de atent.

— Câţi ani are această Micuţă Sarah?

— Doisprezece. Unsprezece când a murit mama ei. Moartea îi afectează pe oameni în multe feluri, şefule, dar nimeni nu suferă mai mult decât o fetiţă la moartea mamei ei. Eşti de acord, şefule?

— Acest Gordon are nevoie de bani pentru fiica lui?

— Şefule, acum Gordon nu mai are nevoie de bani pentru nimic. Lasă-mă să-ţi povestesc despre Micuţa Sarah. E la şcoală când moare mama ei, aşa că, la sfârşitul zilei, autobuzul o lasă în faţa fermei şi, la numai o oră după ce i-a murit fiica, Gordon e nevoit să străbată aleea lungă, murdară, ca să iasă în întâmpinarea micii sale nepoate, să-i spună că mama ei mai e. Numai că nu trebuie să scoată niciun cuvânt, ea îi vede lacrimile de pe obraji, pare mirată, apoi ţipă, un ţipăt cumplit, prea puternic pentru o fetiţă, un urlet atât de puternic, încât n-ar fi trebuit să-l scoată înainte de patruzeci sau cincizeci de ani, şi se-ncovrigă în ţărână, plângând şi tremurând. Gordon e nevoit să se-aplece şi să-i adune cărţile, s-o ducă-n casă, şi ea se agaţă de el, aproape sufocându-se de plâns, aşa cum li se-ntâmplă copiilor.

Administratorul firmei locale de pompe funebre îşi face treaba fără bani, în schimbul noului acoperiş pe care i-l pune Gordon pe casă şi al asfaltului pe care i-l toarnă pe aleea din faţă. Gordon face cu mâna lui sicriul fiicei sale, pentru că n-are niciun ban. Şi o îngroapă.

Dar Gordon se ţine cât poate de tare, de dragul micii lui nepoate. Stau amândoi de vorbă în fiecare seară, la gura sobei, şi îşi aduc aminte de asta, îşi aduc aminte când au făcut ailaltă şi plâng şi se strâng în braţe, încearcă să păstreze vie amintirea ei, încearcă să-şi folosească amintirile din vremuri bune ca să treacă peste asta, corect? Sunt ca două animale pierdute în noaptea deşertului, înghesuindu-se unul într-altul ca să-şi ţină de cald.

— Sunt norocoşi că se au unul pe altul. Răul are partea lui bună.

Bonay îşi şterge ochii.

— Să-i spui asta lui Gordon, şefule, când o să-l întâlneşti. Fiindcă azi-noapte nepoata lui a murit.

Căpetenia striveşte cutia goală de bere şi nu spune nimic.

— Aseară, eu şi Gordon ieşim să adunăm lemne, fiindcă a fost atât de frig în iarna asta. Ne întoarcem la vreme ca s-o întâmpinăm pe Micuţa Sarah când coboară din autobuzul şcolii, ca să nu între de una singură în casa aia mare şi tăcută, numai că autobuzul trece de aleea lui Gordon. Nu opreşte.

Eu şi Gordon ne uităm unul la altul. Asta e înspăimântător când e vorba de moarte, şefule. Îţi spune întotdeauna când se-

ntoarce, dar o face întotdeauna aşa cum nu te-ai aştepta. Nici vorba de urletul vântului, nici de-o oglindă care se sparge, corect? O face într-un mod bizar, numai al ei, cum e autobuzul ăla al şcolii, care nici măcar nu-ncetineşte când trece pe lângă noi.

Gordon dă telefon la şcoală şi află că Micuţa Sarah s-a hotărât să se-ntoarcă acasă pe jos. Într-o noapte friguroasă ca asta? Când ea are numai doişpe ani?

Dar azi-noapte a fost aniversarea mamei ei.

Am găsit-o pe la două jumătate dimineaţa. În iazul din spatele proprietăţii lui Gordon. Ce căuta acolo?

Bonay ridică din umeri.

— Anul trecut, când mama ei mai trăia încă, ea, Micuţa Sarah şi Gordon s-au dus la acelaşi iaz, la aceeaşi vreme a anului, şi pe mal înflorise gura leului. E neobişnuit. Eu aşa cred, poate s-a întors în locul ăla de ziua mamei ei, să vadă dacă florile au apărut iarăşi, să culeagă câteva şi să le-aducă acasă, pe masa din bucătărie. Şi poate că, în frig şi-n întuneric, s-a zăpăcit şi a păşit pe suprafaţa iazului, crezându-se încă pe pământ.

Bonay striveşte cutia lui de bere.

— Acolo unde-a căzut, n-a făcut gaură mare-n gheaţă. Poate şocul apei reci a încurcat-o şi mai mult sau poate în zloata din iaz era atât de frig, încât a amorţit prea repede, înainte de-a încerca să se ridice la suprafaţă. Când ai mâinile înroşite şi amorţite, mai ales dacă nu eşti decât o fetiţă, nu mai ai putere să te tragi afară înainte să-ngheţi prea tare şi să-ţi pierzi toată căldura din tine.

— Ce vrea prietenul ăsta al tău, Gordon?

— Gordon vrea să-şi scoată nepoata din iazul ăla, vrea s-o strângă în braţe, să-i vorbească. Vrea să se gândească la el, ducând-o pe ea acasă. S-o întindă în patul ei, unde e cald, nu frig şi întuneric, unde nu e sub apă, nu e înfricoşător şi pustiu.

Mintea ştie să se chinuiască. Ştie unde să caute, în ea însăşi, scaunul de tortură şi biciul, iar Gordon n-are o altfel de minte. După şoc, după amărăciune, îl văd stând la masa din bucătărie, alături de cele trei scaune goale, şi ştiu că s-a dus în locul ăla, din mintea lui, să se tortureze. Vara trecută, după ce-a murit Sarah, Gordon se plimba într-o zi împreună cu Micuţa Sarah prin spatele hambarului, vorbindu-i despre fluturi, şi să fie al naibii dacă fetiţa n-a călcat pe dinţii unei greble şi, călcând aşa pe ei,

a aruncat coada greblei în sus, cu iuţeala unui şarpe, şi coada aia de lemn a pocnit-o exact în mijlocul feţei. Chiar înainte de asta, avea faţa plină de încântare, fiindcă bunicul ei îi povestea despre fluturi, dar Gordon nu vede acum decât privirea dezorientată care i s-a aşternut de chip imediat ce-a pocnit-o grebla, asta i se derulează într-una în minte, fiindcă-şi închipuie că trebuie să fi avut privirea aia de după lovitură când s-a spart gheaţa şi a căzut în iaz. Privirea încântată în timp ce căuta gura leului, poate simţind-o pe mama ei în preajmă, apoi privirea şocată când s-a prăbuşit în întunecimea de gheaţă.

— E o poveste tristă, omule. Dar ce pot face eu? Vrei să v-ajut s-o dezgropaţi din gheaţă?

Bonay clatină din cap.

— Nimeni n-o poate dezgropa de-acolo. Gheaţa s-a-ntărit. Am încercat, cu târnăcoape. Iazul e acum ca de stâncă şi n-o să se dezgheţe până la anu'. Gordon n-are de gând să-şi lase nepoata în iazul ăla îngheţat până atunci, cu chipul chiar sub suprafaţă, cu amândouă braţele înălţate în aer. Am gonit păsările de lângă braţele alea fără apărare. Am gonit păsările, nişte ciori negre, mari.

— Atunci, ce vrei să fac eu, omule?

Bonay se îndreaptă pe taburetul lui.

— Pune-ţi o haină şi vino cu noi la ferma ta din vale, şefule. Spune-le oamenilor tăi să dea drumul vitelor. Noi patru o să le mânăm peste deal, către iaz şi pe iaz, şi greutatea lor o să spargă gheaţa, şi nepoţica lui Gordon o să plutească, liberă, deasupra apei.

Şeful de trib nu zice nimic, ochii lui bătrâni îi întorc lui Bonay privirea. Îşi aruncă într-un coş de gunoi din spatele barului cutia de bere strivită.

— Spune-i acestui Gordon că-mi pare rău pentru nepoata lui. Spune-i că aş putea trimite nişte oameni s-o dezgroape din gheaţă, dar tu zici că n-o să meargă. Aşa că n-am cum să te-ajut. Dar, în noaptea asta, o să mă rog pentru sufletul ei.

Bonay îşi scoate cuţitul, lung cât antebraţul lui.

Căpetenia scoate de sub bar un pistol.

— Ţi-ai terminat berea, amice. Acum vreau să mă-ntorc în pat.

Bonay clatină din cap.

— Aş face orice pentru Gordon. Vii cu mine, şefule. Dă-ţi

seama singur cât de iute sunt.

Bonay conduce căpetenia spre maşina purpurie, cu motorul încă mergând.

Îl conduce pe bătrân ţinându-l de umeri şi îl aşază pe scaunul şoferului.

Când se urcă el însuşi, pe locul pasagerului, Bonay se răsuceşte spre Gordon şi pe umărul stâng îi înfloreşte, neagră şi roşie, gaura lăsată în urmă de un glonţ.

— Ne-ncadrăm în timp, Gordon. Porneşte maşina, şefule.

Căpetenia îşi ţine mâinile în poală.

— Nu.

Bonay îşi scoate cuţitul lung şi îi împinge vârful cu cinci centimetri prin haina căpeteniei, prin cămaşa de noapte, i-l împinge între două coaste, i-l împinge în coşul pieptului. Căpetenia îşi îndreaptă spatele, inspirând cu iuţeală.

— Porneşte maşina, şefule.

Căpetenia, cu o pată sângerând roşu-întunecat în coasta dreaptă, îşi pune mâna stângă pe volan şi dreapta pe maneta de viteze, trăgând-o în marşarier.

— Poate, peste vreo două zile, o să inversăm situaţia. O să te iau la plimbare în camioneta mea, cu vreo doi băieţi de-ai mei în spate, o să ieşim de pe drum şi-o să intrăm în deşert, unde nu sunt decât scorpionii şi soarele.

Bonay îşi sprijină trupul înalt de al şefului, cu lama cuţitului între coastele lui.

— Poate sunt pe-un drum pentru care tu, şefule, n-ai pantofi potriviţi. A fost pornită o maşinărie înfiorătoare şi eu nu sunt de acord cu asta, dar trebuie să-i lăsăm pistoanele şi pendulele să ne ducă acolo unde vrea Gordon să ajungă.

Căpetenia n-are niciun răspuns.

În maşina purpurie care goneşte spre ferma de vite din vale, Bonay începe să cânte.

Fraţilor, Surorilor,
E mistic, e magic,
E plin de monştri,
E lună-n noapte, peste porumb,
E-un minut de nebunie,
E-o maimuţă-ntr-un conac,
Sunt pepeni în jurul mânăstirii,
E-un şoarece, ronţăie brânză-n labirint,

E-o călugăriţă, înfulecă murături pentru
cinci cenţi.

Căpetenia se întoarce spre tine, cu mâinile bătrâne încleştate de volan.

— Care-i rolul tău în nebunia asta?

Tu nu spui nimic.

Căpetenia încearcă să-şi modifice uşurel poziţia în scaun, împăcându-şi-o cu lama cuţitului care îl înţeapă în coaste.

— Îmi simt mirosul deodorantului. Nu pot să-l sufăr.

Pe la patru dimineaţa, maşina încetineşte în faţa fermei de vite a căpeteniei.

De-a curmezişul intrării e suspendată o barieră roşu cu alb.

Din dreptunghiul de lumină al barăcii paznicului se desprinde un indian. Clipind din ochi. Bonay strecoară încă doi centimetri din lama cuţitului între coastele Căpeteniei. Căpetenia stă încă şi mai dreaptă, scapă un vânt, sloboade în turul pantalonilor o baltă de diaree caldă.

Paznicul se apropie, ţinând în mână o lanternă stinsă.

Îşi apleacă faţa lată spre geamul deschis al portierei şoferului. Nas lătăreţ, păr negru. Îşi plimbă ochii întunecaţi în toate părţile, inspectând interiorul. O vede pe căpetenie la volan. Pe Bonay ghemuit alături de căpetenie. Pe tine lângă portiera pasagerului. Pe Gordon plângând pe bancheta din spate.

— Ai venit târziu încoace, căpetenie Picior Negru.

Căpetenia îşi înclină capul spre geamul lăsat în jos.

— Le vând acestor rătăcitori nişte vite. Ridică bariera şi pe urmă poţi pleca acasă. Strecoară-te în patul nevestei şi trezeşte-o.

Paznicul îi zâmbeşte larg căpeteniei. Bariera scârţâie când se apleacă peste ea. Mâinile lui ridică prăjina vărgată, lungă şi subţire.

— Sigur nu mai ai nevoie de mine, căpetenie Picior Negru?

Căpetenia închide ochii, clatină din cap.

— Du-te acasă. Ţi-au dat un radiator acolo, înăuntru?

Paznicul se uită peste umăr, către ghereta luminată.

— Nu, domnule.

— O să-ţi aduc unul. E prea frig ca să stai acolo toată noaptea. Maşina vă poartă pe toţi patru pe drumul lung, de ţară, prin tunelul nopţii. Din depărtarea cufundată în beznă, dar n-ai putea spune exact de unde se înalţă un muget solitar.

Pe măsură ce vă apropiaţi, mugetele prelungi izbucnesc tot mai des, din zeci de gâtlejuri încordate.

Mirosul respingător al vitelor prinde să umple maşina.

— E chiar acolo.

Lumina farurilor se prelinge pe traversele orizontale ale gardurilor, pe poarta din plasă de sârmă. Pe marginea conurilor de lumină se târăsc umbre întunecate.

Căpetenia opreşte maşina. Trage frâna de mână.

— Acolo am nişte juncani premiaţi. N-aveţi nevoie de ei. Bonay coboară din maşină, înalt şi vânos, strâmbând din nas din cauza mirosului.

— Câte vite ai, în afară de juncani?

Căpetenia se ridică de pe scaunul şoferului, cu haina neagră peste cămaşa albă de noapte, ţinându-se de rana din partea dreaptă.

— O sută treizeci, poate o sută patruzeci.

— E destul.

Bonay îşi roteşte capul în toate părţile, mijindu-şi ochii.

— Câte camionete ai aici, şefule?

— Doar aia de-acolo, din lateral.

— Aia în care voiai să mă duci duminică la plimbare?

— Chiar aşa.

— E-o camionetă frumoasa pentru o plimbare de duminică. Luceşte toată. Sper c-ai un calorifer bun înăuntru. Dar în noaptea asta ne urcăm în camioneta aia numai noi doi, şefule. Acelaşi aranjament de până acum, tu conduci, numai că, de data asta, nu-mi mai înfig cuţitul ăla mare în tine, dacă nu ţii morţiş.

Bonay îţi face semn să te urci în maşina purpurie, la volan.

— Uite ce vreau de la tine. Eu intru-n ţarcul vitelor şi m-apuc să le pleznesc peste crupă, le scot în goană afară. Odată ce-au ieşit, începi să le mâni, cu maşina, peste dealul de colo, exact aşa cum o să fac şi eu, cu camioneta. Le trecem peste culme şi le-mpingem în vale, către iaz. Când ajungem acolo, câteva or să între pe gheaţă fără nicio problemă, dar restul cirezii o să-ncerce să dea-napoi când o să vadă că primele rânduri se scufundă. Atunci începi să le-mpingi pe vacile alea timide cu bara de protecţie a maşinii. Loveşte-le destul de tare ca să le sileşti să-nainteze, să între pe gheaţă, dar ai grijă să nu le rupi picioarele din spate şi să nu le ucizi. Nu vreau să târâm vaci

moarte în iaz. Sunt grele.

Prin parbriz, îl vezi pe Bonay deschizând poarta din plasă de sârmă până la capăt. Îşi face loc cu greu prin cireada în mişcare, lovind animalele peste creştete şi peste crupe cu ochii în jos, ca s-ocolească mormanele de balegă. Se îndreaptă spre partea din spate a ţarcului. Odată ajuns acolo, nu mai e decât o siluetă măruntă şi îi priveşti mâna dreaptă pocnind zgomotos crupele vitelor, sunete distonat de sonore în noapte, pe urmă mâna stângă, iarăşi dreapta, apoi îl vezi lovindu-le cu pumnii, împingându-le.

Primele câteva vaci ies pe poarta deschisă, mugind, lăsându-şi capetele în jos, umblând după iarbă. Cele din valul următor le izbesc în spate. Din primele rânduri, câteva o iau în lături, altele o pornesc la trap, greoaie, îndepărtându-se cu câţiva metri de înghesuiala care sporeşte. Una stă deoparte, singură, cu balega curgându-i de sub coadă.

La început, vacile ies încet. Dar, când în jur de jumătate din ele sunt în afara ţarcului, cele rămase se grăbesc să dea buzna, răspândindu-se în jurul porţii. Una se apropie agale de maşina ta, degustându-ţi oglinda laterală cu limba ei lungă, roz.

Închizând în urma lui poarta de sârmă a ţarcului acum gol, Bonay îşi scoate cămaşa, îşi şterge cu ea pieptul, braţele, se strecoară printre vacile care dau peste el, îmbracă din nou cămaşa. Îl înhaţă pe şeful de trib de braţ, îl ajută s-ajungă la camionetă.

Tu dai maşina înapoi. Răsuceşti de volan ca s-ajungi în spatele turmei. E prima dată când eşti singur cu Gordon în maşină. Te uiţi în oglinda retrovizoare. El nu vede nimic din toate astea. Îşi ţine mâinile în poală, capul plecat, continuă să plângă.

Auzi un claxon.

Camioneta ţâşneşte înainte, ţintind crupele celor mai apropiate vite, izbindu-le. Animalele se pun în mişcare târşâindu-şi picioarele şi mugind.

Treci în spatele celeilalte părţi a turmei, dai ceva cam tare peste cozile vacilor. Frână. Marşarier. Le loveşti din nou.

Câteva se răzleţesc, luând-o într-o parte.

Marşarier, roteşti maşina în faţa lor. Marşarier, tragi de volan, ajungând în lateral. Frână. Calci acceleraţia, te loveşti de coastele vitelor. Frână. Cu capetele în pământ, se întorc

clătinându-se în cireadă.

Mânaţi vacile în susul dealului încet, cu greutate. Îl auzi pe Bonay în partea opusă a turmei, înjurând animalele în timp ce roţile din cutia de viteze se învârt înainte şi înapoi, oscilând între marşarier şi viteza întâi.

E nevoie de o oră întreagă ca s-aduceţi cea mai mare parte a cirezii pe coama dealului şi să începeţi coborârea în partea opusă. Vreo zece vite scapă, pribegind înapoi, în josul pantei, iar una e culcată pe-o parte, lângă un copac, trăgând să moară, pentru că ai lovit-o prea tare, dar Bonay nu se-ntoarce după vacile răzleţite, aşa că nu te-ntorci nici tu.

Faci o pauză în vârful dealului, privind din maşină în adâncul văii. Acolo, la vreun kilometru şi jumătate distanţă, e micul pâlc cu copaci golaşi, cu ovalul amplu, întunecat, al iazului în centru.

E trecui de cinci dimineaţa, dar cerul e acoperit, soarele se înalţă întrezărindu-se palid, difuz prin norii grei, cenuşii.

Mulţumită gravitaţiei, e mult mai uşor să mâni vitele la vale. Descoperi că nu mai e nevoie să le loveşti ca să le ţii grămadă. E suficient să mergi pe lângă cele care par dornice s-o ia la fugă şi să claxonezi întruna.

Dar, la poalele dealului, primele rânduri de vaci încearcă să se împrăştie de-a lungul văii. Începeţi din nou să învârtiţi schimbătorul de viteze, tu în maşina ta şi Bonay în camionetă, modelând iarăşi partea din faţă a cirezii, dându-i forma unui con îndreptat spre copacii desfrunziţi.

Ţi-au obosit antebraţele de când roteşti cauciucurile prin iarba umedă şi prin noroi. Dar nu te poţi opri.

Vitele din frunte se pierd printre trunchiuri, frecându-şi coastele de ele, Vârfurile golaşe ale copacilor se clatină.

Crengile frânte, căzute la pământ în tipul gerurilor iernii, trosnesc sub copitele cirezii. În mijlocul trunchiurilor negre, o vacă dă înapoi, cu privirea speriată, mugind. Probabil că i s-a prins copita în gheaţă. Spinările unduitoare ale celorlalte o doboară, ascunzând-o vederii, trecând greoaie peste urletele ei.

— Eu cobor aici.

Te uiţi în oglinda retrovizoare. Vorbeşte Gordon. E prima oară când îl auzi vorbind. Are vocea surprinzător de slabă, de cultivată.

Frânezi maşina veche, purpurie.

Gordon se apleacă în faţă, cu obrajii umezi. Mâinile îi zvâcnesc

către mânerul portierei din stânga.

La început, picioarele îi sunt nesigure. Cât timp a stat pe bancheta din spate?

Cireada traversează iazul tropotind zgomotos.

Câteva vaci alunecă, zbiară când celelalte trec cu copitele peste ele.

La început, gheaţa pare să reziste. Pe urmă se aud pocnete, pârâituri. Trei vaci cad în apă. Gheaţa trosneşte, crăpând în zigzag. O bucată imensă, cu margini zimţate, se înclină, înălţându-se către vârfurile desfrunzite ale copacilor. Vitele alunecă pe suprafaţa ei, aterizând greoaie, într-o rână, în apa întunecată.

Gordon se împleticeşte de-a lungul malului, cu braţele întinse, trimiţând cu vârfurile degetelor sărutări către partea opusă a iazului.

Vezi cele două braţe mici, roşii, înălţându-se în afara gheţii.

Tot mai multe vaci îşi croiesc drum prin apa rece, mergând şi alunecând pe spinările celor care se îneacă dedesubt. Douăzeci de capete de vite se răsucesc deasupra apei, vâslind zadarnic cu picioarele din faţă şi scoţând aburi pe nări. Au boturile deschise, mugind, bolborosind.

În capătul opus, Gordon păşeşte pe gheaţă, încă plângând, cu trupul lui bătrân, înalt şi lat în spate bălăbănindu-se, printre crăpături şi mugete, către antebraţele nepoatei sale.

Unde e Bonay? De ce nu-l avertizează pe Gordon, de ce nu-i spune s-aştepte până când se va afla în siguranţă, până când se domoleşte haosul?

În iazul întunecat se îngrămădesc tot mai multe vite. Dau năvală printre sloiuri, peste trupurile celorlalte animale moarte, de pe fundul apei. Se caţără peste leşuri, pocnind cu copitele din faţă bucăţile de gheaţă întreagă, urcându-se pe ele, îşi scutură trupurile ca nişte câini uriaşi, cu blana rasă.

Gheaţa rămasă se despică bubuind.

Gordon e aruncat în faţă şi întinde instinctiv mâinile, ca să-şi amortizeze căderea.

Alunecă sub gheaţă. Alunecă în lumea nepoatei lui, în frig, întuneric şi singurătate.

Îi priveşti trupul prelingându-se, cu faţa în jos, printre vitele care se îneacă. Te întrebi dacă e mort sau dacă braţele vor începe să i se rotească, să înoate către mâinile nepoatei sale. Îi

priveşti trupul alunecând în apă pentru o vreme destul de îndelungată ca să ştii că braţele nu i se vor mişca. Nu va începe să dea din picioare.

Gheaţa din jurul braţelor nepoatei crapă. Braţele cad, alunecă pe rând pe gheaţa albă, brusc fisurată. Sub ele, trupul mărunţel, eliberat, îşi pierde contururile, coborând în beznă.

Căpetenia stă pe pământ, cu spatele proptit de unul dintre cauciucurile din faţă ale camionetei, ţinându-se cu o mână de coaste, privind. Tuşind.

Bonay stă în picioare, alături de tine. Îşi ridică vocea, acoperind zbieretele vitelor şi pocnetele gheţii. Plânge.

— Gordon mi-a cerut să pun în mişcare pentru el maşinăria asta cumplită şi am ştiut amândoi, fără să ne-o spunem, de ce a fost construită şi unde avea să-l conducă, dar aş fi făcut orice pentru el. Nu putea s-o facă el însuşi, dacă nu era un accident. Odihneşte-te în pace, Gordon! Ţi-am făcut hatârul.

În mijlocul dezlănţuirii din iaz, vite luptându-se să-şi ţină nările deasupra apei, gheaţă crăpând zgomotos, trupul lui Gordon plutind cu faţa în jos, cu braţele desfăcute, ca o statuie, alunecând încet în bezna afundă.

FREAMĂTUL MINŢII

Jeffrey Ford

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

În 2006, *Golden Gryphon* a publicat a doua colecţie de povestiri a lui Jeffrey Ford, *The Empire of Ice Cream.* Prima sa colecţie, *The Fantasy Writer's Assistant,* a câştigat premiul World Fantasy. Ford a scris şi câteva romane, cele mai recente fiind *The Girl in the Glass,* câştigător al premiului Edgar, şi microromanul *The Cosmology of the Wider World.* Ford a primit premiul Nebula şi alte două premii World Fantasy, Grand Prix de L'Imaginaire, precum şi premiul inaugural Fountain al Fundaţiei de Ficţiune Speculativă. *The Scribble Mind* a fost publicată online pe site-ul lui Ellen Datlow, *SCI FICTION.* SCIFI.COM a sistat fondurile pentru *SCI FICTION,* dar deocamdată mai puteţi citi câteva dintre povestirile cele mai bune ale lui Ford în arhiva site-ului. Scrierile lui Ford tratează de multe ori actul creaţiei artistice, fie scrisul, fie arta, fie muzica, fie altă întreprindere creatoare. Predă arta scrisului la Colegiul Brookdale Community şi locuieşte în New Jersey împreună cu familia.

K.L. & G.G.

Când eram student, pe la mijlocul anilor '80, mă întâlneam cu Esme în fiecare duminică dimineaţă la dejun, la Palace A, pe Hepson Street. Ouăle moi, brioşele din făină de porumb, cafeaua şi conversaţia noastră care aluneca de la un subiect la altul alcătuiau fazele unui ritual asemănător cu al slujbei de duminică, dar fără nuanţele ei grave. Un fel de toropeală caracteriza aceste mese luate dimineaţa târziu, pe lângă senzaţia de „acasă" pe care ţi-o creau.

Am fost colegi de liceu, am crescut în acelaşi oraş şi ne cunoşteam vag în vremea aceea – eram prieteni de-ai prietenilor noştri – dar ne învârteam pe orbite sociale diferite; a ei era mai aproape de soare. Trecuseră şase ani de la absolvirea liceului, timp în care nu mă gândisem la ea nicio clipă, până când, într-o zi, spre sfârşitul verii, tocmai când urma să încep primul meu semestru de masterand, mi-am părăsit mansarda

amărâtă din sordidul First Ward şi m-am aventurai la cumpărături. Mergeam pe Klepp Street, când ochii mi-au căzut pe o fată atrăgătoare, cam de vârsta mea, care se îndrepta spre mine şi vorbea de una singură, Era înaltă şi slabă, cu păr negru ondulat şi bogat. Purta un tricou portocaliu şi blugi, iar în picioare încălţase o pereche de sandale de plajă ieftine. Fuma şi gesticula cu mâna liberă. Faptul că vorbea singură m-a făcut să cred că avea o doză de nebunie suficientă ca să stea de vorbă şi cu mine, aşa că mi-am scotocit mintea cu disperare ca să găsesc cuvintele potrivite cu care să-i trezesc interesul. Dar m-am pierdut repede, pentru că pe tricoul pe care-l purta am văzut numele liceului meu şi stema lui distinctivă, un leu cu înfăţişare bleagă. Pe măsură ce ne apropiam unul de altul, i-am zărit faţa mai clar şi mi-am dat seama că o cunosc de undeva. Când a sosit clipa, n-am fost în stare să articulez decât un „Salut” timid. Ea s-a oprit, m-a cercetat ca să mă recunoască şi mi-a spus, fără să se arate deloc uimită: „Salut, Pat, ce mai zici?”, de parcă de-abia ieri ne-am fi văzut ultima dată. Pe urmă am recunoscut-o şi eu şi am întrebat-o: „Esme, ce faci aici?”.

M-a invitat s-o însoţesc la Palace A şi să bem o cafea. Eram foarte singur de când venisem în oraş, cursurile nu începuseră încă şi nu cunoşteam pe nimeni. N-aş fi putu cere o soluţie împotriva singurătăţii mai potrivită decât întâlnirea întâmplătoare cu ea. Am petrecut o oră la restaurant, povestindu-ne reciproc ce-am făcut şi pe unde am călătorit în anii trecuţi. Ea era la universitate deja de un semestru. Spre deosebire de mine, care abia mă înscrisesem la masterat, ea avea unul în matematică obţinui la o altă facultate, cu o teză despre fractali şi teoria haosului, iar acum se pregătea pentru al doilea, în artă. Întâmplarea făcea ca arta să fie şi prima mea specializare şi am recunoscut, în şoaptă şi cu glas uşor stânjenit, că pictam. Mărturisirea mea a descumpănit-o o clipă. A lăsat capul pe-o parte şi s-a uitat lung la mine, a tras un fum din ţigară, şi-a ţuguiat buzele, apoi a dat din cap, parcă acceptând spusele mele.

Pictura, bineînţeles, nu era domeniul ei – ea nu lucra decât pe calculator, unind puncte în grafice şi reprezentând regulile şi accidentele universului în formă şi culoare. Pe vremea aceea, asemenea lucruri erau foarte noi şi eu n-aveam habar despre ce vorbea, dar uşurinţa cu care pomenea de mulţimea lui

Mandelbrot şi atractori străini mă interesa la fel de mult ca părul şi zâmbetul ei. Când i-am spus că-mi plac tablourile lui Redon şi Guston, a râs cu glas tare. Ştiam că-i desconsidera pe cei ce mă influenţau; cu toate acestea, eram fermecat de râsul ei: chicotea un ca copil de zece ani.

În ziua aceea ne-am despărţit după ce am hotărât să ne vedem la dejun duminica viitoare. Încă de pe atunci, deşi ştiam că vom deveni buni amici, am bănuit că nu vom depăşi graniţele prieteniei. Da, o găseam fascinantă, dar manifestase o răceală evidentă când mă privise fix şi-mi povestise amănunţit despre decesul recent al mamei sale, Rămăsesem cu senzaţia că o anumită parte a minţit ei, meticulos calculată, stătea mereu în suspensie, ocupată să rezolve o ecuaţie. Pe lângă afectarea ei, am simţit, în momentul respectiv, o înclinaţie iraţională, a muncitorilor care se întorc împotriva uneltelor, şi anume aceea că a face artă pe calculator presupune o decădere morală.

A început semestrul şi am descoperit că pictura abstractă era încă la modă la universitate. Majoritatea profesorilor îmbătrâniseră dominaţi de pictura lor de la sfârşitul anilor cincizeci şi începutul deceniului următor şi încă promovau spiritul desuet al lui Jackson Pollock – expresionişti abstracţi de mâna a doua şi a treia, care-i învăţau pe tinerii pictori despre cât de important e să ignori concretul în pictură. Se lucra pe pânze mari, se folosea vopsea din belşug şi, cu cât făceai mai multă mizerie, cu atât era mai lăudată pictura ta. Eu am fost un fel de proscris printre studenţi de la bun început, din cauză că lucrările mele redau figuri brute, îngheţate în scene monotone, care trădau un soi de lehamite universală – o mască în spatele căreia ascundeam implicarea mea exagerată în orice. Eram tolerat cu mare greutate, privit ca o mascotă retardată ale cărei lucrări au un farmec atavic. Esme, la rândul ei, se găsea cam în aceeaşi situaţie. Nimeni nu înţelegea, în afară de cei de la secţia de informatică, cum obţinea vârtejurile acelea pestriţe, infinite în complexitatea lor sau în ceea ce reprezentau. Mulţimea artiştilor se temea de acest *know-how* tehnologic.

Făcusem toate nebuniile în studenţie – beţii, droguri, femei – aşa că m-am pus pe treabă cu un elan ce nu mă caracteriza. Când mă gândesc la apartamentul meu de pe Clinton Street, îmi revine în memorie izul pătrunzător de terebentină, salteaua uzată pe care cineva o pusese pe bucata de bordură care

devenise patul meu, încălzitorul periculos – coşul de fum se ridica răsucit spre tavan – care dădea căldură când avea chef şi gaura de glonţ din geamul din faţă, pe care o astupasem cu bandă izolatoare. Lucram noaptea târziu, când furnizorul de metamfetamină cristalizată se întâlnea cu clienţii sub stâlpul de iluminat de vizavi, din faţa depozitului de mobilă, şi când ceilalţi chiriaşi din clădire stinseseră focul de sub cratiţă în care fierbeau necontenit varză şi se trântiseră în pat după o zi de muncă extenuantă pentru un salariu de doi bani. Pe urmă îmi făceam cafea, ascultam Blossom Deane pe magnetofonul demodat şi începeam să amestec vopselele. Fiecare trăsătură de pensulă era un prilej de exaltare. Profesorii care îmi desconsiderau munca aveau încă de împărtăşit secrete valoroase despre culori, măiestrie şi materiale şi le-am transpus lecţiile pe pânzele mele.

Lunile se scurgeau şi, în timp ce-mi desăvârşeam educaţia, am reuşit să aflu câte ceva despre Esme. Când nu ne aflam în separeul nostru de la Palace A, unde conversaţiile se învârteau strict în jurul anumitor subiecte – diatribele ei prin care susţinea mediul electronic şi ale mele despre caracterul nepotrivit al abstractului; comentariile răutăcioase despre picturile colegilor şi profesorii noştri imperfecţi – ea se dovedea a fi un fel de sfinx. În afară de atacul suferit de mama ei bolnavă de cancer, pe care mi-l povestise în prima zi, nu rostea o vorbă despre viaţa şi familia ei. Orice am aflat despre acestea a fost din pură întâmplare.

Într-o zi, după cursuri, stăteam la poveşti, pe hol, în faţa unui atelier, cu un tip, Farno, şi el pictor masterand, când Esme a trecut pe lângă noi. Am întrerupt conversaţia şi am salutat-o. Ea mi-a spus „Ne vedem duminică”. Când m-am întors spre tip, l-am văzut că scutură din cap şi, după ce ea nu mai avea cum să ne audă, m-a întrebat:

— O cunoşti?

— Da, am fost colegi de liceu.

— Înseamnă că i-ai tras-o.

Am făcut un pas înapoi, mirat de remarca lui, şi i-am spus:

— Ce tot spui? Nu suntem decât prieteni.

— Nu cred că are vreun prieten.

Supărarea mea bruscă m-a determinat să tac.

— Ascultă, nu te supăra, continuă tipul. Nu încerc decât să te

avertizez. Mi s-a întâmplat şi mie, şi altora. O să se dea la tine. Mergeţi la masă ori la film şi după aia la ea acasă. Vreau să zic, e de-a dreptul fermecătoare şi deşteaptă. O să-ţi zici: „Oho, e grozavă”. Nu te poţi abţine şi-i pici în braţe. În cele din urmă, ajungeţi în dormitor. E agresivă, se poartă de parcă încearcă să te reguleze până-ţi dai sufletul, de parcă vrea să-ţi mănânce sufletul. Pe urmă, a doua zi dimineaţă sau chiar în aceeaşi noapte, puţin mai târziu, te trezeşti şi-o auzi că plânge ca un ţânc pe care-l apucă urletele şi începe să zbiere la tine să te cari dracului. Am vorbit şi cu alţii despre ca, şi băieţi, şi fete, chiar şi cu profesorii. E sonată.

— Păi, noi doi suntem prieteni, am zis în apărarea ei şi am plecat.

Duminica următoare, când am ieşit să luăm dejunul, povestea tipului nu-mi dădea pace, mi se tot învârtea în cap, dar n-am scos o vorbă despre ea. Cum între mine şi Esme lucrurile nu merseseră niciodată prea departe, în loc s-o cred nebună din cauza celor auzite despre ea am simţit, fie că se cuvenea, fie că nu, că-mi pare rău de ea. În timp ce-mi treceau prin cap gândurile astea, ea îi tot dădea înainte cu teoria haosului, cică teoria asta demonstra că universul era şi ordonat, şi haotic în acelaşi timp. Nu reuşeam să mă concentrez deloc pe ce spunea, căci în minte nu vedeam decât imagini cu ea regulând diverşi bărbaţi de la facultatea de artă, ca un demon nesătul. În cele din urmă, termină explicaţia, scoase o grimasă de nemulţumire vădită la adresa naturii indecise a creaţiei şi mă rugă să-i dau zahărul.

În următoarele două săptămâni, universul indecis mi-a mai aruncat în poală două revelaţii despre ea. Mă aflam la biblioteca universităţii într-o seară, căutând o carte pe care ar fi trebuit s-o aibă despre tablourile cu Insula Coney ale lui Reginald Marsh, când m-am pomenit la etaj, unde erau încăperile destinate studiului individual. Facultatea nu mă aprecia suficient ca să primesc şi eu una. Şefii de catedre le distribuiau cu zgârcenie studenţilor preferaţi, aşa cum papii împart probabil indulgenţe. Ştiam că Esme are un astfel de loc, primit de la catedra de informatică, şi îl folosea din când în când. Cele mai multe încăperi erau însă întunecate şi goale. În cele din urmă, am găsit-o pe a ei şi am văzut-o aşezată la masă.

În faţa ei, monitorul era plin de cifre. Pe masă, o carte

deschisă. Cu mâna dreaptă o răsfoia din când în când şi manevra mouse-ul, mişcând repede privirea de la carte la monitor şi invers. În acelaşi timp, nota ceva frenetic cu creionul pe o agendă din stânga, fără ca măcar să se uite ce scrie. Pe lângă asta, avea pe urechi căşti cuplate la casetofonul de pe podea. Când a coborât ochii spre carte, am reuşit să-i văd, scurt de tot, privirea. Singurul cuvânt cu care aş putea s-o descriu – şi nu e unul pe care-l folosesc prea des – e *hrăpăreaţă.* Am vrut să bat la uşă, dar, ca să fiu sincer, în clipa respectivă Esme mi s-a părut de-a dreptul înfricoşătoare.

A doua piesă din puzzle-ul care era Esme a ajuns la mine, dintre toţi oamenii, prin mama. Sunasem acasă şi pălăvrăgeam cu ea despre cum mergea cu învăţatul şi ce mai făcea familia. Ca să nu se dezmintă, m-a întrebat dacă mi-am făcut prieteni. I-am răspuns că da şi, amintindu-mi că Esme e din acelaşi oraş cu mine, i-am pomenit de ea. Auzindu-i numele, mama a rămas neobişnuit de tăcută.

— Ce-ai păţit? am întrebat-o.

— Familia ei… Dumnezeule!

— O mai ţii minte?

— Da, o mai ştiu pe mama ei de la şedinţele cu părinţii. Un bloc de gheaţă. Nimeni nu voia să stea lângă ea, de frică să nu facă degerături. Taică-său, o fiinţă mult mai agreabilă, era dependent de medicamente. Dar, cel puţin, aveau o căruţă de bani.

— Ea-i de treabă, am spus eu.

— Păi, tu ştii mai bine, replică mama, evident făcând aluzie la faptul că nu ştiam nimic.

Situaţia lui Esme sau cum vreţi să-i spuneţi, mă bântuia. Nu ştiu de ce îmi păsa atât de mult de ea. Nu era decât fata cu care luam micul dejun o dată pe săptămână sau era ceva mai mult? Îmi plăcea să stau de vorbă cu ea şi să ne întâlnim la Palace A, dar, când mi-am dat seama că mă gândesc mai mult la ea decât la pictură, am făcut un efort să-mi ignor gândurile şi să mă cufund în muncă.

Într-o duminică după-masă, în al doilea semestru, când iarna făcea loc primăverii, stăteam în restaurant şi sărbătoream cu o specialitate de friptură cu ou o evaluare pozitivă făcută lucrărilor mele recente. I-am prezentat amănunţit lui Esme observaţiile încurajatoare primite de la fiecare profesor în parte.

Când am terminat, mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— Pat, e grozav, dar gândeşte-te cât te poţi baza pe ce-ţi spun profesorii acum. Ţin minte că, acum câteva luni, spuneai că sunt nişte proşti.

Asta mi-a tăiat din elan. Totuşi, eram convins că tablourile mele dobândeau valoare şi că forţa creatoare mi se scurgea prin braţe în pensulă şi pe pânză. Ştiam că pornisem pe calea cea bună şi nimic din ce spunea Esme nu mă putea dezumfla. Aşa că am râs la comentariul ei.

Ea s-a ridicat şi s-a dus la toaletă. Eu am rămas, răsfoind catalogul unei expoziţii de primăvară care urma să se deschidă în galeria universităţii şi să prezinte lucrări ale studenţilor masteranzi şi ale câtorva profesori renumiţi. Mi s-a cerut să expun şi eu un tablou şi eram în extaz. Când s-a întors Esme, mă uitam la pagina cu reproducerea unui tablou semnat Thomas Dorphin, cel mai cunoscut dintre pictorii care aveau să fie prezenţi la vernisaj.

— La ce te uiţi? mă întrebă ea.

— La o lucrare de individul ăla, Dorphin. Îi ştii opera?

Esme scutură din cap.

— Seamănă cu rahaturile lui Cy Twombly, numai că pare tridimensională, un amestec între el şi Lichtenstein.

Twombly pictase câteva tablouri, nişte mâzgălituri pe pânză care aduceau mai degrabă cu desenele făcute de un ţânc cu creioane colorate, şi lumea pictorilor încă se dădea în vânt după ele. Şi picturile lui Dorphin erau nişte mâzgălituri, numai că linia era redată cu pensula şi crea iluzia de tridimensionalitate; în loc să fie o simplă linie trasă cu creionul colorat, semăna cu o bucată de funie groasă. Tehnica era foarte impresionantă, dar pe mine mă lăsa rece.

— Dă-mi şi mie să văd, mă rugă Esme.

Am răsucit catalogul şi ea îl trase mai aproape de ea.

Studie imaginea preţ de două secunde. Am sesizat o foarte vagă tresărire de surpriză. Pe urmă se albi puţin la faţă.

— Ce-ai păţit? am întrebat-o.

Cu catalogul în mână, se ridică şi ieşi din separeu. Duse mâna în buzunarul blugilor şi scoase un teanc de bancnote, prea multe pentru consumaţia noastră, a amândurora, şi o aruncă pe masă.

— Vreau să vii la mine acasă, îmi spuse, puţin cam agitată.

M-am gândit imediat că mi-a venit şi mie rândul să mă reguleze de parcă ar vrea să-mi mănânce sufletul. M-a cuprins panica şi am bolborosit ceva despre faptul că trebuia să mă întorc la treabă, dar ea m-a întrerupt:

— Te rog, Pat, trebuie să vii. Nu stăm mult. Trebuie să-ţi arăt ceva.

Eram circumspect, dar părea atât de disperată, că n-am vrut s-o dezamăgesc. Am încuviinţat din cap, m-am ridicat şi am urmat-o. Apartamentul ei era la numai două străzi de restaurant, într-un depozit renovat, pe Hallart Street. Nu mai fusesem la ea până atunci, dar ştiam unde stă. Mergea în faţa mea în ritm accelerat şi din când în când întorcea capul, să vadă dacă mai sunt în spatele ei. Când se uita înapoi la mine, îi zâmbeam, fără să primesc alt zâmbet ca răspuns. În ritmul în care am mers, am ajuns la uşa ei peste câteva minute. A scos cheia şi am pătruns amândoi în clădire. Am văzut un lift vechi cu care se urca la apartamentul ei de la etajul al cincilea. În timp ce urcam, am întrebat-o:

— Despre ce e vorba?

— N-o să-ţi vină să crezi, îmi răspunse, apoi luă catalogul şi se uită încă o dată la tabloul lui Dorphin.

A descuiat uşa şi-am intrat amândoi. Dacă ordinea şi haosul coexistau cu adevărat în univers, atunci apartamentul ei era unul dintre locurile în care ordinea era la ea acasă. Mă aflam într-un spaţiu agreabil, cu o fereastră uriaşă prin care se vedea râul în depărtare. Pe podea se întindea un covor persan mare, decorat cu o mandala florală. Pereţii erau zugrăviţi într-un verde marin liniştitor şi pe ei atârnau lucrări înrămate cu fractalii ei. Oricum ar fi fost gândit decorul, lumina transforma camera într-un refugiu confortabil. Nu mă aflam în ea decât de un minut şi deja simţeam că mă liniştesc şi scap de starea tensionată, aşa cum te lepezi de un strat de piele inutil. Pe birou, lângă calculator, am văzut un şir de creioane ascuţite, aliniate de la dreapta la stânga în ordinea descrescătoare a lungimii. Mi-am amintit brusc de grămada de vase nespălate abandonate în chiuveta mea din bucătărie.

— Extraordinar! i-am spus lui Esme, în timp ce-şi atârna jacheta în debaraua de la intrare.

— E frumos, a rostit ea, absentă. Aşteaptă aici o clipă. Trebuie să caut ceva în dormitor.

Cât a lipsit, m-am dus la raftul de bibliotecă aflat cel mai aproape de mine şi am scanat titlurile. Privirea mi s-a oprit nu pe unul dintre nenumăratele volume de artă, ci pe o fotografie de pe raftul de sus. Rama simpla, de argint, încadra imaginea unei femei cu expresie severă, între două vârste, cu păr scurt, ondulat permanent, şi cu braţele încrucişate la piept. Stătea la masă şi avea în faţă un tort aniversar pe care lumânările fumegau de parcă tocmai fuseseră stinse. Maxilarul şi pometii bătrânei erau mai degrabă nişte linii aspre, ascuţite, parcă sculptate în granit cu o unealtă boantă. Aveam impresia că-mi străpunge ochii cu ai ei şi priveşte undeva în spatele meu. Am presupus că era Crăiasa Zăpezii de care îmi pomenise mama la telefon.

Când Esme apăru din cealaltă cameră, mă invită la o masă de jucat cărţi cu două scaune aşezate faţă în faţă, mai spre capătul apartamentului, lângă geam. Era o zi cu soare puternic şi-mi aduc aminte că, înainte de mă aşeza faţă în faţă cu ea, am mijit ochii spre lumina ce scânteia în diamante deasupra râului. În afară de catalog, ţigări, scrumieră şi brichetă, Esme puse pe masă o pungă de plastic, asemănătoare cu cea în care îşi păstrează comorile colecţionarii de benzi desenate. Din locul meu, mi se păru că văd în ea o singură coală A4, de hârtie albă.

Ea aprinse o ţigară, o ţinu în colţul gurii până lăsă bricheta pe masă, apoi începu să vorbească:

— Mai ţii minte unde era magazinul 7-11 de la noi din Preston?

— Da, am spus, dând din cap. Era singurul loc din oraş care ne vindea bere şi nouă.

— Parcă te-am văzut pe-acolo. În fine. Dacă făceai la dreapta la colţ şi porneai spre garajul municipal, dădeai de o grădiniţă pe partea stângă, o mai ştii?

N-o mai ştiam, dar am înclinat afirmativ din cap, oricum.

— Am lucrat acolo în vara de după ce am terminat liceul. Era un loc din acelea în care părinţii îşi lasă copiii când merg la serviciu. Cei mai mulţi eram ţânci care învaţă să umble, dar veneau şi câţiva mărişori. Îmi plăceau copiii, dar erau prea mulţi, iar noi, prea puţini.

— Niciodată să nu lucrezi cu copii şi animale, am zis eu.

— Nu, dacă te enervează să-i ştergi la nas şi la fund toată ziua. Totuşi, a fost o bună introducere în teoria haosului. Se opri,

trase din ţigară şi scutură din cap, amintindu-şi scenele. Aşa. Într-o zi, pe la sfârşitul verii, cam cu o oră înainte ca părinţii să vină după copii, stăteam pe un scăunel, extenuată. Am stat nemişcată atâta vreme, încât copiii cred că uitaseră de mine acolo. Scoseseră afară cufărul cu haine de bal mascat şi împrăştiaseră peste tot pălării, măşti şi costume vechi.

Printre ei se găsea şi un copil ciudat, care venea acolo zilnic. Era mic, dar îşi făcea simţită prezenţa într-un mod uluitor, parcă era un bătrânel. Ţâncilor le plăcea la nebunie să stea în preajma lui şi câteodată se uitau la nesfârşit în ochii lui cristalini, de peruzea. Îl chema Jonathan. Un puşti ceva mai mare s-a dus la el. Eu am stat în linişte şi m-am uitat ce fac. Puştiul părea trist sau obosit. Cu voce joasă, i-a spus: „Mai zi-mi o dată cum era în burtă la mama ta, că am uitat".

— Poftim? m-am mirat eu.

— Da, da. Esme zâmbi şi dădu din cap.

— Asta-i cam ciudat.

— Imediat a venit o fetiţă îmbrăcată în prinţesă – avea o coroniţă pe cap şi ţinea o baghetă – s-a aşezat între ei, s-a întors spre puştiul care vorbise cu Jonathan şi i-a fredonat: „Dispari. Dispari. Dispari."

— Şi-a plecat?

— Da. Jur, am crezut că începe să plângă. Pe urmă, o vreme, mintea mi-a zburat în altă parte. Încercam să văd dacă mai ştiu care e prima mea amintire. Dacă mai ţin minte cum era în pântece. Nimic. Doar un gol mare şi frustrant. Când am ridicat ochii, am văzut că Jonathan şi puştiul se întâlniseră din nou, într-un colţ. Puştiul se aplecase şi Jonathan, cu palmele făcute pâlnie la gură, îi şoptea ceva la ureche. Puştiul zâmbea.

— Ce crezi că-i zicea? am întrebat.

— Nu ştiu, dar atunci a venit şefa mea şi a văzut că ţâncii fac nebunii. M-a pus să-i potolesc şi să le dau hârtie să deseneze până venea vremea să plece. Îi plăcea întotdeauna să-i găsească părinţii liniştiţi când veneau după ei. În sfârşit, au apărut părinţii şi, după ce a plecat şi ultimul ţânc, m-am apucat de curăţenie. Cei mai mulţi îşi lăsaseră desenele pe masă. M-am dus să le strâng. Îmi plăcea întotdeauna să mă uit la ele, le consideram proaspete şi dinamice şi frumoase tocmai pentru că erau simple. Lucrările copiilor care nu merg încă la şcoală redau mai sincer realitatea.

Când am ajuns la locul unde stătuse puştiul care voia să-şi aducă aminte cum fusese în pântece, am văzut că toată foaia lui era numai o mâzgăleală. Nu ţi-o pot descrie exact, o aglomeraţie de cercuri mari, linii suprapuse, un nor de haos desenat cu creion negru. Mi-am zis atunci că nu era semn bun, mai ales după ce văzusem înainte. Dar ia priveşte, mă invită Esme, care trase punga lângă ea şi-o desfăcu. Când am ajuns la desenul lui Jonathan, l-am găsit cu faţa în jos. L-am răsucit şi... Scoase din pungă două foi de hârtie pentru desen. Le aşeză în faţa mea. Am văzut că amândouă erau desenate cu creion negru. Exact aceeaşi mâzgăleală. Absolut identică.

— Nu se poate! am zis şi m-am uitat la cele două coli.

— Atunci, arată-mi tu diferenţele.

Mi-am plimbat ochii de la una la alta, verificând fiecare buclă şi intersecţie. Luate separat, părea că fuseseră făcute în câteva secunde. Nimic nu arăta că autorii se concentraseră pe desene când le mâzgăliseră. În cele din urmă, am râs şi-am scuturat din cap.

— Mă dau bătut, am mărturisit. Râzi de mine? Le-ai lucrat pe calculator?

— Nu, răspunse Esme. Şi dacă le-aş fi făcut, ia uită-te la asta. Deschise catalogul la pagina cu reproducerea picturii lui Dorphin. E redată ca şi cum ar fi tridimensională, dar priveşte atent. E aceeaşi mâzgălii urâ, dar făcută să pară o încâlceală de funii.

M-am uitat şi-am văzut că avea dreptate. Am întins mâna şi mi-am aprins o ţigară din pachetul ei. Am tras câteva fumuri, gândindu-mă la povestea ei şi la desenele din faţa mea. Dintr-un motiv necunoscut, în clipele acelea nu mă puteam uita în ochii lui Esme.

— Ce încerci să-mi spui, de fapt? am întrebat-o, în cele din urmă.

— Nu *încerc* să-ţi spun nimic, îmi răspunse. Dar am mai văzut desenul şi în alte locuri. O dată în New York, în metrou. Era aglomeraţie şi m-am aşezat lângă un tip care avea un bloc de desen. M-am uitai şi-am văzut că schiţa portretele pasagerilor, dar în colţul foii am sesizat aceeaşi mâzgălitură. Am arătat-o cu degetul şi i-am zis: „Ăsta-i un desen interesant”. M-a privit şi m-a întrebat: „Îţi aminteşti?”. Nu i-am răspuns, dar întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Probabil că mi-a remarcat uimirea din

priviri. Fără să mai spună ceva, a închis blocul, l-a vârât în rucsac, s-a ridicat şi a trecut foarte aproape de mine. Şi-a făcut loc prin mulţime şi s-a dus lângă uşă. La staţia următoare, a coborât.

— Fii serioasă! am spus eu. Chiar aşa?

— O să vezi şi tu desenul, rosti Esme. Dacă nu ştii ce să cauţi, nici nu-l observi. Pare o mâzgăleală, ca şi cum cineva s-ar fi jucat cu creionul sau cu stiloul. Dar acum o să-l vezi şi tu.

— Unde?

— Uite, nu trebuie să mă crezi acum, dar sună-mă când o să te convingi singur, ca să-mi spui că am avut dreptate.

— Stai puţin… crezi că are legătură cu… ce? am întrebat, nevrând să-mi rostesc gândurile.

— E un fel de semn, un simbol haotic desenat de oamenii care-şi amintesc cum a fost în pântece, îmi răspunse ea.

— E posibil aşa ceva? m-am mirat eu, stingând ţigara.

— Nu ştiu. Scutură din umeri. *Tu* ce părere ai?

Nu i-am răspuns. Am stat acolo un timp şi am privit amândoi cele două desene şi pictura lui Dorphin.

— Ai păstrat desenele toţii anii ăştia? am întrebat, întrerupând tăcerea.

— Sigur că da, în caz că voiam să mai spun cuiva de ele. Altfel nu m-ar fi crezut nimeni.

— Eu încă nu te cred.

— O să mă crezi.

În drum spre apartamentul meu şi după-masa următoare m-am gândit la desene şi la implicaţiile lor. De fapt, Esme făcea aluzie, fără s-o spună direct, la ideea că în lume se punea la cale o conspiraţie a celor care-şi aminteau viaţa din uter. Existau oare cunoştinţe secrete pe care le protejau, aveau cumva puteri peste cele ale muritorilor, plănuiau ceva malefic? Era o idee atât de bizară, atât de neaşteptată, încât paranoia m-a copleşit şi-am fost nevoit să mă întreb dacă nu cumva Esme inventase toată povestea după ce văzuse mai întâi tabloul lui Dorphin, ştiind că eu îi voi arăta catalogul sau o să-l vedem amândoi la universitate. Dacă aveam dreptate, atunci făcea eforturi nemaipomenite ca să mă amăgească, dar în ce scop? Când mi-am adus aminte de ea în separeul pentru studiu din bibliotecă, m-am înfiorat pur şi simplu.

În noaptea aceea, n-am fost în stare să pictez. Inspiraţia şi

uşurinţa cu care mânuisem pensula în săptămânile trecute erau acum înfrânate de haosul mâzgălit de gândurile mele. Am zăcut pe saltea, cu ochii la tavan, încercând să-mi amintesc propriile începuturi. Prima experienţă pe care o conştientizam era că purtam un costum de iarnă şi stăteam în curtea noastră din spate, pe un morman de zăpadă, şi mă uitam la soarele roşu tare apunea. Apoi mama m-a strigat din prag să vin în casă. În clipa în care gândurile mele s-au lovit de zidul acestei amintiri, mi-au luat-o razna, obligându-mă să mă întreb ce anume îşi aminteau autorii simbolului descoperit de Esme. O stare de spirit? O viaţă anterioară? Raiul? Sau doar întunericul adânc şi sunetele înăbuşite ale lumii din pântec?

Până miercurea următoare, am zărit afurisitul de model de trei ori. Prima oară în toaleta bărbaţilor din Marble Grill, un bar de pe strada pe care locuiam şi unde luam cina din când în când. Era o speluncă şi pereţii toaletei erau toţi mânjiţi cu graffiti. Mă dusesem să urinez şi, în timp ce-mi făceam treaba, m-am uitat în sus şi-am văzut, chiar deasupra ţevii closetului, o versiune în miniatură a misterioaselor mâzgăliturі. Am tresărit, cât pe-aci să urinez pe pantof. Mi-am dat seama că mai fusesem acolo de cel puţin zece ori şi de fiecare dată mă uitasem direct la ele, dar ar fi putut la fel de bine să fie invizibile.

A doua oară l-am văzut tot în seara aceea, dar mai târziu, pe coperta interioară a unui exemplar din romanul science-fiction *Mindswap* pe care-l cumpărasem cu câteva săptămâni înainte de la o tarabă ambulantă. Cartea avea colţurile îndoite şi nu ştiu ce m-a făcut s-o aleg chiar pe ea dintre toate celelalte expuse pe tarabă. Pe dosul copertei întâi cineva scrisese îngrijit cu creionul *Derek Drymon*, probabil fostul proprietar al cărţii. Oricine-ar fi fost, oriunde s-ar fi aflat, m-am întrebat, stând pe saltea şi dorindu-mi pur şi simplu să uit, dacă el îşi *amintea.*

A treia oară am revăzut simbolul peste două zile, ceea ce m-a şi făcut să mă întorc în apartamentul lui Esme. Era desenat pe o bancnotă de un dolar pe care am scos-o ca să plătesc o cafea la barul universităţii. Fata din spatele casei de marcat a întins mâna spre mine, a apucat bancnota cu degetele şi în clipa aceea l-am văzut. Ea trăgea de dolar, dar mie nu-mi venea să-l las. Am rămas cu privirea fixată pe el până când m-a întrebat: „Ai de gând să plăteşti sau nu?”. Atunci am cedat şi dusă a fost bancnota.

În după-masa aceleiaşi zile, m-am pomenit pe Hallart Street, pe treptele clădirii în care locuia Esme, aşteptând să mă primească. În lift, m-am pregătit să înghit hapul. Când se deschiseră uşile liftului, ea mă aşteptă în prag. Zâmbea. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Dă-i drumul”.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— O scuză, poate? „Esme, cum am putut să mă îndoiesc de tine?”

— Mâzgălitura dracului! am bolborosit eu.

Râse şi se dădu înapoi, ca să pot intra. Când am trecut pe lângă ea, m-a bătut pe spate şi mi-a spus:

— Te înnebuneşte, nu-i aşa?

— Păi, ai dreptate, dar unde crezi că ajungem? Eu deja nu mai pot picta.

— Acum că ştim amândoi şi m-am convins că nu sunt nebună, va trebui să vedem despre ce e vorba.

— De ce?

— Pentru că n-o să te lase în pace gândul că nu ştii. Nu vrei să afli ce pierzi?

— Nu chiar. Pur şi simplu vreau să scap de el.

Esme făcu un pas spre mine şi-mi puse palmele pe umeri.

— Pat, am nevoie de ajutorul tău. Nu mă descurc singură. Cineva trebuie să le pună pe toate în ordine.

Am scuturat din cap, dar ea m-a tras la birou.

— Înainte să mai spui ceva, uită-te la asta.

Se aşeză pe scaun, cu faţa la calculator. Făcu un clic cu mouse-ul şi maşinăria se trezi la viaţă. „Aşa”, spuse, apoi se răsuci cu scaunul şi se uită la mine. Îmi luă mâna într-ale ei, foarte probabil ca să nu fug de ea.

— După ce-ai fost aici duminica trecută şi ţi-am arătat imaginile, le-am cercetat cu atenţie vreme îndelungată. Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta înainte, dar, concentrându-mă pe intersecţiile liniilor, m-am întrebat ce-ar dezvălui ele, dacă le-aş reprezenta pe un grafic. Aşa că am scanat desenul, am şters liniile şi am lăsat doar punctele lor de intersecţie.

Făcu din nou clic şi pe monitor apăru o imagine a mâzgălituri. O lăsă câteva secunde, apoi afişă doar punctele, ca un nor de musculiţe.

— Le-am pus pe un grafic, îmi explică ea. Încă un clic şi roiul

fu prins într-o pânză de păianjen. Apoi am petrecut mult timp căutând secvenţe, un fel de tipar de bază. Şi am descoperit asta. Mai făcu un clic şi afişă o linie care pornea dintr-un punct apropiat de centrul norului şi forma o buclă spre exterior, într-o spirală regulată, asemănătoare cu secţiunea transversală a unei scoici de nautil.

— Interesant, am spus, dar nu foloseşte decât anumite puncte. Poţi obţine o grămadă de tipare neregulate, dacă uneşti altele.

— Da, dar ştii ce reprezintă forma asta? mă întrebă ea.

— Raportul de aur, i-am răspuns. L-am studiat la începutul anului, când ne-am ocupat de Leonardo. Îl găseşti în toate tablourile lui, de la Sfântul Ieronim şi Leul la Mona Lisa. O mulţime de pictori s-au bazat pe el, Jacopo, Seurat…

Urmărind cu arătătorul spirala de pe ecran, îmi spuse:

— Eşti bun. E un şir Fibonacci. Aplicat conştient în artă şi arhitectură, dar prezent şi spontan, peste tot în natură. Pentru antici, acest fenomen era dovada existenţei unei divinităţi care a proiectat universul. E Sfânt. E Magic.

— Dar îţi repet, am insistat eu, că nu foloseşte toate punctele şi sunt atât de multe, încât, dacă le-ai uni cum trebuie, ai obţine o groază de tipare diferite.

— E-adevărat, dar priveşte… Mai făcu un clic. În orice moment, în funcţie de punctele de origine alese, poţi trasa grafic cinci Rapoarte de aur în cadrul modelului, ele folosind toate punctele, în afară de unul. Ordine în haos, şi încă unul reprezentând haosul latent din ordine.

Liniile de pe ecran îi demonstrau ideea, căci le puteam urmări cu uşurinţă cum formează bucle din punctele centrale. Esme făcu din nou clic.

— Dacă schimbi punctul de origine, obţii cinci spirale de aur diferite, spuse ea.

Tocmai când asimilam din priviri tiparul următor, ea făcu alt clic, aşteptă o secundă, apoi repetă comanda. Afişă douăsprezece modele diferite de spirale, apoi se opri. Răsuci scaunul şi se uită la mine:

— Numai pentru atât am avut timp.

— Eşti al naibii de harnică! i-am spus şi m-am dat un pas înapoi.

Esme se ridică şi veni spre mine.

— Am un plan, mă anunţă.

Când am plecat de la ea, se întunecase. Îmi dezvăluise planul ei.

„Despre cine ştim sigur că-şi Aminteşte?”, mă întrebase ea. „Despre nimeni”, îi răspunsesem. Dar, aşa cum îmi demonstrase, mă înşelam. „Dorphin îşi aminteşte”, spusese ea, apoi îmi povestise că avea de gând să ia unul din desenele cu mâzgălituri pe care le avea şi să-l ducă la vernisajul de la universitate. Acolo voia să-l convingă pe Dorphin că ea făcuse desenul, că era una dintre *ei,* poate reuşea să-l determine să vorbească. Eu îi zisesem că nu vreau să am de-a face cu aşa ceva şi, după discuţii aprinse, prelungi, şi raţionale, şi pătimaşe, văzând că nu cedez, mă dăduse afară. Mergând de unul singur pe străzile întunecoase spre apartamentul meu, nu la planul ei mă gândeam. Nu-mi ieşeau din minte scurtele clipe în care, înainte de a deschide calculatorul, mă prinsese de mână.

Duminica următoare, când m-am dus la Palace A, Esme nu era acolo. Am ştiut imediat că nici nu va veni. M-am aşezat totuşi la o masă şi am aşteptat o oră, ciugulind dintr-o brioşă şi sorbind în silă din cafea. M-a durut fizic absenţa ei şi în ora aceea mi-am dat seama câtă nevoie aveam să o văd. Ea era torul meu straniu. În cele din urmă, am plecat şi m-am dus la ea. Stând pe trepte, am sunat la interfon de cel puţin şase ori, timp în care mi-am imaginat-o în faţa calculatorului, trasând spirale printre nori de puncte. Când m-am întors acasă, am încercat s-o sun, dar n-a răspuns.

În săptămâna următoare, m-am gândit de multe ori să-i las în cutia poştală un bilet în care să-i scriu că-mi pare foarte rău şi că mă alătur bucuros planului ei de a-l da în vileag pe Dorphin, dar de fiecare dată m-am răzgândit în ultima clipă, pentru că nu voiam să fiu doar o unealtă în atingerea unui scop, un alt şir Fibonacci folosit pentru a scoate la lumină tiparul inefabilului. În fond, nu eram sigur de ce doream exact, dar ştiam că vreau s-o văd Toată săptămâna m-am învârtit prin campus, aşteptând-o când ştiam că trebuie să iasă de la cursuri, dar n-a apărut.

A venit seara de sâmbătă, seara vernisajului, şi ar fi trebuit să fiu emoţionat la gândul că atâţia oameni îmi vor vedea tabloul expus în galeria universităţii, alături de picturile artiştilor renumiţi, dar pe mine mă preocupa alt gând, anume dacă ea va veni sau nu. Am avut totuşi prezenţa de spirit să mă spăl, să mă

bărbieresc să îmbrac singurul sacou pe care-l aveam şi să-mi pun singura cravată. Galeria gemea de lume, vinul curgea gârlă şi o mulţime de persoane veneau la mine să-mi spună cât de mult îmi admirau tabloul. Erau prezenţi şi Dorphin, şi neocubistul Uttmeyer, şi Miranda Blench. Grupuri de studenţi şi profesori se înghesuiau în jurul acestor personalităţi. Tocmai băusem câteva pahare de vin şi uitasem de Esme, bucurându-mă puţin de eveniment, când ea îşi făcu apariţia. Purta o rochie neagră simplă, cu decolteu generos, şi un colier strâmt, ornat cu o bijuterie. Eu n-o văzusem decât în blugi şi tricou. Părul îi strălucea sub şirul de lumini. Porni spre mine şi, când ajunse în dreptul meu, am întrebat-o: „Unde-ai fost duminică?”. Dar ea trecu mai departe fără să clipească măcar şi se îndreptă spre Dorphin. Am simţit cum se rupe ceva în mine.

Mi-am croit drum prin mulţime şi am ales un loc lângă masa cu vin şi brânzeturi, de unde puteam s-o privesc pe ascuns. Esme nu se grăbea deloc. Îi dădea târcoale lui Dorphin, învârtindu-se ca un animal de pradă viclean în jurul grupului de admiratori ai pictorului, pândind momentul potrivit. Am observat că ţinea în mână un plic rezistent, destul de mare ca să încapă în el unul dintre desene. Pictorul, un individ de vârstă mijlocie, cu păr castaniu şi cu alură tinerească, părea timid, dar cordial. Răspundea la întrebări cu multă răbdare şi zâmbea celor răutăcioase. Acum, că Esme se afla pe urmele lui, îmi părea rău că nu e un bădăran egocentric. În spatele lui atârna tabloul său şi, din poziţia mea, aveam o perspectivă care-i plasa capul uşor înclinat exact în mijlocul simbolului, dându-i o aură foarte confuză.

În următoarea jumătate de oră, veniră la mine studenţi ca să mă Salute şi să mă felicite că reuşisem să expun. Am încercat să-l expediez pe fiecare cât am putut de repede şi s-o spionez în continuare pe Esme. Tocmai scăpasem de unul şi-mi îndreptasem din nou atenţia spre punctul meu de interes, când am văzut că, în scurtul timp cât fusesem reţinut, ea trecuse deja la atac. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost o schimbare în privirea lui Dorphin. Radia şi nu mai stătea gârbovit. Era interesat de ea – cine să-l învinovăţească? Se adânciseră deja în discuţie. Zâmbea Esme, zâmbea şi el; ea dădea din cap, dădea şi el din cap, şi pe urmă am văzut că ea ridică plicul şi-l deschide. Scoase o hârtie albă, fără îndoială unul din desene, şi

i-o dădu. El o răsuci, o privi scurt, apoi se uită peste umăr, în stânga şi-n dreapta, ca să vadă dacă e cineva în apropiere. Îi spuse repede ceva lui Esme. Ea ezită o secundă înainte de a încuviinţa din cap.

Unul din profesorii mei veni la mine. Am fost obligat să mă întorc. Ceea ce începuse ca o conversaţie prietenească se transformă curând într-o expunere interminabilă. Profesorul era unul dintre acei vorbitori care nu se opreşte ca să-şi tragă respiraţia decât printre picături şi cu care nu poţi să ţii ritmul sau să intuieşti când e momentul să spui ceva ca să scapi. Am reuşit să mă port politicos şi, în acelaşi timp, să arunc câteva priviri în mulţime. Prima oară, am văzut că Esme şi Dorphin se retrăseseră într-un colţ şi-şi vorbeau în şoaptă, ca doi conspiratori. A doua oară, el îi pusese mâna pe umăr. Iar, după ce profesorul meu îşi epuizase repriza de inteligenţă sclipitoare şi plecase în căutarea victimei următoare, m-am uitat din nou în colţ, dar ei dispăruseră.

M-am strecurat prin mulţime şi m-am răsucit în toate părţile, încercând să-l localizez. După ce m-am învârtit de două ori, mi-am dat seama că plecaseră din galerie. Am dat un tur în perimetrul ei, să mă asigur că nu-i scăpasem din priviri, în vreme ce disperarea mi se cuibărea în suflet. Am ieşit pe coridor, m-am uitat la stânga şi la dreapta, dar nu se vedeau nicăieri. În clipa aceea, n-aş fi fost în stare să redau în cuvinte ce simţeam. Eram convins c-o pierdusem pe Esme, nu că ar fi fost a mea vreodată. Gândul mă făcu să mă clatin şi să mă aşez pe o bancă. În minte mi-au venit toate dimineţile de duminică de la Palace A, dar dispăreau la fel de repede cum apăreau, de parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Unde e? am auzit o voce ca prin vis. Am ridicat ochii şi-am văzut un tip înalt şi slab, blond, în picioare, lângă mine.

— Cine? am întrebat, realizând cu întârziere că era Farno.

— Esme a plecat cu Dorphin?

— De ce?

— Da sau nu? insistă el, agitat.

— Cred că da, dar ce-i cu asta?

Se aplecă spre mine şi-mi şopti:

— E în pericol. Dorphin e un impostor.

— Ce vrei să spui?

În loc de răspuns, scoase din buzunar un stilou, se duse la

peretele de care atârna un fluturaş şi în câteva secunde făcu un semn pe hârtie. M-am ridicat şi m-am dus în spatele lui. Când mă văzu, ridică stiloul şi-mi arătă spre ce desenase. O miniatură a simbolului. Îl văzusem de destule ori ca să-mi dau seama că e veritabil.

— Uite ce e. Sunt sigur că ţi-a spus despre simbol, mi se adresă Farno. Dorphin se dă drept unul dintre cei care-şi Amintesc, ca să ne scoată din joc. Lucrează pentru cineva. Nu-ţi pot explica acum. Trebuie să ai încredere în mine. Ascultă-mă, Esme e în mare primejdie.

Am rămas cu gura căscată.

— Bine, a fost tot ce-am putut rosti.

— Sunt cu maşina, continuă Farno. Dorphin nu locuieşte în oraş, dar nici foarte departe, aşa că nu cred că şi-a rezervat o cameră. Unde l-ar duce Esme?

— Acasă la ea.

Farno o luă imediat la fugă pe coridor, spre ieşirea care dădea în parcare.

— Vino, îmi strigă el peste umăr.

Gonind spre maşina lui, nu-mi aduc aminte la ce mă gândeam, dacă mă gândeam la ceva. Toată povestea devenise mult prea bizară. Odată intraţi în bătrânul Chevy cu patru uşi, făcând manevre pentru a ieşi din parcare, Farno se întoarse spre mine şi mă întrebă:

— Tot pe Hallart locuieşte, nu? În depozitul ăla renovat?

Am confirmat cu o înclinare a capului.

— Sunt doar la câteva minute în faţa noastră.

Nu depăşea viteza legală, dar i-am sesizat agitaţia după cum se apleca spre tabloul de bord şi bătea cu degetele pe volan când primul semafor întâlnit arătă roşu.

— De fapt, ce se întâmplă? l-am întrebat eu, într-un sfârşit. Dorphin e periculos?

— N-ar trebui să-ţi spun nimic, dar s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău, aşa că încearcă să ţii pentru tine ce auzi, bine?

— Cred că sunt în stare.

— Eu îmi Amintesc. Ştii ce înseamnă asta.

Am încuviinţat din cap.

— Mai ţii minte când ţi-am povestit că Esme m-a dus la ea acasă? Atunci mi-a arătat desenele şi mi-a explicat teoria ei. Aşa mi-am dat seama că a descoperit simbolul, un lucru de care n-ar

fi trebuit să afle. Nu e prima care l-a descoperit, dar de cele mai multe ori rămâne ascuns secole la rând. Când v-am văzut împreună, am încercat să te conving că e nebună. În felul ăsta, dacă îţi vorbea despre simbol, l-ai fi ignorat ca pe-o aiureală.

— Vrei să zici că tot ce mi-ai spus despre cum îi regula ea pe toţi a fost o minciună?

— Nu. În parte, e adevărat, dar mi-am zis că, dacă-ţi spun, o să fii mai circumspect faţă de teoria ei.

— Isuse! Dar Dorphin? El ce rol are?

— Aşa cum ţi-am spus, în decursul timpului, unii oameni au aflat de simbol. Nu poţi păstra un asemenea secret la nesfârşit. În trecut, chiar dacă oamenii se arătau bănuitori, îl ignorau ca pe o coincidenţă sau o aberaţie inofensivă. Însă cândva, pe la sfârşitul anilor 1960, cineva a pus lucrurile cap la cap şi a decis că abilitatea de a-ţi Aminti şi tot ce ţinea de ea erau fie periculoase pentru restul populaţiei, fie folosite pentru avantaje economice. Nu ştiu din ce motive, dar s-a formai un grup la fel de secret ca al nostru care vrea să descopere adevărul de la baza fenomenului.

— Dorphin e pictor de am de zile, am intervenit eu.

— A fost cooptat de acest grup. Foarte mulţi cunoscători ai simbolului se dovedesc a fi artişti – pictori, muzicieni, scriitori –, dar nu toţi. Aşa că fie i-au dat o sumă mare de bani, fie l-au şantajat ca să lucreze pentru ei. I-au dat simbolul, fără îndoială, despre care acum e clar că ştiu, iar el a pictat tabloul şi l-a lansat în lume ca să ne descopere pe noi. Crede-mă, niciuna dintre persoanele care îşi Amintesc nu ar ieşi în public cu *Vundesh.* Am ştiut că-i un truc când am văzut catalogul şi tabloul din el şi mi-am dat seama c-o să-l vadă şi Esme.

— Vundesh?

— Aşa se numeşte simbolul.

— Dar e-o nebunie! am protestat eu. Ce-o să-i facă grupul lui Esme?

— Păi, dacă Dorphin crede că ea îşi Aminteşte cu adevărat, o va face să dispară pentru totdeauna. Depinde dacă are la el dispozitivul sau nu.

— Ce dispozitiv? am întrebat, dar am simţit că maşina se opreşte. M-am uitat afară şi am văzut că Farno parchează lângă bordura din faţa clădirii lui Esme. În faţa noastră, la câţiva metri, se afla parcat un alt autoturism.

Am sărit amândoi din maşină şi am urcat treptele. Când am ajuns la uşă, m-am repezit şi am apăsat butonul interfonului. Am aşteptat, dar nu ne-a răspuns nimeni. L-am apăsat de încă trei ori, dar cu acelaşi rezultat.

— Ai grijă, îmi spuse Farno şi mă dădu uşor la o parte ca să citească numele de lângă butoane. Cred că Jenkins din grupa de Natura moartă de la noi locuieşte tot aici.

Probabil că-i văzuse numele, pentru că apăsă un buton şi nu-şi mai luă degetul de pe el.

Nu trecu mult şi la etajul al doilea se deschise o fereastră prin care scoase capul Jenkins.

— Cine-i acolo? strigă el, uitându-se în jos.

Farno se dădu un pas înapoi şi ridică ochii spre el.

— Salutare, eu sunt, spuse el şi-i făcu semn cu mâna.

— Salut.

— Sunt cu Shay. Mergem la Esme, dar cred că are căştile pe urechi sau lucrează ceva. Ne deschizi şi nouă?

Am auzit cum se închide fereastra şi peste câteva clipe se deschise uşa. Am apucat mânerul şi l-am tras pe Farno înăuntru după mine. M-am îndreptat spre scări, zicându-mi că aşa ajungem mai repede, dar el mă opri:

— Probabil că-i încuiat aici jos. Trebuie să luăm liftul.

Liftul urcă incredibil de încet.

— Hai să evităm cafteala cu pumnii şi eroismele, zise Farno. Vreau să trecem prin asta fără să fie nimeni rănit, mai ales eu.

Când liftul ajunse la etajul lui Esme, am tras la o parte uşa grea. Exact când m-am uitat spre apartamentul ei, am văzut că era deschis şi că ieşea din el, îndepărtându-se pe holul mic al blocului. Putea fi Dorphin, dar n-am văzut decât o siluetă în mişcare. Când am păşit în hol, m-am întors şi am observat că uşa care ducea la scări se mişcă şi se închide. Am traversat holul în viteză şi m-am năpustit înăuntru Esme era întinsă pe podea în mijlocul apartamentului. Nu mişca. M-am lăsat lângă ea şi i-am luat braţul ca să-l simt pulsul. În timp ce îi pipăiam încheietura, mi-am dat seama că respiră.

— E vie, am zis eu, peste umăr.

— Hai s-o ducem pe canapea, propuse Farno.

Eu am luat-o de braţe, el, de picioare, şi am ridicat-o pe canapea, ca să stea mai comod. Farno a plecat să-i aducă un pahar cu apă. Eu m-am aşezat, am ţinut-o de mână şi am

strigat-o pe nume.

În cele din urmă, îşi reveni. Scutură din cap, de parcă voia să îşi limpezească mintea. Când deschise ochii, mă văzu şi spuse cu glas răguşit: „Salut, Pat”. Lăsă un minut să treacă, apoi se ridică brusc în capul oaselor şi se uită în jur, agitată.

— Unde e? mă întrebă.

— Dorphin? A plecat, i-am răspuns.

— Mi-a pus chestia aia pe cap şi pe urmă… am văzut negru în faţa ochilor.

În clipa aceea, Farno apăru cu apa. Esme se uită către el.

— Ce cauţi aici? Ce căutaţi amândoi aici?

Îşi prinse capul în mâini şi-l ţinu aşa toată vremea cât i-am povestit cele întâmplate.

— Ai înţeles? am întrebat-o la sfârşit.

Ea confirmă cu o înclinare a capului.

Farno o lămuri că dispozitivul pe care Dorphin o obligase să şi-l pună pe cap era un obiect care-i ajuta pe ei, oricine-ar fi, să stabilească dacă o persoană îşi Aminteşte cu adevărat. Ne spuse că era o invenţie nouă şi că indica o anomalie în câmpul electromagnetic natural emis de creier, organ aflat în inima fenomenului.

— Avea şi o telecomandă ca de televizor? o întrebă el pe Esme.

Ea mişcă afirmativ din cap.

— Isuse, m-a zguduit ca un şoc electric.

— Probabil ştie că n-o ai, dacă a folosit aparatul ăla. Asta-i bine. Dacă ar fi crezut c-o ai, n-ai mai fi fost pe-aici acum.

Esme îşi luă mâinile de pe cap şi ridică privirea.

— Ei, uite, asta-i ce vreau să aflu. Ce anume nu am?

M-am întors spre Farno şi i-am spus:

— Da, hai să auzim despre ce e vorba. Deja ştim prea multe.

Farno se ridică şi merse să închidă uşa apartamentului. Când se întoarse înapoi, trase scaunul de la calculator şi-l încălecă, proptindu-se de spătar.

— Bine, rosti el. Şi aşa nu se va schimba nimic în ce vă priveşte. Numai, vă rog, păstraţi secretul de acum înainte. Îmi promiteţi?

I-am promis amândoi.

— Există nişte oameni – de ce ei, şi nu alţii, nu ştiu, par aleşi la întâmplare – care s-au născut cu abilitatea de a-şi aminti,

după naştere, cum a fost în pântece.

— Dorphin mi-a spus că e ca-n Rai – cer albastru, rude moarte, atotcunoaştere – şi că dispozitivul lui mă vă ajuta să văd şi eu, interveni Esme.

— Dorphin e un impostor. Nu e nici pe departe aproape de Amintire, De fapt, e un lucru pe care nu ţi-l pot descrie cu adevărat. Nu există cuvintele potrivite. Însă te face altfel. Te face să experimentezi lumea altfel decât ceilalţi oameni, cei care nu-şi amintesc. Nu primeşti nicio putere specială odată cu Amintirea, nu ai viziuni măreţe, ci doar o senzaţie de calm, de confort. Tot ce-ţi pot spune e că, în adâncul inimii, simţi că aparţii universului, ştii că ai un scop. Asta e.

— Dar simbolul? am întrebat eu.

— Îl pot desenat automat. Am reuşit s-o fac de când am pus prima oară mâna pe un creion colorat; de fiecare dată îmi iese perfect. E manifestarea fizică a fenomenului, n-o înţeleg, dar e un semn pentru alţii că şi tu îţi Aminteşti. E ceva să ştii că nu eşti singur, aşa că ne comunicăm unii altora lucrul ăsta. Nimic altceva. Nu-i nicio conspiraţie oribilă la mijloc. Nu avem de gând să cucerim lumea sau alte prostii de felul ăsta.

— Păi, dacă lucrurile sunt atât de simple, de ce le ţineţi secret?

— Înainte de toate, există o înţelegere care vine odată cu Amintirea, inerentă ei, şi anume că e mai bine să păstrezi secretul faţă de cei care nu au aşa ceva. Uită-te la Dorphin şi la cei pentru care lucrează – guvernul sau o companie farmaceutică, poate, care vrea să toarne în sticluţe şi să exploateze scopul despre care v-am spus, sau o grupare rasistă care e disperată să elimine diferenţa dintre noi şi ceilalţi. Dacă am dezvălui oamenilor secretul, ne-ar spune că vorbim despre o amintire din rai, de după moarte sau despre un tărâm al reîncarnării; ar începe să transforme Amintirea după voia lor şi s-ar lăsă cuprinşi de invidie, că nu au şi ei parte de ea. N-ar putea să fie mai departe de adevăr nici dac-ar vrea. Gândiţi-vă cum ar abuza religia de ea. Nu are nimic de-a face cu Dumnezeu, în sensul cunoscut. Cei ce se opun avortului ar face din ea apanajul lor, deşi n-ar pricepe o iotă. Adevărul e că, dacă îţi Aminteşti, atunci când îţi Aminteşti, eşti conştient de Amintire, iar dacă nu, nici măcar nu ştii că n-o ai.

Voiam să-i pun o mulţime de întrebări, dar Farno spuse că

trebuie să plece.

— Poate c-ai fi mai bine să locuiască în altă parte câteva zile, în caz că se întorc după ea, rosti el. Dacă nu îi sparg apartamentul până atunci, e probabil un semn bun, grupul ştie că ea nu-şi Aminteşte. N-are rost să chemaţi poliţia, n-o să vă creadă.

Se ridică şi porni spre uşă. Eu i-am mulţumit pentru ajutor. Nu se uită înapoi, ci ne salută gesticulând din mână. Am crezut că şi Esme vrea să-i spună ceva, dar ea nici nu deschise gura. După plecarea lui, m-am uitat la ea şi-am văzut că plângea.

N-a scos o vorbă cât timp am ajutat-o să-şi împacheteze câteva lucruri şi să-şi ia haina pe ea. Parcă era drogată, beată sau somnambulă. I-am spus că o duc la mine acasă şi-am crezut c-o să mă refuze, dar m-am înşelat. În drum spre apartamentul meu, am cuprins-o cu braţul de mijloc. Ea s-a lăsat pe mine şi am simţit-o cum tremură. „Te simţi bine?” o întrebam din două în două străzi. În loc să-mi răspundă, s-a proptit scurt cu mâna de mine. Singurul indiciu că era conştientă l-am primit când am ajuns la mine şi-am urcat şirul de trepte interminabil. Am deschis uşa, am aprins becul şi, când mi-a văzut interiorul, a exclamat: „Minunat!”. Eu am râs, ea nu.

S-a depărtai de mine şi s-a dus la salteaua de pe podea. Şi-a desfăcut rochia din spate, a lăsat-o să cadă pe jos şi, rămasă doar în chiloţi, s-a vârât în pat şi s-a ghemuit în poziţie fetală sub cele două pături. A închis ochii, iar eu am stins lumina ca să poată dormi. În loc să-mi caut un loc să mă culc şi eu, am stat pe întuneric în faţa şevaletului şi am băut o bere, gândindu-mă la cele întâmplate în seara aceea. M-am întrebat de ce arăta ea înfrântă. Experienţa provocase o schimbare în ea, răsucise un buton în mintea ei şi-i înfrânase energia sălbatică. Am cântărit lucrurile, cum şi de ce se întâmplaseră, dar n-am ajuns la niciun rezultat clar. În cele din urmă, m-am întins pur şi simplu pe jos la picioarele saltelei şi am împăturit o jachetă pe post de pernă. Simţeam podeaua tare ca piatra, dar eram extenuat.

Nici nu închisesem bine ochii, că am auzit vocea lui Esme, chemându-mă în şoaptă: „Pat, vino lângă mine”. Nu m-am opus, dar m-am ridicat în genunchi şi m-am târât pe partea goală a saltelei. Odată intrat sub pături, s-a întors spre mine şi mi-a spus: „Ţine-mă în braţe.” Am ascultat-o şi aşa am dormit toată noaptea.

A doua zi, dimineaţa, m-am trezit târziu şi a trebuit să mă grăbesc ca să nu întârzii la cursuri. Ea încă dormea. M-am întrebat toată ziua dacă Esme o să rămână la mine sau dacă, odată întors acasă, n-o s-o mai găsesc. L-am văzut pe Farno la cursuri, dar m-a ignorat cu desăvârşire. Ca să-i dovedesc că ştiu să păstrez un secret, nici eu nu i-am spus nimic. La sfârşitul cursurilor însă, când am trecut unul pe lângă altul pe coridor, mi-a făcut un mic semn din cap şi mi-a zâmbit. Am luat primul autobuz spre casă şi m-am oprit la restaurantul chinezesc de pe strada mea. Am cumpărat destulă mâncare pentru două persoane. Pe drum de la restaurant spre apartamentul meu, mi-am dat seama că nu mai pictasem un tablou de multă vreme. Pe dată mi-am pus în minte să mă oblig să reiau lucrul.

Am găsit-o pe Esme în casă. Spălase vasele şi făcuse puţină ordine – o privelişte prietenoasă cu adevărat. Se pună mai calm, cel puţin arăta că acum ştie. Nu că n-aş mai fi sesizai schimbarea de seara trecută, dar era vorbăreaţă şi a zâmbit, văzând că am adus cina. În loc să procedez ca de obicei, adică să mănânc direct din cutiile de carton alb, am curăţat masa. Ea a găsit două farfurii de care uitasem complet. M-a întrebat ce s-a întâmplat la şcoală, iar eu i-am mulţumit că spălase vasele şi făcuse curăţenie. Însă după aceea s-a lăsat liniştea.

Incapabil s-o suport, am întrebat-o:

— Ai ieşit astăzi?

— Nu, răspunse ea, dar hai să-ţi arăt ce-am făcut.

Se ridică şi se duse la fereastră, lângă o planşetă veche pe care o instalasem acolo. Am urmat-o şi, când am ajuns lângă planşetă, îmi făcu semn spre ea.

De-o parte, lipit de suprafaţa oblică, era unul din vechile desene pe care le luase de la grădiniţă. Lângă el, un teanc de hârtie pentru desenat. Pe foaia de deasupra am văzut un simbol, dar nu *simbolul.*

— Ce faci? am întrebat-o, zâmbind.

— Încerc să desenez simbolul cu mâna liberă.

— De ce?

— M-am gândit că, dacă reuşesc, o să fiu în stare să-mi Amintesc. Uneori, lucrurile funcţionează în ambele sensuri.

Îmi oferi un surâs timid.

— Crezi că-i o idee bună?

— S-ar putea să meargă.

Mi s-a părut prea bulversată ca s-o conving să fie raţională, gata să facă implozie, dacă i-aş fi pus la îndoială intenţia.

— Păi, e plin de hârtie pe-aici, i-am spus şi i-am arătat cutia cu cinci sute de coli de copiator pe care le furasem de la facultate.

Esme încuviinţă din cap şi se aşeză. Cu un creion în mână, se aplecă şi luă o altă foaie din cutie.

— O să folosesc ambele părţi, mă anunţă ea.

— Mersi, i-am spus şi m-am întors la masă, ca să-mi termin cina.

Ea lucra cu asiduitate să reproducă simbolul. Eu stăteam jos, mă prefăceam că pictez şi-i urmăream mania, încercând să hotărăsc ce-i de făcut. Într-un sfârşit, noaptea târziu, se ridică, îşi scoase hainele şi se cuibări pe saltea, sub pături.

Când m-am trezit a doua zi, ea era deja în faţa planşetei. Întâi am făcut un duş şi m-am îmbrăcat să plec la facultate. Când i-am spus că trebuie să plec, nici n-a ridicat ochii spre mine. Colile cu desenele nereuşite fuseseră aranjate frumos la început, dar teancul se împrăştiase pe podea şi în jurul scaunului pe care stătea.

— Cum merge? am întrebat-o, încercând să obţin un răspuns de la ea înainte de a pleca.

— Bine, îmi răspunse, ridicând ultima ci încercare. Uite, mă apropii tot mai mult.

Aşeză hârtia lângă cea lipită de planşetă.

— Nu ţi se pare?

— Daaa… Faci progrese.

Ca să fiu sincer, mi s-a părut că era mai departe de original decât la început. Mi-am luat la revedere, dar ea se apucase deja de o nouă încercare şi nu-mi sesiză plecarea.

În seara aceea, când m-am întors acasă, am găsit un munte de hârtii pe podea şi în jurul planşetei; cutia era goală. Desenul original, cel de la grădiniţă, şi mica valiză în care-şi împachetase lucrurile în seara când venise la mine dispăruseră. Dispăruse şi ea. Pentru prima oară de când locuiam acolo, apartamentul mi se părea pustiu. Am plecat în goană spre al ei. Văzând că nu reuşesc s-o trezesc, am sunat la Jenkins. Peste un minut, a scos capul pe fereastră:

— Ce vrei, Shay? mă întrebă, după ce mă recunoscu.

— Ai văzut-o pe Esme?

— Da. Acum vreo trei ore. Avea o grămadă de valize, chiar acolo, lângă bordură. A plecat cu un taxi.

— Deschide-mi, amice, l-am rugat.

Mi-a deschis şi m-am dus în apartamentul ei. Am găsit uşa descuiată. Lăsase în urmă calculatorul şi toate cărţile. Oare avea de gând să se întoarcă? apoi am zărit pe jos, într-un colţ, fotografia mamei ei. Fusese scoasă din rama care zăcea lângă ea sub forma unei grămezi de cioburi. Am luat fotografia şi m-am uitat la ea mai îndeaproape. Atunci am observat că pe faţa aspră a femeii fusese mâzgălit simbolul.

M-am dus la Palace A cu regularitate religioasă, în fiecare duminică dimineaţă, ca să iau un mic dejun întârziat, dar ea n-a mai venit niciodată. Mai târziu, am aflat de la un profesor că renunţase la studii. Am dat telefon acasă şi i-am spus mamei s-o urmărească pe Esme cu atenţie, dacă se hotărăşte să revină în casa tatălui ei. Să închei semestrul respectiv a fost unul din cele mai grele lucruri pe care mi-a fost dat să le fac vreodată. În ceasul al doisprezecelea, când se părea că nu mai sunt în stare să pictez nimic nou pentru examenul final, am avut o clipă de inspiraţie şi am reuşit să fac la repezeală portretul unei fetiţe aşezate lângă o fereastră deschisă. Afară, soarele se răsuceşte pe cerul albastru. Fetiţa desenează la o masă şi, deşi creionul din mâna ei mâzgăleşte ceva pe hârtie, ea ţine ochii închişi. Am intitulat tabloul „Freamătul minţii”. Pictasem doar unul, dar a fost suficient ca să promovez.

După masterat, am continuat să pictez ani la rând şi am avut câte-o expoziţie pe ici, pe colo, dar niciuna care să fie aclamată de critici. Când eram mai tânăr, asta mă deranja, dar mai târziu am uitat şi munca a devenit o răsplată în sine. Totuşi, dintre toate pânzele pe care le-am acoperit cu pensula, niciuna nu mi-a dat nici măcar o sugestie legată de adevăratul meu scop. Să trăiesc fără să-l cunosc n-a fost chiar aşa de rău, mai ales după ce m-am căsătorit şi am avut două fiice. Familia a devenit singurul meu scop, iar arta – un lucru de care m-am ocupat şi mă voi ocupa întotdeauna.

Am mai văzut-o pe Esme, o singură dată. Nu că uitasem de ea, mi-ar fi fost imposibil, ci mai degrabă am îngrămădit vremurile acelea într-o valiză şi am pictat ca să le uit. Mă aflam într-o galerie mică din Soho, în New York, unde aveam expuse câteva tablouri mai mici. În după-amiaza respectivă m-am dus

acolo pentru că expoziţia se terminase şi trebuia să le dau jos. Proprietara spaţiului revenise la birou şi galeria era goală. Tocmai mă pregăteam să dau jos un tablou, când uşa se deschise şi intră o femeie urmată de o fetiţă. Când m-am întors să văd cine era, femeia îmi spuse:

— Salut, Pat.

I-am remarcat părul şi ochii negri şi am tresărit la o licărire de memorie, deşi haina şi cizmele scumpe nu se potriveau.

— Esme, ce faci aici?

Ea râse.

— Locuiesc în centru, am văzut afişul expoziţiei şi numele tău pe el şi mi-am zis să vin să văd cum arată picturile tale. N-am bănuit c-o să te găsesc aici.

— Mă bucur mult să te văd, i-am spus.

M-a prezentat fiicei sale, care stătea în picioare la fereastra din faţă, uitându-se la trecători. O chema Gina şi părea un copil tăcut şi trist. Am salutat-o, ea s-a întors către mine şi mi-a răspuns cu un semn din mână. Trebuie să fi avut vreo şase ani.

I-am arătat lui Esme tablourile mele, pe care le-a lăudat fără rezerve; mi-a spus cât de tare se bucura să vadă că mai pictez, după atâţia ani. Am vorbit despre o mulţime de lucruri – Palace A, oraşul nostru natal, universitatea, faptul că pe ea n-o mai interesa ana pe calculator – dar niciunul din noi n-a pomenit de simbol, de seara cu Dorphin sau de ce s-a petrecut după aceea. Mi s-a părut ciudat să mă joc cu amintirile acelea, dar am făcut-o bucuros.

În cele din urmă, mi-a spus că trebuie să plece. S-a apropiat de mine şi m-a sărutat repede pe obraz. „Îţi mulţumesc că ai venit”, i-am spus. Înainte de a o striga pe fiica ei şi de părăsi amândouă galeria, a făcut o pauză teatrală şi a desenat rapid un simbol în aer. Apoi mi-a făcut cu ochiul şi mi-a şoptit: „Pat… îmi Amintesc”. Am afişat o mască de invidie şi entuziasm, deşi nu simţeam niciuna, nici alta. Ştiam că minte, pentru că toată vremea cât a stat în galerie, fata ei nu s-a apropiat nici la doi metri de noi. Pe lumea asta există mistere cu care înveţi să trăieşti, dar şi altele cu care nu te poţi împăca.

SPERIETOAREA

Tom Brennan

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

Tom Brennan locuieşte la Liverpool, împreună cu soţia sa, Sylvia, şi cu multe pisici.

Îi plac multe genuri literare, iar povestirile sale au apărut în *Writers of the Future XVIII, Story House, Indy, The Harrow* şi *Baen's Universe.* Primul său roman poliţist, The Debt, a fost publicat de Gale-Five Star.

Sperietoarea a fost publicată prima dată în revista britanică *Crimewave 8.*

E.D.

Când Marc se întoarse de la coteţul găinilor, la răsărit, descoperi urme de paşi în pământul roşiatic şi umed de sub fereastra de la dormitorul fetelor. Aşeză pe pervaz tava din nuiele de răchită plină cu ouă proaspete. Urmele adânci traversau curtea fermei, mergeau până în dreptul casei, apoi pe lângă castani şi duceau la drum. În timp ce le urmărea, un cârd de ciori ţâşni de pe bârna gardului, croncănind.

Marc numără urmele imprimate de crampoane de bocanci şi adidaşi. Aproape aceleaşi ca data trecută.

Duse ouăle înăuntru pentru dejun, dar nu le spuse Yvonnei şi fetelor despre urmele de paşi. Să nu-şi facă griji. Dar mai târziu, când Boncourt veni să-l ajute să pună capcane pentru vulpi, îi pomeni de ele. Boncourt îi aminti de întâlnirea de la ferma lui Morisault. De data asta, Marc încuviinţă să participe la ea.

În a patra duminică din octombrie, după slujba de dimineaţă, se alătură celorlalţi bărbaţi la ferma lui Morisault. Era cea mai mare din sat, aproape de poala dealurilor şi de graniţă. În bucătărie, Morisault stătea în picioare, cu spatele la soba din plăci de teracotă albastră, puţin aplecat, atingând cu capul grinzile de stejar.

Bărbaţii şedeau pe bănci de pin vechi, aşezate în jurul mesei. Apa li se scurgea din jachete şi se amesteca pe dalele de piatră cu pământul roşiatic, umed, lipit de bocancii lor. Nevasta lui

Morisault turnă fiecăruia vin înainte de a pleca, închizând uşa după ea. Ploaia bătea la ferestre, lovind sticla. Bărbaţii beau din pahare şi căni de lut. Aşteptau.

Morisault vorbi cel dintâi.

— Bunicul meu a construit ferma asta. El a semănat ogoarele. La început, păsările i-au mâncat jumătate din seminţe. Apoi, într-o zi, la apus, a prins în cuie o cioară moartă de un stâlp din lanul cel mare.

Cineva tuşi. O mână se întinse după cana crăpată, din lut galben.

— Celelalte păsări îi dădeau târcoale, dar nu coborau pe pământ. S-au dus pe alte ogoare, în alt sat, şi au distrus recoltele de acolo.

Câteva minute după aceea, se auzi numai ploaia. Apoi Boncourt vorbi.

— Am prins doi ticăloşi în şură, fumând. Aş fi putut să rămân fără pod. Poate şi fără casă.

Toţi începură să vorbească, de parcă s-ar fi deschis un stăvilar:

— Trei dintre ei mi-au urmărit fata cea mai mare, pe Marie, de la şcoală până acasă. Dacă n-ar fi chemat câinii din curte, cine ştie ce s-ar fi întâmplat.

— Au furat bicicleta lui fiu-meu şi o ladă cu vin!

— Am rămas fără jumătate din recolta de mere.

— Louise nu mai vrea să meargă singură în sat.

Fiecare avea câte o poveste. Marc le spuse despre urmele de paşi, despre mâncarea şi găinile furate. În cele din urmă, cineva îl pomeni pe Thierrot.

— N-ar fi trebuit să se întâmple.

Într-o noapte, târziu, cu trei săptămâni înainte, Thierrot ieşise din casă să vadă de animale. Băieţii lui îl găsiseră a doua zi dimineaţă în apropierea grajdurilor, înjunghiat în piept. Satul lui Marc se afla lângă o trecătoare, un defileu în munţi; dintotdeauna se pomeneau cu imigranţi de toate naţionalităţile. Dar niciodată situaţia nu fusese atât de gravă.

— Nu cred c-au fost imigranţi. Călăuzele au fost, aceia care-i îndrumă.

Morisault scutură din capul său turtit, cu păr cărunt. Thierrot fusese vărul lui.

— Nu s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi fost imigranţii. Trebuie să-i

oprim.

Nimeni nu avea cum să se opună. Fiecare bărbat din încăpere fusese la înmormântarea lui Thierrot. Îi văzuse familia, cei doi fii de nici douăzeci de ani. Când Marc se uitase la chipul soţiei lui Thierrot, o văzuse pe soţia lui în locul ei, cu ochii înroşiţi, buimacă, îmbrăcată în negru.

— Crezi c-o să meargă? întrebă Boncourt.

— O să meargă, îl asigură Morisault.

Cu toate acestea, Marc ezită. Se gândi însă la Yvonne şi la fete, singure în fermă. Cel mai apropiat poliţist era la treizeci de kilometri. Vecinul care era cel mai aproape, Lucas, trecuse de şaptezeci de ani. Marc pusese încuietori la toate ferestrele şi încă un zăvor la uşa din spate Dar cine voia să trăiască într-o cuşcă?

Bărbaţii ridicară ochii la Morisault. Unul după altul, îl aprobară toţi din cap. Dar cum îl vor alege pe imigrant? Trebuia să fie un bărbat, atâta ştiau. Nici prea tânăr, dar nici destul de înaintat în vârstă ca să aibă familie şi copii. Nu voiau aşa ceva.

Morisault îi împărţi pe bărbaţi în două grupuri. Marc alese prima noapte. Când Yvonne îl întrebă unde merge, îi spuse că se duce la Morisault. Toţi bărbaţii spuneau acelaşi lucru. Femeile ştiau.

În prima noapte, nu se întâmplă nimic. Jucară cărţi în Peugeot-ul lui Boncourt, parcat lângă vechiul drum al cherestegiilor. Boncourt venise cu câinii, nişte Lurcher sârmoşi care dormeau la picioarele bărbaţilor. Împreună cu fermierii Givre şi Chasset, bărbaţii patrulară pe rând prin pădure, dar nu auziră nimic. Se simţeau bine în aerul rece, mirosind a pământ roditor, umed. Deasupra lor, un câmp de stele de diamant.

În a doua noapte, chiar înainte ca Morisault şi schimbul lui să preia pânda, prinseră doi bărbaţi venind pe trecătoare. Imigranţii stăteau în lumina lanternelor lui Boncourt şi Givre, holbându-se la arme şi la câinii agitaţi. Dar arătau prea bătrâni, trecuţi bine de treizeci de ani, aproape de patruzeci. Unul din ei purta verighetă. Marc şi ceilalţi îi lăsară să treacă şi se uitară cum fug fără să se uite înapoi.

Acasă, Yvonne nu-l mai întreba pe Marc unde merge. Ca toată lumea din sat, aştepta. Când îl găsea pe Marc treaz dis-de-dimineaţă, nu comenta. Marc avusese dintotdeauna un somn agitat.

Octombrie se sfârşi, sosi noiembrie.

Îl găsiră pe bărbat în cea de-a şaptea noapte, aproape de ora douăsprezece. Marc auzi fluieratul lui Boncourt şi fugi la el, cu arma pregătită.

Bărbatul stătea într-o poiană, ferindu-şi ochii de lumina lanternei. Purta nişte blugi jerpeliţi şi uzi şi o jachetă de piele neagră şi strângea cu degetele mâinii stângi o sacoşă femeiască pentru cumpărături, din ţesătură galbenă. Nu avea inel pe deget.

Boncourt îi strigă să deschidă palma. Atunci Marc îi văzu chipul: ochi mijiţi, aproape închişi, păr negru uleios, căzut pe frunte. Pielea măslinie. Părea să aibă în jur de douăzeci de ani. Printre buze îi ieşeau aburi repezi, care se transformau în ceaţă. Sosiră Morisault şi ceilalţi. Formară un cerc în jurul imigrantului, privindu-se. Deasupra lor, păsări sau veveriţe fojgăiau prin copaci. În depărtare, o maşină ambală motorul, apoi zgomotul încetă. Boncourt încuie câinii în Peugeot. Când se întoarse lângă Marc, duhnea a coniac.

Majoritatea bărbaţilor aduseseră cu ei lanterne. Le stinseră şi lăsară numai una să lumineze imigrantul din poiană. Bărbatul stătea pe loc, strângând plasa. Poate că nu înţelegea nimic. Poate că înţelegea foarte bine.

Preţ de-o clipă, se uită la Marc. Acesta întoarse privirea, apoi îşi aminti de fetiţele lui coborând din autobuzul şcolar şi venind pe jos până la fermă. Aveau de străbătut aproape doi kilometri de la staţie, în bezna iernii. Nu erau case pe drum. Nu avea cine să le sară în ajutor.

Ridică ochii şi-l fixă pe bărbat.

Morisault făcu un pas în faţă. În mâna dreaptă ţinea cuţitul de tăiat porci. Lama încovoiată luci în lumina lanternei.

Tot cu sacoşa în mână, imigrantul încercă să străpungă cercul bărbaţilor. Cineva îl trânti la pământ. Scăpă sacoşa şi căzu în patru labe.

Dintr-o singură mişcare, Morisault îl prinse de păr cu stânga şi-i trase capul pe spate. Cu mâna dreaptă, îi reteză gâtul. Sângele ţâşni şuierând în poiană.

Imigrantul încercă să rămână în picioare. Încercând să-şi reţină sângele în corp, se clătină. Scoase un sunet între suspin şi înghiţit. Se uită la bărbaţi, legănându-se. Apoi căzu pe spate.

După câteva minute, nu mai mişca. Bărbaţii aşteptară în

poiană. Vântul şuiera prin copaci. Unul aduse o folie de plastic verde dintr-o maşină. Altul scoase o frânghie de nailon albastră. Legară cadavrul şi-l duseră în Renault-ul lui Morisault. Acesta împrăştie ziare vechi în maşină înainte să vâre cadavrul.

Bărbaţii se spălară pe mâini în pârâul de sub luminiş, apoi se întoarseră în sat. Marc era în maşină cu Boncourt. Câinii stăteau cuminţi în spate, cu capetele plecate, urechile pleoştite şi privirea goală. Boncourt ţinea o mână pe volan şi pe cealaltă pe sticla de coniac din care bău, pe urmă i-o oferi lui Marc. Acesta trase o duşcă zdravănă, apoi încă una.

Pe întuneric, văzu luminile de poziţie ale maşinilor din faţă, ochi roşii de animale care privesc înapoi. Dedesubt, satul se cufundase în linişte. Câţiva stâlpi dădeau o lumină galbenă. Bărbaţii stabiliseră deja unde să lase cadavrul.

Când ajunseră în piaţa principală, nu se uită nimeni la ei. Nicio fereastră nu se deschise. Nicio perdea nu se dădu la o parte. Nu curgea nici apa din fântână.

Morisault parcă în faţa uşilor de lemn greu ale primăriei. În dreapta intrării principale, pe a treia uşă de sticlă, erau lipite semne şi abţibilduri în cinci limbi. Imigranţii se adunau acolo pentru ajutor, bani şi informaţii.

Bărbaţii târâră cadavrul din maşina lui Morisault şi-l rostogoliră din folie. Cu funia albastră, îi legară mâinile de uşa centrului de consiliere. Nimeni nu scoase o vorbă. Proptit de uşă, cu picioarele trântite pe trotuarul de piatră, cu chipul şi ceafa în umbră, victima părea beată. Sau adormită. Dar niciun imigrant nu avea cum să-l ocolească cu privirea.

Un bărbat luase sacoşa galbenă de cumpărături; o aşeză lângă cadavru. Se răsturnă şi din ea se rostogoliră două mere. Marc văzu în ea un pulover şi o păpuşă din zdrenţe, precum cele cu care se jucaseră fetele lui cu ani în urmă.

Unul câte unul, bărbaţii plecară cu maşinile. Boncourt îl lăsă pe Marc lângă fermă. Yvonne stătea în bucătărie, scăldată în lumină. Ridică ochii de pe carte, se uită la cizmele şi pantalonii lui Marc. Mişcă o dată din cap şi-i turnă un pahar de coniac. În timp ce-l bău, Marc auzi apa curgând în cadă. Sophie, fata lor cea mai mică, o întrebă pe Yvonne dacă poate să coboare să-l vadă pe Marc. Yvonne o trimise înapoi la culcare.

A doua zi, echipele spaniole de ştiri sosiră primele, la ora zece. Cele franceze şi engleze ajunseră după prânz. Dar toate

plecară după lăsarea nopţii. Când Marc se întoarse de la câmp, prinse jurnalul de seară. Paravane albastre şi albe acopereau cadavrul. În spatele femeii de la microfon, câţiva dintre băieţii din sat făcură din mână către camera de filmat. Unul răsuci o roată de căruţă şi căzu cu spatele în noroi.

Yvonne închise televizorul şi chemă fetele la cină. Familia nu vorbi la masă. Uitându-se la ele cum mănâncă, ar fi vrut să întindă mâinile şi să le ia în braţe, să le mângâie pe păr şi să le strângă la piept. Nu-şi putea închipui viaţa fără ele. Şi cum s-ar descurca fiicele lui fără el?

A doua zi dimineaţa, se anunţă la ştiri că imigrantul era căsătorit. Avea un băiat şi o fată, amândoi în vârstă de un an.

— N-aveam de unde şti, spuse Morisault.

După actualităţi, majoritatea bărbaţilor se adunară la ferma lui.

— Aşa este, îl susţinu Boncourt. Arăta tânăr, nu? Şi nu avea verighetă? Aşa-i?

Nimeni nu-l contrazise. Băură vinul lui Morisault şi vorbiră despre preţul cerealelor şi iarna care avea să vină. La plecare, Morisault le spuse:

— Acum s-a terminat. O să apară la televiziunea spaniolă; toţi vor vedea şi vor înţelege. Putem să stăm liniştiţi.

Şi, o vreme, satul îşi văzu de treabă liniştit. Oamenii vorbeau despre Crăciun, petreceri şi sărbători. Nu mai văzură nici picior de imigrant.

Apoi, în a doua săptămână din decembrie, când nu putu să doarmă, Marc găsi urme noi la uşa bucătăriei şi la fereastra dormitorului. Cineva furase toate ouăle din coteţ. Boncourt povesti că văzuse trei bărbaţi la marginea curţii sale, stând şi urmărindu-l cu privirea. Givre îşi găsi câinele mort, înjunghiat în gât.

Morisault convocă o nouă adunare. Boncourt veni să-l ia pe Marc cu maşina înainte de apusul soarelui. Marc şovăi; îi spuse că nu voia să-i dezamăgească pe ceilalţi, dar nu avea să vină. Boncourt încuviinţă din cap şi-i zise că-l înţelege.

De la fereastra bucătăriei, Marc se uită cum Boncourt se îndepărtează cu maşina. Văzu stoluri de păsări zburând şi încercuind lanul de jos, pete negre pe cerul portocaliu. Imediat ce zgomotul maşinii se stinse, ciorile se lăsară pe câmp.

SORA CEA REA

Nisi Shawl

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

Sora cea rea este o reluare contemporană şocantă a unei balade tradiţionale. A fost publicată în numărul dublu, octombrie/noiembrie, din Asimov's. Povestirile lui Shawl au apărut şi în ambele volume din seria de antologii *Dark Matter, So Long Been Dreaming: Postcolonial Science Fiction and Fantasy, Mojo: Conjure Stories, Lenox Avenue, Strange Horizon* şi *Semiotext (e) SF.* În 2005, Nisi Shawl şi Cynthia Ward au publicat *Writing the Other: A Practical Guide* (Aqueduct Press). Shawl scrie articole şi cronici pentru *Seattle Times* şi colaborează la *The Encyclopedia of Themes in Science Fiction and Fantasy* şi *The Internet Review of Science Fiction.* În 2004 şi 2005 a editat *BEYOND, o* revistă online de literatură speculativă africană, scrisă de adolescenţi. Shawl este membră fondatoare a Societăţii Carl Brandon, organizaţie care sprijină prezenţa oamenilor de culoare în genurile fantastice, şi în consiliul de conducere al Clarion West Writers Workshop. A ţinut prelegeri la Universitatea Stanford, Muzeul de Science Fiction şi Hall of Fame. Îi place să se relaxeze pretinzând că locuieşte în casele altor oameni.

K.L. & G.G.

— Iar ieşi cu Neville în oraş?

— Cred că da. A întrebat dacă poate să mă sune joi, după ore. Se uită la părul lung, drept şi mătăsos al surorii ei. Se desfăcea ca un evantai peste genunchii Calliopei şi aproape că atingea podeaua, un râu negru secat puţin înainte de a ajunge la vărsare.

— De ce nu mă laşi să ţi-l spăl?

— Se usucă prea greu. Împleteşte-l aşa cum ai zis, bine?

— Ţi-i capu' plin de mătreaţă, minţi Calliope. Şi de uscător de păr n-ai auzit? Mary Locket mi l-a-mprumutat pe-al ei, ăla portabil.

— Mama zice că-ţi strică părul.

Dory (de la Dorcas) se foi pe perna aşezată pe podeaua din

lemn tare. Dintre cele două surori, ea avea pielea mai neagră, mai închisă chiar decât a mamei şi a tatălui lor. „Seamănă cu străbunii”, îi ziceau mătuşile.

Mama ţinea foarte mult la părul lui Dory şi uneori se purta de parcă era al ei. Nu-i de mirare, la cât de frumos era. În plus, din cauza căderii nervoase suferite în urmă cu opt ani, ea rămăsese fără niciun fir de păr pe cap. Doctorii îi ziceau că are alopecie şi că nu există leac pentru ea. Aşa că Mama voia să fie sigură că amândouă fetele ei se îngrijeau cum trebuie de podoaba lor capilară. Dar mai ales Dory.

— Bine, fără uscător, cedă Calliope. Putem să mergem în grădina din spate şi să-l uscăm la soare. Că, oricum, aveam de gând să-l clătesc cu apă de ploaie. Deci mai trebuie să cărăm apă înăuntru.

Tata instalase un furtun flexibil la chiuveta din bucătărie. Calliope udă părul surorii ei cu jeturi de apă caldă, apoi îl dădu cu şampon dulce mirositor. Clăbuci albi acopereau valurile negre lucioase, răsărind de nicăieri, ca norii.

Dory întinse gâtul şi oftă.

— Îmi place.

— Ca atunci când te sărută Neville aici?

— Au!

— Sau aici?

— Au! Callie, ce tot faci?

— Iartă-mă. Mi-au alunecat degetele. Ar cam trebui să-mi tai unghiile, nu? Acuma hai să te clătesc.

Sângele scurs din tăieturile de pe gât şi ureche mânjeau clăbucii de şampon cu pete roz. Fără să-şi dea seama de ele, Dory o lăsă pe sora ei s-o conducă pe linoleumul roşu cu alb de pe terasa din spate şi pe treptele din lemn, scârţâitoare, care duceau în grădină. Se aşeză cu grijă pe banca de ciment curbată de lângă fântână. Era surprinzător de cald pentru primăvară. Soarele strălucea peste arţarii înghesuiţi lângă zidul de sprijin din spatele parcelei. Un avion cu reacţie argintiu zbură sus de tot, spre Seatac. Zumzetul grav al motoarelor acoperi cuvintele lui Calliope.

— Ce-ai zis?

— Am zis „nu mai sta acolo ca o zână şi ajută-mă să dau la o parte capacul ăsta”.

Capacul fântânii scoase un zgomot sec, discordant. Razele

soarelui se reflectară în forma de semilună palidă pe care o împrumutase apa. Lumina tremura pe pereţii de piatră umedă. Însă cantitatea cea mai mare de apă stătea în întunericul fântânii, iar mirosurile se strecurau reci din străfundurile ei: noroi, muşchi. Mister.

În copilărie, Dory, Calliope şi verişorii lor fuseseră fascinaţi de fântână. Tata şi mama nu le dăduseră voie să se joace pe lângă ea, bineînţeles, lucru care nu făcuse decât să le stârnească mai tare curiozitatea. Când părinţii o deschideau ca să scoată apă pentru grădină, fetele se foiau prin preajmă, aruncând priviri înăuntru.

— Să fiu a’ naibii dacă nepricopsitu’ ăla de Byron n-a şutit găleata! Calliope înjură capătul frânghiei pe care o trase afară din fântână pe partea ei. Îşi păstrase forma ondulată acolo unde fusese legată de mânerul găleţii din plastic bej.

Lui Byron, verişorul lor de paisprezece ani, îi plăcea să înmoaie în apă beţe şi scânduri de lemn, pe care le folosea apoi la lucrările lui de atelier. Locuia la o stradă de ele, aşa că intra şi ieşea întruna din atelierul din pivniţă.

— Crezi c-a dus-o din nou la el acasă? întrebă Dory.

— Nu, acu’ mi-aduc aminte că am văzut-o la parter, plină de prostii de-ale lui, crengi sau aşa ceva.

— Zău? Păi, nu-i nimic, nu vrem să…

— Mă duc s-o aduc şi s-o şterg bine. Aşteaptă-mă în spatele garajului.

— Dar ştii ce tare se supără când te amesteci printre lucrurile lui!

— Da’ nu-i a lui, nu?

Calliope urcă treptele terasei câte două deodată. Deşi cam grasă, avea pasul uşor. Era şi acum la fel de rotofeie ca în copilărie, dar ştia să se descurce când trebuia să se bată.

Treptele spre pivniţă, înguste şi denivelate, îi încetiniră puţin ritmul. Tata trăsese un fir care pornea de la becul aflat la baza lor şi şerpuia de-a lungul peretelui de lemn al scărilor. Calliope trase de el, iar lanţul de la capătul celălalt alunecă ascultător pe porţelan, scoase un declic şi se trase înapoi. Grinzile mohorâte ale podelei se luminară imediat.

Calliope ignoră găleata bej, plină cu nuiele de răchită ude. Pe bancul de lucru al tatei, acolo avea să găsească ce căuta. Nu ceva prea greu, totuşi. Trebuia să fie în stare să-l ridice. Şi nici

prea ascuţit. Nu voia să fie nevoită să şteargă prea mult sânge.

Un ciocan? O cheie pentru ţevi? Dacă venea mama acasă mai devreme şi-o vedea scoţând aşa ceva afară din casă? Ce şi-ar zice?

În mintea ei se produse un declic, ca acela care aprinsese becul din tavan. Tata avea de gând să scoată grinzile din zidul de sprijin. Putreziseră şi trebuiau înlocuite. Era planul din săptămâna aceea. Cele noi erau stivuite la capătul drumului de acces.

Zâmbind, Calliope alese un ciocan de lemn de mărime mijlocie, cu mânerul lung cât antebraţul ei. Apoi luă şi o rangă, doar aşa, pentru spectacol.

Afară, Dory se întreba de ce întârzia atât sora ei. Un clăbuc de şampon îi alunecă pe frunte şi se scurse pe-o sprânceană. Îl şterse, enervată. Se ridică de pe buruienile pe care aşteptase până atunci, dar îngenunche la loc imediat când auzi zgomot de paşi pe pavajul de cărămizi.

— Apleacă-te în faţă, auzi vocea dintr-odată schimbată a surorii ei.

Dory îşi răsuci capul ca să vadă ce se întâmplase. Ciocanul îi căzu greu pe tâmpla dreaptă, lăsând o urmă neagră printre clăbuci, o scobitură. Fata gemu şi căzu cu capul înainte. Avea ochii deschişi, dar nu vedea nimic. Încă o lovitură, de data asta bine centrată, o trânti cu faţa în pământul moale. Încă una. Apoi Calliope se controlă.

— Ai crăpat! murmură ea satisfăcută.

Prosopul învelit în jurul capului ascundea rănile. Ridicând-o în poziţia aşezat şi proptind-o de garaj, Calliope se lăsă pe vine ca să se uite la ea şi să se gândească. Nimeni nu avea să ajungă acasă în următoarele două ore. Secretul ei era în siguranţă măcar atâta vreme. Chiar şi mai multă, dacă nu se uita nimeni pe ferestrele din bucătărie. Zidul se vedea de la ele, dar, dacă punea una dintre grinzile noi la loc şi îndesa pământ în găuri…

Mai stătu puţin pe gânduri. Nori repezi acopereau soarele. I se făcu toacă pielea de găină. Nu exista niciun motiv să dea înapoi. Aşteptarea nu avea cum să schimbe ceea ce făcuse.

Prima grindă se desfăcu uşor. Din ea săriră aşchii mari când o lovi cu piciorul ca s-o dea la o parte. Ca s-o scoată pe a doua trebui să zgârie mai întâi la capete, iar a treia era fixată cu argilă uscată. Din sutele de găuri ascunse în spatele ei ţâşni un

potop de furnici, apoi începu să sune telefonul.

N-avea de gând să răspundă. Ţârâitul încetă, apoi se auzi din nou. Mai bine să vadă cine era.

Transpiraţia transformase în noroi praful de pe mâinile ei. Aşeză receptorul telefonului albastru deschis pe umăr, încercând să se şteargă de murdărie cu cămaşa, în timp ce-o asculta pe mama cum o întreabă ce este prin frigider. Cablul aparatului nici nu ajungea aşa de departe. S-au terminat ouăle? Dar untul? Dar mezelurile? Credea Calliope că mai aveau destulă făină ca să facă turte de mălai? Sigur o să ajungă chiar dacă vine şi Byron? Şi ce puneau la cale ea cu Dory, de le-a trebuit aşa de mult să răspundă la telefon?

— Dory n-a ajuns încă acas'. Nu, nu ştiu de ce, nu mi-a zis. Eu eram în spate, dărâmam zidul de sprijin.

Mama tăcu dezaprobator două secunde.

— De ce trebuie să te porţi mereu ca un băieţoi, Calliope?

Nu primi răspuns. Dar Calliope promise că-şi va schimba hainele pentru cină.

Afară, furnicile fojgăiau pe pielea surorii ei moarte.

Dory nu le simţea. Le vedea, totuşi, de foarte departe. Oare de sus? Ceea ce se petrecea era lipsit de logică. De ce nu auzea zgomotul lopeţii? Persoana care zăcea acolo pe pământ, îmbrăcată în fusta ei pantalon şi cu un prosop în jurul capului, era oricine altcineva, dar nu ea.

Se îndreptă spre casă. Ar fi trebuit să-i fie foame. De-acum se făcuse ora cinei. Geamurile bucătăriei luciră brusc în lumina amurgului. Şi, bineînţeles, Calliope era deja înăuntru şi gătea.

În baia de la parter, tata, cu mânecile suflecate, se spăla pe mâini. Ea îl sărută. Da, îl sărută pe obraz, cum să rateze ocazia?

Bucatele arătau bine, numai bune de mâncat. Pui fript, cu crestături şi văi crocante în pielea care sclipea sub lumina din tavan. De ce nu voia să mănânce? Farfuria ei era goală.

Nimeni nu vorbi prea mult. Nimeni nu vorbi cu ea. Rămase multă mâncare. Vărul Byron o ajută pe Calliope să strângă masa. Tata dădu câteva telefoane, mama le ascultă de la celălalt aparat. Îi vedea pe amândoi în acelaşi timp, unul în bucătărie şi celălalt în dormitorul lor de la etaj. Dar nu auzea nimic.

Pe urmă răsări luna. Era ora de culcare, a doua zi mergea la şcoală. Însă nu se culcă nimeni, iar poliţiştii se aşezară în

camera de zi şi începură să mişte din buze. Când se plictisi de ei, se întoarse în curtea din spate, acolo unde începuseră toate ciudăţeniile.

Capacul fântânii rămăsese dat la o parte. Se uită în fântână. Luna îi zâmbi din apă, un cerc întreg, neatins de umbre. Însă nu perfect. Tremura în valuri lungi, ca nişte vârtejuri. Se apropie să le vadă mai bine: fire de păr. Părul ei, lucios şi fin.

Dintr-odată se făcu din nou zi. În loc de cercul lunii, pe suprafaţa apei apăru un chip. Al surorii ei. Al Calliopei. Arăta altfel şi la început Dory nu înţelese de ce. Pe urmă îşi dădu seama că era părul ei, al *ei,* al lui Dory. Un smoc subţire înconjura faţa surorii ei grăsane, de parcă ar fi fost a ei. Dar nu era. Câteva şuviţe alunecară plutind spre Dory. Apoi se făcu noapte din nou.

Pe urmă zi. Pe urmă noapte. Timpul nu stătea în loc. Părea că se mişcă într-o singură direcţie. Mama plângea întruna. Tata, la fel. Dory ajunse la concluzia că, probabil, era moartă. Dar unde era raiul? De ce nu era înmormântată?

Byron se mută în camera ei. Nu era bântuită. Îi plăcea mai mult decât casa mamei sale. Acolo nu ştia niciodată cine apare să bea ceva. Sau să ia dejunul. Nu ştia niciodată cine începe să urle şi să arunce cu lucruri în toiul nopţii: mama, vreun tip pe care-l invitase ea sau unul pe care nu-l invitase.

Byron îşi ţinuse instrumentele şi proiectele în camera ei şi înainte de a-şi aduce hainele. Atelierul unchiului Marv era o minune, iar el îi dădea voie să-i folosească toate uneltele.

Acum se ocupa de *gimbris,* strămoaşele nord-africane ale banjourilor din cutii de trabucuri pe care le construise cu doi ani în urmă, când era doar un începător, un copil. Stătea pe zidul de sprijin în cele din urmă raze trândave ale după-amiezei de toamnă, cu gândul la faţa, gâtul şi Cadiul celei mai recente încercări a lui, un fel de vioară, la care se cânta tot cu arcuşul. O încropise din trunchiul subţire al unui arţar dărâmat de o furtună de august, frate cu ceilalţi arţari rămaşi în picioare, chiar dacă fără frunze, în spatele lui.

Structura de bază arăta bine, dar era prea simplă. Trebuia decorată cumva. Poate o incrustaţie cu fildeş sau sidef. Partea din spate, de piele, era importantă, bineînţeles, dar mai putea aştepta; era mai uşor să se ocupe de incrustaţie mai întâi.

Desigur, fildeşul veritabil era prea scump. Herb David, care îi

dăduse voie să lucreze în magazinul lui de chitare, zicea că oamenii folosesc oase în locul lui. Iar Byron ştia unde să găsească oase. Bucăţi mici, probabil de la vreun câine sau iepure mort. Se încâlciseră printre rădăcinile copacilor. Avea de gând să facă din ele chei de întins coardele. O să fie multe.

Se ridică şi văzu numai alb în faţa ochilor. I se întâmpla des lucrul ăsta de când se mutase aici. Asistenta de la şcoală zicea că avea tensiunea mică. Trebuia doar să stea nemişcat un minut şi-şi revenea. Dispărea şi ţiuitul din urechi. Acum însă îl auzea şi când ajunse în dreptul scărilor.

Încăpăţânat, începu să le urce, proptindu-se cu mâna de balustradă. Dormitorul lui Dory – al lui – era în spatele casei, cu vedere la grădină. Mama lui ţinea drogurile ascunse într-o doză de suc de portocale atârnată sub ventilator. El avea o ascunzătoare similară pentru oase. Nimeni nu ştia că le are; de ce se temea că o să i le fure cineva?

Le luă în căuşul palmelor. Erau calde şi uşoare. Licărirea albicioasă se adunase într-un colţ al ochiului. Câteodată, asta însemna că o să-l doară capul. Spera să nu-l doară. Voia să lucreze la proiectul lui, acum că era singur.

Când ieşi din dormitor, traversă holul şi, în loc să coboare scările şi s-o ia spre atelierul unchiului Marv, intră în camera Calliopei. Fără să ştie de ce, aruncă priviri lungi în jur. Pereţii erau turcoaz, rogojinile şi covoraşele de baie, roz deschis. Nu-l interesa nimic în afară de… posterul acela cu Wilt Chamberlain, pe care i-l dăduse noul ei prieten, Neville…

Era semnat, valora poate o sută de dolari. Se duse lângă el. Când era Calliope de faţă, nu-i dădea voie să se apropie nici la un metru, deşi ea nu se îngrijea deloc de el. Era lipit de perete tot îndoit, cu o scobitură la mijloc.

Pipăi suprafaţa lipicioasă – lipicioasă, nu netedă. Simţi un cocoloş moale între poster şi perete. Ce-o fi? Luminiţe albe îi pâlpâiră în colţurile ochilor când ridică un colţ şifonat.

Un obiect negru alunecă pe podea. Îngenunche. Nu vedea prea bine din cauza albeţii, dar îşi dădu seama că nu era ceva viu. Îl luă în mână.

O perucă! Sau, cel puţin, o parte din ea. Byron încercă să râdă. Caraghios, nu? Calliope să poarte perucă, de parc-ar fi o babă cheală? Numai că era ciudat… foarte ciudat. Oasele. Părul… ăsta. Felul în care dispăruse Dory.

Trebuia să se gândească. Nu se afla la locul potrivit. Netezi banda posterului şi luă cu el peruca în pivniţă.

Prinse osul cel mai mic într-o clemă. Era gros cât degetul lui mijlociu. Îl tăie cu ferăstrăul în discuri alungite.

Părul din perucă era lung şi drept. Ca al lui Dory. Îl ţinea la un loc o bucată de piele zbârcită, aşa cum îşi imagina el că arată scalpul unui indian.

Dacă îşi omorâse Calliope sora cea mică? Era o nebunie, dar dacă o făcuse? Însemna oare c-o să-l omoare şi pe el, dacă o pâra? Sau dacă credea c-a aflat şi el?

Acum, dacă se înşela, îi făcea necazuri ei, unchiului Marv şi mătuşii Cookie şi atunci l-ar trimite să locuiască din nou la el acasă.

Încet-încet, se lăsă absorbit de muncă, aşa cum i se întâmpla întotdeauna. Când veni Calliope, pe bancul de lucru se adunase o grămadă de discuri, gata de finisare. Lângă ele, trântită, apăsătoare, peruca pe care uitase s-o pună la loc.

Byron se uită la verişoara lui, incapabil să vorbească. Subsolul igrasios se făcu dintr-odată prea mic. Era cu trei ani mai mare decât el şi mai grasă cu cel puţin cincisprezece kilograme. Şi văzuse peruca, sigur o văzuse. După o clipă, Byron reuşi să scoată un zâmbet forţat, dar tot nu deschise gura.

— Ce faci? îl întrebă Calliope. Nu-i întoarse surâsul. Ai umblat prin camera mea?

— N-am… n-am…

Fata luă peruca.

— Faină, nu-i aşa? Mângâie părul drept, netezindu-l. O vrei?

Faţa inexpresivă a Calliopei nu-i dezvăluia intenţiile. Încercă să dea un răspuns potrivit vorbelor ei, potrivit celor rostite de ea, de fapt. Voia peruca?

— Pentru arcuşul pe care-l fac, da, sigur c-o vreau, mersi frumos.

— Bine, atunci.

Ar fi vrut s-o vadă plecând.

— Neville vine pe-aici deseară? o întrebă.

Calliope începu să radieze. Byron nimerise la fix cu întrebarea.

— Aşa cred. Nu ştiu ce vede la mine, dar nu poate să stea departe.

Nici el nu ştia ce vedea Neville la ea.

— E-un tip deştept, zise el diplomat.

Era foarte adevărat.

Şi el era deştept.

Peruca avea mai mult păr decât îi trebuia lui. Rămânea şi dacă păstra fire de rezervă pentru încă un set de coarde. O răsuci şi-o lăsă în conserva de suc. N-avea cum dovedi că era părul lui Dory. Dacă ar săpa în curtea din spate, unde căzuse copacul şi găsise oasele, ar da oare şi peste restul scheletului?

Poliţia. Ar trebui să cheme poliţia, dar văzuse *Dragnet* şi *Perry Mason.* Acceptând peruca, devenise complice. Poate că era complice dinainte de perucă, din cauza oaselor.

Ciudat, dar singurele clipe când nu se îngrijora deloc din cauza asta erau cele în care lucra la *gimbri.* Până la Ziua Recunoştinţei era numai bună pentru cârnat.

O aduse ca să i-o arate lui Neville după cină.

— E o lucrătură extraordinar de frumoasă, îl lăudă acesta, cântărind spatele rotunjit, din piele, al *gimbri*-ului. E mai mică decât celălalt instrument, nu?

Avea mâini atât de mari, că putea cuprinde cu ele o minge de baschet. Cu degetul mare şi foarte lung mângâie coardele care zdrăngăniră spart.

— Se cântă cu ăsta.

Byron îi dădu arcuşul. Neville îl luă, cam neîndemânatic. Claviaturi, orgi, chitare, tobe, flaute, până şi acordeoane, se jucase cu o mulţime de instrumente, dar niciunul care semăna cu vioara.

— Eşti sigur că vrei să încerc?

La televizor era pauză între reprizele meciului. Afară se întunecase deja. Prin fereastra camerei de zi, se vedea cum lumina becului stradal cădea gălbuie pe trotuarul cenuşiu, disipându-se către marginea lui ca o reverie de poantilist. Într-o noapte ca asta văzuse Neville prima oară ce frumoasă fusese Dory: stropi mici de ploaie îi luceau în părul frumos, ca al unei fete albe.

Al Calliopei se scămoşa, ca al lui, şi era şi mai urât între picioare. Aruncă o privire furişă spre ea în vreme ce Byron îi arăta cum să ţină vioara ridicată. Fata îl săgeta cu priviri fierbinţi, încremenite. Nu era la fel de frumoasă ca Dory, în nici un caz, dar îi dădea voie să-i facă lucruri pe care nici în vis n-ar fi îndrăznit să le ceară de la sora ei mai mică.

Domnul Moore se ridică de pe canapea şi strigă către soţia lui:
— Mama, nu vrei să vii s-auzi cum sună cea mai nouă invenţie a geniului care locuieşte la noi?
Gimbri-ul scârţâi, se înecă şi oftă.
— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă doamna Moore din pragul bucătăriei.
Închise ochii şi strânse din buze, de parcă zgomotul oribil ar fi încercat să-i pătrundă în corp pe alte cale decât prin urechi.
Neville înclină din cap şi-şi muşcă buza de jos. Nu era sigur dacă încerca să-şi reţină râsul sau lacrimile.
— Aşa tre’ să sune, Byron? întrebă Calliope.
— Nu, îi răspunse Neville. E vina mea. Luă arcuşul din poală, încruntându-se. Fratele lui mai mare îl dusese odată la un concert cu Charles Mingus. Scotoci prin amintiri după imaginea bărbatului care îmbrăţişa contrabasul uriaş şi îl imită cât de bine putu.
Reuşi să scoată un sunet mai dulce. Mai dulce şi foarte trist. O notă săltăreaţă, pe care o ridică şi o coborî treptat. Înaltă şi melancolică. Moale şi întrebătoare.
Însoţită de cuvinte.

Mamă, ştiu, ţi-e dor de mine de când nu mai sunt.
Mamă, ştiu, ţi-e dor de mine de când nu mai sunt.
Înainte să plec mai departe, un cântec vreau să-ţi cânt.

Neville răsuci capul să vadă dacă auzeau şi ceilalţi ce auzea el. Îi alunecă mâna şi *gimbri*-ul suspină. Se concentră asupra instrumentului.

Iubitul meu, de ce nu vrei să crezi, e-adevărat,
Iubitul meu, de ce nu vrei să crezi, e-adevărat,
M-a omorât, te-omoară şi pe tine, şi-i păcat.

Vru să se oprească, dar mâinile nu-l ascultară. Recunoscu vocea, ezitarea alunecoasă din ea, timbrul acela lin, ca fumul. Nu sperase s-o mai audă vreodată.

Tată, ştiu, ţi-e dor de mine de când nu mai sunt;
Tată, ştiu, ţi-e dor de mine de când nu mai sunt; Înainte să plec mai departe, un cântec vreau să-ţi cânt.

Vărul meu, ştiu, ţi-e dor de mine de când nu mai sunt;
Vărul meu, ştiu, ţi-e dor de mine de când nu mai sunt;
Îţi mulţumesc, căci tu mi-ai dat prilejul să vă cânt.

Sora mea rea, sora mea crudă, neagră, albă şi roşie,
Sora mea rea, sora mea crudă, neagră, albă şi roşie,
Ai vrut să mă dai morţii, cu colţii să mă sfâşie.

Sora mea rea, sora mea crudă, roşie, albă şi neagră;
Sora mea rea, sora mea crudă, roşie, albă şi neagră;
M-ai omorât şi-o groap-adâncă mi-ai săpat la umbră.

Sora mea rea, sora mea crudă, roşie, neagră şi de lapte;
Sora mea rea, sora mea crudă, roşie, neagră şi de lapte;
N-o să mai apuci nici tu răsăritul lunii mâine noapte.

În cele din urmă, cântecul se termină. Arcuşul alunecă de pe coardele *gimbri*-ului cu un sâsâit de şarpe. Se priviră toţi, cuprinşi de îngrijorare.

Calliope fu aceea care sparse tăcerea.

— Nu-i adevărat, zise ea.

Prin asta recunoştea că se întâmplase ceva cu adevărat.

Dar nu trebuia neapărat ca ei să creadă vorbele cântecului.

Sinuciderea Calliopei, a doua zi dimineaţă, asta trebuiră s-o creadă însă: plutea în fântână, cu faţa în jos, cu părul ei scurt şi aspru, ca pânza de sac. Asta şi scheletul cu craniul zdrobit, descoperit de poliţişti în spatele zidului de sprijin.

Au fost înmormântate două cadavre. Nu a cântat nimeni.

DING-DANG

Jay Russell

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

Jay Russell este autorul romanelor *Celestial Dogs, Burning Bright* şi *Greed Stuff,* al căror personaj, detectivul Marty Burns, un fost star de televiziune, are puteri supranaturale. Printre celelalte cărţi ale sale se numără *Blood, Waltzes and Whispers* şi volumul *Brown Harvest,* nominalizat la premiul World Fantasy. Cea mai recentă lucrare a sa este microromanul *Apocalypse Now, Voyager,* tot cu eroul Marty Burns, apărut la Earthling Publications. Russell predă cursuri de creative writing la Colegiul St. Mary din Londra, oraş în care locuieşte împreună cu fiica lui, Rose.

Povestirea Ding-Dang a fost publicată pentru prima oară în antologia *Don't Turn Out the Light.*

E.D.

— Mmm… Mmm… Mmm… toarse Micuţul. O s-o punem de-un chef.

— Chef, repetă Uriaşul.

— Unul cu dame goale, cum îmi place mie. Mmm, da! Micuţul scoase limba printre buzele buboase şi zâmbi.

— Goale! zise Uriaşul şi chicoti. Începu să se joace cu nasturii de aramă pătaţi de la blugii decoloraţi.

Înspăimântată, fata scâncea din gât, ca un animal mic. Se uita când la unul, când la celălalt agresor, apoi în spatele lor. Căuta cu disperare o străduţă pe care să se adăpostească, o cale de scăpare.

Nu văzu niciuna. Cei doi mai făcuseră asta de multe ori şi se pricepeau foarte bine.

Fata încleştă pumnii şi-şi arătă dinţii, hotărâtă să se bată. Micuţul îi sesiză gestul şi chicoti maliţios, acompaniat în clipa următoare de râsul tâmp, mai comic, al tovarăşului său. Apăru un cuţit foarte ascuţit.

— Ding-dang, zise Micuţul. Să-nceapă chefu'!

Directorul frecă suprafaţa netedă ca marmura a mesei de mahon cu articulaţiile păroase ale degetelor. Mirosul de vopsea proaspătă stăruia în aerul cavernos al încăperii. Îl aspiră cu buzele, ca un sugar care suge la sân. Un zâmbet de satisfacţie se ivi între obrajii lui durdulii.

Băieţaşul detectiv se descurcă bine, îşi zise el, iar surâsul se alungi pe chipul care acum aducea cu un fund de elefant.

Directorul scoase o havană din buzunarul vestei, îi reteză capătul cu dinţii şi-o aprinse Se duse la fereastră şi admiră priveliştea minunată a oraşului pe care deja se învăţase să-l considere *al lui.*

Washington D.C. Pâlpâia în valul de căldură al primăverii timpurii. Pe Director nu-l deranja; acolo unde crescuse el era şi mai cald. Lui îi *plăcea* căldura. Întinderea scânteietoare de marmură dăltuită a oraşului reflecta pe chipul său lumina puternică a soarelui, îmblânzită doar de florile delicate ale sângerilor şi cireşilor care mărgineau bulevardele largi. În arşiţă, totemul falic al Monumentului Washington sclipea în depărtare, asemenea sceptrului spiralat al unui faraon nebun.

Al meu, îşi spuse Directorul, *numai al meu.*

Scutură scrumul trabucului pe geam, apoi se uită cum străbate cele cinci etaje ale noului sediul al Biroului Federal de Investigaţii – Biroul *lui* – şi aterizează în părul unui grădinar transpirat.

Uluit, muncitorul ridică ochii, cu buzele rotunjite într-un „O” de buimăceală.

— Maimuţă tâmpită! râse Directorul. Se aşeză din nou pe scaun, proptindu-şi picioarele mici pe biroul masiv.

Îl trezi din visare o bătaie uşoară în uşă. În clipa următoare intră secretarul său, un individ înalt şi slab, cu trăsături fine şi alură mai degrabă efeminată. Purta un costum gri larg, ochelari cu ramă de sârmă, iar părul lins şi-l împărţise la mijloc, ca un birtaş din vest.

— ’nă ziua, domnule.

— Da, Thurmond, spuse Directorul, ştiu că e zi.

— Am adus corespondenţa sosită mai târziu şi rapoartele agentului special Mack despre scandalul Sacco şi Vanzetti, domnule.

— Foarte bine. Avem fotografii cu macaronarii?

Secretarul înclină afirmativ din cap în timp ce-i înmâna

hârtiile, apoi se aşeză cu carneţelul în mână. Directorul răsfoi colile la întâmplare, zâmbind când ajunse la fotografiile morţilor. Apoi le citi pe toate, dictând câte un răspuns şi aruncând priviri trecătoare la teancul de informări şi rapoarte zilnice, pe care le aruncă apoi în maldărele împărţite în probleme de importanţă mai mare şi mai mică.

Chiar la fundul teancului dădu peste un plic galben zdrenţuit, fără adresa expeditorului. Timbrul şters, de doi cenţi, atârna pe hârtia şifonată ca o pieliţă, iar ştampila poştei era mânjită şi imposibil de descifrat. Plicul arăta de parcă fusese înghiţit de un măgar şi eliminat pe partea cealaltă. Directorul se uită la adresa scrisă de mână şi-i îngheţă sângele în vine.

Era un miracol că scrisoarea ajunsese la el. Îi era adresată unei persoane cu un nume abandonat de multă vreme.

— Vai de mine! şopti.

Thurmond ridică privirea, arcuind sprâncenele ca două ghilimele.

— Domnule?

Directorul se holba la scrisul de mână şi simţi un nod în gât. Clipi – o dată, de două ori – dar scrisul nici nu-şi schimbă forma, nici nu dispăru. Expiră zgomotos pe gură, stropi mare de sudoare, cât fisele de zece cenţi, ieşindu-i prin porii dilataţi. Mâinile lui mici începură să tremure.

— Domnule? repetă secretarul.

— Ieşi! răcni Directorul, pierzându-şi vocea.

Thurmond se strecură iute şi silenţios afară din încăpere.

Cu degete tremurânde, Directorul deschise plicul şi împrăştie conţinutul pe masă.

O fotografie. Era subexpusă şi defocalizată, dar imaginea se vedea oricum foarte bine: un cadavru.

O femeie cu părul negru şi lung zăcea cu membrele întinse pe o saltea zdrenţuită. Gleznele şi încheieturile erau legate cu sârmă ghimpată de picioarele patului. Buzele se deschideau într-o grimasă de agonie, dar femeia rânjea la cameră printr-o tăietură subţire ca un zâmbet, făcută sub bărbie. Cavităţile căscate din tors trădau locurile din care fuseseră scobite bucăţile de carne. Pielea de pe picioare şi braţe era toată brăzdată, crestăturile, cu siguranţă stacojii şi roşii, apărând ca nişte dungi negre şi cenuşii pe hârtia albă. Carnea sfâşiată şi lichidele închise la culoare semănau cu o porţie uriaşă de tocană

irlandeză. O lamă pătată sclipea vertical dintre pliurile pielii şi măruntaiele scoase din abdomen.

Directorul simţi că i se urcă stomacul în gât şi-şi înăbuşi greaţa. Răsuci fotografia cu faţa în jos, ridică ochii la tavanul curat şi alb şi inspiră adânc. Mirosul de vopsea îl îmbolnăvea acum, aspru şi înţepător. Dintr-odată, căldura zilei deveni de nesuportat.

Se uită din nou la mica fotografie pătrată.

Pe spatele ei, aceeaşi mână familiară scrisese două cuvinţele:

DING-DANG.

Directorul vomită pe parchetul proaspăt lustruit.

Băieţaşul detectiv îşi urmărea pistele pe toate străzile prăfuite din Salinas, făcându-şi treaba ca un sârguincios om al legii. Fratele lui, George, şi idiotul lui de prieten, Lenny, se purtaseră ciudat toată săptămâna şi, cu toate că nu-şi dăduse încă seama ce plănuiau, după cum îl ştia el pe George, nu-i mirosea a bine.

Asta însemna că trebuie să fie vorba de ceva *cu adevărat* rău.

Băieţaşul detectiv ştia întotdeauna când George punea ceva la cale. Învăţase câte ceva despre infracţiuni şi infractori din poveştile cu detectivii Pinkerton, Nick Carter şi Copoiul cel Şiret. George cel răutăcios râdea de romanele lui de doi bani, dar Băieţaşul detectiv va fi cel ce va râde la urmă. Deşi fratele lui avea patru ani, cincisprezece centimetri şi câteva kilograme de muşchi mai mult decât el, el îl întrecea în deşteptăciune.

Ultima dată când simţise că se petrec lucruri necurate, doar cu o lună în urmă, scotocise minuţios prin lucrurile fratelui său. Răscolise toate sertarele, răsucise şosetele pe dos, scuturase fiecare haină; se uitase în dulapuri şi în spatele valizelor stivuite; îl urmărise chiar pe George de la şcoală acasă, ca să fie sigur că nu ascunde lucruri pe drum sau că nu îngroapă comori pe pajiştea întinsă din spatele casei lor, unde păşteau oi.

În cele din urmă, găsise dovada absolut întâmplător, în ultimul loc în care s-ar fi gândit s-o caute: era sub nasul lui, sub un abecedar vechi care stătea pe acelaşi raft – aparent neatins – de când îl ştia el.

Băieţaşul detectiv îşi zise că asta trebuia să fie o lecţie pentru el.

Nu mai văzuse niciodată ceva ca pozele acelea neclare, dar înţelesese imediat de ce le ascunsese fratele lui. Imaginile îi

dădeau *şi lui* o senzaţie bizară: îi făceau scârbă, dar îl şi… excitau.

Erau vreo zece, lipite pe un carton tare, unele mânjite cu o coajă gălbuie. Bărbaţi şi femei goale făceau lucruri la care el nu se gândise niciodată şi pe care nici nu le înţelegea prea bine. Băieţaşul detectiv se tot întrebase ce ascund femeile sub chiloţei şi ce trebuie să faci cu ele când îşi dădeau jos hainele. Poveştile pe care colegii de şcoală le spuneau cu atâta plăcere îl nedumereau: nu-i posibil, îşi zicea el. Ştia că problema cerea să fie cercetată mai amănunţit, dar nu avea idee de unde s-o apuce. Nici prin cap nu-i trecuse vreodată că *aşa ceva* se ascundea în spatele ei.

Tocmai răsucise o carte poştală cu două femei albe care făceau un lucru de-a dreptul prostesc cu un negru bine clădit, când George dădu buzna în cameră. Nu scoase o vorbă, pur şi simplu îi smulse pozele din mână. Apoi îl prinse de păr şi-l azvârli pe pat, apăsându-i o pernă peste faţă. Băieţaşul detectiv de-abia mai putea respira, nici vorbă de scos vreun sunet, în timp ce George îi căra pumni în burtă şi-n rinichi şi-i trăgea şi câte-un genunchi tare în vintre. Totul dură doar câteva minute, dar George făcu o treabă minuţioasă.

— Dacă ciripeşti cuiva, băgăciosule, îl avertiză el, îl pun pe Lenny să-ţi scoată ochii şi să joace cu ei în loc de bile. O să fi orb *şi* prost câte zile-oi mai avea.

Băieţaşul detectiv îl crezu – George deţinea control aproape total asupra prietenului său mai greu de cap – aşa că-şi ţinu gura. Dar nu uită niciodată chelfăneala încasată, pentru că detectivii au memorie foarte bună. Jură că, într-o zi, George va plăti pentru relele făcute.

Iar acum George se purta din nou ciudat.

Foarte ciudat.

Băieţaşul detectiv începu să-l urmărească.

Norii albicioşi şi rari care pluteau în înaltul cerului captau nuanţele roşiatice şi trandafirii ale apusului într-o linie subţire, incandescentă. Micuţul stătea culcat pe spate, pe un petic de buruieni şi tufişuri scunde, bucurându-se de sfârşitul unei alte zile obositoare de încărcat saci grei cu orz în camion. Se uită liniştit la peisajul palid şi se gândi la răni proaspete şi la găuri însângerate. Simţi cum se întăreşte prin blugii jerpeliţi.

Uriaşul era neobişnuit de tăcut. Întotdeauna bodogănea câte-o prostie, se plângea, râdea sau pur şi simplu cânta pentru el cu vocea aia anormal de dulceagă a lui. Câteodată, văicăreala şi scâncetele îl scoteau din sărite, dar, cu toate că se gândea deseori la asta, Micuţului nu-i venea să-i facă vânt vechiului său camarad.

Ştia că era o greşeală, o socoteală proastă. Mai devreme sau mai târziu, idiotul ăsta cu rânjetul lui avea să-i distrugă pe amândoi din cauza unei vorbe nelalocul ei sau a unei fapte nechibzuite – la naiba, nici nu era capabil de altceva – dar, deşi nu erau nici fraţi, mei alt fel de rude, între ei exista o legătură ca de sânge.

Micuţul chicoti: da, fir-ar, îi lega sângele, dar nu era *al lor.*

Oftând, îşi desprinse privirea de la cerul tot mai slab luminat şi se uită în jur după tovarăşul lui. Îl zări în depărtare, jucându-se un joc tâmpit într-un crâng de copaci arşi. Uriaşul se ridică pe îndoitura unui brad înnegrit şi scoase ceva din buzunar.

— Ce dracu'… zise Micuţul şi se ridică.

Uriaşul fredona pentru sine – o aiureală, tra-la-la şi lu-lu-lu – şi mângâia ceva ce părea o bucată de pânză ruptă.

Pornind spre el, Micuţul se strădui să nu facă niciun zgomot. Partenerul lui avea un auz nemaipomenit, un talent binevenit când se apropiau poliţaii, dar total nepotrivit în asemenea momente. Micuţul călcă pe o creangă uscată pe care n-o văzuse pentru că se întuneca. Ea trosni scurt, ca un braţ fragil de copil.

Uriaşul se răsuci, arătându-şi faţa bolnăvicioasă cu un rânjet oribil şi ameninţător. Înlocui iute grimasa cu o privire vinovată. Speriat şi supus, încercă să ascundă ce ţinea în mână.

Micuţul îşi smulse partenerul cu brutalitate din copac. Acesta ateriză în picioare, dar se lăsă într-un genunchi, supus, cu ochii la pământul uscat.

— Ce-ai acolo? îl întrebă Micuţul.

Uriaşul mormăi ceva de neînţeles.

— La dracu', arată-mi imediat!

— Nu-i ni'ca.

— Atunci, dă-l încoa. Să-l văd.

Uriaşul începu să se smiorcăie.

— Acum!

Tremură, dar îi dădu obiectul şi se lansă într-o apărare jalnică:

— Îmi pare rău. Am vrut numa' s-o mângâi. I-aşa de moale.

Am vrut numa’ s-o ating.

Preţ de-un minut, micuţul se uită la obiect nedumerit, apoi îşi dădu seama ce era bucata păroasă de carne.

— Isuse Cristoase! şopti el. Îţi dai seama ce s-ar întâmpla, dac-ar vedea cineva asta?

Uriaşul se uita apatic la pământul tare. Trupul său de zdrahon se scutura de suspine ca ale unui băieţel.

— Ne-ar face toate oasele fărâme şi pe urmă chiar ar începe să fie răi. Ne-ar spânzura şi ne-ar împuşca şi ne-ar arunca hoiturile la coioţi. De când ţii chestia asta? Cine naiba a fost fata?

— Îmi pare rău, hârcăi Uriaşul. O ţinea tot într-o scuză.

— De când, fir-ai tu să fii?

— Îmi pare rău. Mi-s aşa de rău! Îmi pare rău, George.

— Pe plodul Mariei! ţipă Micuţul.

Îl prinse pe tovarăşul lui de pletele unsuroase şi încâlcite şi-l trase de ele. Uriaşul încercă să-i evite privirea de gheaţă, dar nu avea unde să se uite în altă parte. Ochii îi deveniră două piscine sărate.

— De câte ori tre’ să-ţi zic să nu-mi mai zici niciodată, da’ niciodată, pe nume?

Uriaşul dădu drumul lacrimilor siropoase. Respira sacadat şi la nas i se buluceau muci.

— Îmi pare rău, Geor…

Se întrerupse. Panica îi cuprinse trăsăturile feţei aşa cum cuprinde focul o pajişte pe timp de vară.

— Mi-s aşa de rău. Ar trebui să fug pe dealuri. Ţi-ar fi mai bine fără mine. O să m-ascund printre dealuri. Mi-s rău.

Uriaşul plângea ca un sugar. Se trânti la pământ şi se tăvăli prin praf. Micuţul ştia că n-avea rost să-i vorbească odată ce intră în starea asta. Trebuia să-l înveţe mai bine, ca să nu le mai rostească numele adevărate. Mai ştia şi că tovarăşul lui nu plănuise nimic rău când păstrase amintirea aceea; lui chiar îi plăcea să mângâie lucruri moi: şoareci morţi, iepuri morţi, carne de om mort.

Totuşi, nu putea continua aşa.

Micuţul adună câteva vreascuri şi crengi şi le strânse grămadă. Aruncă pielea păroasă deasupra lor, aprinse un chibrit cu unghia roasă şi îngălbenită a degetului mare, şi-l aruncă pe ele.

Lemnul uscat se aprinse imediat şi carnea începu să ardă ca hârtia de ziar. Se făcu simţit un miros foarte vag de jambon afumat şi Micuţul inspiră aroma savuroasă.

Plânsetul Uriaşului se transformase într-un fornăit. Se linişti privind focul arzând cu mai multă putere. Micuţul întinse mâna şi tovarăşul lui se târî şi-şi lăsă capul în poala prietenului său. Aruncă o mână de vreascuri în foc şi mângâie uşor capul Uriaşului, în vreme ce din flăcări cenuşa se ridica spre Paradis ca Lucifer din Iad.

— E-n regulă, Hoss, îi spus el. Tre' să te străduieşti mai mult să-ţi aduci aminte. Ştiu că nu vrei să faci nimica rău, dar asta nu contează, dac-o fi să ne pună ştreangul de gât. Tre' să te străduieşti.

Uriaşul dădu din cap a înţelegere. Îşi apăsă faţa pe interiorul coapsei Micuţului, simţind cum ceva tare îi împunge obrazul.

— Nu vrei să-mi mai povesteşti despre iepuri? îl întrebă el încet.

Spre tavan se înălţau fuioare de fum înţepător. Directorul, aşezat în capul mesei lungi de conferinţe, zâmbi în sinea lui în timp ce-i scruta pe agenţi pe rând. Niciunul nu voia să-i întâlnească privirea.

Răsuci trabucul gros în gură, savurând tensiunea din încăpere. Îi plăcea să-i batjocorească pe aceşti bărbaţi, dintre care mulţi aveau de două ori vârsta lui şi petrecuseră mai mulţi ani aplicând legea decât petrecuse el îmbrăcat în pantaloni lungi.

Dar aceasta era încăperea lui acum. Încăperea lui, clădirea lui, Biroul lui. Cu care făcea ce-i plăcea.

Şi ce-i mai plăcea…

… totul, în afară de scrisoare.

Experţii judiciari cercetaseră plicul în detaliu, dar nu reuşiseră să descopere de unde provenea. Nu le putea arăta fotografia, bineînţeles, ar fi dat naştere unor întrebări stânjenitoare.

Era o chestiune foarte delicată.

La început, plănuise s-o distrugă pur şi simplu, dar nu se putuse convinge să dea foc hârtiei. Se holbase la ea ore întregi, gândindu-se ce să facă, cum să scape de fantomele bătrâne care-l bântuiau. *„Ce-ar face Băieţaşul detectiv?”* se întrebă el.

DING-DANG.

Cuvintele sclipeau ca un titlu însângerat în mintea lui şi plăcerea îi trecu. Muşcă din trabuc, mestecându-i pe jumătate capătul, apoi îl stinse într-o scrumieră de argint. Se jucase destul cu omuleţii din faţa lui.

— Domnilor, începu el şi douăsprezece capete se întoarseră deodată către el. Aţi citit cu toţii documentul informativ şi ştiţi de ce ne aflăm aici. E timpul ca Biroul să treacă la acţiune.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule director, spuse Clemmons, din capătul celălalt al mesei, dar eu *am citit* materialele şi trebuie să vă mărturisesc că nu mi-e *deloc* clar despre ce vorbesc ele, nici de ce se implică Biroul în aceste chestiuni misterioase.

Clemmons era un intrigant. Lucra acolo încă de la înfiinţarea Biroului, în 1908, şi era foarte ofuscat că, deşi îl merita din plin, postul cel mare îi fusese suflat. Dar Directorul ştia că Clemmons nu învăţase niciodată jocul politic de la Washington şi nici nu voia să intre în el. Cu toate acestea, câştigase respectul şi prietenia celorlalţi bărbaţi din încăpere; respect pe care Directorul trebuia să-l câştige, la rândul lui, ca prieteniile pe care le invidia, deşi se prefăcea că nu-i pasă deloc de ele.

— După părerea mea, atacă Directorul, violul, tortura şi crimele în serie sunt de competenţa acestei agenţii.

— Vă rog să mă scuzaţi încă o dată, spuse Clemmons, dar raportul prezintă numai nişte probe vagi care să lege aceste aşa-zise infracţiuni bizare între ele. Se presupune că s-au petrecut în decurs de cincisprezece ani sau mai mulţi, în vreo douăzeci de state. Mai mult, nu există dovezi concludente în sprijinul ideii stranii că cele treizeci şi ceva de infracţiuni nelegate între ele au fost comise de un singur individ sau, citez, „de doi indivizi angajaţi într-o *serie* de infracţiuni”. O serie de infracţiuni? Cine a mai auzit de aşa ceva? Şi unde sunt, vă întreb pe dumneavoastră, *domnule* director, dovezile acestor supoziţii fantastice şi extravagante?

Câteva capete se înclinară într-un gest de aprobare tacită. Duşmanii Directorului erau mulţi şi trebuia să le răspundă la provocare acum. Înainte de a deschide gura să răspundă, interveni McCarthy:

— O chestiune de procedură, domnule director, dacă-mi daţi voie. O chestiune de procedură.

Directorul făcu un semn binevoitor către tânărul guşat.

— Cu tot respectul faţă de inspectorul Clemmons, cred că există surse de informaţii care, din motive evidente, nu se află la dispoziţia noastră, a tuturor. Aşa au stat dintotdeauna lucrurile în eşaloanele superioare de aplicare a legii şi trebuie să ne încredem în discreţia şi înţelepciunea domnului director în aceste chestiuni.

Începu să se relaxeze, în vreme ce McCarthy vorbea tot mai entuziasmat. Bărbatul agita un mănunchi de coli albe.

— Sunt şocat şi îngrozit de atrocitatea crimelor prezentate detaliat în raport. Faptul că aceste infracţiuni s-au petrecut în mai multe state şi în atâţia ani la rând necesită – nu, impune – implicarea imediată a Biroului. Sincer vorbind, fie că aceste atrocităţi au un sigur autor, fie că au doi, consider că avem o responsabilitate civică – nu, declar că avem *datoria* morală să investigăm ameninţarea. O datorie faţă de soţiile şi copiii noştri, faţă de bunăstarea cetăţenilor cuviincioşi din ţara noastră minunată.

McCarthy se uită în jur înainte de a-şi îndrepta privirea către Director. Acesta fu nevoit să-şi reţină zâmbetul. Soţii şi copii, într-adevăr! Respectivul nu era căsătorit. Nici măcar *nu-i plăceau* femeile. Directorul deţinea fotografii doveditoare.

Însă recunoştea ambiţia când o întâlnea. Avea chipul pe care îl ştia din propria lui oglindă. Ceilalţi dădură iar din cap, de data asta aprobându-l pe McCarthy. Papagali ignoranţi! Clemmons se înroşise în obraji.

— Mulţumesc, Joe, spuse Directorul, oferind un surâs larg bărbatului plin de zel. Nici eu n-aş fi reuşit să prezint lucrurile mai bine. De fapt, continuă el, aruncând o privire în jurul mesei, ai dreptate în ce priveşte informaţiile din raport. Desigur, am încredere absolută în voi toţi… — se uită glacial spre Clemmons – dar în acest moment nu am libertatea de a divulga sursa documentului nici măcar adunării noastre venerabile. Nu pot decât să vă cer să aveţi tot atâta încredere în mine câtă am eu în fiecare dintre voi.

Se auziră aprobări energice. Apoi agenţii făcură planuri, desenară hărţi, trasară scheme şi concepură capcane. Directorul dădea afirmativ din cap, simţind că-şi găsise un aliat util în lupta pentru a-şi întări puterea proaspăt dobândită.

Acest tânăr ar putea ajunge departe, îşi zise el, *şi poate c-o să-l ajut şi eu câteodată.*

Inima îi bubuia ca toba mare la parada de patru iulie. Gâfâia, în vreme ce pieptul i se umfla de exaltare. Simţea furnicături de emoţie în tot corpul. Îl dureau gleznele de atâta stat pe vârfuri, dar nu-i venea să se desprindă de la geam ca să ia o piatră sau o cutie de lapte pe care să se înalţe.

Auzi tropot de cal şi scârţâit de căruţă şi se piti. Dar era bine camuflat de tufele înflorite de *bougainvillea*, iar vizitiul adormit nici nu catadicsi să ridice ochii. Fără a arunca măcar o privire pe drum ca să se asigure că nu-l vede nimeni, Băieţaşul detectiv se întoarse la priveliştea nemaipomenită din casă.

Jaluzelele fuseseră trase aproape până jos, la pervazul scorojit, dar printr-o mică deschizătură, promiţătoare ca prima rază de lumină în zori, îi văzu pe George, pe Lenny şi pe doamna dezbrăcată.

Nu ştia sigur cine era, dar nici nu-i păsa. Era prea atras şi uluit de ceea ce făceau. Ea îşi arcuia spatele şi-şi dădea capul tare pe spate, dezvăluind albeaţa ispititoare a gâtului. Vârful bărbiei sale ascuţite era îndreptat spre ventilatorul care se învârtea lent, agăţat de tavan. Stătea cu membrele întinse, iar încheieturile şi gleznele îi erau legate de picioarele patului cu nişte curele din piele pentru ascuţit briciul. Deşi avea gura astupată cu un căluş de mătase, gemetele ei frenetice se auzeau prin geamurile plumbuite închise.

George stătea călare pe ea. Băieţaşul detectiv nu înţelegea prea bine de ce, dar vedea că imită mişcările din fotografiile de pe cărţile poştale. Muşchii spatelui fratelui său se contractau şi se încordau, în timp ce femeia îşi ridica abdomenul cât îi permiteau curelele, întâmpinând mişcările de împingere ale lui George în acelaşi ritm sălbatic.

Băieţaşul detectiv se uită la Lenny, care stătea pe podea, aparent neinteresat de acrobaţiile de pe pat. Şi el era gol, dar se juca vesel cu o păpuşă de porţelan fin. O ţinea de braţe şi valsa cu ea în cercuri pe mocheta persană, cântând pentru sine.

George gemu zgomotos, apoi căzu peste femeie. După câteva clipi se rostogoli, desfăcu curelele de la gleznele femeii şi-i scoase căluşul. În momentul în care îi zdrobi buzele cu ale lui, Băieţaşul detectiv o recunoscu pe mătuşa Clara a lui Lenny.

Socoti că femeia era cu cel puţin cincisprezece ani mai mare decât George. Îşi aduse aminte că ea şi soţul ei îl luaseră pe

Lenny la ei după ce părinţii lui muriseră în focul care le arsese casa. Dar Clara fusese părăsită de soţ la scurtă vreme după mutarea lui Lenny în şopronul vechi din spatele casei lor. Băieţaşul detectiv o văzuse în oraş de două-trei ori şi se întrebase de ce şuşoteau şi se roşeau la faţă femeile când treceau pe lângă ea.

Îl auzi pe George strigând ceva către Lenny în timp ce se rostogolea din pat, Fratele lui se întoarse şi vârî două degete între picioarele mătuşii Clara, apoi le întinse spre prietenul său uriaş.

Lenny ridică ochii agitat, strângând la piept păpuşa de porţelan. Era grăsan şi avea pieptul cât al mătuşii. George îi spuse ceva ce Băieţaşul detectiv nu înţelese. Lenny aşeză la loc pe raft păpuşa de porţelan cu multă grijă, apoi se urcă în pat. George îi vârî degetele sub nas şi Lenny le adulmecă ispitit, câineşte, înainte de a le gusta cu limba.

George râse când văzu erecţia grăsanului. Acesta începu să-i sugă degetele sărate. Clara se uita la ei prosteşte, cu o figură plată, lipsită de expresie, ca a păpuşii. Cu puţin efort, George îşi scoase degetele dintre buzele groase ale lui Lenny şi îndreptă gura prietenului său spre sursa lichidului sărat.

Se aşeză în balansoarul vechi din colţ şi se uită la cei doi printre pleoapele întredeschise. Băieţaşul detectiv încercă să urmărească ce se întâmpla, dar nu vedea decât capul ca un balon lui Lenny bălăgănindu-se. Observă o oglindă deasupra patului, uşor înclinată în jos. Pe argintul murdar întrezări limba pală a lui Lenny dansând în sus şi în jos între picioarele Clarei. Uriaşul arăta de parcă încerca să câştige concursul de mâncat plăcinte la târg.

Tocmai în clipa aceea, Lenny se uită în oglindă şi surprinse ochii băiatului. Bucuros că-l recunoscuse, Lenny cel idiot uită ce făcea. Trăsăturile grosolane i se lăţiră într-un rânjet tâmp şi Băieţaşul detectiv văzu cum rosteşte cu buzele „Salut, Johnny”.

George ţâşni glonţ în picioare şi Băieţaşul detectiv ştiu că dăduse de belea. Se răsuci ca să fugă acasă, dar avea picioarele amorţite şi se împiedică de lujerii de viţă încâlciţi. Nu apucă să-şi revină, că fratele său, care se străduia încă să-şi închidă nasturii de la blugi, era deja deasupra lui.

Îl târî în casă, slobozind un torent de înjurături atât de murdare, încât băiatul fu şocat, în ciuda fricii copleşitoare. Când

încercă să protesteze printre hohote, George îi trase un pumn zdravăn în gât. Băieţaşul detectiv crezu că-i zdrobise traheea, dar, după câteva secunde disperate, descoperi că poate respira cât de cât.

Nu se mai opuse.

George îl trase prin toată casa până în dormitor. Mătuşa Clara se uită la el oarecum mirată, dar nu spuse nimic. Lenny zise iar „Salut”. George îşi trânti fratele pe podea şi se aşeză înapoi în balansoar, aruncându-i în linişte căutături crunte. Băieţaşul detectiv duse mâna la gâtul dureros şi se luptă să-şi stăpânească lacrimile. În cele din urmă, George vorbi:

— Avem o problemă, Hoss.

Lenny se căţărase pe mătuşa lui şi se freca de părul ei moale; când auzi vocea lui George, se retrase imediat.

— Ce-ai zis?

— Nu-i chip să ne încredem în pacostea asta de frate-miu, n-o să-şi ţină gura. Nu despre asta. Da’ de unde!

Băieţaşul detectiv încercă să vorbească, dar fratele lui nu-i dădu ocazia:

— Tacă-ţi fleancă, băgăciosule! Dacă te mai văd o dată că vrei să dai din buzele alea mincinoase, îţi tai limba. Ştii bine c-o s-o fac.

Băieţaşul detectiv scânci.

— Straşnic! Georgy. De ce n-ai zis că-i frate-tu? Adu-l aci sus, să facem un chef în famelie.

Mătuşa Clara bolborosea pe jumătate adormită. Băieţaşul detectiv îi observă mişcările ţepene şi privirea înceţoşată din ochii injectaţi.

— Nu vrei, George? Lui Johnny i-ar plăcea de Clara. Îi faină şi moale. Tare-mi place s-o mângâi. Nu poa’ s-o mângâie şi Johnny?

Băieţaşul detectiv îşi luă mâinile de pe faţă şi se uită pe rând la cei doi bărbaţi.

— Idiotule! şuieră George. Nu putem s-avem încredere nici în ea. Nu într-o curvă care se regulează cu cretinu’ de nepotu-său. Tata îmi zice mereu să n-am încredere în muieri.

Băieţaşul detectiv nu-şi amintea să-i fi auzit pe tatăl lor zicând aşa ceva, dar nu avea de gând s-o spună chiar atunci. George se legăna întruna, până când pe faţa lui se ivi un rânjet hidos.

Băieţaşului detectiv i se făcu şi mai frică.

— La urma urmei, poate că nu eşti chiar tâmpit. Gura păcătosului adevăr grăieşte, zice lumea. Se uită chiorâş la fratele lui. Poate că băgăciosul ăsta mititel *ar trebui* să se distreze şi el. Ce mai, cred c-o să ne ajute să ne rezolvăm aproape *toate* problemele.

George se duse la fratele său şi-l ridică de părul scurt şi negru.

— Îţi plac poveştile alea inventate, nu-i aşa, băgăciosule? Păi, ştiu io una pe care cred c-o s-o ţii minte o groază de vreme.

Îl duse lângă pat şi-l aruncă pe saltea. Luă o curea şi-i legă cu ea încheieturile, strângând-o până tăie carnea. Îi trase pantalonii şi chiloţii până la glezne şi-l întoarse cu faţa la saltea. Apoi, văzând rochia de vară aruncată a Clarei, o luă şi, râzând bădărăneşte, o puse pe umerii băieţaşului.

— E cam veche povestea, dă-i tare faină. Îi pentru copii, să ştii, dă-i numa' bună pentru un băgăcios enervant ca tine.

Băieţaşul detectiv începu să suspine.

— Îi zice *Ding-dang,* continuă George, în timp ce-şi desfăcea pantalonii.

— Ding-dang, repetă Lenny şi bătu din palme.

A fost o poveste *lungă.* Şi n-a avut un sfârşit fericit.

Micuţul se uita cum prietenul lui hăcuia trupul cu un topor mic. Mirosul înăbuşitor de sânge împrăştiat umplea camera, deşi din cadavru nu prea mai era ce să curgă.

Aşa cum unui copil îi place să mănânce biscuiţi în formă de animale, Uriaşului îi plăcea să taie mai întâi capul, apoi braţele şi picioarele. Micuţul legăna capul în poală, jucându-se cu spiralele din urechiuşa fetei. Părul negru şi drept era întărit de sânge şi resturi de creier, iar trăsăturile, deformate de rictusul familiar al morţii.

O faţă ca toate celelalte feţe.

Ca a Clarei.

Păr negru, nas lung şi subţire, ochi verzi-cenuşii. Se gândi, ca întotdeauna, cum a fost prima oară – dulcea amintire a clipei când a devenit bărbat. Bărbăţie atinsă nu străpungând-o pe femeie pur şi simplu, la dracu', asta putea s-o facă orice idiot, aşa cum o dovedea Uriaşul, ci făcând oţelul rece ca gheaţa să-i străpungă trupul cald. Să sculpteze o femeie nouă, una mai bună decât cea veche. O femeie care devenea a lui nu pentru că

o poseda fizic, ci pentru că-şi lăsa semnătura pentru eternitate pe pielea ei, pe oasele ei, pe sângele ei.

Parcă ar fi depus un jurământ, îşi spuse el. Parcă s-ar fi căsătorit.

— Fir-ai al naibii, Hoss! ţipă Micuţul.

Un ciob de os ascuţit ca lama, nu mai mare decât un colţ de unghie, sări din cadavru din cauza forţei loviturii toporului şi se înfipse în obrazul lui, exact sub ochi.

— Puteai să mă orbeşti, prostu' naibii! De câte ori să-ţi zic să fii mai atent când hăcuiești oase?

— Îmi pare rău. Zău. N-am vrut, începu Uriaşul să plângă. *Din nou.*

— Bine, bine, îl linişti Micuţul. Atinse uşor picăturile de sânge care-i alunecau pe obraz şi se linse pe deget. Nu tre' să faci din ţânţar armăsar acuma.

Uriaşul inspiră adânc, încercând să-şi reţină lacrimile. Ştia că lui George nu-i plăcea să-l vadă plângând, dar uneori nu se putea opri. Îşi întinse buzele groase într-un zâmbet silit, dar partenerul lui tot foarte furios arăta, aşa că încercă o tactică de-a lui, care nu dădea greş niciodată.

— Ding-dang, lălăi el.

Chipul Micuţului se relaxă şi, cu toate că încercă să se abţină, un rânjet îi schimonosi buzele. Râse în ciuda voinţei lui când o nouă picătură de sânge i se prelinse pe obraz.

Dădu afirmativ din cap către prietenul lui.

— Ding…

… Dang, recită Directorul în gând.

Poezioara pentru copii îi răsuna în creieri ca vorbele ameninţătoare ale unui predicator într-o dimineaţă fierbinte de duminică. Nici măcar manevrele micului aparat de zbor care-i dădeau stomacul peste cap nu reuşeau să-i alunge din minte imaginile legate pentru totdeauna de cuvintele acelea înspăimântătoare.

Se uită prin hublou şi văzu numai cenuşiul dens şi impenetrabil al frontului de furtună. Norii negri deveniră un ecran pentru vise, pe care amintirile acelei zile teribile şi nesfârşite se proiectau ca nişte secvenţe dintr-un film pornografic.

George o obligase pe Clara să mai bea un pahar cu gin de

casă dres cu laudanum – nu fusese greu s-o convingă să dea pe gât amestecul de licori ieftine – în vreme ce Băieţaşul detectiv stătea ghemuit pe pat, plin de sânge şi ruşinat.

George legase gleznele mătuşii Clara de picioarele solide ale patului şi-i înfipsese iar căluşul în gură. Femeia nu-şi mai putea ţine ochii deschişi din cauza băuturii şi fredona o melodie de nerecunoscut, zăcând într-o stare de fericire amorţită. Nu reacţionă când se sparse paharul, nici la gâfâielile de spaimă ale băiatului.

Dar deschise ochii larg când George făcu prima incizie în stomacul ei, cu marginea zimţată a unui ciob.

Băieţaşul detectiv încercă să se ridice şi s-o ia la fugă, dar George strigă „Ţine-l, Hoss!” şi Lenny se aşeză cu toată greutatea pe picioarele lui, chicotind întruna.

— Clopotele sună, şuieră George.

Crestă picioarele femeii.

— Mâţa-i în fântână.

Apoi pieptul.

— Cine-a aruncat-o?

Apoi ochii.

— Micul Johnny… spuse şi se uită la fratele lui.

Apoi gâtul.

Se uitară toţi trei cum femeia se zbătea, gemea şi sângera – Doamne, ce mai sângera! Pe buzele lui George, un rânjet se lăţi ca o grimasă. La sfârşit, îşi deplasă brusc braţul înroşit sub nasul fratelui său şi-l mânji pe obraji şi pe buze.

— Acuma eşti şi tu vârât în asta, băgăciosule. Vârât până în gât. Mânjit cu sânge.

Îl trase pe băiat de păr şi-i apropie faţa la câţiva centimetri de ochii morţi ai mătuşii Clara.

— Dacă ciripeşti un cuvinţel, dacă îndrăzneşti numa’ să pomeneşti c-ai fost aici, o să te spânzure de bilele alea sfrijite ale tale. Şi, dacă nu te spânzură ei, *ştii bine* c-o s-o fac eu.

Îl trânti înapoi pe podea.

— Şi nu numa’ asta. Da’ dacă-ţi baţi gura, o să trebuie să poveşti *tot.* Şi ce ţi-am făcut eu ţie. Nu cred că vrei să afle toată lumea. Şi dac-o să afle, o să fiu obligat să zic c-a fost ideea ta. Că te-ai inspirat din cărţuliile alea ale tale, cu deştepţi. Şi o să creadă şi asta, nu-i aşa? Doar toţi ştiu că tu eşti ăla inteligentu’ şi eu ăla prostu’. N-am dreptate, băgăciosule?

Băieţaşul detectiv se uită la fratele lui şi înţelese că nu avea de ales. Ştia că n-o să scoată o vorbă despre asta niciodată; că n-ar fi putut să trăiască dacă spunea şi altora ce-a păţit. Ce i-a făcut George.

Înclină din cap şi se puse pe plâns.

Lenny se uita curios, dar cam şovăitor. Băieţaşul detectiv bănui că Uriaşul nu înţelegea foarte bine ce se întâmpla, dar, într-un moment de luciditate neaşteptat, întrebă ce-o să facă ei cu mătuşa Clara acum.

— Clopotele sună… spuse George cu un surâs.

Băieţii ridicară amândoi privirile, nedumeriţi.

— Mâţa-i în fântână, încheie el şi se puse pe chicotit.

Avionul se lăsă brusc în jos, trezindu-l pe Director din coşmar cu o zguduitură. În timp ce aparatul cobora cu viteză, îşi aminti cum se scursese restul acelei zile de groază. Cum George îi silise să aştepte până la lăsarea întunericului, să stea în dormitor cu cadavrul Clarei, care era pe cale să înţepenească. Cum, în liniştea nopţii, coborâseră în puţul vechi din spatele casei şi aruncaseră trupul mutilat al Clarei în străfundurile lui negre.

În minte îi răsună ecoul bufniturii când cadavrul lovi fundul uscat.

Avionul ateriza, apropiindu-se de aeroportul primitiv de la marginea Los Angelesului. Când atinse pământul cu o zguduitură care-i făcu inima să tresară. Directorul se gândi la anii pe care îi petrecuse plătind pentru cele întâmplate în ziua aceea. Pentru că îi lăsase pe George şi Lenny să fugă nepedepsiţi pentru crimă, să dispară din Salinas şi să scape de braţul de fier al dreptăţii.

Toată viaţa, ştia el, nu urmărise altceva decât clipa care va veni. Devotamentul de sclav faţă de datorie, avansarea rapidă în Birou, renunţarea la un trai normal – numai ca să ajungă la clipa aceasta. La izbăvire.

Ding-dang, îşi zise.

Agenţii Biroului îi prinseră când încercau să treacă frontiera în Mexic, îi legară bine şi-i trimiseră într-o cabană de pe dealurile de deasupra strălucirii false a Hollywood-ului. Era aceeaşi cabană în care Fatty Arbuckle îi făcuse de petrecanie Virginiei

Rapp cu o sticlă.[11]

McCarthy îl întâmpină pe Director pe pistă şi-l conduse la faţa locului.

— Aţi primit mesajul despre zdrahon? îl întrebă McCarthy.

— Da, la naiba. Şi ţi-am zis că-i vreau vii pe amândoi.

— Ştiu, domnule, şi îmi pare rău. Dar s-a opus ca un diavol. Avea o forţă incredibilă. Ne-a băgat patru oameni în spital. Unul şi-a pierdut un ochi.

— Am dat un ordin.

— Da, domnule. Îmi asum întreaga responsabilitate, desigur.

Nu mai scoaseră un cuvânt tot drumul.

Doi agenţi stăteau de pază în faţa cabanei, cu armele la vedere. McCarthy îi concedie şi deschise uşa. Directorul simţi un val de teamă, un pumnal de gheaţă în măruntaie. Încercă să-şi amintească cine era şi unde se afla şi reuşi să între cu o foarte uşoară ezitare George părea mai mic decât se aşteptase el, dar trecuse mult, foarte mult timp şi amintirile copilăriei erau de obicei exagerate.

Fusese dezbrăcat, lăsat doar într-o pereche de pantaloni de dril rupţi, şi legat de un scaun greu din lemn. Era plin de vânătăi pe faţă şi pe corp şi ţinea ochii închişi din cauza umflăturilor. Directorul se plimbă lent în cerc în jurul lui, dar George nu se mişcă. Văzu că fratele său mai mare avea câteva degete rupte; atârnau în unghiuri ciudate, ca nişte crengi prinse într-o capcană.

— E viu? întrebă Directorul, cu glas gâtuit.

— Da, e doar inconştient.

McCarthy umplu o găleată cu apă rece şi o turnă în capul lui George. Acesta se scutură şi gemu, dar deschise ochii atât cât îi permiteau umflăturile. După o vreme, îl văzu pe Director.

— Băgăciosule!

Scuipă câţiva dinţi sparţi.

— A trecut multă vreme. George. Multă vreme.

— Toţi mai porţi rochiţele alea de vară frumuşele? întrebă, apoi tuşi sau râse.

---

[11] Caz faimos în epocă, în care actorul de comedie Roscol „Fatty“ Arbuckle a fost acuzat de moartea actriţei Virginia Rapp. Unul dintre zvonurile privind circumstanţele morţii este că Arbucke ar fi violat-o cu o sticlă de Coca Cola, ceea ce ar fi dus la ruptura de vezică ce i-a fost fatală lui Rapp.

Directorul simţi cum i se înroşesc obrajii şi-l auzi pe George cum se fâţâie în spatele lui. Se hotărî să fie puternic.

— N-ar fi trebuit să-mi trimiţi fotografia aia, George. Să nu zgândăreşti niciodată rănile vechi. Mare greşeală!

Omuleţul râse mai clar de data asta.

— Acuma tot n-are nicio importanţă, şuieră el. Eram oricum la capătu' drumului. Hoss nu putea merge mai departe şi eu eram sătul de viaţă până-n gât. Sătul de viaţă şi, na, şi de moarte. Mi-am zis să facem treaba ca lumea până la capăt. Ţi-am văzut numele în ziar, ai slujba aia de fiţos, şi mi-am zis să-ţi dau ocazia cea mare. Să se-ntoarcă roata. Măcar atâta să facă şi frate-tu pentru tine.

— Nu-i niciun fel de ocazie mare, George. Nimeni nu va afla despre tine. Şi eu deja sunt într-o poziţie de vârf.

— Păi, socot că eu te-am cocoţat acolo, băgăciosule. Eu. Eu te-am făcut om, nu-i aşa? George scuipă un ghem de flegmă roşie pe podea.

— Mai ţii minte ziua aia la Clara, băgăciosule? Sigur că da. Da' ştii ce mi-aduc eu aminte cel mai bine? Nu cum mi-am dat drumul în gura curvei ăleia, nici cum l-am tăiat ţâţele ca muşchiul de porc, nici cum i-am sorbit sângele din gât. Cel mai bine te ţin minte pe tine, cum te uitai la ce se petrecea. Plângeai şi te smiorcăiai, dar nu asta vreau să zic. Teama aia… întotdeauna ai fost un băgăcios enervant… dar am mai văzut ceva la tine. Privirea aia…

Omuleţul nu ştia cum să-şi încheie gândul, aşa că îl termină Directorul în locul lui. Era ultima dată în viaţă când avea să fie cinstit întru totul.

— … a cuiva care înţelege, spuse el.

George înclină afirmativ din cap.

— Înţelegere. A fost singura dată când am simţit că suntem fraţi de-adevăratelea.

Urmară clipe lungi de linişte. Cei doi bărbaţi se fixară reciproc cu privirea şi un alt fel de înţelegere trecu de la unul la celălalt.

Directorul întinse mâna şi McCarthy îi dădu pistolul. Apăsă ţeava rece, cenuşie, pe o pată albă de pe fruntea fratelui său, exact între ochii lui verzi ca bancnotele. Trase percutorul.

— Ding-dang, băgăciosule. Acuma tu eşti în locu' meu.

Creierii ţâşniră din cap într-o explozie scârboasă.

— Te ocupi tu de curăţenie? îl întrebă Directorul pe McCarthy.

— Desigur.
Directorul îl ţinti cu privirea.
— Sigur e în regulă?
— Ce să fie în regulă, domnule?
Directorul înclină din cap şi părăsi cabana.

Mulţi ani mai târziu, cocoşat de mii de fapte rele şi cu mâinile mai mânjite de sânge decât şi-ar fi închipuit vreodată fratele său, Directorul lua parte la un eveniment social, unul din seria nesfârşită de turnee plictisitoare din Washington. Un aliat-cheie din Congres, posibil viitor candidat la preşedinţie, era şi el prezent, împreună cu soţia şi băieţelul lor de trei ani, cu figură îngerească. Când Directorul trecu pe lângă ei din întâmplare, micuţul fredona vesel o poezioară foarte cunoscută, pentru copii.
Biroul păstrează şi astăzi dosarul cu datele despre copilul respectiv.

VACANȚA
DANIEL WALLACE

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu

Daniel Wallace este autorul a trei romane, *Ray în Reverse, The Watermelon King* şi *Big Fish* (ultimul a stat la baza filmului omonim de Tim Burton), şi a multor povestiri. Locuieşte în Chapel Hill, Carolina de Nord, cu fermecătoarea sa soţie şi un fiu sclipitor.

„Vacanţă” a fost publicată prima oară într-o broşură a povestirilor sale, *Off the Map,* publicată de Two Cranes Press.

E.D.

Ai sosit în Aristea.

Prietenoşii localnici de pe mica republica insulară te întâmpină la coborârea din avion, în căldura înăbuşitoare a amiezii. Soarele-i sus pe cer şi orbitor în strălucirea sa; la început este dificil să vezi ceva, însă începi să-i distingi destul de repede, stând acolo, aliniaţi la marginea pistei: aristeanii. Sunt mici de statură şi culoarea lor este ocru. Portul lor indigen este un amestec bizar de fustanele din iarbă şi cămăşi de polo şi şepci care au aparţinut cândva piloţilor avioanelor sau ghizilor navelor de croazieră care veniseră aici cu ani în urmă şi nu mai plecaseră niciodată. Mulţi dintre cei care ajung aici nu se mai întorc la locurile lor de origine, asta este magia de pe Aristea. Aşa se precizează şi în ghidurile turistice.

Ceremonia de bun venit, care începe imediat, este complexă, bizară şi macabră. În timp ce mergi, cu valiza în mână, spre şirul de femei şi bărbaţi zâmbitori, mici de statură şi perfecţi, încep să sară în sus şi-n jos într-un ritm sincopat. Bat din palme şi cântă un cântec ale cărui versuri sunt în acelaşi timp obsedante şi vesele. Apoi, ca la un semnal pe care numai ei îl pot auzi, dispar cu toţii în tufele din jur, toţi cei cincisprezece, şi revin peste câteva clipe aducând pui vii. Unii au câte doi. Ţi se vorbise despre această parte a ceremoniei, însă te gândiseşi cumva că agentul tău de turism exagera. Nici pe departe! De fapt, n-a făcut altceva decât să încerce să te protejeze de realitatea sordidă a ceea ce urmează.

Sugrumă puii cu mâinile goale. Unul câte unul, puii încetează să mai cotcodăcească, aripile nu mai fâlfâie... şi se lasă tăcerea. Cadavrele acoperite de pene sunt ridicate în sus, triumfător, ca să le poţi cerceta. Localnicii îşi expun cu mândrie isprava. Capetele unora dintre pui au fost smulse. Sângele se scurge pe degetele şi pe la încheieturile băştinaşilor. Tu dai din cap, zâmbind. Ce altceva ai putea face? apoi cântatul începe iar. Ceremonia continuă pentru încă cincisprezece minute, alte dansuri şi cântece, şi mai multă ţopăială, dar după episodul cu puii nu-ţi mai aminteşti mare lucru. Mintea ta este cumva înceţoşată şi ţi-ai dori ca soţia să fie aici ca să te ajute, să te ghideze. Te întrebi ce te-a făcut să vii aici, de unul singur, în primul concediu petrecut fără ea, după ani şi ani.

Poate că a fost asta: acasă, la mii de kilometri distanţă, soţia ta are o relaţie cu cel mai bun prieten al tău, Walter. Nici nu-i greu de imaginat asta. Walter nu este, de fapt, un prieten foarte bun; să-i spui *cel mai bun* prieten sugerează că ar mai fi o mulţime de alţi prieteni şi că Walter, printre ei, se află în frunte. Ar fi mai potrivit să spui că Walter este singurul tău prieten. Ai locuit uşă-n uşă cu el timp de şapte ani. Timpul petrecut împreună, mai ales în weekend, ţi l-a făcut familiar aşa cum erau adevăraţii tăi prieteni, aşa că, din greşeală, l-ai luat drept prieten în tot acest timp, când el nu voia altceva decât să se culce cu nevastă-ta, o dorinţă pe care şi-o îndeplineşte chiar în acest moment.

E şi bun. Adică se pricepe să se culce cu nevastă-ta. Walter este încântător într-un mod discret, iar în pat ştie cum să îşi folosească mâinile mari şi puternice; unghiile lui sunt întotdeauna curate şi tăiate: nişte semiluni perfecte. Se simte bine când intră în nevastă-ta, amândoi se simt bine, dar în special ea. Geme, zâmbeşte, profund îndatorată pentru plăcere. Walter şi-o permite. Nu-i cu adevărat o relaţie, nu încă. Acum este vorba doar de sex. Încins, primitiv, sex fără cuvinte între soţia ta şi vecin.

Deodată, în timp ce stai pe pistă, îţi aduci aminte. Călătoria asta a fost ideea soţiei tale. A spus că auzise lucruri bune despre Aristea. Tot ea a cumpărat biletul drept cadou. După zece ani de căsătorie, a spus că era un moment bun pentru ca amândoi să redescoperiţi cum era să fiţi singuri, ca indivizi, şi nu

ca jumătatea unui cuplu.

Amândoi descoperiţi cum este, simultan, ea acasă, împreună cu Walter, iar tu aici, pe pistă, înconjurat de cincisprezece băştinaşi aristeani şi zeci de pui proaspăt ucişi. Tocmai descoperi cum este să fii singur.

După ceremonie, toţi localnicii te îmbrăţişează. Frumoasa ta cămaşă Izod se acoperă cu pete de sânge. Unul dintre băştinaşi, lipsit de dinţi, ceea ce e încântător, îţi face semne să te apleci, iar când faci asta ia o pălărie de paie şi ţi-o îndeasă bine pe cap. Cu pantalonii tăi scurţi şi picioarele albe precum creta, arăţi nemaipomenit. Ultimul bărbat pe care-l îmbrăţişezi este şoferul tău. Numele lui este Cali.

— Ca în California, spune el cu un accent ciudat.

Faţa lui este întunecată, însă ochii îi sunt albaştri, frumoşi dar stranii, ca ochii unei păpuşi.

— Eşti din California? întreabă el plin de speranţă. Tu din Sama Barbara?

Însă nu eşti de acolo. Oricum, dă mâna cu tine. Apoi, după o privire direct în ochi, adâncă şi plină de subînţelesuri, îţi ia bagajele şi le aruncă în portbagajul taxiului său cenuşiu, care pare să fi fost construit potrivit unor zvonurilor despre cum ar trebui să arate o maşină. Volanul este legat de o coadă de mătură, iar scaunele sunt sârmoase şi despicate. Uşile nu se deschid, ci se demontează şi trebuie trântite la loc odată ce te-ai aşezat. După ce intri şi maşina e reasamblată, Cali ia loc pe scaunul şoferului şi loveşte ceva, răsuceşte cheia în contact, iar maşina porneşte, păcănind şi pârâind ca o bombă.

— Păr, zice el întorcându-se spre tine, în vreme ce automobilul duduie leneş în soare.

— Păr?

— Păr, spune, iată.

Însă cele două cuvinte sună aproape identic[12].

Îşi întinde mâna dreaptă, care arată ca o rădăcină netedă, de un maro deschis. Arată spre propriu său braţ, apoi spre mâna ta păroasă. Se uită la ea cu uimire.

— Ating? face el. În regulă? Să ating?

— Sigur, zici, deşi nu ştii nici tu de ce-ar fi „în regulă”. Însă ar părea cumva nepoliticos să-i refuzi cererea. Mâna lui se

---

[12] *Hair* - „păr” şi *here* - „iată“ au o pronunţie asemănătoare.

îndreaptă încet spre braţul tău şi-l atinge un moment. Îi simţi căldura. Apoi, când îşi ridică palma, degetele i se împreunează şi trag uşor de un smoc de păr de-al tău şi, chiar înainte de a începe să doară, îi dă drumul. Rămâne tăcut un moment, de parcă ar încerca să asimileze experienţa, iar apoi îţi zâmbeşte brusc (are dinţi frumoşi; unul dintre ei e din aur), dă din cap în semn de mulţumire şi se răsuceşte, începând să conducă de-a lungul unui drum şerpuitor, nepavat. Asta, chiar dacă nu i-ai spus încă unde vrei să ajungi.

După ce au făcut-o prima dată, Walter şi soţia ta stau întinşi împreună în patul tău şi împărtăşesc o tăcere stânjenită. Ea îşi acoperă sânii cu aşternutul albastru-deschis, din bumbac. Însă gravitatea a ceea ce au făcut se aşază asupra lor ca o pătură din beton. Acum totul s-a schimbat. Ştiu amândoi asta. Walter este „prietenul” tău, dar, mai mult decât atât, este vecinul tău. Locuieşte în bungalow-ul de lângă tine. A făcut dragoste cu nevasta ta, iar acum va trebui să te vadă în fiecare zi – să-ţi facă semn cu mâna când plecaţi amândoi la lucru – şi să ştie că a săvârşit unul dintre cele mai urâte lucruri pe care un om le poate face altuia. De fiecare dată când o va privi pe ea, iar ea pe el, vor şti amândoi ce-au făcut. Va fi secretul lor şi astfel îi va afecta în feluri dincolo de închipuire. Va creşte înăuntrul lor, ca un cancer.

Secretele au modul lor de a se dezvălui, mai ales faţă de persoana de care sunt ţinute ascunse. Într-o bună zi vei afla. Şi atunci ce se va întâmpla? Vei face o criză de furie? Vei privi spre soţia ta, spunând: „Cum ai putut?” Îl vei ucide pe unul dintre ei? Sau pur şi simplu vei divorţa şi vei pleca de acolo?

Totul s-a schimbat. Aceasta este realitatea pe care Walter şi soţia ta o împărtăşesc în tăcere după ce-au făcut sex atunci, pentru prima dată, când lumina soarelui trece dincolo de şifonier, peste podeaua cu duşumele din lemn tare. Aşa s-a simţit Eva după ce-a luat prima muşcătură din mâr. S-a simţit rău, ştii că aşa a fost.

A doua oară, însă, nu mai există îndoieli de niciun fel. Totul merge bine.

După câteva minute de mers printr-un peisaj de ţară, din ce în ce mai sălbatic şi mai împădurit, tuşeşti ca să-i atragi atenţia, apoi spui:

— Scuză-mă, Cali. Vreau să merg la hotel. Hotelul Aristea. Acesta-i drumul spre hotel?

Cali te priveşte prin retrovizor şi zâmbeşte, cu toate că nu eşti convins că te poate auzi de gălăgia motorului.

— Nicio problemă, spune el şi face cu ochiul.

— La hotel? întrebi tu din nou.

— Simt, strigă el, apoi se opreşte, faţa i se strâmbă pe când trage de manete.

Maşina se smuceşte, tresare.

— Simt că-mi eşti ca un frate, spune el.

— Mulţumesc, răspunzi tu, nesigur de motivul pentru care îi mulţumeşti. Nu vrei să fii ca un frate pentru Cali. Vrei să fii doar un pasager din taxiul lui şi nimic mai mult. Dar îl vezi privindu-te iubitor, aproape admirativ prin oglinda retrovizoare, o oglindă care nu-i altceva decât o ţandăra de sticlă ataşată de tavan, şi îţi dai seama că pentru Cali eşti mult mai mult decât un simplu pasager. Pentru el eşti ca un frate, fie că-ţi place, fie că nu. Ai auzit că băştinaşii sunt foarte prietenoşi, mai ales femeile. Pur şi simplu n-ai ştiut cât de prietenoşi pot fi.

Ar fi necinstit faţă de soţia ta s-o acuzi că a încurajat această excursie în speranţa că, odată ce ai plecat, s-ar putea folosi de absenţa ta pentru a fi împreună cu Walter. În acelaşi timp, nu este cu totul imposibil. Ea şi Walter n-au pomenit niciodată unul faţă de celălalt că ar avea o relaţie, n-au vorbit deloc intim, sub nicio formă. Şi totuşi, cumva, ştiai că dacă ai pleca, fie şi numai pentru o săptămână, se vor culca împreună. Nu trebuia să discute despre asta. În ziua în care ai plecat, Walter doar a bătut la uşă pentru a se interesa, ostentativ, de copacul uscat dintre curţile voastre, iar, când ochii lor s-au întâlnit, a fost ca şi cum o conversaţie amplă avusese loc în mai puţin de o secundă. A păşit în casa ta de parcă ar fi fost a lui. Ea a închis uşa în urma lui. Şi au făcut-o. O fac. Încă mai continuă. Li se pare amândurora ceva grozav. Este uluitor, dincolo de orice speranţe, dincolo de toate visurile.

Chestia e că tocmai slăbise mult. Mai aveai încă urma aceea de burtă, desigur, dar un bărbat de vârsta ta, orice bărbat de vârsta ta are o urmă de burtă. Chiar şi Walter are. Aşa stau lucrurile şi asta te face să-ţi dai seama că, indiferent ce ţi-a apus, indiferent cum s-a uitat la tine, indiferent cât de rău te-a

făcut să te simţi în corpul tău, n-a fost niciodată asta. A fost întotdeauna altceva. Walter însuşi are o bună respectabilă. Aşa că n-a fost niciodată vorba de asta.

Peisajul aristean este încărcat de flori, o erupţie vulcanică de tot felul de flori şi copaci, unul după altul, întunecoşi şi minunaţi, o junglă luxuriantă. Este imposibil să pătrunzi cu privirea prin ea şi, desigur, imposibil să scapi din ea. Şerpi, maimuţe şi insecte uriaşe, letale, practic necunoscute trăiesc prin copaci şi printre rădăcini în aceste păduri străvechi. Aşa spune ghidul de călătorie.

Cum ar putea fi un hotel aici? La marginea drumului nu sunt decât cocioabe, iar aristeanii săraci şi goi fac cu mâna, aparent fericiţi în mizeria lor, când treci tu. Unii gonesc după taxi, iar alţii chiar reuşesc să-l ajungă din urmă – sunt nişte omuleţi foarte rapizi – şi smulg orice bucăţi din maşină pe care pot să pună mâna. Ca să le folosească pentru a-şi construi casele?

— La hotel? mai spui tu din nou, mereu plin de speranţă.

Însă Cali nu face altceva decât să conducă.

La început este greu să crezi că soţia ta se culcă cu Walter. Dar, după ce te mai gândeşti un minut, te întrebi cum de nu ţi-ai dat seama cât de mult se doreau unul pe celălalt, cât de pregătit era fiecare pentru celălalt, şi cum absenţa ta a făcut această uniune posibilă, ba chiar foarte probabilă. Acceptă asta: soţia ta este o focoasă agitată, cu ochii mari, deschisă spre lume şi spre ofertele ei. S-a măritai cu tine pentru că ai fost în stare să-i oferi un locuşor sigur şi ferit, un cămin pe care-l poate considera al său şi la care să revină când aventurile ei *du jour* se terminau. Cu alte cuvinte, erai numai bun. Acceptabil. La îndemână. Iar ea, focoasă, agitată, cu ochii mari. Cine ştie câţi tipi de genul lui Walter a mai întâlnit în ultimii zece ani? Dar tu, tu n-ai mai găsit niciodată o altă femeie ca ea. Tu de-abia dacă ai aruncat vreo ocheadă spre una, doar prin câte o revistă. Celelalte, restul celor ca ea, erau parcă venite dintr-o altă lume, cea a modei sau a fotografiilor retuşate, lumea celebrităţilor. Ai avut dreptate să pui mâna pe ea. Alţi bărbaţi te invidiază. Da, te invidiază. Asta-i expresia pe care o descifrezi în ochii lor, atunci când te văd cu soţia ta, când eşti pe stradă împreună cu ea, la o ieşire în vreun restaurant drăguţ. Dau din cap şi zâmbesc când te văd. Asta-i invidie. Eşti un bărbat foarte norocos.

Cali continuă să te privească prin oglinda retrovizoare. Cum te poate urmări atât de intens şi să ţină şi maşina pe drum, te întrebi? Dar nu prea e cine ştie ce drum. De fapt, ţi-e greu să deosebeşti şoseaua de zona unde *nu* este şosea. Este ca şi cum orice loc pe unde se întâmplă să ruleze maşina este considerat drum, pentru că merge peste tot, prin pietre, rădăcini, viroage. Orice. Iar tu simţi fiecare hop.

— Glumă? spune el, urlând la tine ca să acopere scrâşnetele scoase de motor. Vrei glumă?

Dai din umeri.

— Da, spui, zi-mi o glumă.

— Okay, zice el, rânjind cu gândul la ea. Bărbat. Bărbatul ăsta intră într-un bar. Da?

— Da, răspunzi tu.

Cumva, asta te uşurează, este amuzant când un bărbat intră într-un bar, chiar şi aici, în Aristea.

— Aşa. Bărbatul intră în bar. *Foarte* trist acest bărbat. Îmbată. Îi spune barmanului ceva de genul „mă simt *atât* de trist, vreau să văd femeie frumoasă. Unde-i femeie frumoasă? Poţi să-mi arăţi femeie frumoasă?” Barmanul spune: „Am să-ţi arăt femeie frumoasă”. Îl duce în camera specială. Plin de femei, plin de femei, dar *toate* sunt *urâte.* Aşa urâte! Cele mai urâte femei de pe pământ. Aşa că bărbatul spune: „Unde sunt femeile *frumoase*?”

Cali face o pauză. Tu aştepţi. Priveşti în oglindă şi îl surprinzi, iar rânjetul său se lăţeşte şi începe să râdă cât poate de tare fără să-şi disloce vreun organ intern, iar tu îţi dai seama că asta a fost. Asta a fost gluma.

— Îmi pare rău, spui tu. N-am înţeles.

— Poftim? face el.

— Gluma, răspunzi tu. N-am… unde-s ele?

— Poftim? zice el. Unde ce anume?

— Femeile.

— Cine?

— Femeile, spui tu. Femeile frumoase.

— Da?

— Unde sunt femeile frumoase?

Cali zâmbeşte, virează ca să evite o creatură ca un câine rătăcită drept în calea maşinii şi dă din cap, în semn că pricepe.

— A, eu înţelege. Vrei să duc la femeile frumoase.

— Poftim?

Îţi întâlneşte privirea reflectată în sticlă.

— Femeile frumoase, zice el din nou, cu un zâmbet firav pe buze. Vrei la femeile frumoase?

Obosit, eşti foarte obosit. A fost un zbor lung cu un avion mic. *Nu, nu, nu,* vrei să spui. *Te rogi, doar ascultă-mă.* Însă tu nu spui asta. Taxiul se smuceşte într-o pane şi ceva cade din el (aripa? o parte din motor?) şi, în pofida tuturor reflexelor trupului tău, dar în minte cu o viziune copleşitoare cu Walter şi soţia ta în pat, la mii de kilometri depărtare, dai din cap. Pare să fie bine aşa.

— Da, spui tu. Da, du-mă la femeile frumoase.

Sexul nu este, desigur, cel mai rău lucru. Nu pentru tine, nu pentru tine, când te gândeşti la soţia ta şi la Walter, ticălosul tău de vecin de alături. Lucrul cel mai rău este ceea ce se întâmplă după. Nu de prima dată, nu la a doua, ci după a treia oară, iar apoi şi mai mult după a patra oară, ceea ce se întâmplă după.

Ei *discută.* Îşi povestesc despre ei înşişi.

— Taică-meu a fost un… nu ştiu, spune Walter. A înşelat-o îngrozitor. Aproape că a omorât-o pe maică-mea. N-a fost bine nici pentru noi, ceilalţi, ştii? Era cu capsa pusă şi tot făcea porcării prin jur. Călătorea mult. Cu afaceri. Atunci a făcut-o. L-am urât.

— Nu l-ai urât, îi răspunde ea.

— Ai dreptate, face el cuprinzând-o cu privirea pe femeia goală şi perspicace întinsă lângă el pe pat. Nu l-am urât. Nu chiar. Uram faptul că-l iubeam şi că era genul de bărbat care-i făcea asta mamei mele. Are vreo noimă?

— Sigur, spune ea. Adică ce ai fi putut să faci? Era tatăl tău. Nu-i ca şi când…

— … Pot să-mi iau altul, face el.

— Exact.

— Au divorţat pe când aveam şaisprezece ani, spune el.

— Într-o zi, zice ea, ai să-mi spui tot. Trebuie. Doar ca să ţi-o scoţi din minte. Altfel…

— Supurează, o întrerupe el.

— Şi te omoară.

— Este doar…

— Ştiu, spune ea.

— Greu, face el.
— Ştiu.
Şi nici măcar nu se ating. Doar stau întinşi împreună.
Asta e lucrul cel mai groaznic.

Gândeşte-te la asta: uiţi lucruri pe care le ştiai, lucruri despre care credeai că le cunoşti implicit, cum ar fi numărul tău de telefon, numele de fată al mamei tale, locul preferat unde bei o cafea – care era? Le-ai uitat. Şi nu eşti aici decât de câteva ore. Te întrebi cum va fi până la sfârşitul săptămânii, ce vei mai fi uitat până atunci: de nevastă-ta, de amantul ei, adresa ta, ţara ta de origine. Propriul tău nume. Vei sta întins pe plajă la soare, aproape gol, ca o felie de şuncă în tigaie, mormăind nerozii, râzând fără niciun motiv, dansând prosteşte.
Mamei tale nu i-a plăcui niciodată soţia ta. N-a spus-o explicit, pentru că nu s-ar fi cuvenit, dar nu s-a deschis deloc faţă de ea aşa cum ar fi trebuit. N-o sună doar ca să mai sporovăiască, nu-i dă niciodată un cadou special de Crăciun. Nimeni n-a vorbit vreodată de asta, iar tu erai supărat pe ea, dar acum nu mai eşti, crezi că a ştiut întotdeauna ceva ce-ar fi trebuit să ştii şi tu, dar nu ţi-ai dat seama. Că într-o bună zi se va întâmpla asta. Toate astea. Aventura lor, Aristea, Cali. Cursul vieţii tale. O mamă ştie toate aceste lucruri.
Dintr-odată, cerul începe să se întunece. În oglinda retrovizoare priveşti cum Cali mijeşte ochii, zâmbetul îi părăseşte faţa împietrită şi rece.
— Aproape că ajuns, spune el. Aproape că ajuns la femeile frumoase.
Apoi începe să plouă. Cerul se deschide şi găleţi de apă cad peste tot, peste copaci şi drum şi taxi, iar tot ceea ce-a fost odată strălucitor şi uscat şi sfărâmicios este acum umed, şiroind, mocirlos. Taxiul se înclină într-o parte ca un bob, iar Cali nici măcar nu mai pare să conducă; e ca hipnotizat, în vreme ce volanul zvâcneşte înainte şi înapoi de unul singur. Vântul bate tare şi perdele de ploaie pătrund înăuntru prin fereastra deschisă pe care n-o poţi închide pentru că nu există, nu există geam şi în câteva secunde părul îţi este ud leoarcă şi tu simţi cum o băltoacă rece se adună în jurul tău pe scaun. De jur-împrejur, lumea s-a transformat într-o ceaţă cenuşie şi violentă de apă şiroind cu rapiditate, de parcă oceanul ar fi fost strecurat

printr-un filtru; şi în afara ta nu mai este nimic, nu mai poţi vedea absolut nimic.

Şi, totuşi, Cali conduce, tot înainte, ţintuit ca un martir, cu ochii concentraţi pe propria lui soartă.

Înapoi, în America, este o primăvară blândă şi strălucitoare. Poate că este în dimineaţa următoare sau în cea de după, e ciudat cum se schimbă timpul de la un loc la altul, şi n-ai zburat tu peste linia de schimbare a datei[13] ca să ajungi aici? În orice caz, este dimineaţă, iar Walter pleacă la serviciu. Soţia ta este singură, citind ziarul în camera de zi, bându-şi cafeaua. Priveşte scurt în sus când aude maşina lui Walter pornind, dar nu se ridică să-l privească îndepărtându-se; doar zâmbeşte, un zâmbet vag pentru plăcerea trecută sau viitoare, nimeni în afară de ea n-ar putea spune care.

Fără ca tu să ştii, Walter este partenerul de golf al lui Nelson, tipul din nişa de lângă a ta de la birou. Relaţia ta cu amândoi este asemănătoare în mod straniu – de o importanţă oarecare – dar tu n-ai ştiut niciodată că se cunoşteau. Walter îl sună pe Nelson în această dimineaţă, de la serviciu.

— N-ai să ghiceşti niciodată ce s-a întâmplat ieri, spune el. Nici într-un afurisit de milion de ani.

Iar Nelson începe să ghicească, însă Walter a avut dreptate: n-ar fi în stare multă vreme să nimerească răspunsul corect. Aşa că Walter îi spune. Îi explică, nu chiar totul, dar mult, destul, prea mult. Soţul plecat în vacanţă, nevasta singură acasă et cetera et cetera. Lui Nelson nu-i vine să creadă. Nu poate crede până când nu povesteşte şi el altcuiva despre asta. Cu timpul, pe măsură ce tot mai mulţi împrăştie povestea, devine tot mai credibilă în ochii tuturor.

Şi aşa că, după ce vacanţa ta se va termina, toată lumea va şti. Ca încornorat, toţi te vor compătimi şi dispreţui. Poziţia ta în cadrul companiei va fi afectată, viitorul tău acolo va deveni nesigur şi fără noimă. Îţi vei pierde şi slujba odată cu soţia. Vei pierde tot ceea ce ai. Nu mai există niciun motiv, îţi dai tu seama, să te mai întorci acolo vreodată.

---

[13] Meridianul 180°, ce corespunde limitei dintre fusurile orare GMT -12 şi GMT +12. Traversarea sa spre est duce la scăderea unei zile, iar cea spre vest, la adăugarea unei zile pentru călător.

Însă tocmai atunci lumina străpunge bezna – nu-i soarele, ci altceva mai bun: electricitatea. Este un felinar. Aici e un oraş, un loc, altundeva unde poţi fi, unde să te odihneşti, un adăpost în calea furtunii. Hotelul trebuie să fie prin apropiere. Ploaia se răreşte şi poţi vedea clădiri mici. Nu sunt cele mai impresionante pe care le-ai văzut vreodată, dar, cu copertinele lor din bambus şi acoperişul gros din stuf, sunt încântătoare şi par desprinse din ghidul de călătorie. Taxiul încetineşte. Străzile sunt pustii cât plouă, însă imediat ce aversa se opreşte – şi se opreşte brusc, de parcă ar fi fost răsucit un robinet – localnicii şi turiştii se înghesuie pe străzi, tarabele cu fructe se deschid, iar peste tot în jur pulsează o agitaţie neostoită.

Flori galbene, uriaşe cresc în pământ în jurul clădirilor, iar femeile – aproape dezbrăcate – sunt mai frumoase decât ţi-ai putea imagina. Sunt perfecte, de la păr la sâni, la talia lor subţire şi coapsele rotunjite. *Uau!* îți spui. Doar *uau* Aristea: acum trebuie să recunoşti că este un loc drăguţ. Eşti chiar bucuros că ai venit. Dincolo de marginea oraşului poţi vedea oceanul nesfârşit, de un albastru strălucitor, transparent, de poţi vedea nisipul de pe fund, totul e minunat, pur şi simplu minunat. *Zâmbeşte, idiotule,* îţi spui. *Zâmbeşte.* Primirea ciudată, şoferul care te îngrijora şi drumul îngrozitor cu taxiul sunt uitate, aici e un fel de paradis, iar tu te afli înăuntru. Păcat de bieţii nenorociţi de acasă care trebuie să se trezească dimineaţa cu priveliştea unui brad şi a unei parcări! Aşa-i viaţa adevărată. Chiar şi Cali pare să se fi liniştit: taxiul merge acum mai încet, relaxant şi plăcut.

Ochii tăi se întâlnesc cu ai lui în retrovizor. Zâmbeşti, în mod clar fericit, iar apoi zâmbeşte şi el.

— Poporul meu nu avem aşa mult, spune el într-o engleză stricată. Dar încercăm să… cum se spune… încercăm să *trăim,* oricum. Trăim o viaţă bună. Nu?

— Este un loc foarte frumos, spui tu. Totul este acum… frumos.

— Ţara ta, zice Cali. America. America foarte frumoasă şi ea. Dar America nu totdeauna bună cu Aristea. Voi încerci să… să *răniţi* ţara noastră, chiar dacă este atât de *mică.* Atâta e, spune el, ridicând o mână cu degetul mare şi arătătorul aproape nedespărţite.

— O muscă, o muscă-i mai mare decât ţara mea.

Se uită spre tine şi râde, deşi acum hohotele par false, forţate. Râzi şi tu.

— Este o ţară mică, rosteşti, dând din cap. Iar America este foarte mare.

Pentru prima oară de la începutul cursei, Cali se întoarce să te privească, iar în taxiul mic feţele voastre aproape că se ating.

— Atunci, de ce te învredniceşti să ne răneşti atât de tare? întreabă el. De ce, frate?

Asta îţi provoacă un fel de şoc.

— Cine, *eu?* spui tu. Să vă rănesc?

Nu ştii despre ce tot vorbeşte Cali, însă el pare că da: chipul îi este dăltuit în piatră când te priveşte. Apoi îţi aminteşti, vag, unele articole citite prin ziare, acum câtva timp, despre guvernul de aici: a fost răsturnat sau au ales un personaj dubios? A fost un puci militar? Nu-ţi aminteşti defel. Nu-ţi aminteşti pentru că nu-ţi pasă, nici nu ţi-a păsat vreodată. De ce să-ţi pese de Aristea? Eşti aici doar în vacanţă, în fond şi la urma urmei.

Cali opreşte taxiul la marginea drumului, în apropierea a ceea ce pare să fie un bar. În orice caz, un pahar de martini este pictat cu roşu pe o cărămidă albă, murdară. Oricum, nu există ferestre, doar o plasă împotriva ţânţarilor, întunecoasă, la intrare, dincolo de care nu pare să mai fie nimic. Se întoarce spre tine şi-ţi studiază faţa.

— Şezi, spune. Stai aici. Aşteaptă. Verific femeile. Înapoi repede.

— Cali, zici tu, uitându-te la el cu întreaga sinceritate pe care o poţi afişa, sunt prietenul tău.

Iar el zâmbeşte.

— Ştiu, zice.

Îşi dezleagă uşa din umeraşul sofisticat care o ţine ataşată de carcasa maşinii şi intră în clădirea cu paharul de martini pe perete. Construcţia pare că-l înghite. Lipseşte o vreme. În timp ce aştepţi, arunci o privire în jur şi admiri orăşelul încântător, uitat de timp, oamenii care mişună acum, după ploaie, pe străzile nepavate. În curând ai să faci şi tu la fel, sărind peste băltoace, mâncând banane, râzând ca o hienă.

Şi, după toate astea, este remarcabil să vezi pe cineva cunoscut. Pentru Dumnezeu, e Tom Blankenship! Nu-ţi poţi aminti când l-ai mai văzut ultima oară, dar el este fără doar şi

poate, nu s-a schimbat deloc, e chiar el, într-un tricou sfâşiat şi murdar, desculţ, îmbrăcat cu o pereche de blugi transformaţi în pantaloni scurţi. El este tipul despre care ai crezut mereu că a reuşit. Deştept, prosper, burlac. Dacă exista vreo distracţie pe cinste, Tom Blankenship se înfrupta din ea. Văzându-l aici, ai confirmarea că ai venit în locul cel mai potrivit pentru o vacanţă.

— Tom! strigi tu de la geam, iar el se întoarce, dar numai pentru o clipă. Apoi continuă să meargă, tot mai repede, îndepărtându-se de tine.

— Tom! strigi tu din nou, mai tare de data asta, Tom Blankenship! Eu sunt!

Dispare după colţ, iar tu presupui că nu te-a auzit sau, dacă te-a auzit, nu te-a putut vedea. Eşti doar o voce imaterială care-i strigă numele. Aşa că ieşi din taxi. A dispărut acum, dar ai văzut unde s-a dus şi alergi după el, strigându-l pe nume. Este atât de incitantă, într-un fel pe care nu-l poţi descrie, această coincidenţă; de-abia aştepţi să trăncăneşti cu el despre asta… *Tu şi Tom Blankenship în Aristea!*

Ocolind colţul, îl vezi, dar ţi s-a tăiat respiraţia ca să-l strigi pe nume, aşa că alergi şi-i pui o mână pe umăr.

Dar bărbatul care se întoarce spre tine nu-i Tom Blankenship. Nici măcar nu seamănă. Nici măcar nu-i alb, este, în mod clar, aristean, iar pe o pane a feţei sale se vede o cicatrice lungă şi când îţi zâmbeşte se vede că-i lipsesc aproape toţi dinţii, iar limba i se plimbă în gură ca un şarpe. Îţi priveşte mâna de pe umărul său de parcă ar fi un şobolan mort şi o apucă, dând-o jos cu o forţă ameninţătoare, aproape rupându-ţi degetele.

— Domnule!

Este Cali, alergând spre tine în timp ce te strâmbi de durere. Bărbatul îţi dă drumul la mână şi, aruncându-i lui Cali o privire rece, pleacă. Te uiţi la el cum se îndepărtează şi-ţi scuturi mâna pentru ca ea să poată simţi iar.

— Am spus *şezi,* zice Cali. Am spus *stai.* Tu nu stai.

— Am crezut, vorbeşti tu, dar ceea ce-ai crezut tu pare atât de improbabil acum, încât cuvintele nu pot supravieţui în afara minţii tale.

— Ai crezut? spune Cali. Gândit?

Îţi aminteşte de tatăl tău, felul în care vorbeşte.

— Gândit? Dacă ai gândit, stai. Nu gândit! spune el. Te trage înapoi la taxi şi arată spre el. Nu gândit. Uite, totul s-a dus!

— Poftim?

Arată spre portbagaj. E deschis. Înăuntru nu mai este decât o cutie veche de Coca-Cola. Acolo a fost valiza ta. Paşaportul, banii tăi, toate hainele tale, costumul de baie pe care plănuiseşi să-l porţi la plajă, toate-s duse. Toate, în decurs de un minut.

— De asta spus eu să stai, îţi face morală, clătinând trist din cap. Unii oameni nu buni. Aşteaptă asta şi iau totul. Oameni răi. Aici oameni răi, la fel ca în America. La fel ca peste tot.

Tu dai din cap. Cali are dreptate: peste tot sunt oameni răi, aici, în America, oameni răi ca Walter, Walter cel care ţi-a furat totul, care a distrus tot ceea ce eşti sau ai fost, viaţa ta aşa cum o cunoşteai, pe soţia ta aşa cum o ştiai şi pe ea, locul tău în lume, toate s-au sfârşit, terminate şi îngropate. Ia-ţi adio de la vechiul prieten care era viaţa ta şi spune-i salutare acestui străin, acestui străin care ai devenit tu. Priveşte-l reflectat grotesc în băltoaca de la picioarele tale. Studiază-l. Veţi sta ceva timp împreună.

— Însă acum, zice Cali, bătându-te zdravăn pe spate şi aşezându-şi un braţ pe după umerii tăi, acum e vremea pentru femei, nu?

Dai din cap uluit, neştiind care-i următorul pas, apreciindu-l pe Cali pentru îndrumare. Toate reperele familiare s-au dus. Dacă el spune că este vremea pentru femei, atunci, este vremea pentru femei. Accepţi asta cu o clătinare din cap şi-l urmezi pe fratele tău Cali.

Şi de ce nu? De ce să nu trăieşti ceva ce-ţi dă o senzaţie de bine înainte de a dispărea în neantul întunecat al vieţii care te aşteaptă, evident, acasă? Sexul cu femei frumoase este grozav. E grozav în America şi e grozav aici, în Aristea. Vei face asta toată săptămâna, dacă vrei vrea. Desigur, nu este acelaşi sex pe care îl faci cu nevastă-ta, dar nu prea mai ai o nevastă, nu-i aşa? Probabil că face sex cu vecinul, chiar acum. Aşa că nu rata ocazia. Du-te şi fă sex cu femeile ciocolații.

Încăperea din spatele barului cu martini în care te conduce Cali este fără ferestre şi întunecoasă. Lumina de afară pătrunde înăuntru când se deschide uşa şi poţi vedea, o clipă, trupuri – peste tot numai femei – şi fum. Când uşa se închide, o clipă te simţi ca un orb, icnind şi încercând să te apuci de ceva, să atingi ceva.

Încet, ochii ţi se obişnuiesc cu întunericul. Peste tot sunt

luminiţe, vârfurile incandescente ale ţigărilor. Într-un colţ se aprinde un chibrit şi începe să ardă un mic foc, iar atunci când se întâmplă asta, vezi o femeie – o parte din faţa ei, în orice caz – cu părul lung şi negru căzând peste ea.

— Bună, îi spui tu, ei, tuturor, oricui. Simţi prezenţa multor oameni, deşi nimeni nu-ţi răspunde. Cineva râde. Cum se spune *Bună* în aristeană? Nu-ţi poţi aminti. Nu-ţi mai aminteşti nimic.

— Bună, spui tu din nou. Numele meu este…

Însă te opreşti atunci când simţi o mână în jurul gleznei tale. Este o mână mică, dar puternică. Şi pare să te tragă jos.

— Cali? spui tu.

— Domnule?

Este chiar în urma ta, atât de aproape de urechea ta, încât nu trebuie decât să şoptească.

— Sunt aici, domnule.

Iar acum bezna pare să se risipească sau să devină un alt soi de lumină – una slabă, ascunsă şi malefică – iar feţele şi siluetele celor din jurul tău sunt mai clare, ba chiar recognoscibile. Aceştia sunt oamenii care te-au întâmpinat când ai coborât din avion. Aceştia sunt cei care au omorât puii. Atunci vezi femeile, chipurile lor apropiindu-se de al tău, ieşind dintre umbre, iluminate de focul tot mai mare, şi sunt mai urâte decât ţi-ai fi putut imagina vreodată.

— Cali, spui tu, retrăgându-te spre trupul său puternic şi mic, inima ta bătând atât de tare şi de repede, încât aproape pocneşte.

— Ce se întâmplă?

— Bărbat intră într-un bar, spune Cali. Te-ai prins?

Râde şi atinge părul de pe braţul tău, trage tare de el, până când simţi o durere ascuţită. Dar nu strigi, nu poţi, pentru că mâna cuiva îţi acoperă gura. O înlături şi te atinge în altă parte. Din beznă ies alte mâini care te găsesc, te ating, te trag de păr.

Nu înţelegi. *Unde sunt femeile frumoase?* Şi totuşi, cumva, în ciuda acestor oameni, în ciuda lui Walter şi a soţiei tale, în ciuda a tot, reuşeşti să zâmbeşti. Nu-i chiar aşa de rău precum pare. Încă mai ai bermudele tale, o cămaşă pătată de sânge şi o pălărie de paie, prea mică pentru capul tău. Poate că cineva de aici ar putea fi interesat să facă un schimb pentru ele. *Da, poate un târg,* te gândeşti tu, naiv ca întotdeauna. Par foarte interesaţi totuşi, localnicii par interesaţi de orice ai tu de împărţit. Dar nu

se gândesc la schimb.

ULTIMII ZECE ANI DIN VIAȚA EROULUI KAI

Geoff Ryman

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu

Povestirea eroică a lui Geoff Ryman, *Zece ani din viaţa eroului Kai,* este un exemplu grăitor, excentric şi recent de vlăstar al genului literar „moonpunk”. Publicată prima dată în numărul din decembrie al revistei *The Magazine of Fantasy Science Fiction,* povestirea lui Ryman poate fi interpretată fără probleme şi ca science-fiction, şi ca fantasy. În orice caz, nu seamănă cu nimic din ceea ce-am citit în ultimul an. Unul dintre scriitorii noştri preferaţi, Ryman este autorul a şase romane, toate recomandate călduros, între care *The Kilogram Garden, Was 235* şi *Aer.* Romanul său istoric, *The King's Last Song,* cu acţiunea plasată în Cambodgia, a apărut în 2006.

K.L. & G.G

Kai era deja un om bătrân când s-a desăvârşit în arta de a fi erou. Era un învăţăcel al războiului şi al lui Dumnezeu. Era un adept înfocat al textului intitulat *Cele zece reguli ale eroismului.*

1. Eroismul constă în acţiune.
2. Nu acţiona decât atunci când este necesar.
3. Vei şti că acţiunea este cea corectă, dacă totul se întâmplă repede.
4. Fă tot ceea ce este necesar.
5. Eroismul este dezvăluit nu prin victorie, ci prin înfrângere.
6. Va trebui să-i minţi pe ceilalţi, dar niciodată să nu te minţi pe tine însuţi.
7. Retragerea ordonată este o formă de înaintare.
8. Fii rău ca să poţi face bine.
9. Apoi fă bine ca să dobândeşti merite şi să anihilezi răul.
10. Eroismul se încheie prin inacţiune.

Ultimii zece din viaţa eroului Kai sunt consideraţi un act perfect de Eroism. Fiecare regulă este exemplificată prin câte unul dintre ultimii săi zece ani.

EROISMUL CONSTĂ ÎN ACŢIUNE

Este cel de-al cincizecilea an de viaţă a lui Kai. Este slab şi suplu, cu părul cărunt întins tare spre spate. Unii spun că, odată cu vârsta, ochii deveneau tot mai cenuşii. Alţii afirmă că ochii lui au fost întotdeauna la fel de cenuşii precum ai unei statui, cu excepţia găurilor întunecate ale pupilelor sale.

Sabia sa este atât de fin echilibrată, încât ar putea străpunge şi pereţii din gresie. Kai însuşi poate alerga în sus, pe o suprafaţă verticală, sau îşi poate ţine respiraţia timp de câteva ore.

Kai începe fiecare zi cu exerciţii. Stă pe vârful celei mai îndepărtate frunze de pe cea mai de sus creangă a celui mai înalt arbore de mango din regiune. Poartă două săbii şi se lansează în exerciţii rapide şi aprige de scrimă. Umblă în mâini o zi întreagă.

Cu toate astea, nu face nimic.

Se duce la înmormântări pentru a psalmodia pentru cei morţi. Bogaţii speră să obţină merite, dacă-l plătesc pentru a recita versuri tradiţionale, numite Chbap, sau Conduită. Acesta este un Chbap:

Omul fericit este cel care-şi cunoaşte limitele
Şi-i zâmbeşte formal chiar şi unui câine
Dacă vecinul îi datorează bani
Îi aplică o corecţie blândă, precum apa
care cade peste pietre…

… etc. etc. Chbapurile nu povestesc decât cum să fii blând şi să faci lucrurile mai uşoare pentru oamenii superiori.

Regatul lui Kai este foarte prost condus. Drumurile s-au spart, râurile sunt sufocate de vegetaţie, iar regele îşi petrece ziua făcând tot felul de farmece subtile pentru care nu are niciun talent.

Chbapurile sunt singurele lucruri care menţin Regatul Fiilor lui Kambu. Chbapul îi face pe oameni să trudească veseli în orezarii. Versurile le reamintesc să dea de pomană săracilor, evitând astfel foametea şi revolta. Ele insistă ca oamenii să aibă grijă de familiile lor, pentru ca toată lumea să se poată aştepta la o vârstă înaintată onorabilă. Chbapul îi pregăteşte pe săraci să accepte cu seninătate numai o moarte timpurie şi adesea

îngrozitoare.

Kai crede în Chbap în măsura în care sunt utile. Ştie câteva mii şi recită unul sau două în fiecare seară, în timp ce este masat de băiatul pe care l-a cumpărat. Numele acestuia este Arun şi el se trezeşte devreme, în fiecare dimineaţă, pentru a mătura podelele mânăstirii, şi se duce târziu la culcare, după ce presară praf pe aceleaşi podele, pentru a se deprinde cu resemnarea.

În ziua celei de-a cincizecea aniversări a lui, acoliţii lui Kai i se înfăţişează cu un dar frumos.

Este ceva nou şi periculos de deosebit. În limbajul lui Kai, semnificaţia cuvintelor „deosebit” şi „rău” este aproape identică.

Darul este o mică bilă rotundă, din bronz, iar, dacă-i umpli interiorul cu apă şi aprinzi un foc sub ea, începe să se rotească.

Singur, înainte de a se duce la culcare, Kai se gândeşte îndelung şi din greu la acest miracol deosebit. Decide că nu există nicio magie în el. Este la fel de dur şi de fără cusur ca seceta sau molima.

Occidentalii construiesc motoare întregi care funcţionează precum bilele cu aburi.

Iar Vecinii le cumpără.

Statul Kambu este atât de vlăguit, încât regele trebuie să plătească pentru a convinge ţările vecine să nu-l invadeze. Regele din Kambu este atât de nevolnic, încât propria lui armată este condusă de consilieri din alte ţări, şi atât de neajutorat e, că impune munca forţată în Kambu pentru ei. Trupele din Kambu sunt folosite pentru înconjurarea sau chiar răpirea ţăranilor care recită Chbap şi mânarea lor este întrebuinţată la lucru, la construirea vreunui drum nou prin Comunitatea Vecinilor.

Eroul Kai şade pe podeaua măturată exemplar. Mica lui bilă cu aburi se învârte şi apoi se opreşte. Lumina lumânărilor pătrunde printre spaţiile dintre duşumele şi pereţi. Totul bâzâie şi scârţâie din cauza insectelor. Kai meditează în lumina pâlpâitoare.

Dacă regele ar fi puternic. Dacă Fiii lui Kambu s-ar ridica împotriva Vecinilor. Dacă ar mai fi zece ca mine. Armata noastră este controlată de duşmanii noştri. Avuţia noastră se scurge spre ei, iar, atunci când vor mai mult, îşi iau singuri. Vrăjile

regelui fac fetele drăguţe, lanurile abundente şi ploile regulate. Ţin bolile la distanţă, precum şi ravagiile vârstei.

Vecinii fac farmece de război.

Kai descoperă că nu poate sta nemişcat. Se ridică într-un picior şi ţopăie aşa de uşor, încât duşumelele nici măcar nu tremură. Face mai multe pase fine cu sabia, învingând atacatori imaginari.

Îşi pierde însă pofta, iar sabia lui coboară spre podea.

Spiritul neliniştit îşi risipeşte forţa tăind
aerul…

Kai scoate afară un toc ascuţit şi gravează o scrisoare către rege pe o frunză de palmier. Umple tăieturile cu praf de cerneală şi îl arde în aşa fel încât se întăreşte în adâncituri, dar poate fi şters de pe suprafaţa frunzei.

Apoi îl trezeşte pe Arun şi îi dă scrisoarea. Kai îi spune să se ducă la lac şi să ia o barcă spre capitala mică şi îndepărtată.

Ce mai poate face un şoarece atunci când e prins de pisică?

NU ACŢIONA DECÂT ATUNCI CÂND ESTE NECESAR

Un an mai târziu, Kai trece de partea ţăranilor răsculaţi.

Robele sale de călugăr sunt adunate pe umeri, pentru a-i lăsa braţele şi picioarele libere. Pânza are culoarea focului. Trupul îi este tare şi zvelt, de parcă ar fi tăiat în marmură, având doar încreţituri vagi pe burtă, din cauza vârstei, şi pete în jurul gleznelor.

Sabia lui e la fel de lungă şi de subţire ca el.

Comunitatea Vecinilor este încinsă şi miroase a sare şi asanări. Marea macină o coastă care aparţinuse Fiilor lui Kambu. Câmpiile mănoase primesc toată ploaia pe care munţii o opresc să ajungă în Kambu. Totul abureşte şi putrezeşte.

Taţii luaţi cu japca asudă în rânduri, înarmaţi cu săpăligi şi târnăcoape. Unii dintre ei nu au decât nişte bolovani.

Au fost ţinuţi flămânzi şi bătuţi până au ajuns să nu le mai pese. Familii, lanuri, casă sunt cu toate la sute de mile distanţă.

Nu mai au nimic de pierdut.

Drumul Focului rânjeşte ca un zâmbet nesfârşit. Buzele sunt şinele lustruite din metal care sclipesc în linii matematic

paralele. Dinţii sunt bârnele din lemn care ţin şinele în loc. Drumul Focului seamănă cu o întruchipare a râului.

Armata Vecinilor arată bine.

Sunt cu toţii dezgoliţi, cu excepţia pânzei din jurul şalelor. Trupurile lor sunt tari, însă rotofeie de cauza hranei şi a luptelor, iar ochii le sunt cenuşii. Lobii urechilor sunt lungi şi întinşi, încărcaţi de cercei grei.

Fiecare dintre ei este un om sfânt.

Armata Vecinilor este proverbial de mică şi faimoasă pentru că nu poartă arme. O clipă sau două, armatele par să fie egale.

Apoi Vecinii încep să cânte.

Cântă, iar sunetul pare să răsune fără veselie în acest loc. Aerul începe să vuiască. Kai are vreme să adulmece vraja. Farmecele miros a salivă.

Ochii din capul bărbatului de lângă Kai explodează. Bărbatul urlă şi scapă bolovanul pe care voia să-l arunce.

Se aude un sunet de sfâşiere. Kai se întoarce la timp să vadă cum este jupuită pielea de pe trupul unui tânăr. Aerul îl ridică de la pământ şi se joacă cu el în timp ce este despuiat de piele.

Un ţăran cu o aluniţă norocoasă pe bărbie se trezeşte cu intestinele scoase cu repeziciune din trup.

Sabia lui Kai se încinge. Devine la fel de fierbinte precum cărbunii. Peste tot în jurul său, oamenii urlă şi scapă săpăligile şi lopeţile.

Kai îşi menţine poziţia. Sabia a aparţinut maestrului său, şi maestrului maestrului său, şi tot aşa. Kai continuă s-o ţină în mână, deşi îi arde carnea. Se concentrează pentru a putea rezista căldurii. Pielea i se scorojeşte şi se vindecă, se scorojeşte şi se vindecă în valuri repetate de suferinţă.

Rebelii se întorc şi o iau la goană.

Dulăii Magiei îi urmăresc. Magia se risipeşte în aer, gustă, alege şi distruge.

Magia îl linge pe Kai.

Pielea lui începe să fiarbă. Poate vedea grăsimea bolborosind. Îşi menţine concentrarea, se răsuceşte şi, calm, cumva ţeapăn, o ia din loc. Supravieţuieşte prin puterea voinţei.

Se împleticeşte pe pietriş spre stufărişul rece înainte de a fi nevoit să se aşeze. Îşi răceşte trupul în nămolul umed.

Dimineaţa, se trezeşte după vise despre plimbări cu barca pe lac. În cercul din jurul său vegetaţia a ars sau s-a veştejit. Roua

se transformă în aburi. Kai aude ciocănitul baroaselor pe piatră şi simte mirosul unei măcelării.

Se ridică. Fii lui Kambu lucrează în şiruri, cu capetele aplecate. Recită:

Omul fericit este cel care-şi cunoaşte limitele
Şi zâmbeşte formal chiar şi unui câine

Pe faţa lui Kai curg lacrimile, iar pielea arsă îl usturǎ din cauza sării. Stă nemişcat, construind în minte un zid de apărare împotriva disperării.

Oh, blândule şi familiarule Chbap, de ce nu ai niciun răspuns pentru asta? Nu ai niciun cântec care să aducă izbânda în locul înfrângerii?

Şi, cumva, unul i se strecoară în minte. De ce tocmai acesta? Este intitulat Chbapul Problemă, cel pe care nu-l înţelege nimeni.

Magia este calea oamenilor puternici.
Ei nu iubesc blândeţea, aşa cum nici magia n-o
iubesc.
Vraja parfumează aerul şi-i trimite pe bărbaţi în
infern.
Împinge departe şi repede particulele realităţii
Şi vraja va muri, pierind în faţa a ceea ce este
probabil,
În ţinutul unde ceea ce pui în ceai este parfumat
Iar magia se mărunţeşte în pisălog.

Kai rămâne încremenit. Dintr-odată, înţelege totul.

Un paznic păşeşte ţanţoş înainte, urlând ordine. Este un Vecin umil, fără niciun fel de vrăji.

Încă rămas în contemplarea Chbapului Problemă, Kai se răsuceşte pe călcâie şi-i zboară capul Vecinului, trimiţându-l prin aer în timp ce acesta încă urlă porunci.

Apoi Kai se răsuceşte în direcţia opusă şi începe marşul. Ce-ţi pui în ceai? Nucşoară.

Munţii Nucşoarei.

VEI ŞTI CĂ ACŢIUNEA ESTE CEA CORECTĂ

DACĂ TOTUL SE ÎNTÂMPLĂ REPEDE

Kai soseşte la vechea sa mănăstire, încă fumegând din cauza căldurii.

Discipolii şi predicatorii mireni şi bătrânii maeştri îi ating pielea, iar degetele lor sfârâie. Sprâncenele lui ard şi trosnesc, se stâng şi iau foc din nou. Discipolii îi dau apă şi aceasta îi fierbe în gură, dar trebuie s-o bea. Lacrimile îi şiroiesc din ochi şi se transformă în vapori.

Un bătrân maestru spune:

— Ai devenit un reazem pentru univers. Am citit soarta cu coada-şoricelului şi-ai ieşit numai în linii puternice, schimbându-te în cele slabe.

Kai le spune ce s-a întâmplat pe pământurile Comunităţii şi despre Chbapul Problemă.

Un discipol glăsuieşte:

— Sunt multe din astea. Vă amintiţi de Chbapul Şovăielnic?

Chiar şi arborii înşală,
Cărarea bătută coteşte cum nu trebuie
Desfă, strigă aerul, desfă, spun înţelepţii.
Iar copacii se deschid.

Kai înţelege. Aceste Chbapuri problemă nu aveau niciun înţeles pentru noi, deoarece nu ascultam. Aceste Chbapuri aduc un alt soi de înţelepciune. Ele oferă echilibru pentru celelalte.

Aceste Chbapuri ne spun cum să luptăm.

— Şi ce crezi de acesta? Maeştrilor le place să-l folosească drept test.

Mintea observă şi face să fie aievea ceea ce vrea
să vadă.
Asta-i magie.
Firicelele realităţii mărginesc ceea ce-i mai
probabil
Iar asta se cheamă adevăr.

Aburind, tremurând, luptând cu farmecul, mintea lui Kai devine sabia sa. O dată.

Acum mintea lui taie printr-un alt fel de zid din gresie. Acesta

e un zid din imagini frumoase, repetitive: fecioare celeste, călugări virtuoşi şi războinici pricepuţi... tot acel rahat de luptători aprigi.

Kai spune:

— În Munţii Nucşoarei se află o maşinărie care distruge vraja. Trebuie să mergem şi s-o găsim şi s-o folosim împotriva Vecinilor.

Imediat, zece călugări războinici, tineri şi puternici se oferă voluntari.

— Ne facem chiar acum bagajele.

— Nu, nici vorbă, Kai trebuie să se odihnească, spune unul dintre călugării bătrâni, un rival de-ai lui Kai.

— Ar trebui să ceară permisiunea regelui, glăsuieşte altul.

— Boşorogul ăla! sare unul dintre călugării-războinici. Să-l lăsăm să zacă acasă la el şi să facă cercei!

Glasul lui Kai duduie ca focul din interiorul lui:

— Plecăm acum. Mergem încet, pentru că, dacă-mi este distrasă atenţia, am să izbucnesc în flăcări.

Tinerii exclamă:

— Nu luăm nimic cu noi! Numai haine, săbii, încălţări solide. O pătură să ne ţină de cald în munţi. Ne vom vâna hrana şi-o vom culege din copaci.

— Mai degrabă o veţi fura de la bieţii ţărani, mormăie rivalul lui Kai.

— Vrei să spui că facem ca regele?

Fiorii rebeliunii îi fac pe discipoli să uite ce-i respectul. Se adună boccelele la grămadă.

Băiatul cumpărat de Kai se furişează înaintea lui.

— Pot să vin şi eu? întreabă Arun. Numele lui înseamnă Soarele Dimineţii.

Pierzându-şi concentrarea, începând să trosnească din cauza căldurii, Kai nu poate decât să clatine din cap.

— Te rog! se milogeşte Arun. Mă plictisesc atât de tare aici. Nu învăţ nimic, doar mătur.

Cu ochii închişi pentru a se concentra, Kai dă aprobator din cap.

Aşa că discipolilor, fiilor mândri ai unor oameni importanţi, li se alătură un sclav.

— Băiete, spun ei, cară asta.

Kai mormăie:

— Lucrează pentru mine, nu pentru voi.
Discipolii fac plecăciuni şi se retrag. Aşa procedează de obicei atunci când se confruntă cu cei puternici.
Pleacă pe ploaie, în acea noapte. Picăturile de ploaie sfârâie şi dansează pe Kai ca pe o tigaie.
„Repede”, într-o ţară fără drumuri sau căi navigabile, poate însemna multe lucruri.
Înseamnă că eşti bine-venit într-un sat şi sărbătorit, rugat să aştepţi ca să poţi cânta la nunta fiicei căpeteniei satului. Aştepţi câteva săptămâni pentru pregătiri.
Arun zice:
— Învaţă-mă cum să mă concentrez împotriva căldurii, Stăpâne. În acest fel aş putea să-ţi mai masez umerii.
Spre surprinderea lui Kai, chiar o face.
Unul dintre tineri se îndrăgosteşte de una dintre surorile miresei. Mai trebuie încă o săptămână până poate fi convins să plece.
„Repede” mai înseamnă să aştepţi până se termină sezonul ploilor, deoarece câmpiile din Kambu sunt transformate în mâzgă. Înseamnă că degetele de la picioarele tinerilor putrezesc în timp ce ei lipăie prin noroi.
Înseamnă că grupul aşteaptă o după-amiază întreagă sub un pod acoperit, în timp ce picăturile de ploaie bat darabana pe deasupra.
„Repede” înseamnă să fii ademenit într-un sat primitor şi apoi ţinut de bandit, acuzat de furt şi ocărât pentru siluire.
Procesul durează săptămâni în şir, iar toate relele satului îţi sunt vărsate ţie în cap. Oamenii aceia mizerabili chiar îşi închipuie că ar putea răzbuna toate relele făcute împotriva lor prin uciderea ta.
Kai practică îngăduinţa, atrăgând calm atenţia că ei nu se aflau în sat când au fost săvârşite acele nelegiuiri. Priveşte către capul satului, care se joacă cu sabia lui Kai. Aşteaptă până când căpetenia se satură să o admire şi o aşază într-o parte.
Atunci Kai se ridică şi spune:
— Îmi pare nespus de rău. Mă tem că nu putem face nimic altceva acum, doar să devenim încă o mare nenorocire pentru oamenii tăi.
Kai poate intona o notă care face sabia să între în rezonanţă. Sabia se agită, tremură şi saltă singură în mâna lui.

— Iertăciune, rosteşte el, şi-şi taie o cărare printre săteni, conducându-şi discipolii pe uşă afară.

Vine şi sezonul secetei, iar râurile se golesc. Oamenii lui Kai mărşăluiesc departe, spre malurile noroioase ale lacului, căutând o navă. Li se spune că aceasta va reveni din oraşul Trei Râuri în decurs de o săptămână.

Tu aştepţi repede în mocirlă, alunecând în mocirlă, prinzând broaşte pentru cină. În fiecare zi, lacul se îndepărtează tot mai mult, iar tu trebuie să mergi mai mult. Arun spune:

— Lasă-mă să-ţi ung şi să-ţi curăţ sabia, Stăpâne, ca să nu ruginească.

Sabia şuierătoare nu arde degetele lui Arun. Kai se gândeşte: acest Arun are talent. Nobilii discipoli examinează peştii şi broaştele prinse de ei. Trebuie să mănânce broaştele crude?

— Nu, zice Kai, şi leagănă broaştele în mâinile sale, înapoindu-le maronii şi crocante.

În cele din urmă vine şi ambarcaţiunea, şi porneşte prin canalele întortocheate, prin stufăriş. Rămâne înţepenită în spatele carenei abandonate ale unei nave mai mari şi începe să se încline într-o parte, în nămol.

Kai merge spre carena părăsită şi o binecuvântează cu o incantaţie, iar acolo unde o atinge lemnul se aprinde. Epava arde ca o torţă, până la linia de plutire.

Călugării îşi croiesc drum într-acolo a doua zi şi o curăţă.

Nava lor îşi continuă drumul spre Trei Râuri, capitala cea graţioasă.

Călătoria lor este accelerată şi mai mult de mesagerii rivalilor lui Kai. Călăresc zi şi noapte ca să-l avertizeze pe rege.

Oamenii regelui îi aşteaptă pe ţărmul de marmură. Îl salută pe Kai cu o politeţe rece şi-l invită, împreună cu oamenii săi, la Palat. Regele însuşi îşi pierde cinci minute ca să-i întâmpine. Cu un glas mătăsos, insistă ca ei să rămână şi să se odihnească.

Discipolii scapă din Palat la lăsarea întunericului, alergând în sus pe ziduri şi sărind peste ele. Kai rămâne în urmă ca să-l recupereze pe Arun, care nu poate alerga pe suprafeţe verticale. Îl ia pe băiat pe umărul său şi se duce spre poarta principală.

Un Vecin, purtând doar o pânză peste şale, îl aşteaptă.

— Aşa te îmbraci la ora asta din noapte? spune Kai. Cred că ţi-e frig. Sau doar încerci să agăţi un client?

Vecinul şopteşte dezgustat şi se simte imediat miros de salivă.

Dar, odată ce ai fost vrăjit, este foarte greu să mai păţeşti asta încă o dată.

Kai zice:

— Lasă-mă să le încălzesc.

Îl îmbrăţişează pe Războinicul Sfânt. Îl ţine pe bărbat în braţele sale şi mâinile acestuia ard până la os. Un pumn aprins plasat peste faţă îi înăbuşă urletul şi-i va pecetlui gura pentru totdeauna. Kai şi Arun păşesc în noapte cu o flacără pâlpâitoare şi ezitantă.

Apoi Arun vomită.

Cei mai rapizi sunt Munţii Nucşoarei.

Cândva, exista o mare cale pentru negoţ spre est, prin munţi, spre Paradisul Financiar al Celorlalţi. Însă Vecinii, mărinimoşi, îi protejează pe Fiii lui Kambu de Ceilalţi (şi, în mod special, de orice fel de paradis fiscal). Au închis drumul comercial.

Acolo unde odată erau cărări late şi clare tăiate prin pădure, Kai şi discipolii săi trebuie să-şi croiască drum printre lujeri, rădăcini şi ghimpi înţepători.

După două luni de tăiat, ţânţari, vreme rea şi vânt nefast, e clar chiar şi pentru nuntea cea mai îngustă că se petrece ceva ieşit din comun.

Cărări abrupte şerpuiesc pe deal în sus doar pentru a se sfârşi pe fundul văii.

Însoţitorii lui Kai dau un colţ şi văd că ultimul om din caravană merge acum înaintea tuturor.

Kai îşi sapă numele în scoarţa unui copac cu o lovitură graţioasă de sabie.

Trec pe lângă acel semn din nou două zile mai târziu. Kai îşi aruncă sabia jos.

— Ne oprim din mers, spune el. Se aşază în poziţia de meditaţie, gândindu-se la ce s-a întâmplat.

Chiar şi arborii înşală,
Cărarea bătută coteşte cum nu trebuie
Desfă, strigă aerul, desfă, spun înţelepţii.
Iar copacii se deschid.

Kai se ridică în picioare şi strigă:

— Desfă!

În sus şi-n jos prin văi, aerul reverberează: Desfă!

Copacii trosnesc, descolăcindu-se, şi se înalţă drepţi. Cărările scrâşnesc în timp ce se ridică, luând o formă, ducând, în sfârşit, undeva.

Aerul cască uşurat, lăsat în cele din urmă să se întindă.

Deodată, cărarea duce spre o clădire, o construcţie simplă din lemn vopsit roşu. Se înalţă pe-o pane a dealului, pe stâlpi.

Dincolo de ea, pe partea cealaltă a văii, terasele orezăriilor se ridică la sute de metri.

Latră un câine. Tinerii nobili înaintează.

Kai geme. Se lasă la pământ şi începe să plângă. Arun se duce la el, îl ia de pe după umeri, iar mâinile îi zvâcnesc înapoi. Arun spune:

— Nu mai e fierbinte! Vraja s-a destrămat!

Pe panta dealului se află un sat întreg, construit pe catalige. Se văd pasarele şubrede şi mori de vânt. Lanurile cu orez urcă şi pe această parte a văii, formând un amfiteatru natural. Sunetul bubuie şi se rostogoleşte sau pare a fi foarte aproape de urechea ta.

Aerul miroase a nămol şi transpiraţie şi fum.

Kai se cutremură, apoi chicoteşte şi se ridică.

— Nu-i niciun fel de vrajă aici.

Din case se strecoară oameni cu dinţi îngrozitori de stricaţi, plini de pete şi semne ale vârstei. Cei mai tineri şi sănătoşi dintre ei apar cu săbii care par să fie din fontă, turnate o singură dată, de parcă nici n-ar fi fost topite. Unii dintre bărbaţi poartă seceri din cremene care se vor sfărâma la prima lovitură.

— Bună! spun ei sumbri. Ce vreţi? Nu aveţi cine ştie ce de luat de aici, vă putem spune asta de bună voie.

Kai zâmbeşte, împăcat în sine.

— Vrem să vedem maşinăria voastră.

Rânjesc cu toţii. Au nevoie de urgenţă de farmece pentru dinţi.

Îl conduc pe Kai la un zid de piatră care se înalţă la marginea stâncii. Întregul sat este în pericol iminent de surpare.

Departe, jos, se află o vale circulară, unde poate, cândva, o vâltoare a ros stânca. În acea cavitate, roşu precum ţiglele, un tub uriaş, încolăcit, se întinde pe o lăţime de cel puţin două sute de braţe.

— N-aveţi decât să *încercaţi* să furaţi asta, spun localnicii.

— Vă rugăm, adaugă unul dintre ei şi râd cu toţii.

— S-o opriţi ar fi un bun început, mormăie unul dintre ei.

Maşinăria este netedă şi uriaşă, ca un şarpe care şi-a înghiţit coada, astfel că ambele capete se unesc. Există un şir de şuruburi care închid ceea ce par a fi nişte ferestre lungi, laterale. De la această înălţime, Kai poate vedea că una dintre ferestrele dinspre vârf a fost lăsată deschisă şi nu este fixată. Prin deschidere dansează ceva ce seamănă cu stelele.

— N-a fost niciodată pusă corect în funcţiune, spune un bătrân.

— Nu-i da vreo idee, mârâie un tinerel. Îşi foloseşte vârful degetului mic pentru a extrage din ureche o cantitate imensă de puroi.

Aerul şi depărtarea şuşotesc împreună despre înfrângere.

Kai se prăbuşeşte la pământ.

— N-o putem urni, spune el. N-o putem lua pentru a lupta cu Vecinii.

A trecut fix un an din ziua în care a plecat în expediţie.

FĂ TOT CEEA CE ESTE NECESAR

La porţile palatului regal, Kai îmbrăţişează un alt Vecin. Îl despică în două pe mijloc.

De data asta, Arun îşi menţine calmul.

— Aproape ca o operaţie, comentează el.

Însoţitorii nobili ai lui Kai trec printre porţi mai tăcuţi decât praful care se aşază.

Doi oficiali de la curte se apropie adânciţi într-o discuţie, îmbrăcaţi în veşminte purpurii cu flori brodate în fir de aur.

Cu o şoaptă doar, săbiile trec prin ei. Rănile sunt atât de fine, încât sângele curge încet. Trupurile sunt aranjate pe perne ca să arate ca şi cum ar mai discuta încă.

Kai şi oamenii săi se strecoară în Salonul Linguşirii. Scara Intrărilor Efective duce spre Apartamentele Regale.

Doi puternici Fii ai lui Kambu păzesc la capătul treptelor.

Kai face o tumbă pe scară în sus, prinzând viteză ca un bolovan care se rostogoleşte. Saltă în picioare şi le zboară cu coatele săbiile din mână. Îşi ţine propria sa lamă aproape de gâturile lor. Şi-a pierdut concentrarea, iar sabia, chiar şi

mânerul, străluceşte rubiniu.

— Voi sunteţi Kambu, vorbeşte Kai. Nu vrem să vă rănim. Am venit aici ca să-i înfrângem pe Vecini. Ca să reuşim, trebuie să-l smulgem pe rege din chingile lor. Sunteţi cu noi?

Ei spun că da. Toţii fiii lui Kambu, explică ei, îl vor pe rege departe de influenţa Vecinilor, dincolo de atenţia lor.

Nobilii războinici o iau în sus pe balustradele scării.

Printre ei, Arun.

— Iau eu asta, spune el şi-l lasă pe unul dintre Kambu fără sabia lui fină, imperială.

O sabie trebuie să fie moştenită de la un maestru sau câştigată în luptă. Arun rânjeşte şi linge lama neagră a sabiei.

— Acum, stăpâne, spune el, mă adresez ţie pentru instruire.

În apartamentele regale, încăperile sunt ticsite de străini – consilieri ai Vecinilor care organizează totul, observatori care redactează rapoarte interesante sau detaşamente invitate care-i ucid pe duşmani, adică pe fiii lui Kambu.

Kai şi cei zece oameni ai săi sunt ca un vârtej format din lame. Se răsucesc prin încăperi, retezând capete.

Când termină, cinci dintre Cei Zece rămân de strajă în faţa uşilor principale.

Cinci plus Arun şi stăpânul lui intră în camera regală.

Regele este aplecat asupra unei mingi mici cu aburi, care se roteşte.

— Este remarcabilă, nu credeţi? glăsuieşte el şi doar apoi se uită în jur, spre spadasini. Însă mă întreb… la ce foloseşte?

Este un bărbat chipeş, înalt, mlădios şi graţios, cu degete lungi şi subţiri, iar acestea par să poată smulge din văzduh melodii profunde. Ochii săi sunt plini de compasiune pentru suferinţele lor.

— Aţi venit să mă Ucideţi? Vă veţi naşte din nou ca broaşte râioase.

— Am venit, spune Kai, să vă aducem acasă.

Regele intonează un soi de replică melodioasă. În urechile lui Kai răsună înfundat. Nu prea poate să audă ce spune regele, de parcă maiestatea sa ar vorbi cu gura plină.

Apoi Kai îşi aminteşte că este imun la vrăji. Printre ele sunt incluse şi farmecele de dulce, de simpatie – vrăjile înşelăciunii binevoitoare.

Uuh, uuh, uuh, pare să spună regele. Nu este greşit să zici

despre Kai că se uită chiondorâş cu urechile, dar asta face, mai mult sau mai puţin. Abia poate să-l audă pe rege glăsuind:

— Cu siguranţă n-ai vrea să-l răneşti pe regele tău. Este un lucru foarte umil să fii rege. Trupul tău oglindeşte sănătatea naţiunii. Răneşte-mă şi ai să te răneşti pe tine.

Tinerii sunt consternaţi.

— Nu, bineînţeles că nu, Părinte. Nu să te rănim. Să te ajutăm. O să te ducem departe de aceşti Vecini.

— Ah, dar Vecinii sunt prieteni noştri…

Kai lasă cuvintele să se estompeze din nou, devenind *bla, bla, bla.*

Cu toţii sunt vrăjiţi. Kai îşi ţine privirile asupra lor, în timp ce păşeşte prudent înapoi. Acolo se află o vitrină cu uşi din cristal, plină cu tot felul de lucruri sub mătase purpurie. Kai se uită, apoi loveşte. Sabia sa retează şuruburile.

— Măi, măi, zise regele. Am tot vrut să schimb încuietorile alea.

Kai adună lucrurile. Vocea regelui îi este cu totul neinteligibilă acum. Are monotonia chemărilor la rugăciune.

Propriii săi oameni se întorc cu faţa spre el, cu săbiile scoase.

Kai are şi el un glas.

— Nimeni nu te va răni, Părinte. Nu-i aşa, băieţi? Nu vrem să-l rănim pe rege. Dar va trebui să se ia după astea.

Ochii regelui se deschid larg, plini de lacrimi.

Kai strânge la piept Sabia Sacră, Cronicile Regale pe frunză de palmier, chimvalele, cerceii şi cupa.

— Toate aceste lucruri arată că eşti rege. Fără ele, nu poţi acorda titluri şi cumpăra susţinerea nobililor. Fără ele nu îţi poţi face vrăjile. Indiferent unde se duc, trebuie să le urmezi. Altfel, nu eşti rege.

Regele merge clătinându-se, pare trist şi însingurat, un om bătrân, mult prea firav ca să poată călători. Ceea ce a spus Kai este adevărat.

Kai păşeşte afară din încăpere cu toate simbolurile puterii lui, iar regele o ia cu paşi mărunţi după el. Kai poate distinge tonul protestelor sale triste. Propriii lui oameni îşi menţin poziţia. Săbiile lor sunt tot scoase.

— Dopuri în urechi, oftează Kai. Înşfacă patru lumânări, le aruncă în sus şi le taie cu sabia în opt bucăţi. Le prinde între degete şi se aprind din cauza căldurii lui.

Apoi Kai se răsuceşte în aer, strângând la piept accesoriile regale. Înainte ca discipolii săi antrenaţi să-l poată respinge, Kai le-a umplut urechile cu ceară topită.

— Acum poţi cânta cât vrei tu de dulce, rege, zâmbeşte el.

Însoţitorii săi scutură din cap, clipesc nedumeriţi, apoi dau din umeri.

Kai spune:

— Rege, dacă strigi după ajutor, am să-ţi scuip pe gât în jos. Corzile tale vocale vor fi arse şi n-ai să mai vorbeşti niciodată.

Apoi el şi ai săi trec în grabă prin încăperi năclăite de sânge şi ies afară, în curte. Cu toţii aleargă în sus pe zidurile Palatului, inclusiv Arun, cu toate că el îl cară pe rege.

EROISMUL ESTE DEZVĂLUIT NU PRIN VICTORIE, CI PRIN ÎNFRÂNGERE

Vecinii se lasă înşelaţi.

Ei au nevoie de un rege Kambu docil. El este mult prea subtil, când ar trebui să fie cutezător, precis, atunci când s-ar cuveni să fie dur şi rapid.

Ororile Palatului le-au arătat că se confruntă cu un adversar formidabil. Rămân în aşteptare.

În cele din urmă, află unde poate fi găsită noua capitală silită a regelui.

Nucşoară.

Şi aşa, ademenită, armata lor vrăjită ajunge direct în capcană.

Kai stă pe noile metereze ale redenumitului Oraş al Probabilului. Aerul vibrează, vulturii zboară sus, iar departe, jos, la gura văii, mărşăluieşte armata Vecinilor.

Sunt doar trei mii de oameni. Toţi s-au strecurat deja prin trecătoarea îngustă, deosebit de colţuroasă spre vârf. Coasta dealului este ocupată de mormane de resturi, cu buşteni printre ele.

Kai zâmbeşte.

Fiii lui Kambu sunt aşezaţi cu faţa spre Vecini, organizaţi în rânduri ce acoperă întregul fund al văii.

Nu-i vreo revoltă zdrenţăroasă a clăcaşilor. Aceste trupe Kambu poartă armuri şi au arme. Fierarii din Oraşul Probabilului au fost foarte ocupaţi. Clăcaşii au străbătut sute de kilometri pentru a găsi noua capitală, însă au avut timp să se odihnească

şi să se antreneze.

Au venit şi mulţi fii de nobili, deoarece nu au nicio altă cale de a obţine un titlu în afară de a-l primi de la rege.

Şi, într-un portocaliu-aprins, batalionul de călugări-războinici Kambu. Au trecut şi ei prin Oraşul Probabilului, strigând: Desfă!

Acum, regele stă lângă Kai. Fără vrăjile lui, pare gârbovit, zbârcit şi fragil.

— Eşti sigur că este o idee bună?

Kai zâmbeşte.

Cineva trebuie că le dezvăluise Vecinilor cuvântul „Desfă”. Cineva spera să fie salvat.

Cel mai bun argument este acţiunea, nu vorbele. Kai nu-i răspunde.

Jos, de pe metereze până în fundul văii, se întind fâşii fine de mătase, invizibile Vecinilor pentru că sunt mult prea reale.

Kai scoate un chiuit ascuţit, ca un ţipăt de vultur.

Pe coasta dealului din depărtare, de deasupra trecătorii, atelaje de boi trag buştenii cei mari. Trunchiurile de copac se întorc într-o parte şi asta-i tot ce trebuie.

Copacii se vor deschide

Boii au târât acele pietre sus pe deal, însă dragostea i-a mobilizat pe stăpânii lor.

Astfel, ai putea spune – crede Kai – că dragostea mută şi munţii.

Bolovanii se rostogolesc în jos.

Încet, ca mâna unei doamne coborându-şi evantaiul, pietrele cad de sus. Vecinii au timp să se întoarcă, să se înghiontească şi să se ţină de şolduri. Râsul subţire pluteşte în depărtare.

Ce prostie, par să-şi spună Vecinii. Aceşti Kambu au vrut să prăvălească bolovani asupra capetelor noastre şi au aşteptat până trecem cu toţii!

Frumuseţea Maşinii, crede Kai, este că ea *nu* este o prezenţă. Este o absenţă. Nu există nimic ce-ar putea să simtă Vecinii sau magii lor.

Apoi un urlet se ridică dintre Vecini.

Au aruncat prima lor vrajă şi n-a funcţionat.

Pietrele se aşază bubuind şi ridicând praful, închizând trecătoarea. Vecinii nu mai pot ieşi.

Nu-i niciun fel de vrajă aici, numai săbii. Vecinii nu sunt înarmaţi.

Cei zece discipoli ai eroului Kai sar de pe metereze pe fâşiile de mătase şi alunecă în jos. Se echilibrează ţinând două săbii cântătoare în fiecare mână, întinse ca nişte aripi. Aterizează pe pământ.

Apoi îşi croiesc drum prin câmpie învârtindu-se ca titirezul, răsucindu-se în carnea moale şi cât se poate de reală a Vecinilor.

Călugării, ţăranii şi fiii fără titluri înaintează.

Pentru a fi siguri de victorie, Vecinii au trimis trei mii dintre cei mai buni vrăjitori-războinici ai lor.

În cinci minute, sunt cu toţii morţi.

Din nou, Kai ţipă ca un vultur şi-şi agită săbiile deasupra capului. Sângele se împrăştie de pe lame în aer, ca şi cum armele însele ar sângera.

Fiii lui Kambu ovaţionează. Aleargă spre Kai şi-l bat cu mâinile pe spate. Se înclină şi-şi ridică mâinile spre el, într-o rugăciune. Unii dintre ei se prosternează pe pământ, înaintea lui, dar el râde, clatină din cap şi-i ajută să se ridice.

— Am învins cu toţii! strigă el, iar întreaga vale pare un uriaş clopot din piatră, răsunând de atâtea voci.

Kai râde şi se întoarce, urcând pe fâşia de mătase. E adevărat că încetineşte în apropierea vârfului, dar îşi ia avânt pe deasupra meterezelor şi mugetul mulţimii se înteţeşte mai mult.

Sare de pe zid drept înaintea regelui. Acesta arată ca un schelet. Kai îi citeşte pe chip. Crezuse că singura lui îndatorire era să rămână în funcţie. Regelui îi plăcuseră Vecinii pentru că-l menţineau în palatul lui.

— Acum eşti cu adevărat rege, spune Kai. Mai bine ai începe să domneşti şi să nu te mai consumi.

Regele-i oferă un zâmbet trist, sfâşietor. Kai îl ia de mână, îl trage în vârful meterezelor şi-şi ridică mâna. Întreaga adunare îşi ovaţionează regele şi toate accesoriile lui sacre.

Ficţiunea rămâne.

VA TREBUI SĂ-I MINŢI PE CEILALŢI, DAR NICIODATĂ SĂ NU TE MINŢI PE TINE ÎNSUŢI

A trecut un an fără nicio minune.

Lanurile de orez de la munte au nevoie de îngrijire neîncetată. Trebuie deschise porţile pentru a le drena. Porţile trebuie închise imediat, altfel, terasele se vor usca. Este nevoie ca pietrele grele să fie rostogolite înapoi la locul lor. Pământul fertil împrăştiat trebuie adus înapoi în parcele. Replantarea orezului nou îi face pe oameni să stea aplecaţi timp de o săptămână. Ligamentele de la şalele lor se rup.

Musonii întârzie şi nu sunt puternici. Apa trebuie pompată de pe fundul văii.

Localnicii se înghesuie prea mult şi se iscă dispute. Sătenii nu aveau un sistem de înregistrare a proprietăţilor. Nou-veniţii le fură terasele numai pentru a se trezi că le sunt furate şi lor.

Aşa că regele împarte terenurile. Dar ce se întâmplă când terenurile atribuite se usucă şi nu mai sunt alte pământuri de dat?

Regele este încântat. Arată mai prost ca niciodată, semănând cu cineva care se reface după malarie, însă zâmbeşte.

— Desigur, pe vremuri aş fi putut chema ploaia uite-aşa, şi pocneşte din degete.

Răspunsul lui Kai este unul placid.

— Acum ai ocazia de a fi responsabil într-un nou mod. Va trebui să te gândeşti alături de noi.

Regele chicoteşte.

— Responsabil? Regele nu trebuie să fie responsabil. Regele este doar rege, dacă nu este împiedicat să întruchipeze sănătatea naţiunii.

— Tu n-ai făcut-o niciodată. Tu ai întruchipat boala.

Kai pleacă la plimbare.

Trece printre curtenii adunaţi în jurul suveranului. Curtea freamătă, plină de oameni mari, înveşmântaţi în pânză albastră cu flori aurii. Se grupează, murmurând, în grupuri distincte şi se întorc şi mormăie când Kai trece pe lângă ei.

Se simte uşurat să scape de ei. Coboară greoi scara de la intrarea în palatul regal. Este una dintre clădirile originale, graţioase şi decrepite din sat. Lui îi place. Era vreo altă cale mai potrivită pentru a spune că aici toată lumea împarte aceeaşi bogăţie şi muncă? Chiar şi el plantează orez.

Lui Kai îi place acest nou regat. Peste tot vede lucrarea Domnului, Dumnezeu care urăşte miracolele, pentru că sunt atât de nedrepte.

Îi zâmbeşte unei frumoase Fiice ale lui Kambu. Ea surâde ciudat, forţat, cu buzele strânse, nici senin şi nici spontan. Zâmbeşte aşa ca să nu-şi arate dinţii putrezi.

Kai trece prin piaţă. Vecinii hăituiesc caravanele care se îndreaptă spre Oraşul Probabil. Vechea rută comercială este menţinută deschisă numai cu ajutorul continuu al forţei. Nobilii fii care păzesc trecătorile se întorc acasă înveliţi în mătase, pentru incinerare.

Platourile montane de la mare altitudine sunt potrivite numai pentru o singură recoltă de grâu în fiecare an. Nu pot susţine pomi fructiferi. Proprietarii tarabelor nu vând longan, rambutan sau nangka. Piaţa duhneşte a banane vechi, putrezite şi a ananaşi terciuiţi. Oamenii îşi acoperă faţa când trec pe acolo. Cu toţii arată foarte supli şi bine legaţi.

Încă se mai salută elegant unii pe alţii, iar soarele încă mai străluceşte în această zi măreaţă.

Nu plouă.

Amfiteatrul câmpurilor de orez aflate peste tot răsună de zgomotele muncii – securi cioplind stânca, bărbaţi icnind pe când pompează apa, o ceartă pentru că un bărbat şi-a aruncat toate pietricelele scoase din câmp pe parcela altuia.

Kai însuşi are noi pete maronii, mici, pe mâini.

— Îmbătrânesc, îşi spune el. Aşa este firesc.

La celălalt capăt al mizerabilei pieţe se află una dintre noile case ridicate în mare grabă, construite din lemne abandonate şi pietre căzute. Fiii lui Kambu nu sunt obişnuiţi să ridice case din piatră. Nu sunt obişnuiţi nici cu vântul iernii care se strecoară printre crăpături.

În interiorul casei, un bărbat urlă de durere.

Eroul Kai nu are nevoie să urce pe scară ca să vadă înăuntru. Îşi poate înclina capul în adăpostul jos.

— Pot să ajut cu ceva? întreabă. Se aşteaptă la o reacţie de surpriză şi încântare la vizita unui erou în devenire. Îşi imaginează plecăciuni respectuoase şi mâini ridicate în rugăciune. O femeie de vârstă mijlocie, a cărei burtă umflată îi presează nasturii cămăşii, se uită la el ursuză.

Bătrânul, tremurând, se ridică în capul oaselor.

— Nu, nu poţi, spune el. Pleacă, du-te şi ia durerea mea cu tine! Să-ţi roadă încheieturile!

Kai e luat prin surprindere.

— Îmi pare nespus de rău că eşti bolnav.

Bărbatul strigă din nou:

— Nu sunt o ocazie care să-ţi aducă încă un merit!

Kai simte cum îl furnică sângele din obraji.

Bătrânul cade la loc.

— Fii blestemat, Doamne, pentru că mi-ai primit toate ofrandele şi mă laşi să mor! Fii blestemat, Doamne, pentru că ai creat durerea! Pleacă, Doamne, cu toate gândurile tale înalte şi stâncile tale ascuţite! Trăsneşte toţi viermii, ţânţarii, păianjenii, şerpii, zibetele, toate creaturile hoaţe şi muşcătoare pe care le-ai zămislit! Mori, Doamne! La fel ca mine! Mori!

Kai se simte înfrânt de aceste cuvinte. Se dă înapoi clătinându-se.

Se întoarce şi dă cu ochii de un cerc de oameni strânşi în jurul său. Rânjesc cu toţii îngâmfaţi. Un tânăr cu un zâmbet deosebit de parşiv începe să recite ceva ce suna a Chbap.

Oh, măreţule înţelept, cu întreaga ta putere
Prea mare, ne striveşti pe toţi ca o piatră de moară
Prea mare, absorbi întreaga noastră mândrie
Prea puternic, te aşezi pe noi ca un taur.
Prea deştept, ne iei întreaga noastră linişte
Doar pentru că n-ai nevoie de ea.

Toţi oamenii din cerc chicotesc. Kai dă să tragă sabia. Se înfrânează.

— Mă voi gândi la ce spui tu, zice el. Şi aşteaptă un răspuns respectuos.

— Ce-ai să *faci?* întreabă tânărul îngâmfat.

Kai confirmă că a auzit dând ţeapăn din cap. Se simte stânjenit, ca un nătărău, şi pleacă.

— Mori, Uriaşule! Mori! urlă bărbatul din casă.

Kai îl trage pe Arun de-o parte şi-l ia la o plimbare pe dealuri, unde spionii pot fi văzuţi lesne.

— Aşa este lumea, Arun. Le oferi oamenilor lucruri bune, dar ei se vor plânge în continuare. Pentru a conduce, trebuie să-i şi sperii, să-i şi măguleşti. Noi n-am folosit frica. Tu şi Cei Zece ieşiţi în oraş şi beţi câteva dintre acele licori fermentate, oribile, pe care le fac oamenii din fructe stricate. Prefaceţi-vă că v-aţi îmbătat. Ascultaţi la cei care critică.

Kai oftează.

— Apoi îi vom aduna pe toţi şi-i vom îngropa sub pietre.

RETRAGEREA ORDONATĂ ESTE O FORMĂ DE ÎNAINTARE

O altă armată se opreşte peste mormanul de pietre căzute.

Lumina soarelui luceşte pe metal. Sunt îmbrăcaţi în armură, iar unele dintre armuri sunt Kambu. Flamuri de forma unor flăcări flutură în vânt. Gonguri şi trompete răsunătoare semnalează o oarecare înaintare.

Regele şade pe metereze cu picioarele încrucişate, consultând Oracolul care, desigur, nu mai funcţionează aici. Tulpinile de coada-şoricelului cad fără nicio noimă pe pavaj.

— Se pare că avem oaspeţi, spune regele, bombănind şi linguşindu-se cu o voce bătrânească.

Kai priveşte în depărtare.

Oamenii au format o coadă lungă în paralel cu terasele orezăriilor de deasupra trecătorii. Par să desfacă cu pârghiile mari porţiuni din buza dealului. Uriaşe suprafeţe plate, din piatră, se desprind, cad, se rostogolesc şi rămân pe loc.

Ceva ca o scară este construit în jos, de pe coama digului.

De data asta, Vecinii ştiu că vrăjile nu-i vor apăra. Şi se pare că li s-au alăturat aliaţi Kambu.

Aşa cum făcuse cu doi ani în urmă, Kai ţipă ca un vultur. Este chemarea la arme.

Se aude doar liniştea. Un copil plânge undeva.

Mai ţipă o dată şi încă o dată. Oraşul rămâne tăcut. Kai aude doar vântul drept răspuns.

Regele chicoteşte şi clatină din cap.

Kai se întoarce, iar curtenii regelui blochează scara. Kai priveşte spre pânza de bună calitate şi-şi imaginează că se despică uşor.

Aceştia nu sunt soldaţi. Kai îşi coboară mâna pe mânerul uneia dintre săbii, iar ei tresar şi se dau înapoi. Nu vor lupta cu el, însă sunt departe de a fi inofensivi. Păşeşte înainte, iar ei se dau la o parte pentru a-l lăsa să treacă. El îi decapitează oricum pe toţi.

Apoi, o ia agale înapoi spre rege, îl ridică în picioare şi-l împunge în gât cu una din săbii.

— Scapi o dată, pentru că eşti regele meu. Însă nu te respect şi nu-mi eşti de niciun folos. Data viitoare eşti mort.

Bătrânul slăbănog tremură tot şi se apleacă peste marginea zidului.

Kai priveşte şi numără. Îi vede pe Vecini, ale căror coifuri sunt rotunde, cu o ţepuşă în vârf, şi observă coifurile cu flori de lotus ale propriilor săi oameni. Îi numără. Oamenii de vază din afara Oraşului Probabilităţii încă mai depind de rege pentru titlurile lor. Au venit să-l captureze, să-l ducă înapoi pentru a-şi susţine superioritatea.

Numără o mie. Mai estimează încă o mie. Trei mii?

În armata aceasta sunt mai mulţi Kambu decât Vecini.

Ţâşneşte pe trepte în jos şi intră în Palat.

Poate avea încredere în poliţia lui secretă, în majoritatea oamenilor ei. Se poate încrede în Cei Zece. Nu mai are nevoie de nimeni altcineva lângă el.

Sub palatul regal, pe o ridicătură aflată printre stâlpii de susţinere, atârnă un jgheab uriaş pentru deversarea gunoaielor peste dealuri. Kai l-a numit Răsturnarea Echilibrului şi este locul stabilit de întâlnire în caz de dezastru.

Cei Zece sunt cu toţii acolo, împreună cu Arun.

Kai explică de ce nu luptă.

— Nu ne-am avântat în aceste planuri măreţe ca să devenim ucigaşii Fiilor lui Kambu.

Este doar puţin surprins, doar puţin dezamăgit când până şi cei mai loiali dintre ei scot un murmur grăbit de acceptare.

— Faceţi bagajele. Adunaţi-i pe toţi cei întâlniţi în cale pe care noi i-am marcat drept Probabili. Cereţi-le să vină cu noi, dar nu aşteptaţi. Acum scopul nostru este să plecăm cu mult înainte ca noua armată să ajungă aici.

— Dar Maşinăria…

Kai oftează şi se minunează de propria sa putere de a accepta lucrurile.

— Maşinăria este sortită pieirii.

Se îndepărtează cu toţii, cu excepţia lui Arun, care spune:

— Singurul meu prieten eşti tu. Singura persoană pe care o respect eşti tu. Voi fi alături de tine până la sfârşit.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişează.

— Frate, declară Kai.

Aceasta este o avansare.

Se întorc pe metereze, păşind peste câteva capete.
Valul de trupe înaintează. Recită Chbapul Loialităţii.

Respectă-l pe rege, pentru că sarcina lui
Este să înfulece ţara.
El înfulecă ţara pentru a putea fi procesată.
Prin canalul său alimentar sacru
Iese afară un îngrăşământ bogat din care putem trăi.

Kai chicoteşte.
— Iar ţara e un rahat.
Cei Zece devotaţi se întorc, aducând cu ei vreo treizeci de Probabili.
— Destui, spune Kai.
Încep să urce cu paşi măsuraţi.
De la înălţimea dealurilor privesc în jos, spre depărtările estompate. Elefanţii au înaintat cu greu peste mormanul de pietre, aducând un berbec de asalt. Trunchiurile de kapok izbesc repetat în coasta Maşinăriei.
Kai poate auzi cum se sfărâmă lutul chiar şi de la această distanţă. Un abur efervescent izbucneşte din noua gură. Se risipeşte peste elefanţi, iar ei ard şi se zbârcesc. Picioarele lor mari se răsucesc, surpându-se în grămezi de cenuşă.
Chiar şi de la înălţimea versantului muntos unde stau Cei Zece, aerul începe să vibreze neplăcut, ca o lovitură în cot.
Kai scoate un ţipăt ascuţit. Grăsimea de sub piele fierbe, iar el începe să ardă din nou.
Se contorsionează o clipă, întinzându-şi gâtul, umerii şi braţele. Se cutremură, revenind la poziţia sa normală, controlând focul şi pe el însuşi.
— Acum e rândul lor să ovaţioneze, zice el.
Începe să urce iarăşi.
Numai Arun îşi poate aşeza o mână mângâietoare pe carnea lui arzândă.

FII RĂU CA SĂ POŢI FACE BINE

Un an mai târziu, numai Cei Zece au mai rămas.
Trăiesc într-o peşteră, supravieţuind doar din ce pot vâna. Se zgribulesc în blănuri şi petrec ore lungi şi întunecate meditând.

O viaţă grea pe care s-au învăţat s-o îndrăgească şi, în pofida tuturor virtuţilor, au devenit nişte bărbaţi duri. Schimbă doar puţine cuvinte şi nu râd deloc între ei.

Cu excepţia lui Arun. În mod curios, el a învăţat să râdă. Îşi spune glume lui însuşi, Celor Zece şi, uneori, chiar şi lui Kai, atunci când îl poate găsi.

— Stăpâne, vino înapoi. Avem nevoie de tine să încălzeşti pereţii.

Kai s-a retras între zăpezile mari. Se caţără pe stâncile îngheţate, lovit de vântul urlător. Zăpada sfârâie pe pielea lui şi se topeşte în cerc în jurul lui. Bolovanii pe care stă au aspectul mat, metalic, al pietrelor dintr-o baie de aburi. Din ei ies şuierând fuioare de aburi.

— Cel puţin vei fi foarte curat, spune Arun din nou.

Se ghemuieşte lângă Kai cu un castron cu tocană. Tocana este deja rece ca gheaţa, iar lui Kai aşa-i place. Îi răcoreşte gâtul când înghite. Arun îl hrăneşte cu lingura cioplită chiar de el din piatră.

Arun şade la adăpostul căldurii lui Kai şi pune castronul de tocană în poala lui, să se încălzească. Încearcă să facă conversaţie.

— Ar trebui să vii şi să arzi peştera ca să o cureţi, zice Arun, dar viforniţa-i îneacă vorbele.

— Să-ţi spun drept, toţi Cei Zece cred că încă sunt un sclav. Eu fac toată treaba!

Niciun răspuns. Deseori se simţea mai singur alături de Kai decât în absenţa lui. Arun îşi mănâncă tocana fierbinte.

Cerul cenuşiu este pe cale să devină albastru. Arun nu se poate lăsa surprins de venirea nopţii, afară, pe cărări îngheţate. Îl îmbrăţişează pe Kai, deşi asta îi arde pieile cu care este îmbrăcat şi le face să duhnească.

Kai pare îndurerat şi întristat, privind spre ceva foarte bine definit în învolburarea de nori şi zăpadă.

Arun se ridică în picioare, strigă un rămas-bun, nu primeşte niciun răspuns, apoi se întoarce şi o ia prin furtună.

Kai stă singur. Vântul abate acum zăpada dintr-o parte. Lumea devine din ce în ce mai albastră, aproape turcoaz.

Apoi, umflându-se din furtună şi din coasta dealului, apare un străin gigantic, alcătuit din aer şi necazuri, piatră şi sare, vânt şi lapoviţă.

Buddha a fost ispitit de Mala, Lumea. Mala i-a oferit lui Buddha împărăţii şi puterea de a face bine în lumea reală.

— Ei bine, spune Lumea, iată un loc minunat în care-o poate sfârşi un erou. Eşti fericit cu munca ta?

— Ştiu cine eşti, spune Kai printre dinţii sparţi care lucesc precum tăciunii.

— Cunosc un dentist bun, spune Mala. Chiar eu l-am făcut.

Lumea ia loc şi oftează într-o manieră foarte de efect, detaşată.

— Ce-avem noi aici acum? Oh, gheaţa răcoritoare. Este făcută într-un oraş numit Bagdad. Este un oraş din deşert, destul de sofisticat, extrem de fierbinte. Acolo au învăţat cum să transporte gheaţa şi să facă din ea tot felul de delicii dulci, mai reci chiar şi decât zăpada asta. Gheaţă vrăjită, care ţi-ar domoli căldura din gât.

Kai chicoteşte, scoţând rotocoale de fum şi cenuşă din gâtlejul ars.

— Du-te dracului! spune el.

— Acolo mă şi aflu. Iadul este oriunde te afli tu, prietene, spune Mala. Îngheţi şi arzi pentru tot restul zilelor tale? Mie-mi sună foarte familiar. Cât despre mine, eu prefer confortul, aici şi acum, iar, dacă puţină vrăjitorie ne oferă ceea ce dorim, eu, Lumea-aşa-cum-e-de-fapt, nu văd niciun motiv să nu procedăm aşa.

— Nu-i voia Domnului.

Mala oftează.

— Nu am nicio idee care-i voia Domnului, şi, aşa-zisul meu erou, nici tu. Apropo, încă nu ai ajuns la eroism.

— Ştiu asta.

— Crezi că ai să-l găseşti prin buric?

— Un loc mai bun de cercetat decât dosul tău.

— Măi, măi… ce aprig suntem în dimineaţa asta, nu-i aşa? După un an de suferinţe, asta li se întâmplă oamenilor. Ce-ai zice de căutarea eroismului în realitate?

— Asta fac.

— Nu l-ai găsit, aşa-i? Uite, eu sunt întreaga lume şi am multe locuri unde trebuie să fiu simultan. Aşa că am să-ţi spun o dată şi repede. Obiectivul tău *n-a* fost distrugerea Vrăjilor. Scopul tău a fost eliberarea regatului tău de Vecini. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta foarte clar, dar singura cale de a putea face asta

în Lume este să-i distrugi pe Vecini. Aşa că de ce nu urmezi calea cea mai directă şi mai inteligentă? Distruge-i prin Magie.

Kai rămâne neclintit, cu ochii închişi.

— Tot ce am de făcut este să renunţ la iluminare.

Hohotele Lumii se amestecă cu tunetul furtunii.

— Eşti atât de departe de dobândirea iluminării! Ai omorât prea mulţi oameni! Vei avea noroc dacă renaşti sub forma unei broaşte!

Mala se ridică, clătinând din cap.

— Eşti un ratat total. Am să las îngheţata aici. Nu-ţi fie frică, nu se topeşte. Nu aici.

Într-o rafală deosebit de muşcătoare de vânt şi zăpadă, Mala îl lasă…

… pe Kai…

… singur.

În cele din urmă, mănâncă îngheţata.

Se ridică şi se opreşte ca să mediteze.

— Bună? întreabă Lumea.

Kai coboară dealul cu paşi mărunţi.

Lui Arun îi dă puterea vântului, să îngheţe, să usuce sau să ardă. Celor Zece Probabili le dă, în această ordine:

- ciumă,
- sfâşierea bruscă a pielii,
- orbire şi surzenie,
- prostie buimacă şi cretinism sub toate formele,
- sterilitate şi impotenţă,
- secetă şi foamete,
- bătrâneţe şi moartea copiilor,
- dezastre: inundaţii, cutremure, accidente de toate felurile,
- depresie şi disperare.

El însuşi este deja Foc, aşa că-şi dăruieşte puterea regilor de a face lucrurile drăguţe.

Împreună cu Mala, Cei Zece Probabili se aruncă urlând asupra Vecinilor. Kai stă ca o flacără uriaşă şi unduitoare deasupra capitalei.

Focul mistuie toate clădirile din lemn, palatele lor atât de fin sculptate şi versurile minunate scrise pe frunze de palmier.

Soldaţii Vecinilor cad acolo unde se află, buboaiele umflându-se şi plesnind pe la subsuori sau pe la vintre. Alţii sunt despicaţi

în două dintr-odată. Taţii lor surzesc şi orbesc, nevestele lor credincioase se prostesc atât de tare, încât nu-şi mai pot aminti nici propriile lor nume. Tinerii vor afla că nu o mai pot ridica. Toţi caii şi elefanţii lor au turbare, iar vaginul femeilor lor colcăie de boli noi, fatale şi contagioase. Toţi – dar *toţi* – copiii sub vârsta de doisprezece ani mor; un milion de copii într-o singură noapte.

Apoi marea se umflă pentru a le inunda porturile şi scufunda navele. Cutremurele zguduie templele lor sacre transformându-le în ruine.

Acei câţiva Vecini care rămân în viaţă se aşază jos şi plâng şi se lasă cuprinşi de o disperare năucită.

Kai zboară pe aripi de foc şi pune mâna pe regele din Kambu.

— Îţi aminteşti de mine? chicoteşte orbitor.

Închide trupul regelui în chihlimbar şi-l foloseşte pentru tronul său. Se asigură că niciunul dintre fiii, verişorii, soţiile, unchii sau nepoţii regelui nu mai rămâne în viaţă.

— De data asta fără niciun fel de prostii, declară Kai de pe noul său tron cu ochi întristaţi. Comunitatea Vecinilor nu mai există. Acum este o porţiune fericită a Regatului Fiilor lui Kambu. Sunt regele lor.

Este Mala, nu Arun, cel care chicoteşte şi-l bate cu mâna umeri. Niciun uragan n-a şuierat în timpul cuceririi.

— V-am înghiţit, admite Kai. Ar fi trebuit să luaţi în considerare posibilitatea asta când aţi încercat voi să ne înghiţi pe noi. Acum, dragii mei prieteni şi supuşi credincioşi, e rândul vostru să construiţi o cale ferată.

Toţi Vecinii sunt luaţi în sclavie.

APOI FĂ BINE CA SĂ DOBÂNDEŞTI MERITE ŞI SĂ ANIHILEZI RĂUL

Femeile se fac frumoase. Oasele lor faciale se modifică subtil şi lent în timpul nopţii. Dinţii li se îndreaptă. Rămân însărcinate, dacă vor ele.

În fiecare după-amiază, previzibil, chiar înainte de a pleca copiii să aducă boii acasă, plouă. Oamenii îşi sfârşesc prânzul îndestulător, ascultând sunetele plăcute ale ploii răpăind pe acoperiş.

Fructele de pe tarabele din piaţa sunt rotunde, în culorile

perfecte ale pârgului, destul de tari, dar dulci. Ele înmiresmează aerul.

Dintr-odată, bătrânii îşi dau seama că pot sta drept şi că le este mai uşor să-şi legene picioarele în afara hamacurilor. Descoperă că nu-i mai doare să se ridice în picioare dis-de-dimineaţă. Pot dansa de bucurie. Pot lucra în câmpurile de orez, aşa cum sugerează Chbapul, şi îşi strigă veseli prietenii.

Şi, cel mai ciudat lucru dintre toate, ori de câte ori recită Chbapul, se întâmplă numai lucruri bune. Kai chicoteşte ca pentru sine şi-i spune lui Arun:

— Le-am dat tuturor puterea vrăjilor. Ce era rău cu farmecele era că modificau incorect regulile doar în favoarea câtorva. Acum, toată lumea dispune de puterea vrăjilor. Toţi pot face bine. Îşi vor da seama de asta, dar încetul cu încetul.

— Deşi, zice Arun cu un zâmbet, în ceea ce priveşte răul, tu ai monopolul.

— Da, însă nu mai trebuie să-l folosesc.

— Prea mult, adaugă Arun.

Păsările cântă, oamenii mănâncă dar nu se îngraşă. Vecinii văd că Fiii lui Kambu au un stil de viaţă superior şi-i invidiază.

— Ei bine, ştii, bunicul meu a fost un Kambu, încep ei să spună, în timp ce se clatină sub greutatea armăturilor de cale ferată. Întotdeauna mi-am pus soarta cea bună pe seama lui.

Cuvintele din Kambu se amestecă în vorbirea lor. Vecinii încep să recite Chbapul şi, surpriză, durerile lor de spate încetează.

— Avem multe de învăţat de la aceşti Fii ai lui Kambu, se învoiesc ei.

Cele câteva fiice ale lor care au supravieţuit încep să se îmbrace după moda Kambu. Ochii lor îi urmăresc pe nobilii Fii cu o strălucire ademenitoare.

Apoi se întâmplă lucrul cel mai ciudat dintre toate.

În vederea dobândirii unui merit, Kai ordonă reconstruirea templelor.

Pietrele sunt adunate înapoi, mai mult sau mai puţin cum au fost. Kai este un adept al Dharmei, însă îi cinsteşte pe zeii care stau la baza unei credinţe mai limpezi, aşa cum consideră el.

Toţi meseriaşii vecinilor sunt acum fie morţi, fie senili, aşa că bunii meşteri Kambu restaurează templele lui Vishnu, Siva şi chiar ale lui Brahma. Artizanii adoră să facă astfel de lucruri

pentru că, sub religia mai nouă, vechii zei au supravieţuit în inimile oamenilor. Sunt confecţionate noi statui rafinate ale zeilor, iar călugărilor care fuseseră rivalii lui Kai li se dă altceva de făcut. Ei trebuie să îmbrace şi să hrănească statuile.

Noul regat extins miroase a miere.

Vechii zei se întorc.

La început, totul se petrece în linişte. Se aud tot felul de şuşoteli prin galeriile răcoroase din piatră. Eşarfele şi ghirlandele de flori care împodobesc statuile flutură cu siguranţă din cauza vântului, dar e ca şi cum braţul de piatră care le susţine s-ar fi mişcat.

Apa turnată peste linga[14] şi yoni[15] are un gust delicios, între dulce şi cimbru. Apa purificată are puterea de a le reda sănătatea chiar şi sclavilor Vecini. Tot ceea ce trebuie să facă cineva ca şi primească binecuvântarea este şi bea şi să jure credinţă Zeilor şi reprezentantului lor pământesc, Regele Kai cel Milostiv.

Oracolele din temple descoperă că ingeniozitatea lor nu mai contează. Nu mai trebuie să inventeze răspunsuri preţioase, dar ambigue la întrebările puse. În loc de asta, îşi dau capetele pe spate şi din ele se aud voci ca de zei. Uneori cei care ascultă sunt foarte bucuroşi de răspunsuri, alteori cad în deznădejde. Dar niciunul nu mai pare uluit.

Fiii lui Kambu nu au încetat, de fapt, niciodată să creadă în religii şi mai vechi. Pentru ei, totul are un spirit: o casă, un copac, ba chiar şi o piatră.

Hrana lăsată în casele spirituale este acolo, dar înfulecată dintr-odată. Florile din răsaduri se agită şi înaintează, puţin câte puţin, cucerind tot mai mult teren viran. Acoperişurile se repară singure, iar faţadele caselor par să adopte expresii zâmbitoare şi vesele.

În cele din urmă, cel puţin în cazul persoanelor superioare şi al brahmanilor, zeii înşişi încep să vorbească.

— Mai mult, cer zeii. Au un stil aparte cu vorbirea lor simplă. Mai multe dulciuri, mai multă tămâie, mai multe ghirlande, mai mult orez. Puţin aur sau un nou templu ar fi foarte potrivite.

— Ei bine, pufneşte Kai în faţa vasalilor bogaţi. Aţi auzit ce v-

---

[14] Falus, simbolul lui Siva.

[15] Partea exterioară a organului genital feminin, simbolul lui Shakti.

au spus zeii. Construiţi-le un templu.

Este o metodă bună de a-i ţine pe nobilii săi ocupaţi şi de a nu le lăsa bani în plus pentru armate private.

Dintr-odată, apar spitale şi popasuri pentru călători. Se construiesc drumuri noi. Regele se grăbeşte să le arate zeilor că drumurile sunt necesare, deoarece credincioşii trebuie să aducă ofrande.

De drumuri au nevoie şi pentru negoţ.

Poate puţin cam în silă, zeii fac şi ei ceva bine. Copaci puternici, orez sănătos, mai multe animale de vânat, peşti în mare, rute comerciale liniştite şi ambarcaţiuni care nu iau apă.

Prosperitatea este din ce în ce mai mare.

— E un târg chiar bun pentru voi, îi subliniază zeii lui Kai.

— Şi pentru voi, le zâmbeşte el.

Mala este cel mai fericit dintre toţi.

— Mă înclin în faţa superiorităţii zeilor, spune Lumea şi se retrage în fundal. Păsările scot triluri dulci.

EROISMUL SE ÎNCHEIE PRIN INACŢIUNE

Târziu în noapte, Kai se trezeşte cu sabia lui Arun la gât.

O furtună care vuieşte umple încăperea şi-l lipeşte pe Kai de patul său, împingându-i focul în aşternutul de piatră.

Arun vrea să vorbească.

Cu o mână mângâie părul în flăcări al lui Kai.

— Ce crezi că faci? îl întreabă el pe Kai. Dacă îi înghiţi pe Vecini, trebuie să iei în considerare posibilitatea ca altcineva să se întoarcă şi să te înghită pe tine.

— Arun, spune Kai pe un ton din care se înţelegea că ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva din partea lui. Desigur că am luat asta în considerare.

— Bineînţeles. Dar nu faci nimic. Încă ai probleme în a face ceva, după toţi aceşti ani. Dar numai eu ştiu asta.

Arun lasă un sărut uşor pe obrazul încins al lui Kai. Aşteaptă un răspuns. Kai tot nu face nimic.

Arun îi zâmbeşte.

— Bătrân speriat! rosteşte el cu afecţiune. Cine crezi tu că sunt zeii ăştia, care cer pomeni şi ameninţă să oprească ploaia, dacă nu le primesc? Cât timp crezi că te vor mai lăsa să domneşti?

— Până la moarte. Sunt zei şi-şi pot permite să aibă răbdare.
— Nu, nu pot. Nimic nu-i mai şubred decât credinţa.
— Mă avertizezi de pericol sau îmi ceri să mă retrag? Sau doar ameninţi că mă omori?
— Toate trei, spune Arun. Aceşti zei ai tăi se plictisesc. Fac lucruri îngrozitoare. Ne trimit molime doar ca să ne pună la respect şi ca să ne facă să ne rugăm şi să le aducem ofrande.
— Sună ca şi Cei Zece.
— Oh, noi suntem umani. Ei nu. Noi încă mai putem avea simpatii. Ei consumă. Oamenii săraci sfârşesc întotdeauna prin a fi consumaţi.
— Astea-s căile Lumii, oftează Kai.
— E prietenul tău, nu-i aşa? întreabă Arun.
— Da.
Arun continuă. Îl mângâie pe cap pe Kai.
— Te-ai supus tuturor lucrurilor pe care noi am fost învăţaţi să le respingem. Aşa am făcut şi eu.
— Ei bine, nu există nicio garanţie că tot ceea ce-am fost noi învăţaţi era şi adevărat. Cât de mult poţi să-mi stai pe cap cu o sabie la gât?
— Până murim amândoi, spune Arun cu patimă în ochi.
Kai chicoteşte.
— Semeni atât de mult cu mine când eram tânăr!
Apoi o spune din nou, cu disperare:
— Eşti un fiu pentru mine.
Arun enunţă ceea ce e evident:
— Atunci, fă-mă rege.
Kai se gândeşte.
— Nu există aşa ceva, un fost rege încă în viaţă. Eu am o altă propunere. Apropo, chiar îmi place ideea asta. Am să te fac regent. Tu domneşti aici. Iar eu? Eu mă retrag şi încerc să recuperez ceva merite înainte de a muri. Destule cât să mă scoată din iad şi poate să mă reîncarneze într-o insectă sau un vierme.
— Mă vei declara fiul tău legitim, zămislit în tinereţile tale. Sânge din sângele tău, carne din carnea ta, moştenitorul tău de drept. Îmi vei oferi titlul de Prinţ Moştenitor.
— Ai tot felul de pretenţii, dar tot ce ai este o sabie.
— Nu, tată. Am dragostea ta. Iar tu nu vrei să rămâi priponit în iad şi nici să te reîncarnezi într-un vierme şi nici eu nu vreau

să ţi se întâmple asta. Vreau să-l văd pe Kai renăscut ca el însuşi.

Se uită o clipă unul la altul, se bat pe braţe, chicotesc şi se ridică în capul oaselor.

— Ce-ai să faci ca regent? întreabă Kai.

— Trecem cu toţii la budism. Dar am să îngădui ca vechii zei să fie slujiţi în continuare. Am să-i înfometez lent. Şi am să fac în aşa fel încât dragul şi bătrânul Mala să fie convins că am să-i dau întotdeauna tainul.

— Cum e tatăl e şi fiul.

— Nu întotdeauna, spune Arun.

În ziua următoare, regele Kai declară public că Arun este fiul său natural şi moştenitorul său. Îl numeşte Prinţ Moştenitor şi-şi anunţă retragerea din capitală. Arun va domni în locul său. Kai îi dă Sabia Sacră. Această minunată evoluţie a lucrurilor este salutată cu urale dezlănţuite, entuziaste.

Ceremoniile frivole durează câteva ore, se cântă şi se dansează puţin şi se bea apă sfântă. Apoi Arun urcă pe podium. Priveşte spre tronul cu ochi trişti şi spune:

— Luaţi de aici acest lucru îngrozitor şi incineraţi-l cu onoruri.

Kai îşi împachetează ce luase cu el în acea primă călătorie, cu nouă ani mai înainte. Cei Zece Probabili, acum greu de privit, îl escortează pe Kai în siguranţă spre porţile cetăţii regale, doar ca să se asigure că a plecat de-a binelea. La fiecare pas chicoteşte.

Merge peste câmpuri, spre lac şi de-a curmezişul regatului. Peste tot, oamenii îl tratează cu respect şi cu bunătate. Aceasta se datorează în bună pane unui nou Chbap emis de Arun, care a plătit cântăreţi să-l tot repete.

Imită înţelepciunea Marelui Rege Kai
Să ştii când să cedezi responsabilităţile fiului tău.
Pleacă cu inima sus
Pentru acel mai tăcut regat al lumii
Unde înţelepciunea se află în lucrurile mici.

Sătenii îl recunosc şi-l imploră să rămână şi să cânte la nunţi. Face asta bucuros. Nimeni nu-l acuză de nimic. Femeile care-şi amintesc cât de era de chipeş cândva îi aşază ghirlande de flori în jurul gâtului şi-şi ridică mâinile în rugăciune.

În cele din urmă, ajunge în locul unde cărările se răsucesc şi

se întâlnesc iar cu ele însele, iar copacii închid drumul.

— Desfă! strigă el din nou.

Găseşte Oraşul Probabilităţii, pustiu şi pradă uitării.

Se duce la casa simplă, din piatră zgrunţuroasă unde un alt bătrân a murit în dureri. Kai desfăşoară o rogojină şi găseşte un castron uitat şi o lingură. Chiar după atâţia ani, cu unele dintre jgheaburi căzute, orezul împrăştiat şopteşte în mii de lanuri. Urcă spre ceruri, precum treptele.

Adună orez şi-l depozitează, o parte pentru sământă, pentru că va fi doar o singură recoltă. Multe dintre casele din lemn părăsite îi vor oferi combustibil pentru foc. Profită de ocazie ca să se pregătească pentru moarte şi acceptă lumea aşa cum este ea, descoperind că sunt surprinzător de puţine lucruri de contemplat.

Îşi trage răsuflarea şi coboară în vale pentru a-şi duce planul la îndeplinire.

Se duce la Maşinărie Este în stare să păşească prin spărturi până în interiorul uriaşului ghemotoc gol pe dinăuntru. Urcă pe schele şi răsuceşte panourile din stuf care puseseră cândva în mişcare motoarele ei. Puţin lut, trestie, ceva timp – asta este tot ceea ce e necesar.

Maşinăria e construită într-o bulboană secată din cauza sedimentelor depuse acolo secole de-a rândul. Îi este uşor să găsească nişte lut. La fel şi lemn de foc. Kai aduce de sus, de pe dealuri, uriaşi arbori pereni şi-i lasă la uscat până ajung ca iasca. Îi atinge şi iau foc, pentru că Vraja domneşte acum peste tot, chiar şi în Oraşul Probabilităţii. Coace noi secţiuni ale tuburilor. Ţese stuful în pale noi pentru morile de vânt.

Maşinăria prinde formă, palele se întorc în vânt, iar Kai oftează cu satisfacţie. Îşi aminteşte de locuitorii de dinainte.

N-a fost niciodată pornită corect.

Nu-i da idei!

Mă tem că este prea târziu.

Kai întrebase odată:

— Ce face?

— Va hurui în lume, spusese un bătrân.

Kai închide bine trapă după trapă. Vechea maşinărie murmură. Kai îşi aminteşte de trapa cu zăvor din vârf, rămasă deschisă.

Kai, călugărul-războinic, se dă înapoi şi după aceea aleargă în

sus, peste laturile rotunjite şi netezi.

Deasupra ultimei trape deschise dansează ceva ce seamănă cu stelele. Kai, omul focului magic, se întinde prin ele, trage zăvorul şi-l închide. Supravieţuieşte izbucnirii strălucitoare căreia nu i-ar rezista nici măcar un elefant. Tot ceea ce se întâmplă este că-i înăbuşă focul precum apa răcoroasă.

Iar întreaga Lume este lipsită de Magie.

Mala coboară urlând din cauza furiei, a durerii şi a trădării, iar Kai îi zâmbeşte. Imediat ce aripile sale uriaşe se pleoştesc, Mala se scurge inofensiv în pământ, nemaifiind întrupat.

S-a sfârşit cu miracolele.

În toate templele de pe pământurile Kambu, glasurile zeilor mai şoptesc o dată, ca praful, înainte de a fi spulberate. Apoi sălile lor se golesc. Statuile sunt acoperite, oracolele vorbesc, însă cu voci despre care ştiu în adâncul sufletului că sunt ale lor.

Kai este eliberat pentru ultima oară de focul din trupul său. A schimbat întreaga lume pentru totdeauna. A făcut lumea în care trăim noi acum. Ceea ce nu prea poate fi numit eroism încheiat prin inacţiune.

Curând după aceea, se îmbolnăveşte şi moare singur, în suferinţă, într-o căsuţă din lemn şi piatră.

ŞI CE-I CU EROISMUL?

Ei bine, Regulile nu-l înţeleg, însă toate sună bine şi cel puţin nu spun că devii erou fiind bun şi făcându-ţi datoria.

Eroismul constă în momentul în care eşti ovaţionat de mii de oameni. Eroismul stă în ochii altor oameni şi în ceea ce-i poţi face tu să creadă.

De asemenea, poate fi secret, fără laude, necunoscut nimănui altcuiva decât ţie. Cel de felul acesta este mult mai puţin distractiv.

Eroismul, dacă vrei, este nicăieri şi pretutindeni, în aer, fie că vibrează de magie sau nu. În lumea dură, nemiloasă din Posibilităţi, nu există un înţeles decât în anumite momente. Acolo nu sunt nici Reguli.

Vechii zei au fost desfăcuţi în molecule obişnuite. Frumoasele farmece ale regilor nu mai funcţionează. Noua cale ferată a lui Kai, drumurile şi oraşele au fost o atracţie. Nave cu aburi au sosit dinspre Occident, aducând tunuri şi oameni ambiţioşi,

probabili.

SUFLETELE MUNTELUI ÎNECAT

Jack Cady

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu

Jack Cady a fost şofer de camion, căţărător în copaci, profesor şi filosof, precum şi autorul a unsprezece romane, cinci culegeri de povestiri şi al cărţii de nonficţiune *Scriitorul American.* A fost scriitor emerit rezident la Pacific Lutheran University. Nuvela sa, *The Night We Buried Road Dog* a fost distinsă cu un Premiu Nebula şi cu un Brain Stoker. Culegerea sa de povestiri *The Sons of Noah* a fost distinsă cu World Fantasy Award, iar romanul său Inagehi a câştigat premiul Philip K. Dick. De asemenea, a mai primit şi un premiu pentru merite deosebite ca profesor la universitatea sa. Ciclul de povestiri *Ghosts of Yesterday* a fost publicat în anul 2002, iar romanul său biografic, *The Rules of'48,* în 2003. Cady a decedai în 2004.

The Souls of the Drowning Mountams a fost publicată prima oară în antologia *Taverns of the Dead.*

E.D.

Munţii din estul statului Kentucky au nume: Muntele Negru, Muntele Mingo, Muntele Hangar, Muntele Booger şi, printre alţi câţiva mii, Muntele înecat, care se înalţă deasupra depresiunii unde se află Prăvălia de Bere a lui Minnie. Atât muntele, cât şi prăvălia au poveştile lor şi n-am să spun decât una. Poate că dezvăluie prea multe despre oameni neajutoraţi până dincolo de orice şansă şi furioşi precum focurile ţâfnoase. Vor fi, oricum, şi câteva crime satisfăcătoare.

Când am văzut pentru prima dată Muntele înecat, cu mulţi ani în urmă, eram „plin de pişat şi oţet”[16], aşa cum spuneau bătrânii, Eram convins că ştiu tot. Terminasem patru ani de serviciu militar, apoi un colegiu. Mă angajasem într-o agenţie guvernamentală parţial implicată în activitatea de protecţie socială, parţial în oferirea de sfaturi ipocrite. Fusesem detaşat într-un oraş de pe calea ferată, în sud-estul statului Kentucky.

Avusesem parte de porţia mea de porcării prin barurile din

[16] Plin de energie tinerească, în argou.

Gloucester şi în Piaţa Scollay din Boston. Văzusem apa verzuie năvălind peste cabina de comandă a unui cuter. Văzusem lupte pe mare. Mă ocupasem de morţi şi de muribunzi; îmi imaginam că mă descurcam cu orice problemă putea să apară.

În ziua sosirii mele, trenurile şuierau din sirenă, doamnele bârfeau în zăduful verii în timp ce se răcoreau cu evantaiele pe verandele de la stradă. Se ţineau la distanţă de oraş. Duşmănia, în centrul oraşului, fierbea de-a lungul străzilor ca mingea unui fulger globular. Mi-am dat încet seama că eram singurul bărbat din împrejurimi care nu avea pistol.

— Suntem în mijlocul unui război al cărbunelui, îmi povesti noul meu şef. Ţine-ţi capul la cutie şi fii politicos.

Numele lui era Bobby Joe şi era de prin împrejurimi. Făcuse şi el un stagiu în armată. Slăbănog ca o scoabă, tăios ca lama, dar zâmbitor. După serviciul militar se întorsese între dealuri. Aproape toată lumea dintre dealuri revine, mai devreme sau mai târziu.

Bobby Joe mi-a pus la dispoziţie o secretară pe care o chema Sarah Jane, şi ea tot de prin împrejurimi. Ea îmi spunea „domnul James”, nu Jim, şi nu ne-am deschis unul spre celălalt decât după multe săptămâni. Sarah Jane avea în jur de treizeci de ani, era obeză, palidă sub pistruii bronzaţi, se îmbrăca prost, în rochii de casă, şi nu avea nimic care să-l facă pe vreun pastor s-o declare candidată pentru împărăţia Cerului. Îşi cunoştea meseria la perfecţie. O admiram, însă nu îi înţelegeam supărările.

Se părea că mânia celor de aici nu înceta niciodată. Experienţa mea din orăşelele din regiunile centrale şi din marile oraşe de pe coasta de est nu însemna nimic. Înţelegeam ghetourile, sărăcia, asistenţa socială, ticăloşii bogaţi, poliţaii, mai ales ticăloşii de bogaţi şi poliţaii.

Da, nimic nu se mai potrivea. N-aveam şanse nici cât o pisicuţă într-un ţarc cu câini să pricep ceva din Prăvălia de Bere a lui Minnie sau din Muntele înecat.

— Ia-o încet, îmi spunea Bobby Joe.

Vorbea fără grabă, ca un sudist, dar perfect stăpân pe el.

— Dacă munceşti prea tare, inviţi necazurile.

M-a ţinut din scurt timp de două luni. Am încălzit un scaun din dosul unui birou şi-am discutat cu bătrâni şi femei obosite.

Apoi Bobby Joe m-a dat pe mâna unui reprezentant pe teren

numit Tip. Am vizitat împreună orăşele, am notat cereri de scutiri de plată pe motiv de incapacitate, am oferit şi sfaturi. Am vizitat oameni ţintuiţi în case. Când conduceam pe drumurile secundare înguste şi accidentate, ne schimbam cămăşile albe în cele din pânză cadrilată, pentru că bărbaţii în cămăşi albe arătau ca nişte agenţi fiscali. Bărbaţii în cămăşi albe erau împuşcaţi.

Ce gânduri îmi treceau prin minte? De exemplu: Asta nu-i adevărat. Nimeni nu trăieşte aşa. Locul ăsta e desprins direct din Evul Mediu.

Tip era de prin partea locului. Arăta mai degrabă ca un fermier de pe deal decât ca un agent al guvernului. Deşirat, cu păr cam lung, buze subţiri. Când vorbea putea fi la fel de tăios ca şi sârma ghimpată, totuşi, bătrânii cu care aveam de-a face erau înnebuniţi după el.

— Să-ţi povestesc despre Muntele înecat, spuse el într-o bună zi. Poate aşa ai să înţelegi de ce sunt şucărit mai tot timpul.

Eram la ieşirea din Manchester, Kentucky, explorând prin jurul vârfului unei coline numite Cuibarul Porumbelului. Arbori uriaşi, cu frunze late, acopereau coasta dealului, tufe încâlcite de mure, mici fuioare de fum într-o zi fierbinte de vară. Fum provenit, probabil, de la alambicuri.

Tip avea un stil al lui de a explica lumea prin poveşti.

— Nu i se spunea aşa, Muntele înecat, zise. Dar Dumnezeu ştie că îşi merită numele.

Chiar şi astăzi, după toţi aceşti ani, mi se frânge inima numai când mă gândesc la asta. Am să relatez succint ce mi-a spus Tip.

Aceşti munţi sunt din calcar, cu straturi subţiri de cărbune. Uneori, vâna de cărbune se duce în adâncimea muntelui. De obicei se curbează, iar galeria de cărbuni urmează traseul unuia sau al mai multor filoane. Aceste galerii sunt susţinute cu bârne, iar, în general, deasupra cărbunelui se află şisturi. Extrage cărbunele, iar şisturile cad, uneori chiar dacă sunt proptite cu stâlpi.

Deoarece calcarul este poros, există întotdeauna infiltraţii de apă. În acele vremuri, când minerii dădeau peste câte un filon îngust de cărbune, erau uneori nevoiţi să stea cu spatele în apa de pe sol, sub pământ şi între bolovani, încercând să desprindă cu lopeţile cărbunele expus în urma dinamitării. În coloniile

miniere, chiar şi băieţaşii ştiau cum să amorseze dinamita.

Erau aceşti oameni exploataţi? Sigur că erau. Proprietarii minelor se foloseau de ei mai rău decât generalii care-şi ucideau propriile lor armate. Taberele miniere erau acel gen de infernuri care făceau munca silnică să pară ca o vacanţă. Oamenii chiar erau datori vânduţi magazinelor companiei[17]. Chiar dacă aveau suficientă imaginaţie ca să vrea să părăsească oraşul, nu aveau bani. Erau plătiţi în hârtii de credit ce nu puteau fi preschimbate în dolari. În plus, niciunul nu trăise altfel. Mulţi dintre aceşti oameni intraseră în mine de la vârsta de doisprezece ani.

Aşadar, într-o tabără minieră, pe vremea Primului Război Mondial, săpaseră o galerie adâncă, până în inima muntelui. Când filoanele de cărbune s-au epuizat, galeria a fost abandonată. Douăzeci şi şase de ani mai târziu, nimeni nu-şi mai amintea că era acolo. Compania minieră a deschis un filon pe partea cealaltă a muntelui. Acesta ducea în interior cam în acelaşi unghi ca şi vechea galerie, din cauza unei vechi fisuri în stâncă.

Minerii şi-au croit drum dinamitând, au întărit galeria şi au avansat în adâncime, tot mai mult; iar în ziua fatală, au nimerit galeria uitată, care se umpluse cu apă freatică. Şapte mineri au murit în acea zi, înecându-se în beznă, în inima muntelui.

— Oh, nu! am făcut eu către Tip.

— A naibii întâmplare! spuse el. Îţi întoarce stomacul pe dos, nu-i aşa?

Tip era acel gen de persoană care ar fi fost un predicator foarte bun. Nu te-ar fi ameninţat cu focul iadului, ar fi fost doar încăpăţânat şi blând.

— Motivul pentru care-ţi spun povestea asta, zise, este că săptămâna viitoare mergem la Muntele înecat.

A fost un weekend mizerabil. Biroul era închis. Nimic de făcut, decât să-mi ţin capul la cutie şi să aştept. Oraşul era situat într-un district în care vânzarea de alcool era ilegală. La toate alegerile, predicatorii şi contrabandiştii de băuturi mergeau la vot şi menţineau interdicţia. Un tărâm bine udat era la doi paşi, iar Tennessee nu era prea departe, dar nu mergea nimic în acele direcţii. Mi-am pierdut vremea pe la prăvălie, am sorbit

---

[17] „I owe my soul to the company store" (literar „Îi datorez magazinului companiei până şi sufletul"), vers din cântecul „Sixteen Tons" al lui Merle Travis, ce se referă la viaţa de miner.

cafea şi-am tras cu urechea la bârfe.

Cel mai mare ticălos de bogătan din oraş era un anume Sims. Obţinuse prin intimidări o corporaţie a cărbunelui. Era unul dintre acei raliaţi spilcuiţi care poartă costume de vară şi-şi acoperă nasul cu batiste parfumate în timp ce calcă peste oameni pe moarte.

Şeful pazei era un tip pe nume Pook. Avea reputaţie de ticălos. Pook era un criminal sadea cu cel puţin două omoruri la activ. Se zvonea că şi şerifului îi era frică de el.

Cei doi au ieşit la iveală duminică la amiază, plimbându-se pe Strada Principală de parcă ar fi fost proprietatea lor. Sims zicea „sal'tare" sau chiar „sal'tare, vecine" spre oamenii cu figuri posomorâte care se grăbeau să se dea la o parte pentru a-i face loc să treacă. Sims avea un început de chelie, un burdihan impresionant şi picioruşe fragile. Părea binedispus. Avea o guşă ca de porc şi un rânjet care-i putea da pe oameni înapoi. Duminică după-masă s-a dus la bancă. Bancherul a coborât şi-a deschis numai pentru el.

Pook stătea afară, în faţa băncii. Aducea Gozilla, doar că avea o tunsoare mai reuşită. Sau o descriere mai bună: semăna cu un SS-ist, dar cu un pistol automat de calibrul .45 la şold, în loc de un Mauser. Oamenii nu vorbeau cu el. Pook nu putea să rânjească mai urât decât Sims, însă aspectul său le spunea oamenilor că-i considera rahat de câine. Când Sims a ieşit din bancă, cei doi au traversat oraşul într-un Cadillac nou, sfidând pe toată lumea; Cadillacul era negru şi lucitor.

Luni dimineaţa Sarah Jane a ţistuit.

— Ia-o domol acum, Jim, mi-a spus.

Era pentru prima oară când îmi zicea altcumva decât „domnule".

Bobby Joe discuta cu Tip în şoaptă. Amândoi arătau sumbru.

— Ce-i cu războiul ăsta? l-am întrebat pe Tip. Plecasem de la birou şi ne îndreptam spre Muntele înecat.

— Ca de obicei, îmi răspunse. Salariile, mecanizarea, este jalnic.

Se cocoşă cumva deasupra volanului. Era cât mai discret printre dealuri. Maşina lui era un Ford hârbuit de dinainte de Al Doilea Război Mondial.

— Oamenii se pricep doar la un singur fel de muncă şi nu-i altceva de lucru. Fac grevă pentru a se reîntoarce în gaură

pentru o plată ceva mai bună, ceea ce-i ca şi cum ai cere să sari înapoi drept în iad.

Făcu o pauză.

— Şi este ceva şi mai rău: exploatările la suprafaţă.

Auzisem de asta. Exploatările la suprafaţă deveniseră o modă.

Distrugeau munţi întregi. Mineritul de acest tip transforma un munte de 2000 de metri înălţime într-o grămadă de resturi fumegânde. Nu mai rămânea niciun copac. Nicio urmă de vegetaţie. Numai rocă sfărâmată. Acidul sulfuric se ridica în aer şi ajungea în pârâie. Exploatările la suprafaţă erau profitabile pentru că nu erau necesare decât utilaje, fără mineri.

— Şi mai este ceva, spuse Tip. Trebuie să te pun în temă înainte să ajungem la Minnie.

Chiar dacă el era cel care comanda, părea foarte nepregătit şi ezitant.

— S-ar putea să întâlneşti nişte oameni, zise el, despre care n-ai să ştii, poate că nici eu, dacă sunt vii sau morţi. Dacă vrei să rămâi fericit, ia lucrurile cum sunt. Nu încerca să faci studii. Nu da înapoi.

— De ce? De fapt, „de ce” şi „ce”?

— Vii sau morţi, aceşti oameni nu se mai au decât unii pe alţii. Se susţin unii pe alţii. Se spune că muntele va fi excavat.

— Sims?

— Nu toţi bogaţii sunt nişte gunoaie şi nu toate gunoaiele sunt oameni bogaţi. Dar aşa e, Sims.

De fapt, Tip părea uşurat… probabil pentru că nu comentasem la chestia cu „morţi sau vii”. Învăţasem să mă încred în Tip şi, dacă el spunea să nu intru la idei sau aşa ceva, părea că era cel mai bine să nu fac asta. Ceea ce spusese nu avea nicio noimă. Nu puteam decât să aştept şi să văd.

— Mai am de povestit, spuse el. Despre istorie.

Mi-a explicat că Prăvălia de Bere a lui Minnie se afla într-o tabără minieră abandonată. În barăcile împrăştiate ici şi acolo de-a lungul coastei dealului trăiau bătrâni. Majoritatea erau văduvi, dar unii aveau neveste tinere pentru că aici nu erau flăcăi cu care să se mărite fetele. Tineretul plecase, unii să se înroleze în armată, alţii în alte tabere.

Minerii de pe vremea aceea arătau mai mult ca nişte spectre, nu ca nişte oameni reali pe la vârsta de patruzeci de ani. Se

mişcau încet, precum melasa rece, din cauza plămânilor înnegriţi, a silicozei, a artritelor puternice. Părul lor, dacă îl mai aveau, era alb, în vreme ce feţele le erau negre. Praful de cărbune se impregnează în piele. Nu dispare nici în mormânt. Când oasele se transformă în ţărână, încă sunt pătate de cărbune.

— Cât de multă mânie! murmură Tip. Sunt furioşi pentru că sunt traşi pe sfoară, dar majoritatea nu au habar cât de mult sunt înşelaţi. Nu ştiu cum să răspundă la asta, aşa că sunt cu adevărat furioşi pentru că nu ştiu.

Încetini maşina ca să mă facă atent:

— Chestia cu viii şi morţii. S-a întâmplat cel puţin o dată, în timpul unui război al cărbunelui.

Când ne apropiam, şine ruginite de cale ferată se vedeau pe lângă macadamul superficial, aşezat cândva de compania minieră. Dealurile erau acoperite cu copaci cu lemn de esenţă tare, iar acum, la sfârşitul lui august, o mică pată de galben – frunze care-şi schimbau culoarea – apăruse printre straturile de verde. Drumul îngust era desfundat acum. Mare parte din calea ferată fusese demontată şi vândută la fier vechi.

— Azi e ziua când vin cecurile de la stat.

Tip părea să vorbească singur.

— Lucrurile s-ar putea înviora pe aici.

— Cum s-ar putea întâmpla asta?

Era o întrebare cinstită. Nu vedeam cum şi-ar mai putea reveni ceva pe aici. Ne aflam la vreo şaizeci de kilometri distanţă de orice.

— Aceşti oameni trăiesc din ce le oferă pământul. Prind animale mici în capcane. Uneori trebuie să sape după rădăcini.

Tip îşi păstra întotdeauna calmul, însă acum era furios.

— În fiecare lună trimitem fiecăruia câte treizeci şi doi de dolari nenorociţi. Minnie ţine socotelile. Le încasează cecurile. Îşi plătesc datoriile, majoritatea pentru hrană conservată şi alifii. Apoi îşi cumpără câte un pachet de ţigări de fabrică, numite „înfăşurate”, şi se apucă de băut. O zi pe lună pot să se poarte ca nişte bărbaţi care nu scormonesc după rădăcini şi nu fumează ţigări răsucite în hârtie de ziar. Pe aici, ăsta-i singura folosinţă a unei berării.

Firele electrice din vremurile de dinainte încă se mai vedeau prin văgăună, dar nu la toate barăcile. Ici şi colo, pragurile de

rocă se avântau deasupra a ceea ce păreau să fie peşteri puţin adânci.

— Oamenii scormonesc după cărbune ca să se încălzească, mă lămuri Tip. Cel puţin cei care nu sunt prea bătrâni.

Când am părăsit şoseaua şi am luat-o pe drumeagul desfundat spre Prăvălia de Bere a lui Minnie, Tip a încetinit, până când maşina s-a oprit.

— Se pare că, spuse el, ne-am pomenit într-o afurisită de răzmeriţă.

Prăvălia era într-o clădire cu două etaje, dărăpănată şi nezugrăvită. Era şi puţin înclinată. La etaj, ferestrele aveau cearşafuri vechi în loc de perdele. Ferestrele de jos erau descoperite. Nu se putea vedea cine ştie ce prin ele, pentru că bărbaţii stăteau în faţa magazinului, obturând priveliştea.

Unul dintre ei avea un puşcoci vechi, o combinaţie între o puşcă de calibrul .22 şi o armă de vânătoare de .410. O aţintea spre un altul, care îngenunchea de parcă s-ar fi rugat. Vreo şase indivizi stăteau prin jur, privind, ca enoriaşii blocaţi în biserică în timpul unei predici plictisitoare. Toţi, cu excepţia bărbatului îngenuncheat, purtau petice spălăcite pe hainele lor decolorate. Singurul care arăta cu adevărat viu era cel în genunchi. Ceilalţi erau bătrâni şi obosiţi. Păreau fragili.

— Mai mult ca sigur c-ai să vezi ceva focuri de armă, spuse Tip. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să-ţi ţii gura.

Coborî din Ford. Trânti uşa. Îngenunche de parcă ar fi verificat un cauciuc. O făcuse cu adevărat tacticos, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume. Ţistui, se scărpină în dosul urechii, apoi se întoarse şi păşi încet spre grupul de bărbaţi, de parcă nu se petrecea nimic.

— Te-ai aprins rău, Tom, îi zise el bărbatului cu arma. Dacă-l împuşti pe cioclu, cine-are să-l mai îngroape?

Bărbatul îngenuncheat părea gata să leşine. Era îmbrăcat în haine de oraş. Pantofii săi fuseseră lustruiţi cândva. Ochii îi erau căscaţi şi înspăimântaţi. Peste fruntea transpirată îi atârnau şuviţe negre de păr ud.

— Tip, explică el, au înţeles greşit.

— Probabil că nu, îi răspunse Tip.

Se răsuci spre mine.

— Asta se întâmplă atunci când afurisitul de guvern se amestecă prea mult. În momentul când am primit primul ajutor

de înmormântare, preţurile serviciilor funerare au sărit în sus, ca să se potrivească cu ajutorul.

— Nu-i aşa, spuse Tom.

Braţul îi tremura în timp ce ţinea arma. Părea că puşcociul avea să se declanşeze numai din cauza tremuratului. Avea un păr de un alb curat, o faţă cu cearcăne negre în jurul ochilor verzi… verzi, însă spălăciţi… între aceste dealuri era mult sânge scoţiano-irlandez. Tom părea firav, dar deloc nervos.

— Avem probleme cu cimitirul, i se adresă lui Tip.

— S-ar putea să fie distractiv, comentă Tip, părând amuzat, să-l parchezi înăuntru. Fă-l să transpire oleacă. Poţi să-l împuşti oricând mai târziu.

— Dacă n-ai fi tu, Tip, glăsui Tom, n-aş crede că aş asculta.

Iar cioclului îngenuncheat îi spuse:

— Mută-ţi curul. Intră înăuntru…

Sper că n-o să mai văd niciodată ceea ce-am văzut în magazinul lui Minnie. Puteam suporta ceea ce auzisem şi puteam povesti. Ceea ce-am mirosit a fost ca un parfum dulceag, ca acela care se ridică din cadavre chiar înainte să înceapă să duhnească. Iar de văzut…

O adunare de bărbaţi istoviţi, cu părul alb, cu feţe întunecate, în special în jurul ochilor şi nasului, acolo unde praful de cărbune transformase chipurile în măşti. Ochi, unii strălucitori, alţii inexpresivi, tâmpi, ca şi morţi, se holbau la noi din cercurile de întuneric. Ici şi acolo, câte un bărbat respira hârâit. Alţii şedeau tăcuţi, iar, dacă respirau, nu auzea nimeni nimic. Cei tăcuţi păreau să aibă privirile mai strălucitoare decât cei care-şi trăgeau sufletul.

Minnie, slabă ca o scoabă, cu părul cărunt şi o faţă ascuţită, stătea în spatele unui bar făcut din scânduri. Înapoia ei, rafturile susţineau tutun de mestecat, plus câteva frunze de tutun, cutii mici cu şuncă presată, cutii mici de sardele. Mai erau câteva articole de băcănie şi nişte sticluţe cu aspirină şi alte medicamente. Sub rafturi se aflau răcitoarele pentru bere.

Când cioclul păşi înăuntru, se opri brusc, chiar dacă avea o puşcă în spate. Căscă ochii cât cepele, icni şi se prăbuşi, literalmente, pe scaunul cel mai apropiat. Merita să-l priveşti, dar mai erau o grămadă de alte lucruri de văzut acolo, aşa că doar l-am ascultat cum gâfâia.

— Să nu îndrăzneşti să tragi pe aici, îi spuse Minnie lui Tom.

Face mizerie şi-mi aduce oamenii legii pe cap.

Vocea îi era mai plăcută decât înfăţişarea, pentru că pe faţa femeii se vedeau cincizeci de ani trecuţi prin ciur şi dârmon. Cămaşa ei bărbătească, cu vreo câteva numere mai mari, o făcea să pară micuţă, cât un băietan. Blugii uzaţi atârnau pe ea. Părul cărunt era adunat într-un coc. Glasul ei răsuna foarte alert în oboseala din jur.

— Cât despre mine, făcu Tip tărăgănat, eu beau în timpul serviciului.

Rânji către Minnie. Ea se uită la mine. Tip dădu din cap. Minnie scoase două sticle. Antreprenorul de pompe funebre încă mai gâfâia, de parcă era pe cale să-şi dea duhul din cauza lipsei de aer.

Tip încălecă pe un scaun şi privi spre Tom.

— N-am mai auzit o poveste ca lumea de-un secol. Ia zi-mi-o şi mie…

Fu întrerupt.

Dinţii cioclului începură să clănţăne. Continua să gâfâie. În cele din urmă, privi spre unul dintre bărbaţii aşezaţi.

— Ezekiel, eu te-am îngropat.

— Şi-ai făcut o treabă de mântuială, spuse Zeke. Ochii de culoarea chihlimbarului scăpărau ca ai unui om viu, furios. Glasul lui Zeke era mai degrabă un foşnet uscat decât o voce omenească. Foşnetul nu suna deloc prietenos. De fapt, era taman pe dos.

Cineva chicoti, dar nu amuzant. Nu se mai întâmplă nimic. Cioclul continua să gâfâie. Tom îşi reluă povestea.

— L-a îngropat pe frate-meu, zise Tom. L-a îngropat pe Ezra. Într-un sicriu mai ieftin decât promisese. Sicriul s-a desprins. A căzut în mormânt în loc să fie coborât. A crăpat şi s-a deschis, iar Ezra privea cerul.

Tom se întinse spre locul unde lăsase puşcociul.

— Ticălosul ăsta a aruncat cu pământ pe faţa lui Ezra şi l-a înjurat.

N-aş fi putut spune dacă Tom era viu sau mort. Arăta mai degrabă viu, iar ochii nu-i luceau ca ai lui Zeke.

— Tărăşenia asta cu împuşcam’ îmi aminteşte de ceva, îi spuse un bărbat lui Minnie. Ia dă-mi două cartuşe. Poate mă duc după nişte căprioare.

După cum se dovedi, cartuşele de 30-30 costau treizeci şi

cinci de cenţi bucata.

— Poate-ai vrea să mai aştepţi, zise Tip. După cât îmi dau eu seama, s-ar putea ca Ezra să apară aici dintr-o clipă într-alta.

Cioclul era mai aproape de nebunie decât oricare alt om pe care l-am văzut vreodată. Se gheboşa în scaunul lui, iar când nu gâfâia după aer, scâncea. Chipul lui era total răvăşit. Avea o placă dentară prost confecţionată, cu dinţii strălucitori, dar prea mari şi butucănoşi pentru faţa lui. Şopti către un alt bărbat.

— Ce cauţi aici, Bill? Eşti în groapă.

— Felul în care m-ai lăsat acolo n-a fost prea comod, zise Bill.

Vocea lui era o şoaptă uscată.

— Nu-i oablă treaba, un om să zacă mort şi să nu stea comod.

Ochii lui Bill nu erau verzi, ci străpungători, lucind albastru.

— Predicatorule, făcu Tip către un alt bărbat, mi-a ajuns pe la urechi c-ai fi dus la cele veşnice.

— Nu pot să-mi dau seama, şopti predicatorul.

Era un bărbat mărunt. Probabil un predicator mirean, hirotonisit de sine însuşi. Purta un costum negru, uzat, iar părul alb îi atârna până pe umeri. Ochii-i luceau stins, cenuşii.

— Se întâmplă ceva, şopti el. Poate că baptiştii şi-au băgat coada şi pe-acolo. Poate că n-a mai rămas nicio veşnicie.

Încremenire. Afară un corb croncăni. O vacă mugi, un câine se apucă să latre. Era atâta linişte, încât puteam auzi bolborositul unui pârâu aflat în depărtare, care părea că răspundea corbului. Departe, departe de tot, poate la doi-trei munţi distanţă spre vest, se aurea huruitul unui avion uşor.

— Cred, zise Tom, de parcă ar fi vorbit singur, că fratele meu Ezra ie pe undeva pe-aici şi-şi vede de trebile lui. De unu' singur. Că i s-a dus buhul.

— Toate astea s-au mai întâmplat şi înainte, zise Minnie. Voi, băieţi, vă amintiţi de tevatura aia mare, din timpul războiului.

— Ce tevatură?

Tip glăsuia la fel de detaşat şi de nonşalant ca şi cum ne-am fi aflat la noi în birou. M-am străduit să-i urmez sfatul, acela de a nu întoarce lucrurile pe toate feţele. Nimănui nu părea să-i pese. Cu excepţia, fireşte, a cioclului.

— Când au avut loc înecurile alea, zise Minnie, a fost în acelaşi timp când compania a tăiat din salarii. Băieţii aceia au ieşit din gaură. Oamenii au jurat că i-au văzut aievea. Atunci staţia de încărcare a ars, birourile din mină la fel. Magazinul

companiei a fost mistuit, ca şi vagoneţii. De-abia dacă a mai fost încărcat vreun vagon cu cărbune în trei luni. Apoi, băieţii ăia au dispărut în pădure. Oamenii jurau că i-au văzut.

Ea-i privi pe toţi bărbaţii, unii vii, alţii morţi.

— Se pare că n-a minţit nimeni.

— Ceea ce înseamnă, zise Tip spre Tom şi predicator, că voi, domnilor, aţi fost chemaţi să faceţi o treabă. În loc să ieşiţi cu capsa pusă, haideţi să mai aşteptăm. Bănuiesc că urmează să se întâmple ceva.

Iar ceea ce s-a întâmplat au fost Sims şi durul lui din dotare, Pook.

Un bărbat aşezat în pragul uşii deschise privi spre şosea. Cu un glas atât de obosit, încât îi tremura, spuse:

— Vine un Cadillac.

Părea descurajat şi înfrânt Îi zise predicatorului:

— Mai bine dă-i drumul cu rugăciunile, chiar dacă n-au să fie decât o frecţie la un picior de lemn.

Soarele era sus pe cer, dar se îndrepta spre apus. Umbra Muntelui înecat ajunsese în văgăună şi se întindea peste drum. Cadillacul rula atât de lin, încât nu se putea auzi nimic, în afară de bufniturile cauciucurilor prin denivelări şi gropi. Bărbaţii se foiau încordaţi.

— Niciodată lăsaţi în pace, niciodată liberi, şopti cineva… nu în viaţa asta, nici în cealaltă.

Vocea era încărcată de tristeţe.

Pook coborî primul din maşină. Intră în localul lui Minnie, privi în jur, se întoarse înapoi spre Cadillac. Probabil dăduse un semnal. Sims ieşi afară şi o luă spre noi. Se mişca graţios pe picioarele lui mici, iar costumul de vară era la fel de curat ca maşina. Când vorbi, se auzi un glas moale:

— Foarte bine, Pook. N-am să stau decât un minut.

Îi ignoră pe toţi ceilalţi, cu excepţia lui Pook. Apoi se întoarse spre Tip.

— Tot îngenuncheat, nu? îi zise. Tot îmbrăţişându-i pe săraci şi nespălaţi. Dacă aş fi în locul tău, aş vota cu democraţii.

— Dacă aş fi în locul tău, îl înfruntă Tip, aş face o baie. Aş mai curăţa ceva din mucii ăia.

— Păzeşte-ţi gura aia a ta! se agită Pook.

Mâna-i alunecă spre pistol.

— Iar tu pe a ta, îl povăţui Tip. Când mă ameninţi pe mine, îl

ameninţi pe unchiul Sammy al meu. Unchiaşul se va şucări.

— Se pregăteau să mă împuşte.

Vocea cioclului tremura, ca a unui copil speriat.

— Tre' să ajung în oraş.

— Probabil că o să te împuşte.

Pook părea chiar relaxat.

— Probabil.

Sims privi spre Pook.

— Dar e singurul de aici care se ocupă de sărăntoci. Compania are nevoie de el.

— Treci în maşină, îi spuse Pook antreprenorului de pompe funebre. În spate. Să nu-ţi scape nicio picătură de transpiraţie.

Cioclul nu fugi, ţâşni direct în galop.

— Fir-ar a naibii, Tip!

Lui Tom îi sărise muştarul, iar ochii lui verzi se însufleţiseră aproape la fel de mult ca şi ai morţilor.

— S-ar putea să fi greşit eu, murmură Tip, sau poate nu. Întotdeauna apar probleme când e să împuşti vreun gagiu, dacă te-ai gândit din timp la asta.

Cu excepţia lui Tip, în toată încăperea nu mai era nimeni care să nu fie intimidai. Mă excludeam şi pe mine, din moment ce nu pricepeam nici jumătate din ce se petrecea acolo. Mirosul de mort nu mai era aşa de puternic sau poate că mi se obişnuise nasul cu el. Dar era o femeie acolo, departe de a fi intimidată.

— Asta-i proprietatea mea, îi zise ea lui Sims, iar tu nu eşti bine-venit. Zi ce-ai de zis şi cară-te naibii de aici!

Se uită spre predicator.

— Iartă-mi exprimarea.

— Ai şi nu ai dreptate, făcu Sims cu blândeţe. Clădirea-i a ta.

— Şi terenul, zise Minnie, cumpărat cinstit şi curat de la companie şi cu toate hârtiile. Douăj' de dolari pe lună. Plătiţi cu totul.

— Şi terenul, se învoi Sims. Însă compania deţine drepturile asupra mineralelor.

Tip mă trase spre el. Îmi şopti la ureche:

— Lucrurile se vor nasoli cu adevărat. Să-ţi ţii gura.

— Aceasta-i o invitaţie prietenească, făcu Sims cu aerul că torcea. Încerc să-i ajut pe oameni. Ai să vrei să te muţi. Luna viitoare aduc nişte utilaje pe aici.

— Se excavează, murmură cineva.

— Baraca mea ie pe muntele ăla. Muierea mea ie îngropată acolo, izbucni vocea unui bărbat.
Pook chicoti. Sims încercă să-şi ia o expresie tristă.
— Poate că reuşeşti să muţi mormântul, spuse el. Eu nu pot face nimic. Compania face jocurile.
— Nu-i chiar aşa, zise Tip. De ce faci asta?
— Filoanele alea-s neatinse, îi explică Sims. Muntele ăsta a fost un blestem.
Privi spre Minnie.
— Ai o lună.
Se răsuci şi o luă spre maşină. Pook îl urmă, mergând mai într-o parte, să-i păzească spatele.
Tăcere. Huruitul demarorului Cadillacului. Motorul torcea ca un ecou al vocii lui Sims. Maşina se îndepărtă. De undeva din spatele hardughiei lui Minnie răzbătu un scâncet sec. Bărbaţii rămăseseră năuciţi, bătrâni şi istoviţi.
— Trageţi-vă răsuflarea un minut, spuse Tip foarte calm. Mă refer la aceia dintre voi care respiră. Ceilalţi sunt chemaţi înapoi pentru ceva.
Liniştea din încăpere era la fel de adâncă precum cea de-afară. Nu se auzea niciun corb, niciun lătrat de câine, niciun avion uşor bâzâind. Cu umbra Muntelui Înecat acoperind văgăuna, ar fi trebuit să se simtă o adiere, dar nu se auzea nimic. Nici măcar un foşnet de frunze.
Apoi, un trosnet, de parcă moartea gonea călare pe cal, scoţând flăcări din copite. M-am ridicat drept în picioare. M-am uitat în jur. N-am mai văzut niciodată atâtea chipuri fericite. Am încercat să descifrez sunetul. Era ca şi cum ar fi tras un tun de trei-cincizeci. Ascuţit. Spărgător de timpane.
— Cum dracu’ ne vom mai întoarce în oraş Jim şi cu mine? comentă Tip încântat şi calm.
— O puşcătură de cinci batoane, la fel de sigură ca mânia Domnului.
Predicatorul părea gata să-i dea drumul la o slujbă.
— Ezra ăsta, spuse Tom. Doamne Sfinte, Ezra a avut nervii s-o facă. Ce risipă de dinamită! Trei batoane ar fi fi fost suficient.
Cineva râse tare.
— Ce crezi c-o să-i mai facă legea lui Ezra? O să-l omoare?
După asta, toată lumea ieşi afară ca să arunce o privire.
Cadillacul, puţinul care mai rămăsese din el, zăcea răsturnat

cu roţile-n sus lângă o bucată de drum lipsă. Maşina era o bucată strălucitoare de metal negru şi contorsionat. Un trup în costum de vară zăcea împrăştiat prin vegetaţie, un alt hoit, mare cât Gozilla, era la pământ, fără cap, şi peste tot erau împrăştiate bucăţi din ceea ce fusese cândva un cioclu. Petele de sânge se amestecau cu urmele de arsură printre ierburile de la marginea drumului.

— Ezra ăsta, zise Minnie, era întotdeauna bun la pregătirea puşcăturii. Era vestit pentru asta.

— A săpat un tunel sub drum. Şi-a pregătit încărcătura. A tras firele la detonator şi s-a ascuns pe deal. Când maşina a trecut peste încărcătură, i-a trimis pe băieţii ăia direct în iad.

Predicatorul părea că-şi cere scuze.

— Nu pot găsi nimic în inima mea ca să mă rog pentru ei.

— Iar acum o să ne ia dracu'.

Tom privi spre Tip.

— Ne înhaţă legea.

— Nu vă repeziţi să gândiţi aşa, îi spuse Tip. Ştiu eu ce să fac.

Se întoarse spre predicator.

— Este destul de clar pentru ce aţi fost chemaţi înapoi, băieţi.

Un bărbat murmura. Şoapta suna slab, dar mulţumit. Vorbea cu predicatorul.

— Eu cred că fratele Sims şi ai lui se simt acum cam surprinşi. Nu au experimentat moartea ca stare.

Vocea deveni ameninţătoare.

— Cred că trebuie să le arătăm câteva lucruri. Să le facem cunoştinţă cu lumea, cum ar veni.

— Am un număr bunicel de lucruri de demonstrat.

O altă şoaptă. Suna foarte neplăcut.

— Pur şi simplu sunt de acord, murmură predicatorul, şi deie ca Domnului să-i fie milă de căile mele păcătoase.

Jos, pe lângă drum, un bătrân şchiopăta coborând dealul. Purta un costum negru, de înmormântare, din acela ieftin, ca pentru săraci. Se opri să privească maşina distrusă şi trupurile sfârtecate. Apoi se scărpină în creştet şi păru că tocmai îşi dăduse seama că prăpădise ceva dinamită. Apoi se uită spre hardughia lui Minnie.

— Ăsta-i Ezra, spuse Tom. Eu zic, băieţi, să vă duceţi acolo înainte să înceapă el balul.

Când cei care fuseseră chemaţi înapoi plecară, mulţimea din

faţa prăvăliei lui Minnie se subţie. Am mărşăluit înăuntru. Când urletele şi groaza se auziră, nu era nimic de înţeles sau de ştiut pentru cei vii.

— Are careva un peavey[18]?

Tip se uită spre Minnie.

— Eu şi cu Jim trebuie să ne ocupăm puţin de drumul ăsta.

Am împrumutat un peavey şi l-am folosit ca să dezgropăm traversele de pe terasamentul vechii căi ferate. Timp de două ore, am tot azvârlit traverse în gaura din drum. Cu soarele în spate, trecut de munţi, bătrânul Ford a traversat locul. Am ajuns înapoi în oraş bine de tot după lăsarea nopţii.

În ziua următoare, Bobby Joe l-a luat pe Tip de o parte. Cei doi au tot discutat, privind spre mine. Sarah Jane se uita şi ea la mine. Pe feţe se citea o mulţime de întrebări. Nu s-au spus prea multe lucruri. Părea destul de clar că nu eram pus la încercare.

Când apăru şeriful, ne chemă pe mine şi pe Tip în biroul lui Bobby Joe. Nu era el cine ştie ce şerif.

— Numai Dumnezeu ştie cine-a făcut asta, i-a spus Tip. N-aş putea zice cine-i făptaşul, dar ştiu cine nu-i.

— Poate-o fi fost cineva din oraş, am pomenit eu. Dar eu sunt cam nou pe aici. N-am văzut cine ştie ce, doar un Cadillac bine uzat.

După ce şeriful plecă, era clar că trecusem testul. Sarah Jane era mult mai prietenoasă. Bobby Joe spuse că, în vreo două luni, aş putea merge singur pe teren.

— Iar morţii ăia vor rămâne morţi? l-am întrebat pe Tip odată ce am ieşit din birou.

— Nu ştiu de ce n-ar rămâne.

— Iar cei în viaţă?

— N-au scăpat de necazuri, mă informă Tip. Omori unul ca Sims şi alţi zece ca el apar la înmormântare.

Se dovedi că Tip avea dreptate. Compania minieră predă întregul circ unui om care ştia ce era de făcut cu dealurile. Nu era defel mai drăguţ decât Sims, însă era mult mai deştept. Îşi dădu seama că era mult mai rentabil să excaveze alt munte.

Am lucrat la biroul acela încă vreo doi ani, apoi m-am transferat la Cincinnati. Fu nevoie de acei doi ani, adică de mult, foarte mult timp, pentru ca bătrânii de pe Muntele Înecat să

---

[18] O cange specială, cu un cârlig mobil şi un vârf pentru manipularea buştenilor, numită după inventatorul său.

repare drumul. Mi s-a spus că, în timp ce lucrau, cântau cântări bisericeşti.

Această povestire a fost scrisă în memoria Lui Andy Strunk, miner la o mină de cărbuni din Gatliff, Kentucky.

CONTUR ÎN CRETĂ

Dave Hutchinson

Traducere din limba engleză
Mircea Ştefancu

Dave Hutchinson s-a născut în Sheffield în 1960. Specializat în studii americane la Universitatea din Nottingham, activează din 1984 ca jurnalist în Londra. Trăieşte în nordul Londrei alături de soţia sa, Bogna, şi cele trei pisici.

Creaţia sa cuprinde cinci cicluri de povestiri scurte: *Thumbprints, Fools Gold, Tom Air, The Paradise Equation* şi *As The Crow Flies,* şi un roman, *The Villages.* A editat împreună cu John Grant volumul *Strange Pleasures 2,* iar singur, volumele *Strange Pleasures 3* şi *Strange Pleasures 6.*

„Contur în cretă” a apărut pentru prima oară în *As The Crow Flies.*

E.D.

L-am întâlnit o singură dată pe Coypu, în sensul obişnuit al cuvântului, la primul şi – după cum avea să se dovedească – ultimul său vernisaj.

Era o expoziţie cu caracter restrâns, la care Fricke invitase colegi de breaslă, politicieni mărunţi, lipitori din Consiliul de Artă şi câteva starlete de telenovelă. Nu doream să merg, în parte pentru că prezenţa atâtor semicelebrităţi avea să atragă fotografi, iar eu urăsc să fiu fotografiat, dar în principal din cauza unei neînţelegeri pe care o avusesem cu Fricke în urmă cu câteva săptămâni din pricina unei picturi pe cupru din tinereţea lui Angus Bouton, şi numai când mă gândeam la el mă şi luau durerile de cap.

Dar Eve, soţia mea, a pus piciorul în prag.

— Ţi-a trimis o invitaţie. Poate doreşte să-ţi strângă mâna şi să vă-mpăcaţi.

— Tare mă-ndoiesc, am zis eu. Vrea doar să se bată în piept cu noul lui copil-minune şi să pretindă că-i cunoaşte pe actorii din *Hope Estate.*

Într-adevăr, de câteva luni încoace, Fricke lansa – asemenea unui asasin ce împrăştie gaz otrăvitor – zvonuri abile despre

noul talent din oraş. Mereu auzi veşti de genul ăsta. În ceea ce mă priveşte, am fost şi eu autorul câtorva în trecut. Cu toate astea, zvonurile se puteau adeveri într-o bună zi. Şi nu doream să ratez invitaţia lui Fricke, în caz se făcea de râs.

Mai erau, cu siguranţă, şi alţi negustori de artă în Londra care abia aşteptau să-l vadă pe Fricke călcând strâmb, pentru că mica lui galerie fremăta de oameni care aveau motive mai întemeiate decât mine să nu-l sufere. Se învârteau de colo-colo, bârfindu-se între ei, cu un pahar de vin în mână sau ronţăind sendvişuri micuţe.

Eve şi cu mine am întârziat mai mult decât permitea eticheta. L-am zărit pe Fricke într-un separeu, discutând cu o reporteră de la *Illustrated London News.* Femeia ţinea cu uşurinţă camera de filmat pe umăr şi îi punea întrebări pe un ton rezervat, la care Fricke răspundea gesticulând intens. L-am auzit lăudându-și favoritul când am trecut pe lângă el.

În mijlocul galeriei, patru sfori mărgineau un spaţiu în inima căruia se afla o formă voluminoasă, tăinuită sub o pânză gri pătată cu vopsea, lăsată parcă în urmă de nişte muncitori neglijenţi de la decoraţiuni interioare. Oaspeţii dădeau încet târcoale zonei delimitate, făcând glume proaste, răspândind zvonuri şi presărând bârfe.

Un ospătar în haine de punkist ne oferi două pahare cu vin şi ne spuse că, în privinţa mâncării, se mergea pe principiul autoservirii.

— Poşircă de alimentară! am şoptit, gustând licoarea.

Eve îmi trase un ghiont cu cotul.

— Dacă vine cu gând de împăcare, vreau să te comporţi ca atare.

— De ce-aş face asta?

— Pentru că vrajba asta dintre voi mă scoate din minţi! M-am săturat să te tot aud bălăcărindu-l în fel şi chip pe bietul om.

— „Bietul” de el m-a făcut să pierd un comision din care-aş fi putut să zugrăvesc casa. Îl bălăcăresc când poftesc.

— Uite, Carolyn e aici, îmi spuse ea, apoi traversă încăperea, făcând cu mâna cuiva din mulţime. Am urmărit-o preţ de o clipă, apoi mi-am întors privirile spre gustări.

Şi deodată, un glas puternic din spate:

— Thomas, bătrâne!

Am zâmbit.

— Ce mai faci, Bill?

Bill Din Chicago („Bună, sunt Bill din Chicago”) era antrenat într-o acrobaţie îndrăzneaţă din care nu lipseau sticla de vin, două pahare şi un platou cu pateuri. Slăbise în răstimpul în care nu ne mai văzusem. Şi purta un costum de clovn.

— Ce Dumnezeu ai pe tine?

Un zâmbet larg i se aşternu pe chip.

— M-am gândit să dau un strop de culoare evenimentului.

— Îmi închipui ce încântat a fost Fricke.

— A rămas mut de bucurie. Ia încearcă una din astea.

Reuşi cumva să-mi strecoare un foetaj, fără să scape celelalte obiecte.

— Cele cu somon sunt delicioase.

— Da’ văd că-ţi plac, nu glumă!

Buzunarele costumului de clovn gemeau de mâncare. Pe alocuri, beţigaşele de cârnăciori trecuseră prin stofă şi dădeau impresia unui dispozitiv de apărare.

— Trebe’ şi omu’ să mânce, Thomas. Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Am fost ocupat. Tu?

Aşeză platoul şi un pahar pe tava unui ospătar ce tocmai trecea pe-acolo, îşi umplu celălalt pahar şi rămase cu sticla de vin în mână.

— Sfinte Dumnezeule, Thomas, uite-te şi tu la copiii ăştia!

Făcu semn cu capul spre tânărul chelner ce purta ciorapi verzi de plasă, jartiere şi o jupă din dantelă neagră, iar în loc de păr, o creastă ţeapănă.

— Cine dracu’ se mai îmbracă aşa? Crezi că-s poponari?

— Tocmai tu te-ai trezit să te iei de îmbrăcămintea altora! I-am tachinat eu.

— Eve e şi ea pe-aici? mă iscodi el, aruncând priviri la adunare. N-o zăresc.

— Cred că s-a întâlnit cu Carolyn.

— Carolyn?

— Ştii tu, cea cu multe cratime. Carolyn-Cutărică Cutărică-Cutărescu. Mereu uit.

— Doamne, ce ţară! Am fost *foarte* ocupat, Thomas. Multe chestii noi, originale. Treci cândva să le vezi.

Am dat din cap, dar în sinea mea ştiam că după o vizită la micul său atelier din Islington m-aş întoarce cu mâinile goale. Cu

tot dispreţul său pentru Marea Britanie, se stabilise aici de aproape cincisprezece am. Când sosise era un tânăr energic, talentat foc la portretistică, dar de cinci ani încoace nu mai făcuse nimic vrednic de-a fi luat în seamă. Până şi prietenii îl considerau o palidă umbră a artistului de odinioară, iar majoritatea negustorilor şi proprietarilor de galerii vedeau în el un talent istovit. Părul i se rărise şi încărunţise, iar roşeaţa din obraji, uşor confundată de la distanţă cu semnul unei sănătăţi de fier, era, de fapt, pricinuită de ghiveciul de capilare sparte.

— Ce ştii despre febleţea lui Fricke?

— Nimeni nu pare să ştie prea multe, am spus eu, turnându-mi vin în pahar. E tânăr, e-n vervă, ştii cum e.

— Mare pezevenchi, Fricke ăsta!

Am încuviinţat cu ochii la pezevenchi, care tocmai îşi croia drum prin mulţime spre noi. Purta un costum gri, dar orice pretenţie de sobrietate fusese înlăturată de un papion cât toate zilele, ce părea îmbibat în vomă.

— Văd că ţi-ai adus bufonul, Thomas, mi-a aruncat el, săgetându-i pe Bill cu o privire veninoasă.

Acesta râse zgomotos, făcând o plecăciune joasă şi vărsând vin pe podea.

— Ne-am gândit că ai nevoie şi de ceva spectacol, Waldtar, i-am răspuns cu răceală în glas.

— Trebuie să vorbim despre chestiunea cu Bouton, mi-a şoptit el complice, încercând să mă tragă deoparte.

— N-avem nimic de vorbit, i-am spus, fără să mă clintesc.

Îmi aruncă o privire rănită.

— Afacerile sunt afaceri, Thomas! Nu văd niciun motiv să nu rămânem prieteni.

I-am luat uşurel mâna de pe braţul meu.

— Sunt *o sută* de motive, Waldtar.

Nu ştiu de ce-mi arunca privirea aia de câine bătut. Doar eu fusesem cel înşelat.

Dar îşi schimbă numaidecât expresia. Ochii îi deveniră de oţel.

— O să regreţi, Thomas. Am aici ceva pe care toată lumea-ar vrea să pună mâna.

— Nu văd nimic interesant, Waldtar.

Îşi întoarse capul şi pufni dispreţuitor, apoi se făcu nevăzut în mulţime.

— A meritat să vin până aici numai ca să văd asta, rosti Bill. Eve, scumpete!

O îmbrăţişă puternic.

— Bună, Bill, spuse ea, aproape strivită în strânsoarea lui, dar îmbrăţişându-l şi ea. Deci?

— Deci ce? am întrebat eu, făcând pe naivul.

— Te-ai împăcat cu Waldtar?

— O, da. Ne-am împăcat, cum să nu?

Îşi întoarse privirea după Fricke.

— Nu părea foarte încântat.

— E tare stresat, interveni Bill. Seară importantă.

Eve îmi aruncă o privire glacială.

— Mda.

I-am răspuns printr-un surâs.

— Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, răsună vocea lui Fricke.

— Să-nceapă distracţia! mormăi Bill, în timp ce ne întorceam să ne uităm la Waldtar.

Era lângă zona delimitată. Alături de el stătea o siluetă uscăţivă, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, încununată cu o chică deasă de păr negru.

— Doamnelor şi domnilor, rosti Fricke pentru camerele de luat vederi. În această seară veţi fi martorii apariţiei unui nou talent pe scena artei, un suflu proaspăt ce stă la confluenţa tehnologiei cu desăvârşirea artistică. Doamnelor şi domnilor, am onoarea să vi-l prezint pe Coypu.

Făptura de lângă el, cu chipul pământiu ascuns sub o claie de păr negru, studia tăcută adunarea din spatele ochilor mici şi albaştri. Însă atitudinea şi gesturile sale vădeau o ostilitate de nedescris faţă de mulţime.

Valul de aplauze fu rapid curmat de mâna lui Fricke. Când toate privirile se întoarseră asupra lui, intră în ţarc şi se opri lângă forma acoperită de pânză.

— Doamnelor şi domnilor… Declinul Civilizaţiei Occidentale.

Cu un gest somptuos trase fâşia de pânză pătată, dezvăluind opera de artă şi, pentru câteva clipe, în încăpere nu se auziră decât hohotele de râs ale lui Bill.

Căci pânza dezvăluise o maşină de spălat. Un model vechi de Zanussi, ce-i drept, dar tot maşină de spălat era. M-am uitat la Coypu şi am fost surprins să-l găsesc cu privirea aţintită la mine.

Un bâzâit încet îmi atrase atenţia. Maşina se pusese în mişcare.

O clapă micuţă se deschise pe una dintre laturile maşinii şi din ea ieşi un braţ scheletic de aproape un metru lungime, prevăzut cu o şurubelniţă mică. Braţul ne salută printr-o unduire, timp în care noi clape se deschiseră, scoţând la iveală alte braţe. Bill se opri din râs şi făcu un comentariu sarcastic, dar fără prea multă convingere.

Mai bine de douăsprezece braţe atârnau acum din maşină, ţinând în mână şurubelniţe şi patente, chei franceze şi chei de piuliţe, precum şi gheare metalice, unduindu-se agale în ritmul impus de zumzetul servomecanismului. Pentru o clipă, maşina Zanussi părea să se fi preschimbat într-o ciudată insectă albă.

Şi apoi, cu o graţie dezarmantă, începu dezasamblarea maşinii.

Şurubelniţele electrice deşurubară panourile şi braţele le aşezară cu delicateţe la podea, cheile desfăcură bolţurile şi piuliţele, componentele mărunte erau smulse şi aşternute alături, mimând parcă o operaţie făcută pe sine. Totul în cea mai deplină tăcere.

În final, din maşină nu mai rămaseră decât cadrul, centrifuga, câteva motoraşe şi mecanisme, precum şi procesorul instalat de Coypu, cel care instrumentase toată operaţiunea.

Braţele încremeniră şi un ropot de aplauze se dezlănţui în galerie, singurii care nu aplaudau fiind eu şi Bill.

Însă *Declinul Civilizaţiei Occidentale* ne pregătise o ultimă surpriză.

O lumină orbitoare năpădi centrifuga şi dispăru la fel de brusc, dezvăluind un cap de om. Capul unei fetiţe cu păr bălai împletit şi nas cârn. Ropotul aplauzelor se înteţi, apoi se stinse încet, printre gemetele îngrozite ale actorilor de telenovelă.

Fetiţa deschise ochii. Erau de un albastru nefiresc, asemenea unor safire de neon.

— E un blestemat de *extras*, şopti Bill.

— Imposibil.

Chipul fetiţei ne fixă cu privirea din intestinele maşinii proaspăt eviscerate. Apoi, cu glasul unui moşneag învechit în viciul băuturii, rosti: „Ajută-mă, tăticule, ajută-mă, tăticule, ajută-mă, tăticule” iar şi iar, cu vocea tot mai scăzută, stingându-se în final într-un freamăt al buzelor. În curând,

încremeniră şi buzele. Căpăţâna fără trup făcu o plecăciune sinistră şi dispăru.

Urmă un lung moment de tăcere. Apoi cineva – aş putea oricând să pun rămăşag că Fricke – începu să aplaude. Corul îi răspunse într-un ropot care deveni asurzitor. Am rămas locului, cu braţele încrucişate. Lângă mine, Eve bătea din palme şi aclama puternic. Bill stătea nemişcat, cu ochii holbaţi la maşina care tocmai îşi făcuse felul. Şi dintr-odată, nu mai era satirul isteţ, pus pe spart petreceri, ci copia fidelă a veşmintelor sale; un clovn.

Aplauzele Continuară stânjenitor de mult, iar Fricke îl conduse pe Coypu prin mulţimea extaziată… spre noi. Aplauzele lăsară locul discuţiilor entuziasmate. Fricke îi aruncă un rânjet infatuai lui Bill, făcu o plecăciune în faţa Evei şi-i spuse lui Coypu:

— Tinere, el e omul de care ţi-am vorbit. Domnul Thomas MacDougal.

Coypu schiţă o înclinare a capului.

— Te ştiu, rosti el cu un accent neozeelandez.

Ochii săi de gheaţă, aidoma unor mărgele azurii, erau atât de pătrunzători, încât mă văzui nevoit să-mi întorc privirea.

— Serios?

— Da. Ai o galerie trăsnet, o reputaţie pe măsură. Ochii îi căzură pe Eve. Şi o nevastă trăsnet.

Eve surâse şi începu să-şi studieze paharul cu vin.

— Un compliment e oricând bine-venit, am rostit eu încet.

— Sunt convins, mă îngână el. Mereu bine-venit.

Am tăcut, fixându-l cu privirea. Eve, mai puţin interesată de paiul din ochiul celorlalţi, îl întrebă:

— Sunteţi de mult în Londra, domnule Coypu?

Tânărul îşi înclină uşor capul, examinând-o de parcă ar fi fost un exponat biologic. Apoi se aplecă şi îi şopti ceva la ureche.

Eve tresări, îşi duse mâna la gură şi îi trase o palmă zdravănă.

M-am năpustit la el, dar Bill, reuşind cumva să cumpănească toate platourile, sticlele şi paharele într-o mână, îmi opri braţul şi mă trase îndărăt.

Coypu nici nu se clintise. Urma palmei lăsată de soţia mea scânteia roşie pe obrazul său palid. Zâmbea. Buzele sale dezvăluiră dinţi de un portocaliu murdar.

— Haideţi cu mic, cu mare să vedeţi animăluţul lui Fricke, rosti el pe un ton batjocoritor. La ce vă aşteptaţi? Un băiat de

miere şi zahăr?

— Ar trebui să-ţi trag vreo două, căcănar mic ce eşti, am spus, eliberându-mă din strânsoarea lui Bill.

Mă studie cu atenţie, de parc-ar fi urmat să intrăm în ring.

— Eşti un peşte, Tom. Trăieşti pe spatele unor oameni ca mine.

Cred cu tărie că, dacă n-aş fi fost atât de surprins de comportamentul lui, aş fi măturat podeaua cu el. În schimb, am zis doar:

— Fără peşti ca mine şi Waldtar, ai desena cu creta pe stradă, piticanie nesuferită ce eşti!

La auzul acestor vorbe a rânjit, jur că a rânjit cu toţi dinţii.

— Dar ar fi al naibii de bune desenele alea în cretă.

Fricke, care asistase la toată disputa cu o expresie de satisfacţie întipărită pe chip, îl luă pe Coypu de braţ şi-l conduse înapoi prin mulţime, adresându-mi un ultim rânjet înainte să se întoarcă. M-am repezii să-i trag un pumn, dar Eve m-a prins de încheietură.

— Hai să mergem, Thomas, nu vreau să-l mai văd pe omuleţul acela cumplit.

Bill oftă.

— S-a zis cu expoziţiile pentru domnişoru'.

Dar se înşela. La început născocirile lui Coypu s-au bucurat de o apreciere limitată, în special din partea celor uşor duşi de nas de ideile altora despre ceea ce e la modă. Mecanismele lui au apărut mai mereu vara aceea în galeria lui Fricke. S-au vândut la preţuri bune, dar nu prea des.

Uşor-uşor i s-a dus vestea şi în lumea largă. Tot mai mulţi oameni se lăsau înşelaţi de aparentul lui geniu. Mascarada asta se petrecea sub ochii mei şi nu o dată mi-am dorit să-i pun capăt.

Au apărut cronici despre el în reviste. La început câteva, apoi n-am mai putut să le ţin socoteala. Coypu se transforma din Artist în Celebritate. Lucrările lui se vindeau din ce în ce mai des, la sume tot mai mari.

Pe măsură ce devenea mai celebru, se înmulţeau şi bârfele despre el. Se zvonea că e mai mereu drogat, că provoacă scandaluri în restaurante, ba chiar la un moment dat se punea problema unui proces pentru o încăierare, doar că victima

refuzase sa depună mărturie. Starletele de telenovelă au început să-i dea târcoale, doar-doar le-o creşte faima niţel. Ajunsese un model pentru tineri. O revistă îl caracteriza drept „ultimul mare critic al Consumerismului”.

Era omniprezent. Nu m-a mirat prea tare să-l găsesc în reviste de ştiinţă, dându-şi cu părerea despre *extraşi.*

Bill se înşelase. Capul fetiţei din *Declinul Civilizaţiei Occidentale* nu era un *extras,* ci o hologramă, însă una aşa de bine realizată, încât majoritatea o luase drept structură de personalitate. Atât de muţi credeau asta, încât am ajuns să citesc despre oameni care, chipurile, o cunoscuseră pe fetiţa a cărei structură fusese folosită.

În urmă cu douăzeci de ani, când japonezii născociseră o metodă care să înregistreze personalitatea umană, multe voci se întrebaseră la ce putea folosi aşa ceva. De-abia când detaliile tehnice ale experimentului au ieşit la iveală – stimularea neuroelectrică şi chimică provoca afecţiuni iremediabile asupra creierului la optzeci şi şase la sută dintre subiecţi şi moartea celorlalţi paisprezece la sută – s-a mai domolit şi entuziasmul pentru *extracţie.* Era, desigur, mult prea primejdioasă şi nu folosea nimănui – cu excepţia bolnavilor în stadiu terminal.

Câteva state europene au instaurat structurarea personalităţii în locul pedepsei cu moartea. Astfel se puteau recupera conştiinţele liberale: trupul moare, dar personalitatea supravieţuieşte. Unii îi spuneau distilare a personalităţii. Extracţie. Secţiunilor din închisori unde erau condamnaţii la moarte li se zicea Distilerii. Se spune că extraşii ar putea pilota navete spaţiale, dar eu n-aş băga mâna-n foc.

La un moment dat circula un zvon printre organizaţiile de apărare a drepturilor omului că poliţia şi serviciile secrete folosesc extracţia pentru a interoga felurite persoane. Greu de crezut. Numai nişte poliţişti cu creiere de găină ar utiliza o tehnică ce ucide paisprezece la sută dintre subiecţi, iar pe restul îi transformă în legume. Expoziţia lui Coypu a reuşit cum-necum să schimbe percepţia publicului despre extracţie. Din ce în ce mai mulţi sculptori foloseau holograme ce imitau extraşii în creaţiile lor. Câteva mi-au fost oferite şi mie. Le-am refuzat mereu, dar mitul fabricat de Coypu era greu de tăgăduit.

Într-o după-amiază de iulie mă aflam în biroul meu din galerie. Deodată, în încăperea principală, mare zarvă: strigăte,

obiecte dărâmate şi, de necrezut, o voce care cânta. M-am dus să văd ce se întâmplă şi l-am găsit pe unul dintre asistenţii mei încercând să potolească o tânără jegoasă, îmbrăcată în haine de piele, cu o pânză de păianjen tatuată pe faţă. Purta blugi albastru-electric, bocanci de motociclist, precum şi o jachetă atât de murdară, încât era imposibil să-i distingi culoarea naturală. Avea părul zburlit în ceea ce se dorea a fi o creastă şi într-o mână soioasă ţinea o cheie de metal.

Asistentul meu nu voia să o lase să se năpustească spre exponatele din galerie. Reuşise să facă niscaiva stricăciuni. O mică statuetă Allan Benedict zăcea în bucăţele pe podea, iar ultima mea pictură în acuarelă de Saul de Bono era făcută ferfeniţă.

M-am repezit şi-ara prins-o de guler şi m-a lovit imediat mirosul de fecale şi solvenţi pe care-l împrăştia. A început să se zvârcolească şi-atunci i-am văzut sminteala din priviri. Cânta într-o limbă pe care n-o înţelegeam şi puteam să pariez că tipa nu era conştientă de ce făcea sau unde se afla.

Asistentul meu s-a grăbit să telefoneze la poliţie, moment în care am zărit pe cealaltă parte a străzii cunoscuta claie de păr negru, în dreptul uşii unui magazin. Zâmbea. Chiar şi de la distanţa aia i-am văzut portocaliul dinţilor.

La sosirea poliţiei nu mai era acolo. Tânăra, în mod evident, drogată, fu arestată şi acuzată de distrugere premeditată de bunuri. Nu-şi amintea de ce atacase galeria şi nici cine-i dăduse drogurile. Primi o amendă de câteva sute de euro şi, întrucât nu avea bani ca să o plătească, intră un an la puşcărie.

Ştiam de la cine primise drogurile, dar nu era chip să-l pot învinovăţi pe tipul care dădea tot mai des târcoale galeriei mele. Uneori doar trecea pe trotuarul de vizavi, dar alteori stătea cu orele, cu privirile aţintite la galerie şi cu un zâmbet întipărit pe buze.

— De ce se tot leagă de noi? m-a întrebat Eve într-o seară.

— Fricke l-a trimis pe capul nostru. Pentru că n-am vrut să-i iert şarlatania cu Bouton.

Eve se cutremură.

— Se merită unul pe altul.

Nu-mi spusese niciodată ce-i şoptise Coypu în seara aceea. Când o iscodeam devenea tăcută şi retrasă, aşa că am renunţat în cele din urmă s-o mai întreb.

— Nu suntem numai noi vizaţi, am zis eu. Dă târcoale şi altor galerii unde face aceleaşi treburi. Multe poliţe o fi având Fricke de plătit.

— Poliţia nu poate face nimic?

— Fără dovezi, nu. Nu vreau să-i dau banditului ocazia să facă pe victima. Am zâmbit. Şi tu, care voiai să mă împac cu el!

Mă privi cu răceală.

— Dacă ai fi făcut-o, poate nu se ajungea aici.

Poate avea dreptate. Nici eu nu-i spusesem despre bileţelele anonime lăsate la uşa galeriei, caligrafiate cu un Cannon Voicewriter, pe care scria, fără excepţie *americanul i-o trage soţiei tale, tom.* Le-am făcut bucăţele şi le-am dat foc.

Coypu se alătură unei trupe prăpădite de reggae cu care ajunse în vârful clasamentelor în Marea Britanie. În videoclipul de promovare, creaţiile sale luau locul muzicienilor, cu capul fetiţei din maşina de spălat pe post de vocalist.

În concerte, Coypu se tăia cu sticle sparte, se arunca de mai multe ori în mulţimea de fanatici, ba chiar se autoflagela cu suportul de microfon.

Însă de fiecare dată ieşea teafăr şi nevătămat, cu aptitudinile creatoare neatinse, ba mai mult, sporite. Parcă voia să dovedească lumii că e indestructibil, că haosul îl face mai puternic.

Se înşela.

Într-o dimineaţă de octombrie timpuriu, Fricke îl găsi pe Coypu în galeria sa, zăcând cu spatele pe *Declinul Civilizaţiei Occidentale.*

Era deprins, mărturisise Fricke mai târziu, cu sosirile şi plecările neaşteptate ale artistului, cu desele sale beţii, aşa că nu găsise nimic neobişnuit în prezenţa lui acolo, însă, când încercase să-l trezească şi-i văzu vineţeala pielii, voma din gura deschisă şi amestecul de sânge cu muci ce i se scurgea din nări, îl apucase groaza.

Le mărturisise poliţiştilor că avusese mintea înceţoşată şi că singura lui grijă fusese să protejeze renumele său şi al galeriei. Aşa se explica faptul că poliţiştii găsiseră cadavrul lui Coypu în portbagajul maşinii lui, când îl opriseră undeva prin Soho din cauza vitezei.

Procesul fu cap de afiş în toamna aceea. Autopsia dezvălui un amestec de substanţe ilegale în sângele lui Coypu. Anchetatorii ajunseseră la concluzia că îi fusese fatal.

În apărarea lui, Fricke se jurase că n-avea habar de viciile artistului. Îşi închipuise că era beat turtă, dar băutura făcea parte din stilul său de viaţă boem şi n-avea niciun temei să suspecteze că se droghează.

Câţiva martori se puseră chezaş pentru integritatea morală a lui Fricke. Fireşte, eu n-am fost chemat să depun mărturie.

Doi martori ai acuzării susţinură că îi vânduseră droguri lui Fricke în câteva rânduri, iar unul dintre ei îl văzuse prizând cocaină alături de Coypu. Fricke mărturisise că dependenţa sa de droguri – pentru care urma un tratament – era cunoscută de toată lumea. Nu şi de mulţi proprietari de galerii din Londra, printre care mă număram şi eu.

În cele din urmă, Fricke căzu la înţelegere cu acuzarea şi azvârli mâţa în curtea reţelei de traficanţi cu care se-nhăitase, după care intră într-un program de protecţie a martorilor şi dispăru cu identitatea şi chipul schimbate. Norocosul! În Franţa, Spania sau Germania ar fi fost condamnat la moarte, extras, şi ar fi putut ajunge parte din sculptura cuiva – un fel de justiţie poetică.

O companie de teatru achiziţionă spaţiul galeriei. Obiectele de artă fură scoase la licitaţie, iar eu, împărţind şpagă în stânga şi în dreapta, am pus mâna pe *Declinul Civilizaţiei Occidentale,* pe care Fricke n-o vânduse niciodată. Lui Eve nu-i plăcea, aşa că am pus-o în biroul galeriei, în chip de trofeu.

În ciuda avansatei tehnologii din domeniul informaţiilor, suntem în continuare la mâna lucrătorilor din serviciul poştal. La câteva zile după terminarea procesului, am primit pe adresa galeriei un plic galben în care se afla un holofilm. Astfel obişnuiesc proprietarii de galerii să-şi trimită imagini cu lucrări de artă.

Am vârât filmul în proiector şi am apăsat butonul *citeşte.* Pe ecran a apărut un mic dispozitiv electronic, un fel de cameră de filmat holoprismatică. Bizar!

Am apăsat butonul *scanează* şi imaginile – fiecare puţin diferită faţă de cealaltă – se derulară cu repeziciune, ca într-un desen animat din vremuri apuse. Mi s-a făcut pielea de găină.

Braţe mici se iţiră din aparat şi-l descompuseră, apoi îl reasamblară într-un păianjen bondoc. Acesta se ridică, făcu doi-trei paşi, după care se preschimbă la loc în cameră video.

Am derulat din nou secvenţa, înjurând pe sub barbă. Îmi oferea una dintre operele sale, în batjocură, plin de cinism. Am smuls filmul din proiector şi i-am dat foc în scrumieră. Materialul ieftin arse cu o flacără gălbuie, împrăştiind un fum înţepător.

În timpul procesului, am primit din ce în ce mai multe veşti de la Bill. Scrisori, vederi, e-mailuri, mesaje pe telefon. „Fac lucruri minunate, Thomas. Treci când ai timp pe la mine. Islington, Inima Universului. Multe lucrări noi, hai să le vezi. Unde te-ai ascuns, nenorocit bătrân ce eşti?”

Nu mă grăbeam. Nu eram prieteni la cataramă, iar calitatea lucrărilor sale lăsa de dorit în ultimii ani. De altminteri, galeria îmi mânca suficient timp. Descoperisem câţiva tineri artişti cu potenţial şi mă străduiam să-i fac cunoscuţi publicului larg. Bill mai putea să aştepte.

Eve a fost cea care m-a convins, în cele din urmă, să-i fac o vizită. Găsise o vedere de-a lui pe biroul din galerie.

— Pentru Dumnezeu, Thomas, du-te măcar să vezi ce vrea.

— Ar fi o pierdere de vreme. Pe bune, Eve, nu-i văd rostul.

— Cum poţi să spui una ca asta? Doar eraţi prieteni.

— Amici, am corectat-o eu absent, cu ochii pe foaia de cheltuieli lunare.

— Mi-e ruşine de atitudinea ta. Fă-i o vizită.

— N-am ce vedea.

— Atunci, du-te măcar să-l vezi pe el, netrebnicule!

Clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Uneori am impresia că pentru tine oamenii-s buni doar ca să facă artă.

Am ridicat privirile.

— Şi nu-i aşa?

Se uită urât la mine.

— Glumeam.

— Sper, rosti ea cu ochii în continuare ameninţători.

Atelierul lui Bill se afla într-un garaj, pe o străduţă ce dădea în Caledonian Road, într-o zonă unde nişte bogătani începuseră să se mute în urmă cu vreo zece ani, dar pe care o lăsaseră baltă. Acum pe străzi tronau gunoaiele, iar tinerii strânşi la uşile

magazinelor mă iscodeau cu privirile.

Am apăsat soneria, dar n-am primit niciun răspuns. Am dat atunci roată garajului, încercând să arunc o privire pe ferestrele prevăzute cu grilaje de fier. Mi s-a părut că zăresc mişcare înăuntru, aşa că m-am dus în spate.

Cele două uşi masive ce dădeau într-o curte mică erau deschise. L-am găsit pe Bill la intrare, într-un şezlong decolorat, purtând nişte ochelari de soare cu ramă metalică, ce-i ascundeau în întregime ochii.

— Thomas, mă întâmpină el când dădui colţul.

— Bună, Bill.

— Bine-ai venit în ţara nimănui!

M-am aşezat lângă el.

— Am primit o invitaţie pe care n-o puteam refuza.

Părea dus pe gânduri. Într-un final îşi reveni.

— A, da, rosti el cu osteneală în glas.

— Ziceai de ceva lucrări noi.

Încuviinţă.

— Sunt în spate. Cumperi ceva?

— Nu pot să-ţi zic până nu le văd.

— Ce mai face Eve?

— Bine.

Clătină din cap.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de fata aia, Thomas, rosti el într-o doară.

Pentru o clipă, gândul mi-a zburat la răvaşele anonime strecurate în cutia poştală a galeriei şi tocmai mă pregăteam să le aduc în discuţie, când deodată auzii un bâzâit şi micul păianjen-cameră pe care-l văzusem în imaginile holofilmului ieşi cu paşi şovăitori în lumina palidă a soarelui. Se bălăbăni de colo-colo, rotindu-şi neîncetat cei trei ochi-senzori, apoi se întoarse agale în atelier. Dinăuntru se auzi un zgomot urmat de un scheunat aproape uman. Eu şi Bill ne uitarăm unul la altul.

— Bill, am zis.

I-am văzut chipul schimonosit într-un vârtej de gânduri. Apoi se lăsă moale în şezlong.

— L-am lăsat să lucreze aici.

— Poftim? De ce?

Cu ochelarii aceia părea un orb ce caută lumina soarelui călăuzindu-se după căldura ce-i atinge chipul. În cele din urmă

rosti:

— L-am urmărit după vernisajul de la Waldtar şi i-am oferit spaţiu de lucru. I-am dat banii trimişi de ai mei. A fost peste puterea lui de-a refuza.

Am clătinat din cap.

— Nu înţeleg.

Urmă o pauză lungă.

— Era fermecat, Thomas. Din clipă-n care l-am văzut am ştiut că e fermecat. Doar stând în preajma lui mi-a revenit cheful de lucru. Şi-am făcut chestii faine.

— Era un nenorocit, Bill, am răspuns, de-a dreptul şocat. O lepădătură. Lumea e un loc mai plăcut fără el.

— Eh, Thomas! zâmbi spre marea de albastru. Spui asta doar pentru că era favoritul lui Waldtar. Dacă l-ai fi găsit tu primul, ţi-ar fi părut puţin sub Isus.

— Nu, am spus eu, străbătut de un fior. Niciodată.

— Am văzut cum lucrezi, Thomas. Nu te deosebeşti cu mult de Waldtar, sincer acum. Coypu era deosebit. Diferit de copiii din ziua de azi. Cel puţin dorea să fie diferit.

— Era respingător. Nu m-aş fi apropiat la zece metri de el.

— Cu toate astea, era fermecat, rosti el pe un ton visător. Fermecat.

Iar Bill crezuse că va putea învia harul zilelor apuse la umbra talentului lui Coypu. Jalnic, prea jalnic ca să fie trist.

Mi-am frecat ochii, m-am ridicat şi am intrat în garaj. Mi-a luat ceva să mă obişnuiesc cu lumina slabă dinăuntru. Păianjenul se încurcase într-o încâlceală de cabluri, punctată pe alocuri cu rezistoare îmbătrânite de vreme. Încercând să se elibereze din pânza de cabluri, păianjenul reuşise naiba ştie cum să tragă o piesă masivă de calculator de pe masa de lucru. Piesa îi căzuse pe unul dintre picioare, iar acum insecta electrică zăcea înţepenită pe podeaua de beton, scâncind ca vai de ea. Am luat-o în braţe şi mi-am rotit privirile.

Pânze şi planşe azvârlite de-a valma pe pereţi, bănci, mese de lucru, chiar şi pe podea. Sculpturi de toate felurile, picturi în ulei şi acuarelă, acrilic şi guaşe, peisaje, portrete, picturi abstracte. Încercase de toate, nădăjduind să-şi regăsească talentul. Şi erau groaznice, până la ultima. Picturile, nişte dungi aruncate la nimereală, sculpturile, ce să mai vorbim! Am oftat şi am ieşit din atelier cu păianjenul în braţe.

— Câte-ai reuşit să vinzi?

— Niciuna, mi-a mărturisit, cu privirea în altă parte. Vin oamenii, nu-i vorbă, dar nu le dă mâna să cumpere ceva. Se deranjează doar… nu ştiu ce să zic. Cred că vin doar să vadă. Oftă. Uite-n ce rahat s-a vârât un băiat de treabă din Illinois.

Am aşezat păianjenul jos. Unul dintre picioarele sale atârna şi nu mai răspundea la comenzi, iar maşinăria zăcea pe beton şi-l mângâia cu celelalte două. Scena era de-o tristeţe aproape comică. Micuţul său cip de sunet scotea vaiete îndurerate.

— E-a lui, rosti Bill, cu ochii la maşinărie. Ultima sa creaţie.

— Tu mi-ai trimis holofilmul, nu-i aşa?

Dădu neputincios din mâini.

— Încercam să vând drăcia asta. Speram să-ţi placă şi să-l cumperi, eventual printr-un agent, dacă te-a jignit în asemenea hal.

Se uită la păianjen, care-şi articula cu greutate picioarele.

— Ce e cu el?

— S-a accidentai.

— Nu-l mai vând eu în veci aşa. Cred că va trebui să-l arunc.

Pentru o clipă, păianjenul se opri din examinarea piciorului oropsit, se înclină într-o parte şi-n alta, apoi îşi văzu mai departe de treabă.

— Uneori pot să jur că înţelege tot ce zic, oftă Bill.

— Câţi bani ai?

— N-am nevoie de pomana ta, Thomas.

— Zi-mi câţi.

Îşi lăsă capul pe spate, cu ochii aţintiţi la cer.

— Nu-mi ajung să plătesc chiria pe luna asta.

Mi-am scos agenda electronică şi am întocmit un transfer de cinci mii de euro. Mai aveam încă datele lui personale stocate în memorie, de pe vremea când mai cumpăram de la el. Le-am introdus alături de codurile necesare şi transferul era gata.

— Ia-ţi o vacanţă, Bill, l-am sfătuit, înmânându-i o copie pe hârtie. Stai o vreme acasă, în Chicago.

Se uită la hârtie şi înghiţi în sec, apoi scoase un sunet sugrumat.

— Stai liniştit. Am pierdut mai mult când Fricke mi-a suflat Butonul de sub nas, îţi aminteşti?

Zâmbi şi încuviinţă Câteva lacrimi se scurseră de sub lentilele negre, lăsând dâre soioase în urma lor.

— Mă-ntreb ce mai face bătrânul Waldtar.

— Nu-mi pasă, atâta vreme cât nu se-apropie de mine. Am luat păianjenul în braţe. Să-mi trimiţi o vedere, bine?

— Sigur, spuse el ferindu-şi privirea. În pumnul lui mare şi murdar zăcea mototolită foaia de hârtie.

Micuţul păianjen-cameră şontâcăi vreo două luni prin galerie, scâncind şi gudurându-se la gleznele vizitatorilor, până ce aceştia se aplecau să-l mângâie. Uneori se aşeza şi încerca să se preschimbe în cameră, dar piciorul betejit îi zădărnicea de fiecare dată munca. Zăcea ore în şir, cu o răbdare fără margini, nici cameră, nici păianjen, cu piciorul suspendat deasupra trupului. Apoi, brusc, părea să zică „N-am ce-i face” şi îşi relua forma de păianjen. Pe urmă pleca în căutarea unei glezne lângă care să se gudure. Evei îi dădea fiori, dar eu m-aş fi putut uita la el cu plăcere cât era ziua de lungă.

Într-un final rămase fără baterii. N-am reuşit să-i găsesc baterii noi, aşa că păianjenul a stat pe biroul meu cu picioarele în sus de la Crăciun până după Anul Nou.

Într-o dimineaţă de februarie mă aflam în galerie, cu ochii la păianjenul mort, gândindu-mă unde aş putea găsi baterii de schimb, când sosi poşta. Prin hârţogăraia obişnuită era vârâtă şi o vedere simplă, genul care se poate găsi la orice chioşc din Londra. Era Casa Parlamentului, văzută de pe podul Waterloo. Când am întors-o, am descoperit că spaţiul pentru mesaj era necompletat. Adresa însă era scrisă de mână, într-un stil bombastic şi familiar.

Întâi am văzut desenele, într-un şir fără sfârşit pe trotuarul de pe Victoria Embankment. Pe fiecare dală se găsea reprezentarea în cretă colorată a unei picturi. Leonardo, Michelangelo, Hockney şi aşa mai departe, de la podul Waterloo până la Blackfriars. O Mona Lisa, un detaliu din Capela Sixtină, chipul unei fete dintr-un portret de Tissot pe care abia l-am recunoscut.

Erau sute şi sute. La capătul unde mă aflam, desenele erau mai şterse din cauza ploii mărunte, dar, pe măsură ce mă apropiam de Blackfriars şi de omul ce lucra acolo, erau tot mai clare.

L-am găsit în genunchi, în cămaşă, blugi, vestă şi o jachetă bej şifonată. Părul i se zburlise de la ploaie. Era înconjurat de

bucăţi de cretă. Tocmai desena încă o Mona Lisa, mărginită la dreapta de un portret de Hals proaspăt terminat, iar la stânga de un chip şters. Înspre podul Blackfriars, toate desenele erau şterse. Oare de câte ori urcase şi coborâse pe alee?

— Cum a fost în vacanţă? l-am întrebat.

Îşi ridică privirile. Avea ochii adânciţi în orbite, obrazul supt şi umerii încovoiaţi de la atâta desenat.

— Salut, Thomas.

M-am aşezat pe vine.

— S-au terminat bateriile păianjenului pe care l-am cumpărat de la tine. Nu găsesc modelul ăla niciunde.

Se uită la mine, dar ochii priveau în gol.

— Am la atelier. Într-o cutie mare. O să-ţi ajungă până mori.

— Îmi dai câteva, te rog? Le plătesc.

Clătină din cap.

— Ţi le dau gratis.

— Apropo, mersi pentru vedere.

— Măcar atât!

Se ridică fără tragere de inimă, asemenea unei marionete obosite. M-am ridicat cu el, şi de-abia atunci am văzut blugii rupţi în jurul genunchilor şi rănile deschise. Cu ochii aţintiţi la desene, mă întrebă:

— Luăm câteva pentru galerie, Thomas? Ce zici, ne dă voie primăria?

— De ce Dumnezeu faci asta? l-am întrebat eu, descriind cu un gest al mâinii linia desenelor.

El vârî mâna în buzunarul jachetei şi scoase la iveală un pachet de ţigări şi o brichetă. Îşi aprinse una, ferind flacăra de adierea vântului.

— Aveam nevoie de bani, Thomas. Familia nu mă mai ajută. M-au numit oaie neagră, dacă-ţi vine să crezi.

— Şi banii pe care ţi i-am dat?

Râse, dar nu era vechiul său râset zgomotos, ci doar o umbră înveşmântată în fum de ţigară.

— Mi-au ajuns o săptămână. Se răsuci şi merse până la zidul aleii. Sunt îngropat în datorii. Banii tăi au acoperit doar o mică parte din ele.

M-am apropiat de el, cu mâna rezemată de zid şi ochii pierduţi la clădirile de pe malul sudic.

— Trebuia să zici şi tu ceva. Să dai de mine. Te-aş fi ajutat.

— Aşa cum ai venit într-un suflet la atelier când ţi-am spus că m-am pus pe treabă? îmi pare rău, Thomas, dar nu puteam să aştept atât.

Un cuplu de tineri trecu pe lângă noi, el în blugi şi jachetă, ea într-o fustă scurtă cu floricele, jachetă portocalie şi cizme roşii. Fata râse şi azvârli nişte monezi de un euro la picioarele mele. Băiatul râse şi el, apoi îşi văzură de drum.

— Ai fi surprins să afli cât poţi face într-o zi cu noroc, rosti Bill, cu ochii la monedele împrăştiate pe alee. Le ridică. Ai fi la fel de surprins să afli cât de puţin câştig într-o zi cu nefastă.

— Îmi pare rău, Bill, am spus, mişcat de cât de mult decăzuse.

Un zâmbet strâmb şi ciudat îi încolţi pe buze.

— Pentru ce să-ţi pară rău, Thomas? Eşti cumva păzitorul fratelui tău?[19]

Puse o mână uriaşă pe umărul meu.

— Chiar dacă te-aş fi chemat, ai fi pretins că eşti ocupat, nu?

M-am uitat în altă parte, fapt ce l-a făcut să chicotească.

— Bătrânul Bill nu e un prieten *aşa* de apropiat, am dreptate? continuă el, luându-şi mâna de pe umărul meu şi dându-şi părul pe spate. Bătrânului Bill i-a cam pierit *talentul,* am dreptate?

— Nu cred că merit asta, Bill.

— Zău? făcu un pas înapoi cu uimire prefăcută, trecând cu vârfurile picioarelor peste surâsul Giocondei. Şi eu merit? Ce-am făcut să merit asta? Zi-mi, Thomas. Privi cu ochi osteniţi şirul de desene. Căcat, până şi Coypu ar fi meritat mai mult decât atât.

— Lui Coypu i-ar fi plăcut, am zis eu, cu gândul la vorbele lui din noaptea expoziţiei.

Bill zâmbi cu subînţeles.

— Da, poate i-ar fi plăcut.

Apoi mă fixă cu privirea.

— Eu l-am omorât, ştiai?

Am rămas cu gura căscată.

— Poftim?

Se rezemă de perete, cu mâinile încrucişate.

— Eu l-am ucis pe căcănarul ăla mic. Aruncă o privire împrejur. Şi mare lucru am obţinut…

— Poftim?

Mă privea cu solemnitate.

---

[19] Referire la dialogul dintre Cain şi Dumnezeu în capitolul *4* din Facerea.

— Nu vorbesc destul de clar?

Fără să-mi dau seama, străbătusem distanţa care ne despărţea, astfel că eram la câţiva centimetri de el.

— Cum adică l-ai omorât? am şuierat eu.

— Pur şi simplu l-am omorât. Eşti bătut în cap, Thomas?

— A fost o supradoză, am zis eu.

— Păi da, aşa trebuia să pară.

Mi-am dat seama că-mi sprijineam o mână de pieptul său masiv. Îi simţeam bătăile inimii în palmă.

— Ce?

Mă privi cu nesfârşită răbdare.

— Am făcut rost de-o punte de extracţie şi l-am mătrăşit, rosti el rar şi limpede, de parcă eram tare de ureche sau greu de cap. Probabil că mutra mea mă băga în a doua categorie, pentru că Bill se îndreptă şi-şi încrucişă din nou braţele.

— Nu face faţa asta, Thomas. Am făcut ceea ce restul oamenilor visau doar să facă.

M-am îndepărtat puţin, încercând să-i ghicesc nebunia ori minciuna pe chip, dar ştiam foarte bine că spune adevărul.

— De unde-ai făcut rost de-o punte de *extracţie*?

Izbucni în râs.

— Haide, Thomas! Unde crezi că am fost înainte să vin aici? Nici nu-ţi poţi închipui ce legături am. Puntea e din Coreea. M-a costat o avere. Dar a fost cea mai bună afacere pe care-am făcut-o vreodată.

Făcu câţiva paşi pe alee, lăsă chiştocul să-i cadă din mână şi-l strivi pe chipul unui portret de Hals.

— L-am găsit lucrând târziu în noapte. De câteva zile era întruna pe cocaină, de credeam c-o să-i iasă pe nas şi pe urechi. Şi iată că adoarme pe pătuţul din atelier.

Zâmbi.

— Părea atât de nevinovat, cum dormea acolo!

— Bill…

Urmări cu privirea un grup de funcţionare şi băieţi în haine largi, ieşiţi, probabil, la o plimbare în pauza de masă.

— Era cât pe ce să las totul baltă. Părea o persoană obişnuită în somn. Un biet copilandru.

Se apropie de mine şi oftă.

— Dar îşi pusese-n cap să facă tot soiul de maşinării deştepte, aşa că i-am fixat aparatul pe căpăţână şi-am apăsat butonul. L-

am sorbit de-acolo şi i-am structurat personalitatea pe şase cipuri de câte-un terabyte fiecare. De-a dreptul poetic. Trag nădejde că i-a plăcut.

Mă holbam încremenit la el.

Bill trase aer pe nări şi-şi şterse mucii cu mâneca jachetei.

— Aveam de gând să-l arunc în râu, să se-nece. Ar fi părut o sinucidere. Dar s-a dovedit că făcea parte din categoria aia de paişpe la sută care mor pe loc. Avea cheia de la galeria lui Fricke, aşa că i-am aruncat leşul acolo.

— L-au acuzat pe Fricke de moartea lui, am şoptit.

— Scuteşte-mă, Thomas! Nu-mi spune că-ţi pare rău de Fricke.

— Nu, dar…

— Am încheiat discuţia atunci.

Am scuturat din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile.

— Nu-nţeleg de ce-mi spui mie toate lucrurile astea.

Bill rânji.

— Ucigaşul Sclipitor îşi mărturiseşte întotdeauna Planul Diabolic în finalul filmului, n-am dreptate?

Voiam să-l înhaţ de revere şi să-l zgâlţâi sănătos, dar n-aş fi reuşit să-l clintesc.

— Ăsta nu-i un film, Bill. Iar tu nu eşti ucigaşul sclipitor.

— Ba dimpotrivă!

Pentru o clipă, ochii săi sclipiră ca pe vremuri.

— A fost o crimă perfect executată. O capodoperă, dacă-mi îngădui. Nu spusese nimănui că lucrează în atelierul meu. N-am primit niciun telefon de la poliţie. Trupul lui Coypu a fost ars. Eu am cumpărat puntea cu bani gheaţă, printr-un intermediar, sub nume fals, iar după săvârşirea crimei am făcut-o bucăţi şi i-am dat foc. N-am lăsat nicio urmă.

Se aplecă uşor spre mine.

— Şi, oricum, tu nu crezi o iotă din ce-ţi spun.

Îl credeam. Era cumplit şi revoltător ce-mi spunea, dar îl credeam. Şi am înţeles şi motivul.

— Îmi trimitea scrisori în care spunea că ai o aventură cu Eve, am bâguit.

Bill încuviinţă solemn.

— Va rămâne un mister cum a aflat.

Am rămas trăsnit.

Fără să-şi clintească privirea, clătină din cap.

— A fost de mult, Thomas. Cu ani buni în urmă. Nu ai avut grijă de fata aia aşa cum trebuia. N-o învinovăţi. Şi nu de aia l-am omorât, dacă asta-ţi închipuiai. Dar recunosc că a fost un temei în plus.

— Cipurile, am îngăimat eu.

Mă privi nelămurit.

— Ce?

— Ai zis că ai structurat personalitatea lui Coypu pe şase cipuri de-un terabyte. Ce s-a ales de ele?

Bill râse cu poftă, ca-n vremurile bune.

— Ferească sfântul, Thomas. Tocmai îţi mărturisesc că sunt un criminal care i-o trăgea neveste-tii, şi tu te gândeşti la nişte blestemate de cipuri?

— Unde sunt? Ce-ai făcut cu ele?

Mă privi pieziş, apoi clătină din cap.

— Nu. Dacă-ţi pui mintea la contribuţie, o să-ţi dai seama şi singur.

Calmul său îmi dădea fiori. Îmi venea să-l zvânt din bătaie şi să-l arunc în Tamisa. În schimb, am zis:

— Spune-mi unde sunt.

— Peşte pân' la capăt, nu, Thomas? rânji el. Închipuie-ţi cât valorează cipurile alea acum. Te duce capul măcar atât. Probabil.

Se uită la ceas, apoi adună bucăţile de cretă şi le îndesă în buzunare.

— Dacă nu te superi, trebuie să ajung undeva. Se ridică în capul oaselor şi mă bătu uşor pe umăr. Ai grijă de tine, Thomas.

M-a lăsat fără glas. Probabil nu voi şti niciodată ce să-i spun. L-am urmărit cu privirea, reproşându-mi că nu ştiam ce era de făcut şi că n-am tăria s-o fac. Şi-n răstimpul ăsta mă gândeam: *De mult voiai s-o faci, nu-i aşa? Aveai deja puntea de extracţie, nu? De mult pregăteai…*

Dar Bill se opri după câţiva paşi şi mă privi peste umăr.

— Cu toate astea, sunt destul de bune, nu?

M-am uitat la desene.

— Da. Aşa e.

Se târăşte pe podea zi de zi, cu piciorul betejit după el, scâncind după afecţiunea oamenilor, pişcând picioarele care nu-i dau nicio atenţie. Uneori se aşază şi încearcă să se

reasambleze, dar nu poate din cauza piciorului, aşa că se ridică şi caută afecţiune, bietul păianjen-cameră, se învârte-ntruna şi-ntruna…

MASCA TĂTĂLUI MEU

Joe Hill

Traducere din limba engleză
Alexandru Maniu

Joe Hill a publicat în revistele *Postscripts, Subterranean, The Third Alternative şi Crimewave,* precum şi în antologia *The Many Faces of Van Helsing.* Acele poveşti, dar şi altele noi, au fost incluse în volumul său de debut *20th Century Ghosts,* câştigător al premiului William L. Crawford pentru cea mai bună carte fantasy, şi au fost retipărite şi în *The Mammoth Book of Best New Horror.* Primul său roman, *Heart-Shape Box,* a văzut lumina tiparului în 2007. A primit o bursă Ray Bradbury şi premiul pentru beletristică A.E. Coppard. Joe Hill trăieşte în New England alături de soţia şi copiii săi.

Iată ce ne mărturiseşte Hill: „O parte din poveste am scris-o când soţia mea era însărcinată în ultimul trimestru cu al treilea băiat, când niciunul dintre noi nu putea dormi, eram nerăbdători şi ţâfnoşi şi tot mai îndepărtaţi de tărâmul realităţii. Ceea ce urmează este în mare parte rodul unei imaginaţii obosite şi halucinante. Mă rog, nu totul. Căsuţa de pe Lacul Motanului a existat până nu demult, când au făcut-o una cu pământul, de te întrebi uneori dacă a fost vreodată acolo.”

„Masca tatălui meu” a apărut prima dată în *20th Century Ghosts.*

E.D.

În drum spre Lacul Motanului, mama a propus un joc. Se înserase deja când am ajuns pe autostradă şi ultimele raze ale soarelui erau înghiţite de bolta întunecată. Atunci mi-a spus că sunt pe urmele mele.

— Fereşte-te de oamenii-cărţi de joc, m-a avertizat ea. Dame şi regi. Sunt atât de subţiri, că se pot strecura pe sub uşi. Vor veni din cealaltă direcţie, dinspre lac, în căutarea noastră, încearcă să ne abată din drum. De fiecare dată când apare cineva din partea aia, capul la cutie. Noi nu te putem proteja, cel puţin nu pe drum. Iute, jos! Vine unul.

M-am întins pe bancheta din spate şi lumina farurilor se

prelinse deasupra mea. Nu ştiu dacă participam la joc sau pur şi simplu mă făcusem comod. Eram trist. Nădăjduisem să dorm la prietenul meu, Luke Redhill, să jucăm ping-pong şi să ne uităm la televizor până târziu, alături de sora lui cea înaltă, Jane, şi de prietena ei cu părul vâlvoi, Melinda. Dar când am venit de la şcoală l-am găsit pe tata urcând bagajele în maşină. Atunci am aflat că vom petrece noaptea la căsuţa bunicului meu, lângă Lacul Motanului. N-avea rost să mă supăr pe ai mei că nu mă înştiinţaseră mai devreme. Fără îndoială, nu era o decizie luată din timp. Ideea li se năzărise, probabil, în timp ce luau prânzul. Părinţii mei nu-şi făceau planuri. Aveau porniri de tot felul şi un fiu de treisprezece ani, care venea întotdeauna pe locul doi.

— De ce nu mă puteţi apăra?

— Unele lucruri nu pot fi biruite de dragostea mamei şi curajul tatălui. Altminteri, cum ai vrea să luptăm cu ei? Ştii cum sunt oamenii ăştia cărţi de joc, se plimbă ţanţoşi cu topoarele lor aurite şi săbiuţele lor de-argint. Ai observat cât de bine înarmate sunt mâinile câştigătoare la poker?

— Nu-i de mirare că primul joc de cărţi pe care-l învaţă copiii se numeşte „Război”, adăugă tatăl meu, care conducea cu o mână aruncată peste volan. Variaţiuni pe aceeaşi temă. Regi metaforici care se războiesc pe muieri şi bani, fiindcă n-ajung pentru toată lumea.

Mama se-ntoarse la mine şi părea foarte îngrijorată. Ochii îi străluceau în întuneric.

— Am dat de belea, Jack. Mare belea.

— Aha.

— Nu de ieri, de azi. Nu ţi-am spus până acum fiindcă n-am dorit să te speriem. Dar trebuie să ştii şi tu. Vezi tu, nu prea mai avem bani. Oamenii-cărţi de joc sunt de vină. Au clevetit împotriva noastră, ne-au zădărnicit investiţiile şi au pus sechestru pe lucrurile noastre de valoare. Au răspândit cele mai mizerabile zvonuri despre taică-tu la serviciu. Nu vreau să te necăjesc cu amănunte. Ne ameninţă prin telefon. Mă sună ziua în amiaza mare şi-mi spun ce lucruri groaznice au de gând să-mi facă. Şi ţie. La toţi trei.

— Nu ştiu ce-au pus în sosul ăla de scoici azi-noapte, dar am avut o diaree straşnică, spuse tatăl meu. Credeam că mi-a venit sfârşitul. Şi rufele primite de la spălătorie aveau nişte pete albe ciudăţele… Tot ei sunt de vină.

Mama râse. Câinii – zice-se – au şase lătrături diferite, fiecare cu un înţeles anume: *hoţul, hai să ne jucăm, vreau să fac pipi.* Mama avea mai multe feluri de a râde, fiecare cu semnificaţia lui aparte, însă toate la fel de minunate. Cu acest râset spontan şi lipsit de delicateţe răspundea, de obicei, glumelor porcoase, dar şi atunci când făcea câte-o poznă şi era prinsă cu mâţa-n sac.

Am râs împreună cu ea şi m-am ridicat, simţind cum mi se desface nodul din stomac. Îmi vorbise cu atâta seriozitate, încât uitasem că totul era o născocire.

Se apleacă apoi spre tatăl meu, trecându-şi degetele peste buzele lui de parcă ar fi închis un fermoar.

— Lasă-mă pe mine să-i zic. Îţi interzic să te mai bagi.

— Dacă aveţi probleme financiare, pot să stau cu Luke pentru o vreme. *Şi cu Jane,* am gândit eu. Nu vreau să fiu o povară pentru familie.

— Nu de bani mi-e teamă acum. Mâine ne va vizita un evaluator. Avem obiecte de mare valoare în căsuţa aia, rămase de la bunicul tău. Va trebui să le vindem.

Bunicul meu, Upton, murise în urmă cu un an, un sfârşit nedemn pentru el, despre care nimeni nu vorbea, ceva între deznodământul unui film de groază şi o comedie de prost gust. Se afla în New York, unde avea un apartament în condominiu într-o clădire veche din Upper East Side, una dintre nenumăratele sale proprietăţi. Chemă liftul şi intră când uşile se deschiseră, atâta că liftul nu era acolo şi se trezi căzând în gol patru etaje. Însă nu muri pe loc. Se agăţă de firul vieţii timp de o zi, în adâncul puţului. Ascensorul era de când lumea şi gemea din greu când se urnea din loc, asemenea majorităţii locatarilor. Nimeni nu îi auzise ţipetele.

— De ce nu vindem căsuţa de la Lacul Motanului? am întrebat eu. Am face o căruţă de bani pe ea.

— Nu se poate. O deţinem la comun cu mătuşa Blake şi gemenii Greenly. Şi, chiar de-ar fi numai a noastră, tot n-am putea s-o vindem. E în familie din timpuri imemoriale.

Pentru întâia oară de când urcasem în maşină, credeam că am înţeles motivul real al excursiei noastre. Planurile mele de weekend fuseseră sacrificate pe altarul decoraţiunilor interioare. Mamei îi plăcea să se ocupe de amenajare. Să cumpere draperii, abajururi de sticlă colorată, mânere de metal pentru dulapuri.

Cineva o hotărâse cu reamenajarea căsuţei – sau mai degrabă se însărcinase de una singură – şi avea de gând să pună capăt mizeriei de-acolo.
Mă simţeam ca un nătărău pentru că o lăsasem să-mi abată gândul de la supărarea mea.
— Voiam să-mi petrec noaptea la Luke.
De sub pleoapele pe jumătate închise, ochii mamei mă priviră cu viclenie şi un fior de nelinişte îmi străbătu trupul. Oare ştia adevăratul motiv al prieteniei mele cu Luke Redhill, un mucos cu inimă bună, dar mult sub nivelul meu intelectual?
— Acolo n-ai fi în siguranţă. Oamenii-cărţi de joc ţi-ar veni imediat de hac, mă lămuri ea cu glas voios şi aproape sfios.
M-am uitat la plafonul maşinii.
— Bine.
Am călătorit o vreme în tăcere.
— De ce sunt pe urmele mele? am întrebat, deşi îmi pierise tot cheful de joacă.
— Pentru că suntem ultranorocoşi. Nu e firesc să existe oameni atât de norocoşi ca noi. Ei nu se-mpacă cu ideea asta de nicio culoare. Dar, dacă ni te-ar lua, ar îndrepta lucrurile. Nu contează cât de norocos eşti, odată ce-ai pierdut un copil, s-a zis cu vremurile bune.
Eram norocoşi, fără doar şi poate, chiar ultranorocoşi, şi nu doar pentru c-o duceam bine, ca şi restul trântorilor din familia mea cu depozitul ei de bani. Tatăl meu avea mai mult timp pentru mine decât alţi taţi pentru copiii lor. Mergea la serviciu după ce plecam eu la şcoală şi era de-obicei acasă când mă întorceam şi, dacă n-aveam nimic în program, mă ducea să jucăm golf. Mama era frumoasă şi încă tânără, avea doar treizeci şi cinci de ani, mereu pusă pe pozne, astfel că devenise o senzaţie printre prietenii mei. Bănuiam că o parte din ei, inclusiv Luke Redhill, şi-o închipuiau în diverse ipostaze neortodoxe, fapt ce explica şi popularitatea mea în rândul băieţilor.
— Şi de ce-ar fi Lacul Motanului mai sigur?
— Am zis eu că-i mai sigur?
— Şi-atunci, de ce mergem acolo?
— Ca să facem focul în cămin, să dormim cât vrem, să mâncăm clătite şi să ne petrecem dimineaţa în pijamale. Chiar şi cu securea deasupra capului, nu văd de ce-am sta posomorâţi

tot weekendul.

Aşeză mâna pe ceafa tatei şi-şi petrecu degetele prin părul lui. Încremeni brusc, iar unghiile ei se înfipseră în pielea lui.

— Jack, îmi spuse ea, sondând întunericul dinaintea noastră. Jos, Jack, jos!

Eram pe autostrada 16, un drum lung şi drept, cu cele două benzi despărţite de o fâşie măruntă de iarbă. O maşină stătea parcată în mijloc. Când am trecut pe lângă ea, şi-a aprins farurile. M-am întors şi lumina lor mi-a străpuns ochii, înainte să mă retrag la adăpostul banchetei. Jaguarul argintiu viră şi porni pe urmele noastre.

— Ţi-am spus să-ţi ţii capul la cutie, mă dojeni mama. Calc-o, Henry, nu-i lăsa să ne prindă.

Maşina prinse viteză, zburând ca o săgeată prin întuneric. Stăteam cu genunchii pe banchetă, cu degetele înfipte în spetează, şi aruncam din când în când priviri pe geamul din spate. Urmăritorul nostru se ţinea scai, luând curbele cu o siguranţă tăcută şi rău prevestitoare. Uneori uitam chiar să respir, iar semnele de circulaţie vâjâiau pe lângă noi prea iute pentru a fi citite.

Jaguarul ne urmări preţ de cinci kilometri, după care se opri în parcarea unui restaurant de la marginea drumului. M-am întors, iar mama şi-a aprins o ţigară cu muştiucul încins de la bordul maşinii. Tata fredona cu glas scăzut o melodie necunoscută mie, lăsând mai moale acceleraţia şi legănându-şi uşor capul în ritmul cântecului.

Am fugit prin întuneric, cu capul plecat în bătaia vântului înţepător, fără să văd încotro mă îndrept. Mama venea în spate. Ne grăbeam spre tinda căsuţei de la marginea apei, fără niciun felinar să ne lumineze calea. Tatăl meu stinsese farurile şi oprise motorul, iar căsuţa era în pădure, la capătul unui drum forestier cufundat în beznă. Chiar înainte să ajungem, am zărit pentru câteva clipe lacul, o gaură în temelia lumii, umplută cu întuneric.

Mama deschise uşa, apoi merse în spate ca să aprindă luminile. Căsuţa avea o singură încăpere mare şi câteva micuţe în jur, cu tavan şi pereţi din grinzi de lemn cu scoarţă roşie, decojită pe alocuri. În stânga uşii se afla o măsuţă de toaletă cu oglinda acoperită de voaluri negre. Mi-am vârât mâinile în

buzunarele jachetei să ca mă încălzesc şi m-am apropiat de măsuţă. Prin ţesătura diafană am zărit o siluetă nedesluşită, fără contururi, propria mea reflexie vagă venind să mă întâmpine din oglindă. Mi s-a făcut pielea de găină la vederea umbrei lipsite de forme ce pândea în spatele mătăsurilor negre, o făptură necunoscută. Am îndepărtat perdeaua, dar nu era decât chipul meu, roşu în obrajii muşcaţi de vânt.

Mă pregăteam să plec, când ochii mi-au căzut pe nişte măşti. Oglinda era susţinută de doi usciori subţiri de care atârnau câteva măşti, cam în genul măştii lui Zoro, care acoperă doar ochii şi o parte din nas. Una avea mustăţi şi sclipici şi i-ar fi dat purtătorului înfăţişarea unui şoricel cu bijuterii. Alta era din catifea neagră, numai bună pentru o curtezană în drum spre un bal mascat edwardian.

Întreaga încăpere era maiestuos decorată cu măşti. Unele atârnau pe cuiere, altele de spătarele scaunelor. O mască mare şi stacojie mă privea ameninţător de deasupra căminului, un demon suprarealist modelat din papier mâche lăcuit, cu clonţul încovoiat şi pene în jurul ochilor, perfectă, dacă jucai Moartea Roşie într-o piesă de teatru după Edgar Allen Poe.

Cea mai înfricoşătoare anina de încuietoarea unei ferestre. Era de plastic, străvezie şi deformată, şi părea un chip modelat dintr-o bucată foarte subţire de gheaţă. Era greu de observat pe fondul oglinzii şi am tresărit când am zărit-o cu coada ochiului. Pentru o clipă am crezut că un om, un spectru suspendat, se holbează la mine.

Uşa se deschise cu putere şi tatăl meu intră cu bagajele. În acel moment, mama vorbi în spatele meu.

— Când eram mai mici, nişte puşti doar, eu şi cu tatăl tău ne furişam aici să scăpăm de toată lumea. *Stai.* Stai, ştiu. Hai să jucăm un joc. Ai răgaz până la plecare să ghiceşti în ce cameră ai fost conceput.

Îi făcea plăcere să-mi provoace sila din când în când cu asemenea dezvăluiri fără perdea despre ei doi. M-am încruntat şi i-am aruncat o căutătură ce se dorea a fi severă, dar ea izbucni în râs şi amândoi am fost mulţumiţi că ne-am jucat bine rolurile.

— De ce sunt toate oglinzile acoperite?

— Nu ştiu. Poate că cei care-au stat aici ultima oară le-au acoperit cu draperii în memoria bunicului tău. La evrei, când

cineva moare, îndoliaţii acoperă oglinzile ca un simbol împotriva trufiei.

— Dar noi nu suntem evrei.

— Nu contează, e o tradiţie frumoasă. Ar trebui să ne gândim mai puţin la noi înşine.

— Ce-i cu măştile astea?

— Măştile ar trebui să ne însoţească în fiecare concediu. Ce te faci, dacă te-ai săturat de propriul chip? Eu, una, m-am săturat să fiu aceeaşi persoană zi de zi. Ce zici de aia, îţi place?

Fără să-mi fi dat seama, îmi plimbam degetele pe faţa diformă a măştii spânzurate de geam. Mi-am retras mâna de îndată, cu degetele străbătute de fiori.

— Ar trebui s-o încerci, mă îndemnă ea entuziasmată. Să vezi cum îţi stă.

— E cumplită.

— Dormi în camera ta? Dacă vrei, poţi să dormi cu noi în pat. Şi ultima oară tot cu noi ai dormit. Deşi pe-atunci erai mult mai mic.

— Mă descurc eu. Nu vreau să vă stau în cale dacă vă vine pofta să mai concepeţi unul.

— Ai grijă ce-ţi doreşti. Istoria se repetă.

Singurele piese de mobilier din camera mea erau pătuţul cu aşternuturi ce miroseau a naftalină şi dulapul cu oglinda acoperită cu perdele cu model *pausley.* O mască spânzura de galerie. Era ţesută din frunze de mătase încrustate cu paiete de smarald şi mi-a plăcut până când am stins lumina. Pe întuneric, frunzele păreau solzii unei fiare cu chip de şopârlă, cu două hăuri acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii. Am aprins lumina şi m-am ridicat s-o întorc cu faţa la perete.

Căsuţa era împrejmuită de arbori care-şi izbeau când şi când ramurile de pereţi. Zgomotul mă deştepta mereu, dându-mi impresia că cineva bate la uşa dormitorului. M-am trezit, am aţipit şi iar m-am trezit. Vântul se înteţi într-un şuierat subţire, acompaniat de un ţăcănit metalic, poate o roată lăsată pradă vijeliei. M-am dus la fereastră, deşi îmi închipuiam că-i beznă afară. Însă luna era sus pe cer, strecurându-şi razele printre frunzele bătute de vânt într-un joc de lumină şi umbră, asemenea peştişorilor argintii-fosforescenţi ce cutreieră adâncurile întunecate ale apelor.

Am zărit o bicicletă, veche de când lumea, sprijinită de-un copac, cu o roată cât toate zilele în faţă şi una hilar de mică în spate. Roata cea mare se învârtea neîncetat, ţac-ţac-ţac. Un băiat durduliu şi bălai într-o cămaşă albă de noapte se apropie de bicicletă şi, la vederea lui, am simţit cum mă trec toţi fiorii. Apucă ghidonul şi-şi retrase brusc capul, de parcă ar fi auzit un zgomot, moment în care am gemut de spaimă şi m-am retras de la fereastră. Băiatul se-ntoarse şi mă fixă cu ochii lui argintii, dezvăluindu-şi dinţii la fel şi gropiţele din obraji, iar eu m-am trezit în patul meu duhnind a naftalină, horcăind de spaimă.

La ivirea zorilor m-am deşteptat de-a binelea din somnul meu zbuciumat. Mă aflam în dormitorul principal, învelit cu o grămadă de plăpumi, iar razele soarelui se jucau pe chipul meu. Adâncitura din perna alăturată trăda faptul că mama dormise acolo, Nu ţineam minte să fi dat buzna în dormitorul lor. Mai bine aşa. La treisprezece ani eram încă un băieţandru, dar aveam şi eu mândria mea.

Zăceam ca o salamandră pe stâncă, buimac de soare şi treaz doar pe jumătate, când am auzit deodată pârâitul unui fermoar în colţul opus al camerei. Era tata care deschidea un geamantan pe birou. Foşnetul plăpumilor îi atrase atenţia şi se întoarse spre mine.

Era gol puşcă. Trupul său mic şi robust răspândea o strălucire arămie în lumina dimineţii. Purta masca din material străveziu pe care o văzusem ieri atârnată de geam. Îi modifica trăsăturile chipului în aşa hal, încât părea de nerecunoscut. Mă privea absent, de parcă nu se aştepta să mă găsească acolo sau de parcă eram un străin. Penisul său zăcea pe o pernă pufoasă de culoarea trandafirului. Îl văzusem dezbrăcat de multe ori, dar masca îi dădea o înfăţişare aparte, iar goliciunea lui mă tulbura. Se uita la mine fără să scoată o vorbă, iar asta mă tulbura şi mai tare.

Am dat să zic bună dimineaţa, dar vorbele mi s-au oprit în gât. Mi-a trecut prin gând că e într-adevăr – şi nu doar în închipuirea mea – o altă persoană, un necunoscut. Nu puteam să-i susţin privirea, aşa că m-am uitat în altă parte, apoi am îndepărtat aşternuturile şi m-am dus în camera mare, silindu-mă să n-o iau la fugă.

Din bucătărie se auzi un zăngănit de vas, apoi sfârâitul apei. Ara pornit într-acolo şi am găsit-o pe mama aplecată deasupra

chiuvetei, turnând apă într-un ceainic. La auzul paşilor mei, îmi aruncă o privire peste umăr. Când am văzut-o, mi-a stat inima-n loc. Purta o mască neagră de pisică, încrustată pe margini cu ştrasuri şi cu mustăţi sclipitoare. Nu era dezbrăcată, însă purta un tricou cu MILLER LITE care-i venea până la şolduri. Picioarele însă erau goale şi, când se aplecă mai mult să închidă apa, i-am zărit pentru o clipă chiloţeii negri. Îmi zâmbi larg, iar surâsul ei avu darul să mă liniştească, mai ales după experienţa cu tata.

— Clătite la cuptor, dragule?

— De ce purtaţi tu şi tata măşti?

— Păi e Halloweenul, nu?

— De-abia joia viitoare.

— Ne interzice cineva să începem mai din timp? Se opri lângă cuptor, cu o mănuşă de bucătărie pe mână, şi mă fixă cu privirea. De *fapt,* dacă stau bine să mă gândesc...

— Păzea că vine!

Cuptorul se deschide, tava sfârâie, iar chifteluţa e pe cale să iasă.

— Aici e mereu Halloween. E Căsuţa Balului Mascat. Ăsta-i numele ei de cod. Aşa e rânduiala, câtă vreme poposeşti aici trebuie să porţi o mască. E o regulă de când lumea.

— Eu unul aştept să vină Halloweenul.

Scoase tigaia din cuptor şi-mi tăie o felie de clătită, mă servi cu o ceaşcă de ceai şi se aşeză în faţa mea.

— Trebuie să porţi o mască şi tu. Oamenii-cărţi de joc te-au văzut aseară şi vor veni după tine. Pune-ţi o mască să nu te recunoască.

— Cum aşa? Eu te-am recunoscut.

— Asta crezi tu, îmi spuse ea, cu ochi scânteind jucăuş. Oamenii-cărţi de joc nu deosebesc oamenii cu măşti. E singura lor slăbiciune. Se iau tot timpul după faţă. Au o gândire foarte limitată.

— Ha ha! Când soseşte evaluatorul?

— Mai târziu. Nu ştiu precis. Nici nu-s sigură că există un evaluator. Se poate să-l fi născocit eu.

— Nici nu m-am trezit bine, că sunt deja plictisit. Nu puteaţi să-mi găsiţi şi voi o bonă şi să vă petreceţi weekendul vostru de purtat măşti şi făcut copii în linişte?

Numai ce-am rostit vorbele şi-am început să roşesc, dar nu regretam împunsăturile legate de măşti, de lenjeria ei neagră şi

de hârjoneala asta de tineri însurăţei, pe care ei mă credeau prea mic s-o înţeleg.

— Am preferat să te luăm cu noi. Cel puţin n-o să te-nhăitezi cu fata aia.

Am simţit că-mi iau foc obrajii.

— Care fată?

— Una dintre ele. Jane Redhill sau prietena ei. Mai degrabă prietena ei. Cea pe care speri de obicei s-o găseşti la Luke acasă.

Melinda era febleţea lui Luke. Mie-mi plăcea de Jane. Cu toate astea, mama ţintise destul de aproape şi asta-mi spori neliniştea. Zâmbi şi mai tare când văzu că nu spun nimic.

— Drăguţă fetiţa, nu? Prietena asta a lui, Jane? Amândouă-s drăguţe. Însă prietena ei e mai de nasul tău. Cum o cheamă? Melinda? Mereu cu salopeta aia lăbărţată de fermier pe ea. Pariez că-şi petrece după-amiezele citind în căsuţa din copac construită cu taică-său. Pariez că prinde viermi şi joacă fotbal cu băieţii.

— Lui Luke i s-au aprins călcâiele după ea.

— Deci Jane, până la urmă.

— Am zis eu că e una dintre ele?

— Trebuie să fie şi alt motiv pentru care stai cu Luke. Pe lângă Luke. Acu’ câteva zile Jane a trecut pe la noi, strângea fonduri pentru biserică. Părea o făptură foarte sănătoasă. Are simţul comunităţii foarte bine dezvoltat. Cu simţul umorului însă nu le prea are. Când mai creşti, ar trebui să-i tragi o bătută zdravănă lui Luke Redhill şi să-l arunci în puţul minei abandonate. Melinda o să-ţi cadă în braţe. Puteţi să-l jeliţi pe urmă împreună. Durerea e un sentiment foarte romantic.

Îmi luă farfuria şi se ridică de la masă.

— Găseşte-ţi o mască. Intră-n joc.

Aşeză farfuria în chiuvetă şi ieşi. Am dat pe gât un pahar de suc şi am luat-o pe urmele ei, în camera mare. Am aruncat o privire în dormitorul mare tocmai când se pregătea să închidă uşa în urma ei. Bărbatul care se voia a fi tatăl meu purta în continuare masca de gheaţă şi, mai nou, o pereche de blugi. Pentru o clipă, privirile noastre se întâlniră, a lui rece şi străină. O prinse ferm de coapsă şi uşa se închise.

M-am dus în dormitorul meu şi mi-am luat tenişii. Vântul adia pe sub streaşină. Eram posac şi fără chef, gândul îmi zbura

acasă şi n-aveam nicio idee ce să fac în continuare. Stând aşa, ochii mi-au căzut pe masca de smarald ţesută din frunze de mătase, întoarsă din nou cu faţa spre cameră. Am dat-o jos şi i-am cercetat suprafaţa lucioasă cu buricele degetelor. Apoi, parcă prea târziu, am pus-o pe faţă.

Am găsit-o pe mama în sufragerie, abia ieşită de sub duş.

— Ţi se potriveşte. Foarte dionisiac. Ca zeul Pan. Trebuie să-ţi găsim un prosop, să te plimbi într-o togă micuţă.

— Ar fi amuzant, până aş da în hipotermie.

— E mult curent pe-aici, nu? Hai să aprindem focul. Cine merge-n pădure să adune un braţ de vreascuri?

— Ghici cine?

— Stai. Facem un joc. O să fie distractiv.

— Ce-ar putea fi mai distractiv decât să umbli după beţe în frigul dimineţii?

— Fii atent să nu te abaţi de la potecă. În pădure, nimic nu e real, cu excepţia potecii. Copiii care umblă haihui se pierd pe vecie. Şi, cel mai important lucru, ai grijă să nu te zărească nimeni şi arată-te doar celor care poartă mască. Şi ei se ascund de oamenii-cărţi de joc.

— Dacă pădurea e un loc aşa primejdios precum spui, ar fi bine să rămân aici şi să mergeţi voi doi să adunaţi vreascuri. Apropo, când iese din dormitor?

Însă mama clătina din cap.

— Adulţii nu pot intra defel în pădure. Până şi cărăruia e primejdioasă pentru o femeie ca mine. La vârsta asta nici nu mai vezi poteca. Ştiu de ea de pe vremea când eu şi tatăl tău eram tineri şi ne plimbam pe-aici. Numai cei tineri îşi pot găsi calea prin desişul tainic al codrului întunecat.

Afară era frig, iar cerul avea un cenuşiu mohorât. Am mers în spatele casei, în căutarea unei grămezi de lemne. Când am trecut prin dreptul dormitorului mare, tata bătu în geam. Apoi m-am dus la fereastră să văd ce doreşte şi am fost surprins de oglindirea mea suprapusă pe chipul său. Uitasem pe moment că purtam masca de frunze de mătase. Deschise partea de sus a geamului şi scoase capul afară. Doi ochi de-un albastru glacial mă priveau din spatele măştii pocite.

— Un’ te duci?

— Dau o raită prin pădure. M-a trimis mama să culeg nişte

vreascuri pentru foc.

Lăsă braţul să-i atârne pe geam şi făcu ochii roată prin curte. Urmări câteva frunze veştejite răsucindu-se deasupra ierbii în adierea vântului.

— Mi-ar plăcea şi mie să vin.

— Vino, atunci.

Mă privi în ochi şi zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

— Nu, nu pot acum. Uite cum facem, ia-o tu înainte şi poate ne întâlnim mai încolo.

— Bine.

— Curios! Când pleci din locul ăsta, uiţi cât de… pur este. Mirosul aerului.

Privi iarba, lacul, apoi pe mine.

— Uiţi şi alte lucruri. Ascultă, Jack. Nu vreau să uiţi că…

Uşa se deschise în spatele lui. Tatăl meu amuţi. În prag apăru mama. Era în blugi şi pulover şi-şi făcea de lucru cu catarama curelei.

— Despre ce vorbiţi, băieţi? dori ea să ştie.

Tata nu-şi luă ochii de la mine şi sub chipul său de cristal topit mi s-a părut că zăresc o urmă de amărăciune, de parcă ar fi fost prins făcând ceva jenant, trişând la pasienţe sau ceva asemănător. Mi-am amintit atunci degetele mamei închizând aseară un fermoar imaginar pe buzele sale şi mi-am simţit capul greu pe umeri. Mi se părea că văd o altă faţă a jocului bolnav pe care cei doi îl jucau şi, cu cât ştiam mai puţin, cu atât mai bine.

— Despre nimic. Îi spuneam tatei că mă duc la plimbare. Şi acum mă duc. La plimbare.

Pe măsură ce vorbeam, mă furişam încet de lângă fereastră.

Mama tuşi. Tata închise geamul alene, fără să mă scape din priviri. Răsuci încuietoarea, apoi îşi lipi palma de fereastră, în semn de despărţire. Îşi îndepărtă mâna, lăsând în locul ei o amprentă aburită care se micşoră şi, într-un final, dispăru. După care trase jaluzelele.

Am lăsat baltă strânsul vreascurilor de cum am plecat. Hotărâsem că singurul motiv pentru care eram trimis după lemne era ca ei să rămână singuri, iar asta mă irita la culme. Mi-am scos masca de frunze şi am agăţat-o de o ramură, pe unde începea poteca.

Mă plimbam cu capul plecat şi mâinile în buzunare. Pentru o

vreme, poteca mergea paralel cu lacul ce se zărea prin frunzişul de cucută, sclipiri argintii pe un albastru de gheaţă. Mă gândeam că, dacă voiau să aibă o atitudine perversă şi deloc părintească, ar fi putut să găsească o cale să se descotorosească de mine înainte să urce aici, şi, adâncit în astfel de gânduri, n-am observat că poteca se îndepărta de lac.

Nu mi-am ridicat privirile decât la auzul zgomotului, un scârţâit metalic ce părea să se apropie tot mai mult. Poteca se bifurca înaintea mea pentru a ocoli o lespede de forma şi mărimea unui sicriu pe jumătate îngropat în poziţie verticală. Pe urmă, cele două cărărui se întâlneau şi poteca se afunda într-o pădurice de pini.

Nu ştiu de ce, dar m-am înspăimânatat. Să fi fost vântul care se înteţise, biciuind văzduhul cu vârfurile copacilor? Sau poate freamătul frunzelor la picioarele mele, grăbite parcă să părăsească poteca? M-am ghemuit din reflex în spatele lespezii, strângându-mi puternic genunchii la piept.

O clipă mai târziu băiatul cu bicicleta veche – băiatul pe care crezusem că l-am visat – trecu pe lângă mine, fără să-mi arunce măcar o privire. Purta aceeaşi cămaşa de noapte şi avea două aripi cu pene albe legate cu chingi albe de spate. Se poate să le fi avut şi noaptea trecută, dar, probabil, nu le zărisem în întuneric. I-am văzut gropiţele din obraji, părul bălai şi seninătatea încrezătoare aşternută pe chip. Privirea-i era rece şi distantă. Căuta ceva. Am urmărit bicicleta parcă scoasă dintr-un film cu Charlie Chaplin alunecând uşor printre pietre şi rădăcini, până se făcu nevăzută.

Dacă nu l-aş fi văzut în toiul nopţii, mi-aş fi închipuit că merge la un bal mascat, cu toate că era prea frig să hoinăreşti prin pădure într-o cămaşă de noapte. Tare mi-aş fi dorit să fiu în căsuţă, lângă părinţii mei, ferit de vijelie! Dansul nebun al copacilor îmi dădea fiori.

Şi, totuşi, am pornit mai departe, aruncând priviri fugare peste umăr să fiu sigur că biciclistul nu mă urmăreşte. Nu îndrăzneam s-o iau înapoi, ştiind că băiatul acela se află undeva între mine şi căsuţă.

Am iuţit pasul, trăgând nădejde să găsesc un drum sau o altă casă de vacanţă prin preajma lacului, să fiu oriunde, numai în pădure nu. Oriunde se dovedi a fi la nici zece minute distanţă de lespedea-sicriu. O scândură putrezită, pironită în trunchiul unui

copac, pe care cineva scrisese cu vopsea ORIUNDE, te întâmpina la buza luminişului unde cândva se înălţase o tabără. Un braţ de lemne înnegrite se zărea încă în vatră. Nişte copii probabil construiseră un adăpost între doi bolovani. Suspendaseră o placă de lemn pe vârfurile aproximativ egale ale celor două pietre înclinate una spre cealaltă. Un buştean fusese târât de-a lungul luminişului pentru a folosi ca băncuţă, dar şi ca zăgaz la intrarea în adăpost.

Am poposit în străvechiul loc de campare, încercând să-mi adun gândurile. Înaintea mea, poteca se despărţea în două cărărui înguste ce-şi tăiau drum prin desiş. Nu se deosebeau cu nimic şi habar n-aveam care încotro duce.

— Unde vrei să mergi? rosti un glas voios de fată.

Am sărit ca ars şi am făcut un pas în spate, cercetând speriat împrejurimile. Stătea la buza adăpostului, sprijinindu-se cu mâinile de buştean. Umbra aruncată de scândură mi-o ferise până acum vederii. Avea păr negru şi era puţin mai în vârstă ca mine, poate şaisprezece ani, şi părea drăguţă. Era greu să-ţi dai seama. Purta o mască neagră încrustată cu paiete şi un evantai de pene de struţ într-o parte. În spatele ei, la adăpostul umbrei, stătea un băiat ce avea o mască de plastic lucios de culoarea laptelui.

— Caut drumul înapoi, am rostit eu atunci.

— Înapoi unde? mă întrebă fata.

Băiatul îngenunche în spatele ei şi-i sorbi din priviri fundul pronunţat acoperit de blugi spălăciţi.

— Ai mei au o casă de vacanţă lângă lac. Voiam să ştiu dacă una dintre potecile alea două m-ar duce la acolo.

— Ai putea să faci cale-ntoarsă, spuse ea cu viclenie-n glas, de parcă ştia că mi-e frică să mă-ntorc.

— Mai bine nu.

— Ce vânt te-a adus pe-aici? mă iscodi băiatul.

— M-a trimis mama să culeg nişte vreascuri.

— Pare începutul unui basm, pufni el.

Fata îi aruncă o privire dezaprobatoare, însă el n-o luă în seamă.

— Un basm urât. Părinţii n-au ce să-ţi mai dea de haleală, aşa că te trimit la pierzanie, în pădure. În final, personajul ajunge pe masa unei vrăjitoare. Un tort delicios. Vezi să nu fi tu ăla.

— Stai şi joacă-te cu noi. Jucăm „mâna învinsului adevăr

grăieşte”. Câştigătorul le pune învinşilor câte-o întrebare la care ei trebuie să spună numai şi numai adevărul. Dacă mă baţi, poţi să mă-ntrebi cum să ajungi acasă fără să dai peste băiatul cu bicicletă, iar eu sunt obligată să-ţi răspund.

Îl văzuse şi ea deci şi intuise cumva restul poveştii. Îmi dădea de înţeles că eram foarte transparent şi puteam să-i zăresc satisfacţia din ochi. Am chibzuit o clipă, apoi am încuviinţat.

— Ce jucăm?

— Un fel de poker. I se mai spune şi „Mâini reci” pentru că e singurul joc de cărţi pe care-l poţi juca pe un frig ca ăsta.

Băiatul clătina neputincios din cap.

— E unul din jocurile alea în care se inventează reguli pe parcurs.

Vocea lui, deşi încă neformată, îmi părea vag familiară. Am sărit buşteanul, iar fata se furişă la umbra acoperişului de lemn, unde se aşeză pe genunchi, făcându-mi şi mie loc.

— Hai, că nu-i greu. Împart câte cinci cărţi fiecăruia, cu faţa în sus. Cine are cea mai bună mână de poker câştigă. Pare simpluţ, însă are şi alte reguli, neoficiale, să le zicem. Dacă zâmbeşti, jucătorul din stânga are dreptul să-şi schimbe o carte cu una de-a ta. Dacă poţi construi o căsuţă cu primele trei cărţi primite, iar ceilalţi nu reuşesc s-o dărâme dintr-o suflare, poţi să-ţi alegi orice carte din pachet. Dacă tragi Osânda Neagră, ceilalţi aruncă cu pietre-n tine până mori. Dacă ai vreo întrebare, taci. Doar câştigătorul poate să pună întrebări. Cine pune întrebări în timpul jocului e automat descalificat. Ne-am înţeles? Să-i dăm drumul.

Prima mea carte a fost Valetul Trândav, dacă era să mă iau după înscrisul de la subsolul cărţii şi după imaginea juvelui tolănit pe aşternuturi de mătase, în timp ce o slujnică îi făcea pedichiura. De-abia când am primit a doua carte – treiul de Inele – mi-am adus aminte de Osândă.

— Nu te supăra, dar ce înseamnă…

Îşi arcui sprâncenele şi mă privi grav.

— Las-o baltă!

Băiatul scoase un mic chiţăit.

— A zâmbit! exclamă fata. Poţi să-ţi schimbi o carte cu una de-a lui.

— Nu-i adevărat!

— Ba da. Te-am văzut. Ia-i regina şi dă-i valetul.

M-am descotorosit de Trândav şi i-am luat Dama de Mătase. Înfăţişa o tânără despuiată, cufundată între aşternuturile unui baldachin. Avea părul castaniu, trăsături frumoase şi pronunţate şi semăna cu prietena lui Jane, Melinda. Apoi am primit Regele Bicicletă[20], un individ cu barbă roşcată ducând în spinare un sac care se crăpase la fund şi din care cădeau monede. Am avut impresia că fata cu mască neagră îmi dăduse intenţionat acea carte de la fundul teancului. Ea observă acest lucru şi mă fixă cu o privire provocatoare.

Când am primit cu toţii câte trei cărţi, ne-am pus pe construit căsuţe cât mai greu de doborât, dar niciuna n-a rezistat plămânilor celorlalţi. În continuare am primit Dama de Lanţuri şi o carte pe care erau notate regulile de cribbage. Mă pregăteam să-ntreb dacă nu cumva ajunsese din greşeală în pachet, dar mi-am pus imediat lacăt la gură. Nimeni n-a tras Osânda de Negru. Ce naiba o fi fost şi aia… n-aveam să aflu.

— A câştigat Jack! strigă fata, ceea ce mă îngrijoră, pentru că nu le spusesem cum mă cheamă.

— Jack e câştigătorul! Se năpusti la mine şi mă strânse zdravăn în braţe, apoi îmi vârî cărţile câştigătoare în buzunarul jachetei. Păstrează mâna câştigătoare. Să-ţi aducă aminte că ne-am distrat de minune. Nu-i bai. Şi-aşa lipsesc câteva cărţi din el, Puneam rămăşag că o să câştigi.

— Ce să zic… interveni băiatul în discuţie. Întâi inventează un joc cu reguli pe care numai ea le pricepe şi pe urmă ajută pe cineva să câştige.

Fata râse, spontan şi fără delicateţe, şi-am simţit că-mi îngheaţă sângele-n vine. Bănuiam, totuşi, de-o vreme cu cine jucam cărţi, chiar înainte să izbucnească ea în râs.

— Secretul să te fereşti de înfrângeri usturătoare e să joci mereu după regulile tale, spuse ea. Hai, Jack. Poţi să întrebi orice. Ţi-ai câştigat dreptul.

— Cum ajung acasă fără s-o iau înapoi?

— Floare la ureche. Urmezi cărăruia cea mai apropiată de semnul „oriunde” şi ea te va duce oriunde vrei. De ce crezi că-i spune „oriunde”? Dar trebuie să-ţi doreşti cu adevărat să te-

[20] În original Pennyfarthing, numele primei biciclete (după velociped), care avea o roată imensă în faţă şi una mică în spate şi derivă de la denumirea a două vechi monede englezeşti („penny“ şi „farthing“, adică „un sfert de penny“).

ntorci la căsuţă. Altfel, s-ar putea să te trezeşti aiurea.

— Am înţeles, mulţumesc. A fost un joc pe cinste. N-am înţeles o iotă din el, dar m-am simţit bine.

Şi am sărit buşteanul.

Însă nici n-am pornit bine la drum, că fata m-a strigat. M-am uitat înapoi şi i-am văzut pe amândoi aplecaţi peste buştean, umăr la umăr, cu privirile aţintite la mine.

— Nu uita că poţi să-i pui şi lui o întrebare.

— Vă ştiu de undeva?

— Nu. Dacă stau să mă gândesc, nu.

Lângă maşina părinţilor mei era parcat un Jaguar. Interiorul era de un vişiniu sclipitor, iar scaunele arătau ca noi, de parcă tocmai fusese scoasă din fabrică. Razele soarelui cădeau pieziş pe vârfurile copacilor, vestind apropierea asfinţitului. N-ar fi trebuit să fie aşa târziu.

Am urcat treptele, dar mama m-a întâmpinat în uşă. Masca de pisică în călduri îi acoperea încă faţa.

— Unde ţi-e masca?

— Am dat-o jos.

Nu i-am zis că o agăţasem de-o ramură pentru că mi-era ruşine să fiu văzut cu ea. Nu ştiu de ce, dar îmi doream s-o fi avut acum. Aruncă o privire îngrijorată peste umăr, apoi se ghemui lângă mine.

— Ştiu. Te-am văzut. Pune-o pe asta şi-mi întinse masca de plastic străveziu a tatei.

Câteva clipe m-am holbat la ea, cu gândul la repulsia pe care mi-o stârnise când o văzusem întâia oară şi cum îi sluţise trăsăturile tatei în ceva rece şi ameninţător. Dar, când mi-am potrivit-o pe faţă, am constatat că-mi venea chiar bine. Păstra încă un iz de cafea şi aftershave. Mirosul tatălui meu îmi dădea siguranţă.

— Plecăm în câteva minute, îmi spuse ea. Mergem acasă, imediat ce-şi termină evaluatorul inspecţia. Hai, intră, e aproape gata.

Am urmat-o înăuntru, dar am încremenit de cum am intrat. Tatăl meu zăcea pe canapea, la bustul gol şi desculţ. Avea brâul însemnat cu linii punctate şi săgeţi în jurul ficatului, splinei şi intestinelor. Desenele unui doctor pregătindu-se de operaţie. Privea în jos, cu chipul lipsit de expresie.

— Tată?

Îşi ridică încet privirile şi ne cercetă pe rând, cu aceeaşi expresie ştearsă.

— Şş, tata e ocupat, îmi spuse mama.

Am auzit paşi scârţâind pe podeaua de lemn şi l-am zărit pe evaluator care tocmai ieşea din dormitor. Credeam că era un bărbat, dar se dovedi a fi o femeie de vârsta a doua, cu păr blond, pe alocuri încărunţit, care purta o jachetă de tweed. Avea trăsături aspre, regale, pometi pronunţaţi şi sprâncene arcuite, caracteristice nobililor englezi.

— Vă place ceva?

— Am văzut nişte obiecte minunate, rosti evaluatoarea. Ochii îi căzură pe umerii goi ai tatei.

— Poftiţi, vă rog, spuse mama.

Mă ciupi uşor de mână şi trecu pe lângă mine, şoptindu-mi cu jumătate de gură:

— Rămâi pe poziţii, mă-ntorc imediat.

Îi adresă un surâs politicos evaluatoarei, după care se făcu nevăzută în dormitorul mare, lăsându-ne pe noi trei în sufragerie.

— Ţi-e dor de bunicul tău, Jack? întrebă femeia.

Am tresărit, surprins de o întrebare atât de neaşteptată şi directă. Sau poate tonul ei era de vină, fără pic de duioşie, doar curios, dornic să trezească amintiri dureroase. Pe lângă asta, mă deranja că-mi ştia numele.

— Cred că da. N-am fost aşa apropiaţi. Bănuiesc că a avut un trai lipsit de griji.

— Fireşte că a avut.

— Să-mi meargă mie pe jumătate la fel de bine, şi-aş fi fericit.

— Sigur c-o să-ţi meargă, mă asigură ea. Puse o mână pe ceafa tatălui meu şi începu s-o maseze afectuos.

Era un gest de-o intimitate obscenă şi mi s-a făcut numaidecât greaţă. Mi-am ferit imediat privirile – nu se putea altfel – şi ochii mi-au căzut pe oglinda măsuţei de machiaj. Oglinda înfăţişa o femeie-carte de joc în spatele tatălui meu, chiar dama de pică. Reci şi trufaşi îi erau ochii negri ca cerneala, iar roba de aceeaşi culoare era pictată pe trupul ei. Mi-am întors speriat privirile la canapea. Tatăl meu zâmbea visător în timp ce două mâini îi masau spatele.

— Ăsta nu e chipul tău real, mi-a spus ea. Nimeni nu are un

asemenea chip. Un chip de gheaţă. Ce ascunzi?

Tatei îi pieri zâmbetul de pe buze. Se ridică în capul oaselor, desprinzându-se din strânsoarea ei.

— Ai văzut tot, i se adresă tatăl meu femeii. Ce vrei?

— Pentru început, tot ce se vede-n camera asta, rosti ea, aşezându-şi mâna cu delicateţe pe umărul lui. Se jucă puţin cu un cârlionţ. Pot să iau tot, nu?

Mama ieşi din dormitor cu câte-un geamantan în fiecare mână. Zări mâna evaluatoarei mângâind grumazul tatei şi pufni amuzată, un râs scurt ce-mi părea că nu voia să spună nimic altceva, apoi înşfăcă geamantanele şi se îndreptă spre uşă.

— Ăsta-i potul, rosti tatăl meu. Sunt gata să batem palma.

— Cine nu e?

Mama lăsă o valiză la picioarele mele, făcându-mi semn s-o apuc cu încredere. Am urmat-o în tindă, privind cu coada ochiului înapoi. Femeia se aplecase peste spătarul canapelei, capul tatei era lăsat pe spate, iar buzele ei apăsau pe buzele lui. Mama se întoarse şi închise uşa.

Ne-am îndreptat spre maşină la lumina asfinţitului. Băiatul în cămaşa de noapte albă şedea pe pajişte cu bicicleta culcată alături în iarbă. Jupuia un iepure mort cu o bucată de corn, spintecându-i stomacul din care ieşeau aburi. Se uită la noi şi rânji, dezvăluind nişte dinţi pătaţi de sânge. Mama mă cuprinse matern pe după umeri.

După ce intră în maşină, îşi aruncă masca pe bancheta din spate. Eu nu mi-am dat-o jos. Am tras aer adânc pe nări şi am simţit mirosul tatei.

— Ce se-ntâmplă? Nu vine şi tata?

— Nu, răspunse ea şi porni maşina. Tatăl tău rămâne aici.

— Şi cum ajunge acasă?

Se întoarse şi mă privi cu blândeţe. Cerul îşi lepăda încet albastrul şi doar umbrele roşiatice ale norilor scăpau stăpânirii întunericului. În maşină se lăsase noaptea. M-am răsucit şi m-am ridicat pe genunchi, privind pentru ultima oară căsuţa, înainte să se piardă în zarea împădurită.

— Hai să jucăm un joc. Să ne prefacem că nu l-ai cunoscut niciodată pe tatăl tău. Că a plecat înainte să te naşti. Putem să născocim tot soiul de scorneli despre el. Are un tatuaj din zilele petrecute în marină şi mai are o ancoră albastră, din… Şovăi, nemaiştiind ce să inventeze.

— De când lucra pe o platformă petrolieră.

Izbucni în râs.

— O să ne prefacem că drumul e vrăjit. Autostrada Amneziei. Până ajungem acasă, vom crede că a plecat cu adevărat înainte să te naşti. Restul e vis, un vis cu amintiri aievea. Oricum, povestea noastră va fi mai bună decât cea reală. Adică te iubea şi-ţi dorea numai binele, dar poţi să-ţi aminteşti un lucru special pe care l-a făcut pentru tine?

Recunosc că nu puteam.

— Îţi aminteşti cum îşi câştiga pâinea?

Nici asta nu ştiam. Asigurări?

— Ce joc minunat, nu? Că veni vorba de jocuri, mai ai cumva mâna câştigătoare?

— Mâna câştigătoare? am întrebat, apoi mi-am amintit şi am atins buzunarul jachetei.

— Ţine bine de ea. E o mână zdravănă. Regele Bicicletă şi Dama de Mătase. Ai tot ce-ţi trebuie, băiete. Ascultă la mine, când ajungi acasă, dă-i un telefon Melindei.

Râse din nou, apoi îşi mângâie cu afecţiune burta.

— Vin zile bune, copile, pentru amândoi.

Am ridicat din umeri.

— Poţi să-ţi dai jos masca acum. Asta, dacă nu cumva îţi place s-o porţi. Îţi place?

Am tras apărătoarea de soare şi câteva luminiţe se aprinseră, dezvăluind oglinjoara. Mi-am cercetat noul chip de gheaţă şi faţa de dedesubt, diformă şi fără expresie.

— Da, am spus eu. Mă prinde.

MĂRTURIA UNUI VĂDUV

Theodora Goss

Traducere din limba engleză
Alexandru Maniu

Mult aşteptata culegere de povestiri a Theodorei Goss, *In the Forest of Forgetting,* a apărut în 2006 la Prime Books. În momentul de faţă autoarea lucrează la un roman şi editează împreună cu Delia Sherman o antologie de proză scurtă pentru Fundaţia Interstitial Arts. A publicat în reviste precum *Strange Horizons, Flytrap* sau *Polyphony 5. Mărturia unui văduv* a fost publicată pentru prima dată în numărul din august al revistei Realms of Fantasy. Povestirile ei sunt fermecătoare, scrise cu pricepere şi ironie. Predă la Universitatea din Boston, unde s-a şi stabilit, alături de soţul ei, omul de ştiinţă Kendrick Goss, şi fiica lor, Ophelia Philippa. Adresa ei de web este www.theodoragoss.com.

K.L. & G.G.

Cum să nu-l ştiu pe István Horvath? Ne-am cunoscut cu un an înainte să moară Eva. Eva, soţia mea. Ştiai? Meticulos băiat!

Era anul cu vifornița aia monstru, când zăpada a acoperit toate maşinile parcate, până şi Poşta s-a închis. Am avut liber de la serviciu o săptămână. Într-o seară, cred că era joi, zice Eva:

— Mike, s-au terminat pastilele albastre.

Pe-atunci, încă ne mai puneam speranţele în chimioterapie. Când am văzut că nu dă rezultate, şi-a întors capul spre mine – era frumoasă ca-n ziua nunţii – şi mi-a zis:

— Cred că Domnul mă vrea acasă, Mike.

Pe urmă a refuzat să mai ia pastile. Dar nu m-a lăsat inima să le arunc. În fiecare dimineaţă mă priveau de pe rafturile dulăpiorului de medicamente: cele albastre, cele portocalii care o făceau să vomite, cele verzi care îi făceau părul să cadă, cele portocalii care o constipau. După moartea ei le-am aruncat la toaletă şi am tras apa. Dar nu despre Eva era vorba. Spuneam de ziua în care l-am întâlnit pe István Horvath.

Zicea că s-au terminat pastilele albastre, dar cum aş fi putut

eu să merg până la Walgreens[21]? Zăpada îmi ajungea până la subţiori şi nici metroul nu circula.

— Ce zici de farmacia de pe colţ? a spus ea atunci.

Noi întotdeauna mergeam la Walgreens. N-ai auzit de tipul ăla din Alabama ce dădea aspirină şi zicea că-i pentru colesterol? Eram prevăzători. Nu călcasem niciodată în farmacia de la colţ, mai întâi pentru că scria „Spiţerie”, avea un iz de lucru străin, iar noi voiam pastile sută la sută americane. În al doilea rând, avea un aspect neîngrijit, ştii ce zic, vitrina mereu nespălată.

Dar musai să fie pastile albastre. Aşa că m-am încălţat şi am pornit spre spiţerie prin troienii de zăpadă. Era chiar la colţ, dar când am ajuns simţeam că-mi plezneşte inima din piept. Nu-i lucru uşor să răzbeşti prin atâta omăt.

Mi-am închipuit că-i închis şi că va trebui să bat la uşa de lângă, intrarea la apartamentul de deasupra, pe care era inscripţionat cuvântul „farmacist”. Dar pe geam scria – cu markerul, dacă vă vine să credeţi – „Deschis”. Aşa că am intrat.

La auzul clopoţelului, István s-a ridicat din spatele tejghelei. Pe-atunci, evident, nu-i ştiam numele. Purta un sacou alb, de unde-am dedus că el era farmacistul.

— Bună, m-a salutat el prietenos, cu un accent străin, aşa cum mă aşteptam, de altfel. M-am gândit că o fi rus. Pe vremea aia erau mulţi ruşi în cartier. Nu că ar fi ceva rău în asta. Bunicul meu a venit din Staten Island[22]. Cu toţii suntem imigranţi, n-am dreptate? Până şi indienii au venit de prin alte părţi. Gorski, de pildă, e nume polonez, nu? Şi Ernie de la poştă e polonez. Mă serveşti, te rog, cu un pahar de apă, ofiţer Gorski? Mi-am pierdut obiceiul de-a vorbi mult, de când cu moartea Evei. În ultima vreme se mută tot soiul de doctori şi avocaţi. Chipurile atraşi de „atmosfera din cartier”. Bătrânii nu-şi mai permit traiul de-aci şi pleacă la azil în Florida. Mă rog, eu cu Eva am mai pus la ciorap, şi cu pensia mea… încă nu-s pe picior de plecare, ca să zic aşa.

Deci István se ridică din spatele tejghelei şi spune:

— Bună, azi nu mă aşteptam să am clienţi. Puneam capcane pentru şoareci. Vedeţi dumneavoastră, nu să le fac rău, ci ca să-i duc în cimitir.

---

[21] Cunoscut lanţ farmaceutic în Statele Unite.

[22] Insulă din oraşul New York, cunoscută pentru diversitatea etnică.

Odată i-am spus c-o să se-ntoarcă. Şoarecii-s deştepţi, ştiu drumul înapoi spre casă. La care el mi-a răspuns:

— Atunci îi mai prind o dată. E plăcut în cimitir, iarba, copacii, le pun nişte pâine şi poate-o să le placă şi lor.

Ce mai, un concediu şoricesc în toată regula! Ăsta era István. N-ar fi strivit în veci o muscă. Le prindea şi le dădea drumul pe geam şi peste juma' de oră intrau înapoi prin găurile din sită. Aşa că nimeni n-o să mă convingă că şi-a ucis soţia.

Ca să fiu sincer, nu mi-a plăcut farmacia când am intrat prima oară. Praf pe toate rafturile, iar cutiile cu tifon păreau de pe vremea ai'laltă. În spate avea sticle cu frunze şi flori uscate, cu etichete scrise – evident – cu markerul. Pe una scria „calomfir", pe alta, „asprişoară", pe alta, „virnanţ". Dar flaconul de pastile albastre pe care mi l-a înmânat părea scos din Walgreens. Mi-a spus atunci:

— S-o ia întotdeauna cu o bucăţică de pâine, ca să nu-i fie aşa rău.

Şi-avea dreptate omu'.

Nu zic că n-am mai trecut pe la Walgreens de-atunci, dar mărunţişurile le luam de la spiţerie. Pensete, pastile antiaciditate, cremă mentolată pentru răceală şi alte asemenea. Într-o bună zi, am găsit o tablă de şah pe tejghea.

— Colonelul Borodin. Ea mi l-a lăsat.

Nu se descurca defel cu genurile. Pentru el, toţi erau „ea".

— Are probleme cu ficatul, prea multă votcă. Nu-şi permite să plătească, aşa că-mi dă şahul. E frumos, nu?

Era într-adevăr frumos, tablă de abanos şi piese de fildeş. Bunicu' m-a învăţat să joc şah. Zicea că în Italia, în timp ce nevestele pregăteau cina de duminică, bărbaţii erau în parc la o partidă. Ăsta-i traiul tihnit, spunea el. Mi-ar plăcea şi mie să trăiesc aşa.

Am început să jucăm şah. De-obicei jucam în spiţerie pe tejghea, dar de câteva ori l-am invitat pe la noi, s-o cunoască pe Eva. Aşa am aflat că era ungur. Bunica Evei era unguroaică şi-o învăţase câteva cuvinte: „da", „nu", „bună ziua", „la revedere", „mulţumesc". Iar lui îi făcea plăcere să le audă. Ne-a adus o dată o pungă plină cu floricele alb-gălbui.

— Muşeţel, ajută la stomac.

Altă dată m-a dus în pivniţă şi mi-a arătat rafturile pe care punea plantele la uscat. Ştiu că n-aţi găsit aşa ceva. Nu vă-

nvaţă acolo la academie s-aveţi răbdare? În ultima lună de viaţă, Eva a băut numai ceai de muşeţel. Spre sfârşit, când nu mai era în stare să vorbească, István a început să-i spună poveşti. Despre fete ce trăiau în râu şi găini ce făceau ouă acoperite cu diamante şi rubine. Atât de neobişnuite erau ouăle astea, că au fost trimise Ţarului Rusiei. Ştia poveştile de la maică-sa. Evei îi plăceau nespus. Zâmbea şi reuşea să doarmă puţin. În zilele alea dormea foarte puţin.

N-aveam mulţi prieteni pe-atunci. Ea nu ieşise de multă vreme-n oraş, dacă nu punem la socoteală spitalul, şi n-am vrut să-mi invit colegii de la poştă la înmormântare. Bunăoară, Ernie nu suportă coridoarele, mai ales pe cele strâmte. Stan nu suportă tufişurile. Şi nici unuia nu-i plac înmormântările. Taică-tu a fost în Vietnam? Atunci, înţelegi ce vreau să zic.

Părinţii noştri erau răposaţi de ceva vreme, iar fratele ei era în Tucson. Aşa că la funerarii am fost doar eu şi István, care-a venit cu un buchet de lalele. Tare mult i-ar fi plăcut florile!

Pe urmă nu ne-am mai văzut o bucată de vreme. M-am însingurat. Mergeam la lucru, veneam acasă, desfăceam o sticlă de bere şi aprindeam televizorul. Nu răspundeam la telefon. Ba îmi propuneau să cumpăr un teren în Florida, ba îmi cereau părerea despre primar. István mi-a dat pace. Era un om sensibil, ca şi Eva.

Într-o bună zi însă a bătut la uşă. L-am poftit înăuntru şi l-am servit cu o bere.

— Trebuie să plec la Budapesta. Mama mea e pe moarte. Doctorii de-acolo nu-s aşa de bune. Şi cred că n-o să mă bage la închisoare.

Vedeţi dumneavoastră, Zidul Berlinului căzuse. Văzusem la TV cum îl dărâmă. Pentru asta am luptat, mi-am spus eu atunci. Să-i batem pe comunişti, n-am dreptate? Tocmai asta zicea şi Ernie: în ziua aceea în care a căzut Zidul, noi am câştigat războiul din Vietnam. Nu ştiu, mie nu mi se părea câtuşi de puţin câştigat.

— Prima dată când am încercat să fug, mi-a mărturisii István atunci – eu beam bere, el, ceai de muşeţel – m-au prins. Am fost prost, am luat trenul. Aveam doar cincisprezece ani. Când m-au înhăţat au râs de mine şi mi-au tras o bătaie la tălpi. Apoi m-au dus la maică-mea şi au asigurat-o că n-o să mai fug eu niciunde. A doua oară tocmai terminasem facultatea de farmaceutică. O

prieten neamţ venise în concediu la Budapesta. Bancheta din spate a maşinii era goală pe dinăuntru. M-am ascuns acolo până am trecut graniţa în Germania de Vest.

Stătea cu mâinile încleştate pe ceaşcă.

— Am greşit oare că am plecat? O farmacist e oriunde binevenit. Nici nu mai ştiu cum arată maică-mea. Când am plecat, avea părul închis la culoare. Poate a încărunţit.

— Nu poţi schimba trecutul, i-am spus eu.

Şi chiar aşa e. E ceva care nu poate fi schimbat.

M-a rugat să mă-ngrijesc de spiţerie, să mai arunc din când în când câte-un ochi, să văd dacă n-a intrat cineva sau dacă şoarecii n-au ros totul. Mi-a lăsat cheia.

N-am mai auzit de el câteva luni. Într-o zi a bătut la uşă. Era mai subţire ca de-obicei, de parcă n-ar fi mâncat de ceva timp. Era însoţit de fată.

Fireşte că era ea. Nu-ţi face griji, ajung şi-acolo. Purta un palton care parcă era de la Armata Salvării[23] şi o scufie de culoarea – mă rog, era maro. Pe-atunci era urâţică. Albă la faţă de parcă nu văzuse lumina zilei de ani buni, cu cearcăne grele, părea că îşi petrecuse copilăria într-o cutie.

— Prietenul mea, Mike, a spus István şi m-a sărutat pe ambii obraji.

Ascultă, mie nu-mi place aşa ceva la bărbaţi. Dar nu ne văzuserăm de multă vreme şi pe la ei aşa se-obişnuieşte.

— Soţia mea, Ildiko.

Avea grijă de maică-sa, m-a lămurit el. După moartea bătrânei, fata rămăsese pe drumuri. N-avea familie şi nu găsea de lucru în Budapesta. Dacă se-ntorceau comuniştii la putere, graniţele s-ar fi închis şi ea n-ar fi putut să plece. Ăsta era István pe care-l ştiam eu. Se însurase cu fata din milă. Putea la fel de bine să invite muşte în apartament.

Când am intrat la spiţerie pentru nişte digestive şi eventual o partidă de şah, am observat numaidecât semnul, care nu mai era scris cu markerul. Era unul obişnuit, aşa cum are şi Pizza Express sau Reparaţii Pantofi la Lou. În vitrină, care fusese spălată, erau expuse perii şi piepteni, precum şi alte zorzoane pe care le-agaţă femeile-n păr. Agrafe şi treburi d-astea. Eva n-

[23] Mişcare creştină evanghelică cu structură cvasimilitară, răspândită în toată lumea. Administrează o reţea extinsă de magazine pentru nevoiaşi, cu haine şi alte obiecte donate.

ar fi purtat în veci aşa ceva. Deşi, înainte să-i vină sfârşitul, purta mereu un turban.

Ildiko stătea în spatele tejghelei, cu părul prins cu o agrafă din aia.

— István nu aici, zice ea, şi, fără altă vorbă, îmi încasează medicamentele.

Arăta puţin mai bine, adică mai odihnită. Dar nu-mi plac femeile slăbănoage sau cele care nu ştiu să zică „bună ziua” şi „mulţumesc”. Îmi arunca nişte priviri de parcă n-aş fi avut ce să caut acolo. Încă de-atunci mi-am dat seama că ceva e putred la mijloc, ascultă la mine. Nu crezi, ai? Păi parcă vă preocupa să aflaţi cine a dat foc spiţeriei.

Peste-o săptămână, István m-a invitat la o partidă de şah. Mi-a spus că participase la o convenție a farmaciştilor. Fusese ideea lui Ildiko. La fel şi periile, şi pieptenii. În ultima vreme erau numai ideile ei.

Acum instalase un raft pentru reviste lângă tejghea. *Woman’*s *Day, Soap Opera Digest, The Naţional Inquirer.* Sticlele cu frunze şi flori uscate în pivniţă fuseseră înlocuite cu săpunuri şi şampoane. Cutii cu cremă de faţă. Era mai curat, nu zic, mai Walgreens. Dar nu-mi plăcea.

Tot Ildiko era la tejghea, dar aproape că n-am recunoscut-o. Îşi vopsise părul blond, ca Marylin Monroe, şi doar rădăcinile îi trădau culoarea naturală. Buzele erau rujate cu un roşu deschis. Unghiile date cu ojă de aceeaşi culoare. Arăta bine, dar în ruptul capului n-aş fi vrut să-i fiu soţ.

István o considera minunată.

— E îndrăgostită de America, mi-a mărturisit în timp ce aşeza piesele pe tablă. Eram în apartamentul de la etaj. Nu-l mai lăsa să joace şah pe tejghea. Cică dă impresia că afacerea nu merge bine.

— Vrea să-l transforme într-un magazin american în toată puterea cuvântului. Să-i schimbăm numele în Drug Mart. Tare isteaţă e, uite, şi cu vitrina. Trebuie să expunem ceva, zice ea, să atragă şi femeile. Şi se descurcă mai bine decât mine în ruseşte. Bătrânii ofiţeri o plac.

În privinţa asta nu mă îndoiam.

— Ce păcat că nu a cunoscut-o pe Eva! Sunt convins că s-ar fi plăcut.

N-aş fi pus rămăşag. Eva era, ei bine, era o doamnă, dacă mă-

nţelegi. Pe când Ildiko Horvath era… mai bine nu zic ce era.

În acel moment am auzit râsetul ei, însoţit de „Da, da”.

Crezi că sunt nedrept? La două săptămâni de la vizită, mă plimbam seara pe stradă, fumând o ţigară. Eva nu-mi dădea voie să fumez în apartament şi încă mai ies afară. Nu ştiu de ce, mi-o închipui spunând: „Mike, o să îmbibi draperiile alea de fum”.

Aşa, când treceam pe lângă spiţerie, am auzit-o sus la fereastră.

— Crezi că-mi face plăcere să am grijă de bătrâna aia proastă? Crezi că-mi face plăcere să curăţ după ea când nu poate să meargă la toaletă? Şi apoi, aflu că nu mi-a lăsat nici măcar un amărât de forint!

Urla în asemenea hal, că m-am gândit c-o să-l trezească pe bietul Lou. Încă locuieşte deasupra atelierului de reparaţii încălţăminte, deşi s-a pensionat anul trecut. István i-a răspuns în maghiară, cel puţin aşa-mi închipui.

— De ce crezi că măritat la tine? zice ea.

Trebuie să recunosc că făcuse progrese la limba engleză.

— Mi se cuvin, *da, mi se cuvin* toţi banii ăia!

Aşa că n-o mai tot daţi cu Ildiko Horvath în sus şi în jos. Poa’ să zică *Herald* ce vrea: „sfârşit tragic pentru o tânără soţie care a ars de vie în pivniţă”. Ştiu eu ce femeie era în realitate.

În fiecare săptămână jucam şah cu István şi în fiecare săptămână apărea câte ceva nou la spiţerie. Praline Whitman. Marlboro Lights. Ciorapi de damă. Ildiko în spatele tejghelei, cu părul ei blond şi unghiile roşii, purtând nişte rochii de mi-ar fi fost ruşine să le văd pe Eva.

Am înţeles, să nu mai deviez. În ziua aia m-am dus la ei pentru o partidă de şah. De data asta m-a întâmpinat István din spatele tejghelei. Lângă el zăcea deschisă o sticlă de băutură. Nu-l văzusem să bea ceva mai tare decât ceai de muşeţel.

— Vino, prietene Mike, mi-a spus el şi mi-a turnat alcool într-un pahar.

— Stai, cum îi spunea? Pălincă. Rachiu de piersici, doar că nu prea avea gust de piersică. Mi-a ars gâtlejul când am tras o duşcă.

Da, bănuiesc că de-acolo se trage mirosul. Nu zău, şi pompierii l-au sesizat?

— Suntem prieteni de multă vreme, nu? mi-a spus el, şi eu

am încuviinţat. Era omul de care mă simţeam cel mai apropiat.

— Lucrurile nu merg prea bine.

Nu vorbea foarte limpede şi mi-era greu să-l înţeleg, mai ales din cauza accentului. Era afumat. Mă pregăteam să ascult toată povestea. Aşa fac bărbaţii când se-mbată, îţi spun toată povestea. Şi-apoi varsă lacrimi în bere. Mare risipă, ascultă la mine!

— Vino să-ţi arăt. Mi-a spus că pleacă să-şi cumpere o rochie, apoi să vadă un film şi să că vine diseară.

Se legăna când într-o parte, când în alta, asemenea jucăriilor acelea de se clatină când le loveşti, dar nu cad. Reuşi în cele din urmă să deschidă uşa la pivniţă şi intrarăm amândoi.

Când a aprins lumina, am rămas surprins să văd că rafturile cu plante uscate dispăruseră. În locul lor… cum aş putea să vă spun? Evei îi plăceau filmele cu oameni îmbrăcaţi cu multă eleganţă. Ca în *Doctor Jivago.* În filmele alea, oamenii bogaţi au întotdeauna mese pline cu lucruri de preţ. Statuete şi altele asemenea. Pivniţa era plină de mese şi scaune pe care zăceau statuete de balerine şi tot soiul de câini, fâşii de dantelă, ceainice şi scrumiere de argint, precum şi mormane de linguriţe. Cupe şi vaze de sticlă, roşu închis şi de culoarea… cum îi zice? Chihlimbarului. Picioarele meselor erau sculptate şi spătarele scaunelor erau acoperite cu furnir. Ştii, când folosesc lemn diferit pentru decoraţiuni, păsări sau flori. Şi Stan se ocupă cu asta în timpul liber, dar n-ara văzut să facă asemenea modele. Pe una dintre mese se afla o casetă plină cu bijuterii, inele şi salbe, şi mi s-a părut că zăresc şi o coroană. În genul celei purtate de Miss America. Pe altă masă era o colecţie de ouă şi mi-am dat seama numaidecât ce fel de ouă erau. Le văzusem la muzeu, împreună cu Eva. Se numesc Faberge. Cele mai scumpe ouă din lume. Toată încăperea părea decupată din Las Vegas.

— Ce dracu? am zis, căci nu-mi venea altceva în minte.

— Ţara mea e săracă, mi-a spus István. Mulţi îşi vând podoabele moştenite. Ildiko ştie oameni care transportă obiectele astea peste graniţă. Habar n-am de unde, nu vrea să-mi zică. Mike, de unde naiba cunoaşte astfel de oameni?

— Şi ce naiba face cu toate astea?

Nu-mi puteam lua ochii de la ele. Am ridicat coroana. Era mai grea decât îmi închipuisem.

— Le vinde americanilor. La început, a dat câteva bucăţi. Cu

banii primiţi a cumpărat altele şi, încetul cu încetul, vinde tezaurul ţării mele.

A ridicat braţele, semn că nu-şi găseşte cuvintele.

— Zice că suntem în America, ţara tuturor posibilităţilor. Că ar trebui să fiu bogat, la câtă vreme am stat aici. Dar lucrurile nu se opresc aici. Nu…

Clopoţelul tresări în spiţerie.

— Trebuie să mă duc, că de nu, se supără Ildiko pe mine.

A urcat scările, împleticindu-se, iar pe mine m-a lăsat în pivniţă.

M-am uitat împrejur. Becul împrăştia o lumină sărăcăcioasă, dând un luciu straniu lemnului sculptat, argintului şlefuit. Mă simţeam ca-n peştera lui Aladin.

Apoi am auzit ceva. Nu-mi cere să-ţi descriu zgomotul. Venea din fundul pivniţei, undeva în spatele meselor, unde lumina nu pătrundea. Din nou acelaşi sunet.

Credeţi că era Ildiko Horvath? Vă închipuiţi că i-a dat cu ceva în cap, a ascuns-o în pivniţă şi apoi m-a dus pe mine să văd ce învârteli făcea? Numai un tâmpit ar face una ca asta. Fără supărare Gorski, dar nu ştiu cum ai ajuns sergent. Poate era prea beat ca să-l mai pese, dar, oricum, nu asta s-a întâmplat. V-am zis că s-a dus la cinema. Am văzut-o cu ochii mei când s-a întors, pe la şase.

Nu, vă spun eu ce-am văzut: cuşti. Cuşti puse una peste alta, la adăpostul întunericului. Înainte să vă spun ce era în cuştile alea, vreau să mă ascultaţi cu atenţie: băusem pălincă şi probabil eram beat. Aş fi văzut, dacă eram treaz, o capră cu cap de copil de cinşpe, poate şaişpe ani? Sau o fetiţă, nu mai înaltă de un metru, acoperită cu solzi? Avea branhii ca de peşte. N-avea loc să stea în picioare, aşa că şedea şi se legăna ca o maimuţă la zoo. Am văzut o cuşcă plină de şerpi, doar că ăştia aveau aripi şi stăteau îngrămădiţi unii peste alţii. N-aveau loc să zboare, dar dădeau agitaţi din aripi şi sâsâiau la mine. Am văzut o găină cu un singur picior, dar nu pe-o parte, ca şi cum celălalt ar fi fost retezat, ci taman în mijloc. Am aruncat o privire în cuşcă şi am realizat de unde veneau ouăle alea Faberge. L-am auzit pe băiatul-ied behăind – ăsta era sunetul pe care l-a scos – apoi ceva s-a mişcat într-o cuşcă în care credeam că nu se află nimic, cu excepţia unei haine de ploaie. Acel ceva şi-a deschis ochii şi, Doamne, mulţi ochi mai avea, albaştri, cenuşii, verzi. M-

am răsucit şi-am luat-o la sănătoasa, am zburat pe scări şi pe lângă István, care tocmai servea un client. M-a urmărit cu privirea uimită cum ies pe uşă şi mă opresc pe trotuarul de vizavi, unde-mi aprind degrabă o ţigară. Am rămas acolo până la lăsarea întunericului şi cred c-am fumat un pachet întreg, dar n-am îndrăznit să mă-ntorc în apartamentul meu pustiu sau în spiţerie. Cred că şi-a dat şi István seama de ce-am fugit bezmetic din prăvălie, pentru că, după ce-a plecat clientul, a urcat în bucătărie şi s-a aşezat cu capul în mâini. Da, a mai coborât o singură dată, dar s-a întors în bucătărie. Au mai intrat câţiva clienţi, dar nu s-a sinchisit de ei.

Aşa am văzut-o pe Ildiko pe la ora şase când s-a întors acasă. A urcat şi i-a zis ceva. Când a văzut că nu-i răspunde, şi-a aruncat haina pe scaun, poşeta peste ea, şi a aprins aragazul să încălzească mâncarea.

Vrei să şti cum de-a prins-o incendiul în pivniţă, nu? Spun acum ce-am să spun şi în faţa judecătorului. O să jur c-am văzut-o pe Ildiko Horvath cum coboară în spiţerie, deschide uşa pivniţei şi intră. Se vede uşa prin vitrină. Şi jur că l-am văzut pe István cum adoarme pe masa din bucătărie şi răstoarnă sticla cu pălincă. Băgaţi de seamă că aragazul era aprins! Bucătăria era mică, nu-i exclus să fi ajuns nişte stropi de pălincă pe foc. Aşa se explică de ce pompierilor le-a mirosit a piersică. Crezi că n-ajungeam cu vederea acolo? Verifică dosarul meu de armată. Am fost lunetist în Vietnam. Depăşesc douăzeci cu douăzeci[24].

Stai puţin, deja îmi trecuse ameţeala. Stăteam de-o oră acolo la aer curat. Şi ce dacă Ildiko avea o vânătaie la cap? S-o fi lovit încercând să scape de flăcări. S-au răspândit aşa repede, că abia am avut timp să-l scot pe István afară. Cineva ar trebui să-i vorbească primarului despre clădirile astea vechi.

Bănuiam eu c-o să găsiţi cuştile. Păi fireşte că erau goale, doar nu credeai că făpturile alea există aievea! Probabil că István le ţinea să prindă ratoni.

Domnu' sergent, să-ţi spun eu ceva. Da' rămâne între noi. Sper că n-ai microfon din ăla pe sub haine, cum am văzut în serialele poliţiste. De-aia am vrut să ne-ntâlnim aici, şi nu la secţie. István Horvath n-ar face rău nici unei muşte. Chestiile

---

[24] Douăzeci cu douăzeci reprezintă a opta treaptă din testul Snellen, care măsoară acuitatea vizuală şi reprezintă valoarea pentru vedere normală (n. tr.).

alea, nu ştiu ce erau, dar cred că le preţuia mult. Îţi aduci aminte ce poveşti îi spunea Evei? Cred că la asta se refera, când vorbea de comoara ţării sale. O dată, când stăteam la mormântul Evei, am văzut-o. Pe fata cu solzi. Stătea pe iarbă, lângă iaz, şi murmura un cântec. Altă dată am văzut o namilă de liliac. Avea anvergura aripilor cât braţul meu. Părea un zmeu negru. Să nu-ţi mai pomenesc ce ochi avea. Era în amurg şi poate m-am înşelat.

Şi dacă, să spunem, István a provocat focul? Păi în primul rând, ar fi dat drumul făpturilor ălora. Unele lucruri n-ar trebui ţinute în cuşcă. Înţelegi, nu? Eşti polonez, de pe bătrânul continent. Cât despre Ildiko? Ţi-am zis, István n-ar fi ucis o muscă. Dar ea nu era muscă, mai degrabă un păianjen urzind pânze sau o pisică aşteptând să iasă şoricelul din gaură. Dacă s-a dus după ea în pivniţă, cu sticla de pălincă în mână? Dacă i-a arătat cuştile goale, după care a turnat ce mai rămăsese din sticlă pe mătăsuri, ameninţând-o că mai degrabă le-ar da foc decât s-o lase să le vândă? O fi aprins şi-un chibrit. Îmi închipui că s-a repezit la el cu unghiile alea roşii. Şi, dacă-a lovit-o cu sticla, e legitimă apărare, nu? Nu era vina lui că focul s-a întins aşa iute. Dar astea-s doar poveşti. Pivniţa n-are geamuri. Nici să fi vrut, n-aş fi putut să văd ce se petrece acolo. Oricum, femeia aia şi-a meritat soarta, ascultă la mine. Şi cred că Eva ar fi de-acord cu mine.

Dar asta rămâne între noi. István n-o să scoată o vorbuliţă. I-am zis, suntem în America, în ţara asta ai drepturi. Deci eu sunt singurul tău martor. În ce mă priveşte, incendiul a fost un accident. Şi nu-mi voi schimba părerea nici dacă va trebui să jur pe Biblie, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

FRUMOASĂ PĂLĂRIE

Andrew J. Bonia

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Noua ei pălărie
Din paie proaspăt împletite, fără rosături,
La fel ca ea, (pătată cu roşu)
E de culoarea nopţii şi a străzii;
Două cuvinte care, alături de „femeie a”
O pot zugrăvi acum.

Paiele, secerate când totul e gata,
Pot închipui multe lucruri,
De la pâine (măsură a civilizaţiei)
Până la nutreţ.
Sau, uneori, se întreţes cu alte iţe, zămislind paturi,
Şerveţele, suporturi asortate,
Sau o pălărie.
Sau alte fleacuri de care am uitat.

Când a fost văzută ultima oară se ducea la lucru,
Îndărătnică, încrezătoare în priceperea ei de a-şi
intra în rol,
De parcă şi-ar fi descoperit un nou avantaj,
devenind specială.
Încă mai arată spre pălăria nouă, pălăria
neagră de paie,
Şi, cu un zâmbet larg, desprins din somnul în
praf,
Nu se sfiește să-şi destăinuie cel de pe urmă secret:
„Vedeţi ce pălărie minunată am?”

Noaptea şi Strada,
Împletite cu alte iţe,
Făcând-o specială.
Pălăria ei nouă
În praf

(pătată cu roşu)
Secerată când totul e gata
De parcă ea şi-ar fi descoperit un nou avantaj.
Noaptea şi Strada.
Alte fleacuri de care am uitat.

MULŢUMIRI

Le mulţumim redactorilor, editorilor, ziariştilor, autorilor, artiştilor plastici şi cititorilor care ne-au trimis recenzii şi sugestii, dar mulţumirile noastre speciale se îndreaptă spre Terri Windling, Ellen Datlow, Jim Frenkel şi Charles Brown, precum şi spre revistele *Locus*, *Rain Taxi* şi *Publishers Weekly.*

Suntem recunoscători pentru ajutorul generos acordat de următoarele persoane: Diane Kelly, Jim Cambias, Deb Tomaselli, Jonathan Strahan, Elizabeth Lavelle, Mark Cindy Ziesing, al căror catalog este de o importanţă esenţială, Sean Melican şi stagiarii Jedediah Berry şi Gwyneth Merner.

Ca de obicei, ne asumăm răspunderea pentru orice omisiuni sau erori.

Deoarece nu putem face o selecţie decât apelând la ceea ce vedem, vă rugăm să prezentaţi sau să propuneţi texte fantasy publicate apelând la adresa din pagina web www.lerw.net/yearsbest/

G.G. & K.L.

Le mulţumim lui Harlan Ellison, William Smith, Ştefan Dziemianowiez. Mulţumiri speciale pentru Jim Frenkel, distribuitorul nostru care munceşte din greu, pentru asistenta sa, Melissa Faliveno, precum şi pentru stagiarii Kevin Bennett, Bethany Billman, Emma Phillips şi Alan Rubsam.

Şi, ca întotdeauna, mulţumiri cu totul aparte lui Tom Canty, pentru neobosita sa imaginaţie vizuală. În sfârşit, mulţumiri pentru colegii mei întru redactare, Kelly Link şi Gavin Grant.

Aş dori să menţionez următoarele reviste şi cataloage, cu recunoştinţă pentru informaţiile nepreţuite şi pentru prezentarea unor materiale pe care nu am reuşit să le obţin: *Locus, All Hallows, Publisher Weekly,* site-ul *Washington Post Book World, The New York Times Book Review, Hellnotes, Darkecho, Prism* (revista fantasy trimestrială, primită odată cu statutul de membru al British Fantasy Society) şi *All Hallows.* Aş dori să le mulţumesc, de asemenea, tuturor redactorilor-şefi care s-au asigurat că revistele lor mi-au parvenit în decursul anului şi tuturor editorilor care mi-au trimis exemplare ale publicaţiilor lor la momentul potrivit.

E.D.

Le mulţumesc redactorilor şi colaboratorilor noştri, asistentei mele, Melissa Faliveno, pentru această primă antologie a ei, precum şi stagiarilor noştri Kevin Bennett, Bethany Billman, Emma Parry Phillips, Alan Rubsam, Merrill Hill şi Brianna Pintens. Le mulţumesc, de asemenea, surselor noastre de informaţii pentru necrologuri: *Locus,* Steven Silver, *Chronicle, the Guardian,* imdb.pro.

Şi mulţumiri cu totul speciale soţiei mele, Joan D. Vinge, pentru că a tolerat o altă antologie *Year's Best* într-un an foarte dificil.

În fiecare an ne străduim din răsputeri să ne corectăm vechile greşeli şi ştim că o să facem unele noi.

J.F.